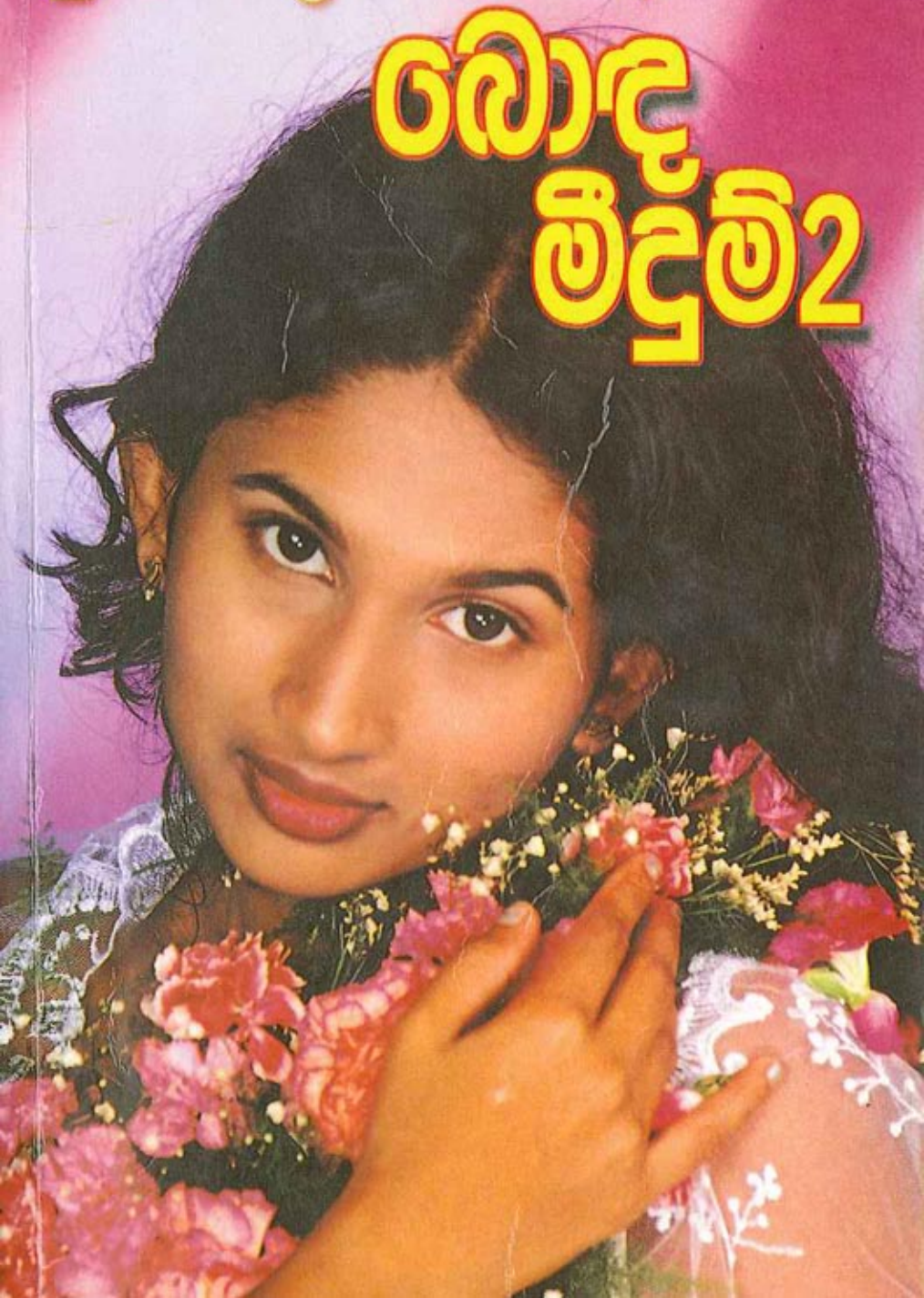

ශ්‍රී ලංකා ප්‍රසන්න ආරම්භ

බොද මිදුම් 2

1

මාතලේ සිට කොළඹ බලා මා යළිත් ආවේ පාන්දර එකට දෙකටය.. මැදියමේ ගෙව්ගිය හැම තත්පරයක් පුරාම මගේ සිතේ මැවී මැවී තිබුනේ සංසලාගේ රුවයි.

වාහනය මීදුලේ තතර කොට මම ගෙට දුවගෙන ගියෙමි. මුළු සාලයම පාළුය. මම සැණෙකින් පියගැට පෙළ නැගගෙන සංසලාගේ කාමරයට ගියෙමි.

සංසලාගේ කාමරයෙන් විහිද ගිය ලා කහපාට ආලෝකයෙන් මුළු බැල්කනියම එළියවී ඇත. කමලා පැදුරක් දුගෙන ඇගේ කාමරයේ දෙරකඩ නිදුගෙන උන්නාය. මම බිම බලාගෙනම කාමරයට ඇතුළු වුනෙමි.

ඇඳ පත්තට නිකට තියාගෙන සංසලා ඔහේ බලාගෙන උන්නාය. මා දුටු විගසම ඇගේ ඇස්වල හැංගී තිබූ කළු පේළියක් ලෝබකමක් නොමැතිවම ගලාගෙන ගියේය.

‘ඇයි තිදුගත්තේ තැත්තෙ..’

සංසලා කතා නොකළාය. කළු පිරි දෙනෙතින් බලාගෙනම උන්නා පමණි. අසරණකමක් නොවේනම් අන්ත දුක්බර බවක් ඒ ඇස්වල තිබුණි.

‘ධ..නු..ක.. මෙතනට එන්න ර..ත්..ක..ර..ත්..’

ඇය ඇඳ මතට අත තියා මට කීවාය.

‘ඇයි..’

මම ඇඳ උඩින් වාඩිවී ඒ දෙපා මත පුරත තබාගතිමි.

‘ආයේ මාව කවදවත් දලායන්න එ..පා.. මට ඕයා නැතුව එක තත්පරයක් වත් ඉන්න බැහැ ධනුක..’

සංසලා මගේ පසුවට තුරුල් වී කීවාය. ඇගේ කම්බුල්වල
නිබු කපුළු වල තෙත තිරුවන් පසුවට දැනෙන්නට විය.

‘මම දලා ගියේනෑ බබා...’

‘මෙහෙමවත් මාව දලායන්න එපා ධනුක..’

‘කවුද උඩට ගෙනාවේ..’

‘තාත්තා උස්සගෙන ආවේ..’

‘ඊට කාලද..’

‘කන්න හිතක් නෑ ධනුක.. තේ එකක් බිව්වා..’

‘එහෙම කරලා කොහොමද..’

සංසලා මගේ ඔඩොක්කුවට වැටී දෙකකුල් බදගත්තාය.

‘කකුල් දෙක තැනිවෙලාහරි මට ඔයා ලැබුන එක කොච්චර
දෙයක්ද..’

ඇය කීවේ අහිංසකවය.

‘ඔයාට මාව තැනිවෙත්තේ නෑ.. ඔයාගේ කකුල් දෙක
තැනිවෙත්තෙන් නෑ..’

ඊ සඳ එළිය ලා දම් පැහැයෙන් බැසයමින් තිබුණි. පාන්දර
සීතල කාමරයට රහසේ ගලා එමින් තිබුණි.

‘ධ..නු..ක..’

‘ඇයි.’

‘අතේ ඔයාට මං කොහොම කියන්නද..’

‘ඇයි.. මට කියන්න.. මොකක්ද.’

සංසලාගේ ඇස්වල කපුළු අපුත් විය.

‘ඇයි.. මට කියන්න.. මේ ඇයි අඩන්නේ..’

‘ම..ට.. ටොයිලට් යන්න ඕනේ.’

ඇගේ ඇස්වල තිබූ කපුළු ගලාගෙන යන්නට විය. මගේ ළය
පැත්තෙන් පටන්ගත් රිදුමක් මුළු ගතපුරාම විහිද ගියේය.

‘ඔ..යා.. පටි..’

මම සංසලාව උස්සාගෙන බාන්රුමි එකට රැගෙන ගියෙමි.
සංසලා කඳුළු පිරි නෙතින් මාදෙස බලා සිනාසුනාය.

‘ඔයා කොල්ලෙක්.. ඔයාට මෙහෙම බෑ රත්කරන්..’

මම යළිත් ඇයව උස්සාගෙන ගොස් ඇඳ මත තැබුවෙමි.

‘මේ කියනදේ ඔයා හොඳට අහගන්න..’

මම ඇගේ ඇඳ පාමුල වාඩිවී දෙපා මත දෙඅත් තියා ඒ මුහුණ දෙස බලා කීවෙමි.

‘මොකක්ද...’

‘මේ අත් දෙකින් ඔයාව ජීවත්කරන්න මට හොඳට පුළුවන්.
ඔයා ජීව්නේ කවදවත් දුක් වෙන්න එපා.. ඔයාට කකුල් දෙක නෙවේ
මේ හැමදෙයක්ම තැතිවුනත් මං ඔයා ළග ඉන්නවා..’

සංසලා මගේ මුහුණ ඇගේ සිහින් ඇඟිලි තුඩින් අතගැවාය.

‘ඇයි ධනුක ඔයා අඬන්නේ..’

‘මම අඬන්නේ නැහැ බබා. මං ඔයාට ආදරෙයි..’

‘මං දන්නවා ධනුක..’

‘මං කොළඹ ආවේ බලාපොරොත්තුවක් අනාගතයක් නැති
පිස්සු කොල්ලෙක් වගේ.. එහෙම වුන මට ජීවිතයක් දුන්නේ ඔයා..’

‘නැහැ ධනුක.. ඔයයි මට ජීව්නේ දුන්නේ..’

‘ඔයාගේ හැම දෙයක්ම මට මේ අත් දෙකින් කරන්න දෙන්න..’

සංසලා දරාගත නොහැකිව ඇඩුවාය.

‘මං කොච්චර වාසනාවන්තද ධනුක..’

‘වාසනාවන්ත ඔයා නෙමෙයි රත්කරන් මම..’

උදසන පළමු හිරු කිරණ කාමරයට වැටී තිබුණි. ඒ රත්
පැහැය ඇගේ කම්බුල් මතටත් වැටී තිබුණි.

‘මට තාත්ත ආසයි ධනුක..’

‘මම නාවන්නමි..’

‘ඔය ඈත්තමද..’

‘මං ඉස්සර බාන්රුමි එකේ තාත්තේ හෙළුවෙත්..’

‘ගවුමක් ඇඳගෙන දැන් නාමි..’

‘සීතලයි ධනුක.. දවල් වෙලා නාමි..’

මම පහළට ආවෙමි. කාලයක් මගේ ජීවිතය හා සමානව තිබූ මේ නිවසින් මට යන්නට සිදුවූ අයුරු මට සිහිවිය. දෙවිය මගේ ජීවිතයට කළේ එවැනි දේවල්ය.

‘කමලා.. ඇයි අද කිරිබත් ඉව්වේ..’

මම කුස්සියට ගොස් කමලාගෙන් ඇසුවෙමි.

‘සුදු බේබි කිව්වේ..’

‘විශේෂයක් නිසාද..’

‘සුදුබේබිට විශේෂයක් වෙන්න ඇති..’

කමලා සිතාසී කීවාය.

‘මොකක්ද ඒ..’

‘ධනුක මහත්තයා සුදු බේබි ළඟට ආවතේ..’

‘මං වැඩිය ඒ ගැන හිතන්නෑ කමලා.. අනාගතේ මොනා වෙයිද කියලා කවුද දන්නේ..’

‘අතේ මන්ද..’

‘සුදු බේබිගේ කෑම මට දෙන්න.. මං කවන්නමි..’

මම කමලා දුන් කිරිබත් පිඟානත් ලුණු මිරිස් දීසියත් රැගෙන උඩට ආවෙමි.

ජීවිතයේ සිදුවන සියල්ල වන්නේ ඒවා වෙන්නට තිබූ හොඳම විදිහටයයි මට දැන් සිතේ. මම කොළඹ නොආවා නමි.. සංසලා වත් කෙනෙක් මගේ ජීවිතයේ මුණ නොගැනුනා නමි.. ඇයට අසනීප නොවුනා නමි.. අපට මේ තරම් සමීප වන්නට අද මාර්ගයක් ඇත්තටම නොතිබුනා නමි.. අද මගේ ජීවිතය කොතරම් හිස් බලාපොරොත්තුවක්ද..

මුළු රැයම ඇහැරී සිටිය නිසාදේ සංසලා කිරිබත් ටික කෑ හැටියේම නිදාගත්තාය. ජීවිතයට අබැටක තරම් දෙයක් නොවූ ලෙස ඇය නිදයි. ඇගේ හුස්ම වැටෙන රිද්මයට ඉහළ පහළ යන ඇගේ ළුළු ජීවිතයේ කිසිදු බරක් නැති බවක් පෙනවයි.

තවමත් මගේ සුරත අල්ලාගෙන ඉන්නා ඇගේ වමත මම

සිරුවෙන් ඇඳමන තැබුයෙමි.

සංසලා සිහිනයෙන් මෙන් සිනාසුනාය.

ඒත් මා මුලින්ම පෙම්බැන්දේ මේ සිනාවට නොවේ.. ඇගේ සුවඳටය. එහෙත් මගේ ජීවිතය එකම වසන්තයක් කළේ මේ හිනාවය. මා අද ජීවත්වන්නේ ඒ නිසායැයි මට හිතෙයි.

තුනී පාච්චකින් මගේ ළය බරවිය. තව පැය තුන හතරකටවත් ඇය අවදි නොවෙනු ඇත. මම හිස් කිරිබත් පිඟාන රැගෙන පහළට බැස්සෙමි.

‘නිදිද..’

මා පහළට එක්ම කමලා මගෙන් ඇසුවාය. මම සිනාසී හිස වැනුවෙමි.

‘ධනුක මහත්තයා කැවේ තැ නේද..’

‘කමල කැවද..’

‘තැ තව..’

කමලා කිරිබත් කැලි දෙකක් මිරිස් මාළු හොඳින් සමඟ මට බෙදා දුන්නාය. පුරුද්දට මෙන් මම තුස්සියටම වී එය කැවෙමි.

‘කෝපිද තේද බොන්නේ..’

‘කෝපි එකක් හොඳයි කමලා..’

මම කෝපි එකක් රැගෙන සාලයට ගියෙමි. ඒ වනවිටත් මාලියැද්ද මහකා සංසලාව බලා පහළට එමින් සිටියේය. ඔහු දකින්න මගේ ළය යළිත් බරවිය.

‘කෙල්ල දැන්ද නිදගන්නේ ධනුක..’

‘කාලා එහෙමිම නිදගන්න.’

මම අපහසුවෙන් කීවෙමි. ඔහු තත්පරයක් ඇතුළත මගේ ළහටම ඇවිත් උන්නේය.

‘ධනුකට පුළුවන් තේද අද ගිහින් වීල් වෙයාර් එක ගේන්න..’

‘මං ගේන්නමි..’

‘පුළුවන්නමි දුවවත් එක්ක යන්න.. ගේ ඇතුළටම වෙලා හිටියොත් එයාට පිස්සු හැදෙයි..’

ඔහු කීවේ මාදෙස බලා දුක්බරවය.

‘කසුන්වත් හවස එක්කගෙන ගියාට කමත් නෑනේද..’

මා ඇසුවේ සැකයෙනි.

‘කමක්නෑ.. පොඩි එකාත් ධනුකට එකතුයිනේ.. මගේ ඇඟටත් හරි අමාරුයි ධනුක.. අද බොක්ටර් කෙනෙක් ළඟට යන්න හිතාගෙන ඉන්නේ..’

‘ඇයි අත්කල්..’

‘මේ පසුව රිදෙන්ත ගන්නවා.. රට..’

‘පහුගිය දවස් වල ඩිරික්ස්ස් ගත්ත වැඩියි..’

‘වෙන මොනා කරන්නද ධනුක..’

‘කමලට සුදුඵුණු ටිකක් තම්බලා තියන්න කියන්නද..’

‘සුදුඵුණු හොඳයිද..’

‘අම්මා ඒ දවස්වල තරත්තට තම්බලාදෙනවා..’

ඔහු මාදෙස බලාසිතාපුනේ කරුණාවෙනි.

‘මෙන්න ධනුක කාඩ් එක.. බැංකුවට ගිහින් සල්ලි ගන්න..’

නම්බර් එක මේ කොළේ ලියලා ඇති.

ඔහු බැංකු කාඩ් පතක් මා අත තබා කීවේය.

‘එයාට සැහැල්ලු ගවුම් ටිකකුත් අරන් දෙන්නම්..’

මම හෙමිගිට කීවෙමි.

‘ධනුක බලලා කරන්න.. මාත් අද වේලාසන එනවා.. කමලට කැම තියන්න කියන්න..’

ඔහු එසේ කියාගෙන යන්නට ගියේය. තවමත් ඔහු යන්නේ පරණ වැන්රියෙනි. ඔහුගේ කැබ්රිචය නිතරම ගෙදර තබා ඔහු ගියේය. මමත් කමලාත් ගේ පිටුපස තැබීලි ගහයට සංසලාට තාත්තට සුදුනම් කළෙමු.

‘බේබි හරි ආසයි එළියේ තාන්න..’

කමලා සිතාසී කීවාය.

‘උණුවකුර ටික හරිද කමලා..’

‘මහත්තයා බේබිව එක්කගෙන එන්න.. මං දලා නියන්නම..

මා සාලයට ගොස් ඉහළට යන්නට පටන්ගත් මොහොතේම මා දුටු දසුනෙන් මගේ ළය කීරී ගැසී ගියේය. සංසලා ඇඳෙන් බැස අමාරුවෙන් රූට රූටා කාමරයෙන් එළියට පැමිණෙමින් සිටියාය.

මගේ ඇස් කළු එ වලට සමාන තෙත් බවකින් බොදවිය.

‘ඔ..යා.. නැති නිසා මම බලන්න ආවේ..’

ඇය වරදක් කළ කෙනෙකු මෙන් ඉහළ මාලයේ ලී වැටට දෙඅත් තබාගෙන කීවාය. අසරණකමත්.. බයාදුකමත්.. ඒ දස්වල විය.

‘අනේ තරහ ගන්න එපා..’

සංසලා යමින් කීවාය. මම පඩිපෙළ නැගගෙන ඉහළට ගියෙමි.

‘ආයේ කවදවත් ඔහොම ඇවිදින්න එපා..’

‘මට පුළුවන් එව්වරනේ..’

‘ඒක්... එපා..’

‘මට කාමරේට වෙලා ඉන්න පාළයි ධනුක..’

ඇය මගේ දෙකකුල් බඳගෙන කීවාය. මමද බිම ඉඳගත්තෙමි.

‘අද රෝද පුටුවක් ගන්න යනවා..’

‘තනියම ගිහින්ද..’

‘නෑ.. යන් ඔයන් මා එක්ක..’

‘තාත්තා හා කිව්වද..’

‘ඔව්..’

‘දන්මම යන්. අපි ඒක අරගෙන කව කොහේ හරි යන්..’

ඇගේ ඇස්වල තලියන්තේ අභිසකම කළුවය. ඒවා අසරණකමේ දිස්තයෙන් දිලියෙයි.

‘වතුර ලැස්ති කරලා තියෙන්නේ. යන් ගිහිත් තාමු..’

‘ඔයා මාව තාවන්තත් එතවද..’

‘ඔ..ව්..’

‘කොයි ආත්මෙද ඔයා බුදු වෙන්නේ රත්තරන්..’

සංසලා මගේ කම්බුල් වලට පුරන තබාඇසුවාය.

‘අපි යත්..’

‘බාත්රුමි එකේ නාමු..’

‘එළියේ වතුර උණුකරලා බංකුවකුත් කියලා කියෙන්නේ..’

එතන හේක්..

‘මාව වඩාගන්නවද..’

සංසලා පුංචි දරුවෙකු මෙන් ඇගේ අත් එසෙව්වාය. මම ඇයව ඔසවාගෙන පසිපෙළ බැස්සේ ඒ මුහුණ දෙසම බලාගෙනමය. කමලා පහළ හිට අප දෙස බලාඋන්නාය.

‘කමලා බේබ්ට් ෂුම්පු එකයි සබ්බුයි ටවල් එකයි ගේන්න..’

‘බේබ් නාලා අඳින්නේ මොකක්ද..’

‘මං හිනිත් අඳින්නම් කමලා.. කුඩාය විතරක් ගේන්න..’

සංසලා මා දෙස බලාකීවාය. මම වතුර බේසමට අතදමා රස්නය බැලුවෙමි.

‘සීතලද..’

‘නෑ.. රස්නෙයි..’

මම සංසලාගේ කොණ්ඩයට ගැටගසා තිබූ පටිය ගලවා ඒ මත වතුර දමුවෙමි.

‘සනීපයි බහුක..’

මාලියැද්ද මහතා කුස්සියේ දෙරිත් මතුඩුයේ මා සංසලාගේ හිසට ඈමිපු දමද්දීය. මමත් ඇයත් ඔහුදෙස බැලුවේ එකවිටය. ඔහු කතා නොකර මොහොතක් බලාගෙනම උන්නේය. ඉන්පසු ඔහු ඇවිදගෙන අපවෙත ආවේය.

‘ඔයා හම්බවෙන්න ඉන්න දවස්වල මම ඔයාගේ අම්මවත් මෙහෙම නෑව්වා..’

ඔහු කීවේ නාදයාගම හැඟීමකිනි. සංසලා හිස කරකවා මාදෙස බැලුවාය. මගේ ඇඟිලි තුඩු සංසලාගේ හිස මත ආදරයෙන් එහාට මෙහාට ගියේය.

මාලියැද්ද මහතා ගියපසු සංසලා ෂුම්පු තැවරුන මගේ සුරත ගෙන සිටගන්නාය.

‘මේ වගේ රත්තරන් පැටියෙක්නෙ මට නැතිවෙන්න ගියේ..’

ඇය ඇස් අඩවත් කොට කීවාය.

‘ඇහ ඇතුලෙන් සබත් ගාන්නද..’

මම පාත්වී සිනාබරව ඇසුවෙමි. සංසලා සිනාසුනාය.

‘මට කිහි ධනුක..’

‘එහෙමම ඔයා ගාගන්න..’

ඇය මගේ දෙතෙක් දෙසම බලාඋන්නාය.

‘මෙතේ ගාන්න..’

ඇය ඇඳගෙන උන් ගවුම ලෑම හරියෙන් මැත් කළාය. ආදරයත් අප්‍රමාණ වූ කුළුණු ගුණයත් පිරි හැඟීමකින් මම ඇගේ ලමැදේ සබත් ගැවෙමි.

‘හරි සනීපයි ධනුක..’

තා අවසාන වූ පසුව මම ඇගේ හිස තුටාය ගෙන පිසදමුවෙමි.

‘මෙහෙමම අපි උඩට යන්..’

‘තෙක ඇළුම් පිටින්..’

‘ඔව්.. මාව ගේ ඇතුලට ගිහින් පිහදන්න..’

මම තුටාය ඒ ගත වටා පොරවා යමින් සංසලාව ඔසවාගෙන ඉහළ මාලයට ගියෙමි.

‘මාව බරයිද..’

පඩිපෙළ තහිත අතරවාරයේ ඇය ඇසුවාය.

‘නෑ.. කුරුළු පැටියෙක් වගේ..’

‘ඔයා මට විහිළු කරනවා..’

‘ඔයාව මට බරක්නෙව් බබා..’

තෙක ගවුම ඇඳගෙන උන් සංසලාව මම ඇඳමක තැබුවෙමි.

‘ඇළුම් ගලවලා තනියම ඇඳගන්න පුළුවන්නේ. මමත් ඇහ හෝදගෙන එන්නමි..’

එසේ කියායන්නට හැරි මම නැවත හැරි බැසුවෙමි. ඒ ඇස්වල කළුපය.

‘අයි..’

‘මම කොහොමද මේ ඇඳුම් ගලවන්නේ..’

‘මං පිහදලා ගලවන්නම්..’

මම සංසලාගේ ඇඟටම ඇඳී තිබූ නෙත ගවුම ගලවා තුවායෙන් ඒ සුදුවන වසා දමුවෙමි.

‘ඔහොම ඉන්නකොට තමා ලස්සන..’

‘හෙළුවෙන්..’

‘තෑ මෝඩි.. තුවාය ඇඳගෙන..’

අපේ ඇස් හමුවිය. ආදරය දෙනෙත් කෙළවරක ලියලා වැඩෙනැයි මට සිතුවේ.

‘මොනාද අඳින්නේ..’

‘අල්මාරිය අරින්න මං පෙන්නන්නම්..’

මම අල්මාරිය ඇර ඇය දෙස බැලුවෙමි.

‘අර බොටි බොටි රතු සාය.. ඒක ගන්න ධනුක..’

‘තව..’

‘අර රෝස පාට ටී ෂර්ට් එක..’

මම ඒ දෙක රැගෙන දෙර වහන්නට ගියෙමි.

‘දන් ඔය දෙක විතරක් ඇන්දම හරිද..’

ඇය සිනාසී ඇසුවාය.

‘යට ඇඳුම් යටම තට්ටුවේ තියෙන්නේ..’

සංසලා ලැජ්ජාවෙන් මෙන් කීවාය. මම අල්මාරිය විවර කොට සිනාසෙමින් ඒවා ගනිමි.

‘ඔයා පව්..’

සංසලාගේ ඇස්වල ඇත්තටම කළළ විය. මම ඇයට ඇඳුම් එකින් එක අත්දවා ඇගේ කොණ්ඩය පිරුවෙමි. ඉන්පසු ඒ සුදු මුහුණට ක්‍රීම් දමා පුයර දමුයෙමි. අවසානයේ ඇගේ පුංචි යෙන්ටි බෝතලයක් ගෙන ගතට එය විඳ්දෙමි.

‘දන් ලස්සනයි.. ලෙඩ වෙලා හිටිය කියලා කියන්නක් බෑ..’

මම ඇගේ කළළ නවත්වන අදහසින් තිබෙමි.

‘ධනුක..’

‘මෙනතට එන්න..’

ඇය ඇදේ වාඩිවී සිටිද්දී මම ඇය අබියස හිටගෙන උන්නෙමි.
සංසලා මගේ බඩට හිසක් කම්බුලක් තියා මාව බදුගන්නාය.

‘උට තිදුගන්න මං ලඟට එන්න රත්තරන්...’

මම ආශාවකට සමාන වූ සෙනෙහසකින් ඒ මුහුණ සිපගනිමි.
සිපගෙනම උන්නෙමි.

‘රෝද පුටුව ගෙනාවම මාව හැම තැනම ඇවිද්දවනවා නේද..’

වාහනයට නගිද්දී ඇය ඇසුවාය.

‘ඔව්.. හැම තැනම ඇවිද්දවනවා..’

යළිත් ඉස්සරම් සුවද.. මගේ ලෝකය විකසිත කළ ඇගේ
සුවද වහනය වන්නට විය.

අප රෝද පුටුව ගෙන එනවිට හැන්දවේ පහ පමණ විය.

‘කවුද මට නයිට් ගන්න කිව්වේ..’

මම සංසලාට සැහැල්ලු ඇළුම් කිහිපයක් ගත්විට ඇය කීවාය.

‘ඔයාට හිරවෙව්වා අදින්න අමාරුයිනේ..’

‘මට බබෙක් ලැබෙන්න යනවා නෙව්නේ..’

‘දුනුත් ඒවගේ කමා.. ඔයාට අමාරුයිනේ..’

යළිත් ඇගේ නෙත් බිමට බරවිය.

‘කවදවත් මට ඒවගේ බැරිවෙයි..’

‘මොනවගේද..’

‘බබෙක් ලැබෙන්න..’

‘ඇයි බැරි..’

‘මේ කකුල..’

‘අපිට සතීප කරගන්න පුළුවන් මැණික..’

‘ඇත්තටම මාව සතීප කරගන්න පුළුවන් වෙයිද ධනුක..’

‘පුළුවන් රත්තරන්..’

වාහනයේ යද්දීම සංසලා මගේ උරහිසට බරවුවාය.

‘මට ගෙදර යන්න බෑ ධනුක..’

‘කොහෙද යන්න ඕනේ..’

‘මුහුදු ළඟට ගිහින් මෙහෙම ඉමු..’

‘වෙලා තියෙනවනේ.. යන්..’

මගේ උරහිසට හිස කියාගෙන ඉන්නා ඇය දෙස මම බොහෝ වේලාවක සිට බලා උන්නෙමි. සංසලා හඬන්නේ නැත. කතාකරන්නේද නැත. ඇය ඔහේ ඇත මුහුදේ අනන්තය දෙස බලා හිඳියි.

‘අපි හැමදුම මෙහෙම ඉන්නවා නේද ධනුක..’

‘ඔව් මැණික..’

‘අර වෙද මහත්තයා ළඟට මාව අරගෙන ගිහින් සහිස කරන්නකෝ..’

‘මං අද හවස තාත්තට කියන්නමි..’

‘ඔයාගේ අම්මයි නංගියි මා එක්ක තරහ ඇති.. ඔයාට එයාලා දලා ඇවිත් මාව බලාගන්න උනාට..’

‘එයාලයි මට කිව්වේ ඔයාව බලාගන්න කියලා..’

‘ආයි ගමේ යනකොට මාව එක්කගෙන යනවද..’

‘අපි බැඳපු දවසක යන්..’

සංසලා මගේ දෙස බැලුවාය.

‘ඔය ඇත්තමිද..’

‘ඔව් ර..න්..ත..රන්..’

මගේ කම්සයේ බොක්කමි ගලවා දහදියෙන් සීතල වූ පපුවට සංසලා හිස තබාගත්තාය.

‘මතකද මුළු රැයක් මෙහෙම හිටියා..’

‘මි..’

‘කොහෙද..’

‘අර අරලියා ගහ යට..’

‘කොල්ලට එහෙනම් ඒවා මතකයි..’

‘මට කවදවත් ඒ දවස අමතක වෙන්නැ..’

‘මටත් නෑ ධනුක..’

ඉර බැස යන්නට ඇත්තේ තව විනාඩි කිහිපයක් පමණි. මුළු බටහිර අහස් කලයම් රෝස පැහැයට හැරී ඇත. ඒ රෝස පැහැය වෙරළේ බුබුළු තැහ කුනීව රළ මතට වැටී තිබුනේ දුක්බර ලෙසය.

‘මම මෙහෙම ඔයා ළඟට වෙලා ඉන්න කොට්ටර පෙරුම් පිරුවද...’

‘ඇයි ආයින් අඩන්නේ..’

‘කෙල්ලෝ අඩන්නේ දුකට විතරක් නෙවී මහත්තයෝ..’

‘එහෙනම්..’

‘සතුවටත් අඩනවා. බඩගින්නටත් අඩනවා. බඩගිනි නැති උනාමත් අඩනවා..’

‘පිස්සු කෙල්ලෙක්..’

සංසලාගේ මුහුණ දුක් පැහැපත්ය. ලෙඩ පාටක් ඒ මුහුණේ දක් නැත.

‘අපි පත්සලට ගිහිත් බාරයකුත් වෙමු..’

මම ඒ හිත සතසනු පිණිස කීවෙමි.

‘කමලත් කිව්වා දවසක ඔයා එක්ක කොහෙද කෝට්ටෙකටත් යන් කියලා..’

‘ඉතින් යන්..’

‘මම දෙයියන්ට ආසනැහැ..’

‘ඇයි ඒ..’

‘මට ලෝකෙ එක දෙයියයි ඉන්නේ..’

‘කවුද ඒ..’

‘මේ ඉන්නේ.. මගේ දෙයියෝ..’

සංසලා මාව නවා මගේ ළුම සිපගත්තාය. පපුවේ ලේ නහර විඳගෙන එන හැඟීම ආදරයනම් මේ ලෝකයේ වාසනාවන්තම ආදරවන්තයා මම වෙමි.

‘අපි යන්... රෑ වෙනවනේ..’

‘දවසක නුවර ගිහින් වැව පහට වෙලා මෙහෙම ඉන්න ආසයි.’

‘සතිය උතාම යන්..’

මම සංසලාව හිමිහිට ඔසවා සිටි එකමත තැබුවෙමි. ඉර සම්පූර්ණයෙන්ම බැසගොස් තිබුණි. එහෙත් බටහිර අහස කවමත් රෝස පාටය. මොහොතකින් එයද කළුපාටවී තරුකැට පිඳෙනු ඇත.

‘ධ..නු..ක..’

සංසලා මගේ උරහිසකට අත තැබුවාය.

‘අපි ආප්ප කකා යන්.. පුණු මිරිස් එක්ක..’

මම සිතාපුනෙමි.

ආප්ප කඩයක් පහ බැස පුණු මිරිස් මැදට නියා ආප්ප පහ හයක් රැගෙන ආවෙමි.

‘යන ගමන් කමු.. තැන්නම් රැ වෙනවනේ..’

ටික මොහොතකින් සංසලා පුණු මිරිස් කා සු සු ගගා උන්නාය..

‘පුණු මිරිස් ටික ටික කන්නෙ.. ඔක්කොම කෑවද..’

‘දවිල්ලයි රත්තරන්..’

‘බොන්න මොනහරි අරගෙන දෙන්නම්..’

‘ස්..මැ..ක්.. හොඳේ..’

ඊවිතය පටන්ගෙන ඇතැයි මගේ හදවතට දනෙන්නට විය. මගේ හිත තුළ මෙනෙක් නිදඋන් කොල්ලා මිය ගොස් ඒ වෙනුවට මහා මිනිසෙකු තැහිට ඇතැයි මට සිතූණි.

2

විරාජ් ආවේ මහ රැ එකොළහට පමණය.

'හැන්දවෙලා පිටත් උනේ.. ඒකයි රැ උනේ..'

'උඹ ආපු එක කොව්ටර් දෙයක්ද..'

'සුදුබේබිට දත් හොඳයිද..'

'වෙද මහත්තයෙක් හොයාගන්න ඕන විරාජ්..'

'මං හොයන්නම්..'

'උඹට ගොඩාත් පින්..'

විරාජ් ආවෙලේ සිට උන්නේ යමක් කියාගත නොහැකිව
ළකැවිල්ලෙනි.

'උඹ කාලද ඉන්නේ විරාජ්..'

'එන ගමන් කෝසේ කෑවා..'

'මං තේ එකක් හදගෙන එන්නම්..'

විරාජ් කාමරය පිටුපස කොරිඩෝවේ නවතා මම කෝපි
දෙකක් හදගෙන ආවෙමි. එනවිටත් විරාජ් උන්නේ කල්පනාබරවය.

'ඇයි ප්‍රශ්නයක්ද..'

මම විරාජ්ගෙන් ඇසුවෙමි.

'නෑ.. ඒත්...'

'ඇයි කියපත් මාව බය කරන්නැහුව.. උඹ මාව පුච්චනවනේ..'

'උඹ මාව වැරදියට හිතයි..'

විරාජ් බිම බලාගත්තේය.මම සුරහිත් ඔහුගේ හිස එයවූයෙමි.
ඒ ඇස්වල බොඳවූන ස්වරූපයක් විය.

'අම්මට නංගිට කරදරයක්ද..'

'නෑ.. එයාලා හොඳින් ඉන්නවා..'

‘පිස්සු කෙලින් තැනුව කියපත් බුරුවෝ..’

මම ආදරයෙන් කීවෙමි.

‘මගේ හිතේ තියෙන දෙයක්.. හිතේ තියාගන්නබැරි නිසා මම උඹගෙන් අහන්නේ...’

‘ඉතින් කියපත්..’

‘තංගි ගැන මගේ හිතේ ලොකු ආදරයක් තියෙනවා..’

විරාජ් කීවේ බිම බලාගෙනය. ඒ ඇස්වල තිබුනේ අහිංසක ආදරවන්තයෙකුගේ අවංකම කඳුරිය. මම ඒවා විඳ ඇත්තෙමි. ඒ කඳුරු වල තෙතමනය මම විඳ ඇත්තෙමි.

‘උඹ තංගිගෙන් ඇහුවද..’

විරාජ් නැගිටිවෙය.

‘තංගිට ආදරේ වගේම මම ධනුකටත් ආදරෙයි. ඒකයි මම ධනුකගෙන් ඇහුවේ...’

මම විරාජ්ගේ කරට අතක් දමාගත්තෙමි.

‘උඹ හිතනවද තංගි කැමතියි කියලා..’

‘ඔව්..’

විරාජ් බිම බලාගත්තේ අහිංසකව සිතායෙමිනි. ඔහු අහිංසක කොල්ලෙකි. මා වැනිම දුක් කරදර විඳි අහිංසකයෙකි. තංගි වැන්නියකට ගැළපෙන්නේ විරාජ් වැන්නෙකි. අනික විරාජ් මාත් සමග පේව්මන්ටි ගානේ, පොළවල් ගානේ දුක් විඳි එකාය. ඒ මිනිස්කමට පිටුපෑම තිරිසන් ගතියකි.

‘උඹ තංගිට මුකුත් කියන්න එපා.. මම ගමේ ගියගමන් තංගිට කියන්නමි..’

මම සැහැල්ලුවෙන් කීවෙමි.

‘ධනුක උඹ ඇත්තවමද කියන්නේ..’

‘ඔව් කොල්ලෝ... ඉතින් උඹ මොකටද අඩන්නේ..’

‘සතුට වැඩිකමට.. ධනුක..’

මම විරාජ්ගේ පිටට තට්ටුවක් දමා සිතායුනෙමි.

‘මගේ හිතේ තිබ්බ ලොකු බරක් දැන් තැහිවුනා ධනුක..’

‘එහෙම හිතන්න එපා බං.. නංගි ගැන මගේ හිතෙක් ලොකු බරක් තිබුනා. කාත්තා තැනි උනාට පස්සේ ඒ බර දෙගුණ වුනා. මට කවදාවත් මේ කෙල්ලට දලා එන්න බැරිවෙයි.’

‘මට නංගිවයි අම්මවයි බලාගන්න පුළුවන්..’

‘මට ඒ උදව්ව විතරක් කරලා දීපන්..’

‘එහෙම උදව් ඉල්ලන්න එපා ධනුක.. බෝක්කු ගානේ රස්තියාදු වෙච්ච මට ජීවත්වෙන්න කියලා දුන්නේ උඹ. එහෙම උඹට මම කොච්චර ණයද..’

විරාජ් කිව්වේ අවංක හඬිනි..

‘අතැරලා දපන් ඔවා මස්සිනා..’

මම සිතායෙමින් කීවෙමි.

‘උඹගේ නංගි වගේ කෙල්ලෙක් ලබනවට වඩා උඹ වගේ මස්සිනා කෙනෙක් ලබන එක පිතක්..’

‘අපි ටවුම පැත්තේ ගිහින් මොනාහරි කාල එවු.. යන්..’

මම වාහනයට නැග්ගේ හිත පුරා රැළුන සොම්නසකට සමාන වූ සැහැල්ලුවකිනි. යමක් මතක් වී යළිත් මම උඩුමහලට දුවගෙන ගියෙමි. හෙමිහිට සංසලාගේ දෙර හැරියෙමි. ඇය සුවසේ නිදගෙන උන්නාය. මම ඇගේ නිරාවරණය වූ සුදු දෙපා වැසෙන්නට රෙද්දක් පොරවා විදුලි පහන අඩුකොට පහතට බැස ආවෙමි. මගේ ගනිත් හමා එන දහවල් ගැල්වූ මෘදු විලවුන් සුවඳක වමන්කාර ජනක සුවද මුළු හදවතම ගොළුකොට තිබුණි.

‘යන්..’

මම විරාජ්ට කීවෙමි. මම වාහනය පැදවුයේ කැප්කියෙනි.

‘ධනුක නංගි ගැන අරවගේ දෙයක් කිව්වට මාත් එක්ක තරහ නෑ නේද..’

විරාජ් යළිත් ඇසුවේය. මට ඔහු ගැන මහා අනුකම්පාවක් ආදරයක් ඇතිවිය.

‘නෑ විරාජ්.. මම උඹට හරි කැමතියි..’

තාවල රැ කඩයක් ළඟ මම වාහනය නැවත්වුවෙමි.

‘මොනාද කන්නේ...’

‘කොන්කු කමු..’

විරාජ් සිනාසෙමින් කීවේය.

‘මං ආප්ප කන්නමි..’

‘එහෙනම් මටත් ආප්ප..’

අපි මස් හොඳි සමඟ ආප්ප කා උණු කේ බිච්චෙමු. කාලයකින් පසු මගේ හදවතට දනෙන මේ සැහැල්ලුව දරාගත නොහැකිව මම අතිශය සන්සුන්වන්නට උත්සාහ ගනිමි.

‘උඹ ලස්සන වෙලා..’

විරාජ් කීවේ සිනාසෙමිනි.

‘මං ඉන්නේ ඇත්තටම හරි සතුටින් විරාජ්. උඹ ඇවිල්ලා ඒ සතුට දෙගුණකලා..’

‘සංසලාව සනීපකරගන්න මම උඹට ඕන උදව්වක් කරන්නමි..’

‘උඹ ගෙදර ගියගමන් බයික් එකක් හොයාගෙන පලයන් හැම තැනම.. දඹුල්ල පැත්තේ හොඳ වෙද මහත්තුරු ඉන්නවා..’

‘උඹ ඒ ගැන හිතන්න එපා.. මං හොයලා දෙන්නමි..’

‘එයාගේ කකුල සනීප නූනත් මට කමක්නෑ.. මං එයාගේ හැම දෙයක්ම කරන්නේ හරි ආසාවෙන්..’

‘උඹ වගේ කොල්ලෙක් ලබන්න එයා හරි ලොකු පිතක් කරලා ඇති..’

‘පින් කළේ මම විරාජ්..’

මම බොහෝ සැහැල්ලුවෙන් කීවෙමි. ඒ ආදරයත් සමඟ ගෙවන හැම තත්පරයකදීම මා ලබන සතුට කිසිවෙකුත් නොදනී.

නිදහන්නා හැම රැයකම සංසලා හුස්ම ගන්නා තඩ මගේ වම් පසින් මට ඇසෙන්නාක්මෙන්ය. ඇගේ සැහැල්ලු පූර්ණ මගේ පපුව මත තියෙන්නාක් මෙන්ය. එවන් හැඟීමක් අපේ ආදරය සමඟ ගෙවීගිය හැම රැයකම මට දනුන බව මට මතකය. එය අද දෙගුණ

තෙහෙණ වී මට දනෙයි.

ගනිනුත් හදවතිනුත් අප කොතරම් සමීපවී ඇත්ද.. ජීවිත දෙකක් දෙවියන් ඒකරම් සමීපකරන්නේ ඇයි.. ජීවිත කාලය පුරා සංසලාව බලාගන්නට මම ආශා කළෙමි. අය සමීපයේම මුළු ජීවිතයම ගෙවන්නට මම පෙරුම් පිරුවෙමි.

මට කිබුනේ අම්මා ගැනත් තංගී ගැනත් බලන්නට කිබු ප්‍රශ්නයයි. විරාජ් තංගිගේ ජීවිතයට සමීපවීම මගේ හදවතේ කිබු විශාල බරක් සැහැල්ලු කිරීමක් විය. දැන් මට තංගිගේ අනාගතය ගැන විශාල බරක් දරන්නට නොවේ.

‘ඔනුක මහත්තයා..’

කමලා පාන්දරින්ම කාමරයට ආවාය. තවම හිරු රැස් වත්වැටී නැත.

‘ඇයි කමලා..’

‘පාන්දරම නැගිටලා හොයනවා..’

කමලා සිනාසී කීවාය. මම හරි ඵකක් දමාගෙන මුහුණ තෙමාගෙන ඉහළ මාලයට ගියෙමි. සංසලා මා දුටුවනම මගේ බඩට හිස තබාගත්තාය.

‘බඩ හරි උණුයි..’

අය කීවාය.. මම ඒ හිස අතගැවෙමි.

‘මියාට උදේ පාන්දර මෙහෙම දකින්න මම කොච්චර වාසනා කරලා ඇත්ද..’

සංසලා ලෝබකමින් කීවාය... දෙවියන් මට ආදරය දෙනවා වැඩියැයි මට සිතේ. එවන් බරක් දරන්නට අහිංසක මගේ හදවතට නොහැක.

‘ටොයිලට් ගියාද..’

‘කමලා එක්කගෙන ගියා..’

‘ඊ වෙලා මං නිදගත්තේ.. ඒකයි ඇහැරෙන්න පරක්කුලනේ..’

‘ඊ කොහෙද ගියේ..’

‘මියා කොහොමද දන්නේ..’

‘ඊ එකොළහට විතර බබා ආවා.. මගේ මුණදිහා බලා

ඉඳලා මගේ ඇඟට පොරවලා ලයිට් එකක් අඩු කරලා ගියා.. හ..රි..ද..

‘ඔයා තිදගෙනගේ හිටියේ රත්තරන්..’

‘මට ඔයාව හේරෙනවා පැටියෝ..’

‘විරාජ් ආවා.. පටිනේ.. කන්න අරගෙන දෙන්න ටවුමට ගියා..’

‘මොනාද කැවේ..’

‘ආප්පයි මසුයි..’

‘කොහෙන්ද කැවේ..’

‘ඌ කඩේකින්..’

‘ඇහැරිලා උන්නනම් මටත් යන්න තිබුනා..’

‘අපි යත් පහළට.. මම ඔයාව චීල් වෙයාර් එකේ ඇවිද්දවන්නම්..’

මම අල්මාරිය ඇර සංසලාගේ ලා නිල් පැහැගත් ඕවර්කෝට් එක ගෙන ඇගේ නයිටිය වැහෙන්නට දමුවෙමි.

‘මම ආසයි උදේ හේ බිබි මිදුලේ ඇවිදින්න..’

කොළඹ කෙල්ලන්ට මෙවැනි සිතුවිලි තිබිය හැකිද.. මම නොදනිමි. මම රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන හිමිහිට මිදුලට බැස්සෙමි. සංසලාගේ සුදු දෙපා ඔහේ බිමට එල්ලා වැටේ. ඒවා දකිද්දී මගේ පපුව ඇවිලියයි.

‘මගේ කකුල් පණ තිබුනා නම් මෙතනට වෙලා අපිට බැඩ්මින්ටන් ගහන්න තිබුනා’

ඇයට සිහිවන්නේ දුක හිතෙන දේමය. සමහර විට ඇය මට පෙන්වන්නේ ඇගේ දුකින් තොරාගත් ඒවා පමණක් වන්නට ඇත.

‘දන් මට මගේ මැණික ළඟට වෙලාම නැමදම ඉන්න පුළුවන්..’

කුමාර කොස් කොළ පුව්චන අයුරු දෙස බලා මම ඇගේ මුහුණට එබී කීවෙමි.

‘ඇයි ඒ..’

‘මට තංගි ගැන බලන්න ලොකු බරක් තිබුනා..’

‘ඉතින් තංගිට මොකද වෙලා තියෙන්නේ..’

ඇය පුදුමයෙන් ඇසුවාය.

‘මුතුන් වෙලානෑ.. විරාජී තංගි ගැන ලොකු ආදරයකින්
ඉන්නේ..’

‘ආ..තේ.. පච්ඡි අභිංසක කෙල්ල..’

‘ඒකි අභිංසක තෑ..’

‘පච්ඡි ධනුක.. ඔයාහරි තපුරුයි, එක දවසක් මට ඒ කෙල්ලට
මුණ ගැස්සුවද..’

‘කරදර තිබුනතේ මැණික..’

‘ඉතින් දැන් දෙන්නා පෙට් වෙලාද..’

‘මිනිහා මගෙන් ඇහුවා.. උඹ හොඳ කොල්ලා නියා මාක්
කැමති උනා..’

‘අයියා කොහොමද තංගිගේ ආදරේට එරෙහිවෙන්නේ.. අයියන්
ආදරේක පැටලිලා ඉන්නකොට..’

‘පැටලිලා විතරක් නම් කමක්තෑ.. පිස්සු හැදිලතේ..’

මම සිතාපි කීවෙමි. සංසලා මගේ සුරත අල්ලා සිප
අතහැරියාය. ඇය තවමත් තාක්තාට බියෙන් උන්නාය.

‘ධ..නු..ක..’

‘ඇයි..’

‘තාත්තට කියලා අපි ඉක්මනට බේලු..’

ඇය හිස කරකවා වීල් වෙයාර් එක අල්ලා උන් මාදෙස බලා
කීවාය.

‘මට කියන්න බෑතේ මැණික..’

‘මං කියන්නම්..’

‘බැන්දක් නැතත් මං ඔයා ළඟ ඉන්නවතේ..’

‘මට මෙහෙම ඉඳලා මැදි..’

සංසලා සිතාපි කීවාය.

‘එහෙනම් කොහොමද ඉන්න ඕනේ..’

‘බදගෙන.. තුරුල් කරගෙන.. රැට හෙළවැල්ලෙන්..’

ඇය කියන්නේ අහිංසකවය.

‘මේකි වල් කෙල්ලෙක් වෙලා..’

‘මාව වල් කරලා තියෙන්නේ මයා..’

මේ උදයන පාත්වී ඒ මුහුණ සිපගන්නට කරමි ආදරයක් මට උපදියි.

තුනී තුරු පත් අතරින් බේරි එන උදයන හිරි එළිය ඇගේ කම්බුලකට වැටී එය රත්පැහැයක් ගන්වා ඇත. සංසලා ඉන්නේ සතුටින් යැයි මට සිතූණි. ඒ සතුට අයිති මගේ හදවතට පමණකැයි මට සිතේ.

‘මං විරාජිට කිට්ටා වෙදමහත්තයෙක් හොයන්න කියලා.’

‘කකුල ඉක්මනට සනීප උනොත් අපිට බැඳලා නුවරඑළි යන්න පුළුවන් නේද..’

‘ඇයි නුවර එළි..’

‘කට්ටිය හතිමුත් යන්න ආස එහෙටලුනේ..’

‘කවිද කිව්වේ..’

‘ඉස්සර පන්තියේ කෙල්ලෝ කියනවා..’

‘කෙල්ලෝ ඕවා කතාවෙනවද..’

‘උත් කතා වෙන්නේනැති දෙයක් නෑ..’

මම හෙමිත් හෙමිත් ඇගේ තුනී ඕවර කෝටි එකෙන් ආවරණය වූ උරහිස පිරිමැද්දෙමි.

‘හරි සනීපයි රත්තරන්..’

‘උදේට මොනවද කන්නේ..’

‘අද මයා ආස දෙයක් මං කන්න ආසයි..’

‘මැණික ආස ඕනම දේකට මමත් කැමතියි..’

‘මං ආසයි කැකුළු බතුයි පොල් සම්බෝලයි කන්න..’

ජීවිතය මහා පුදුමාකාරය. කැකුළු බත් සමඟ පොල්සම්බෝල කන්නට මා කොතරම් ආශා කළාද.. දෛවය දුක්දිදී ජීවිතය ආශා කරන තැනටම ගෙනත් ඇරලවන්නේ ඇයි..

‘මං ඊයේ ගොඩක් දවසකට පස්සේ අම්මව නිනෙන් දක්කා.. එයයි මායි හුදු ඇඳලා පන්සලක උන්නේ.. අම්මා මගේ ඔළුව අතගොත් උන්නා..’

සංසලාගේ ඇස් වලින් කපුළු ගලා එන්නට ඇත.

‘ඇයි මැණික..’

‘මං අම්මට කිව්වා රත්තරං ඔයාට තාත්තා ලැබුනා වගේ මටත් රත්තරං කොල්ලෙක් ලැබ්ලා තියෙන්නේ කියලා.. ඔයා මට ගොඩාක් ආදරෙයි කියලත් මං කිව්වා..’

‘අම්මා මොනවද කිව්වේ..’

‘ඔයාගේ තියෙනවා හරි ලස්සන හිනාවක්. අර කැබිනට් එක උඩ තියෙන පින්තූරේ තියෙන්නේ.. එහෙම ලස්සනට හිනාවෙලා එයා කියනවා එයා බලාගෙනපු උන්නෙ හැම දෙයක්ම.. බැණට එයත් ආදරෙයිපු.. ජීවත්වෙලා උන්නානම් ඔය දෙන්නව ඉක්මනටම බන්දලා දෙනවපු.. තාත්තටත් කියන්නම් කිව්වා..’

සංසලා කියද්දී මගේ ඇස් බොඳවෙන්නාක් මෙන් විය. මම දෙනෙත් පියද වීල් වෙයාර් එක පාමුල බංකුවක් තියා ඉදගනිමි.

‘ඔය මොනවද..’

මම තෙල් බෝතය ටිවර කරද්දී ඇය ඇසුවාය.

‘ආමයි එකකින් ගත්තේ උදේටයි රැවයි මේ තෙල් එකගාලා හොඳට කකුල අතගාන්න ඕනා..’

සංසලා අහිංසක දෙකකුල් මගේ උකුල මත තැබුවාය.

‘ඇයි..’

මම පතන්ඩි හෙමිහිට ඒ කකුල සිපගනිමි.

‘මෝ..ඩ..යා.. පට් වැඩ කරන්නේ..’

‘මම ආසයි.’

මම හෙමිහිට කීවෙමි.

‘ආසානම් මේවා ඉඹින්න.. කකුල් ඉඹින්න එපා..’

මම තෙල් ටිකක් අත්ලට ගෙන ඒ කකුලට දමා කදින් පිරිමැද්දෙමි.

‘මෙහෙම කළාම මොනාද වෙන්නේ ධනුක..’

‘ඔයාගේ කකුලේ පණතැතිවෙලා තියෙන තහර මේ තෙලෙන් පිරිමදිනවා.. මොනාහරි සුවයක් තියෙයිනේ..’

‘ඔයා කොච්චර කාලයක් ඔහොම කරන්නද..’

මම හිස ඔසවා සංසලා දෙස බැලුවෙමි.

‘මං ජීවත්වෙලා ඉන්න කල්..’

‘ඇයි එහෙම කියන්නේ... කවදාවත් ඔයා මට කළින් මැරෙන්න එපා..’

‘ඇයි..’

‘මං මේ ලෝකේ තනිවෙනවනේ.. මට කවරුත් නෑනේ.. මං කොහොමද ජීවත්වෙන්නේ..’

‘මං ඔයාව දලා මැරෙන්නේ නෑ..’

මං යළිත් රෝදපුටුව තල්ලු කරගෙන ගෙනුලට ගියෙමි. මාලියැද්ද මහතා සැටියේ වාඩිවී උන්නේය. මම රෝද පුටුව ඔහුවෙත තල්ලු කරගෙන ගොස් සංසලාව ඔහු සමීපයේ තැබුවෙමි. මාලියැද්ද මහතා ඇගේ හිස අතගැවාය.

‘මොනාද මේ කකුලේ ගැවේ...’

‘ධනුක ගෙනල්ලා ගැවේ..’

‘මොනාද ධනුක..’

‘ඉන්දියාවෙන් ගෙනාපු තෙල් ජාතියක්. ඩොක්ටර් කෙනෙක් කීව්වා හොඳයි කියලා. උදේ නවස ගැවාම හොඳයි කීව්වා..’

ඔහු මාදෙස බැලුවේ කරුණාවෙනි.

‘ධනුක ඉඳගන්න..’

ඔහු එසේ කතාකරන්නේ ලොකු කතාවකට බව මම දන්නෙමි.

‘ඔය දෙන්නත් එක්ක මට කතාකරන්න ලොකු දෙයක්

නියෙනවා..

සංසලා මාදෙස බැලුවාය. ඒ ඇස් අසරණය.. මගේ පපුව වේගයෙන් ගැහෙන්නට විය.

‘දු මම ඊයෙ අම්මට හිතෙන් දුක්කා..’

ඔහු කියද්දී මා බැලුවේ ඇය දෙසය.

‘තාත්තා, ඊයේ මාත් අම්මට දුක්කා..’

සතුට වැඩිකමට සංසලාගේ ඇස් වලින් කඳුළු ගලාගෙන ආවේය.

‘මගේ ජීවිතේ කරදර නියෙන හැම වෙලාවකම අම්මට මට හිතෙන් ජේතවා..’

‘ඇයි තා..ක්..කා.. කරදර..’

සංසලා ඇහුවේ බොදවු දෙනෙන් සිසවමිනි. මම බිම බලාගත්තෙමි.

‘ඔයා ඔහොම දුක් විදින එකම මට දුකක් නෙමේද දුවේ..’

ඔහු සංසලාගේ හිස අතගැවේය. මගේ දෙනෙන් තෙත්ව යනවා මට යාතමට තේරුනි.

‘තාත්තා හිතන්නේ මං දුකින් ඉන්නවා කියලද..’

‘මං හිතුවේ එහෙමයි පුතේ..’

‘මං දුකින් ඉන්නවා කියලා තාත්තා හිතන්න එපා. මං ඇත්තටම සතුටින් ඉන්නේ.. කවදත් නැති තරම් සතුටින් ඉන්නේ..’

‘මං දන්නවා පුතේ.. මට ඕන ඔයාගේ සතුට හැමදමත් ඔයා ළග තියෙනවා දකින්න..’

ඔහු බැලුවේ මාදෙසය. මම බිම බලාගත්තෙමි.

‘තා..ක්..තේ..’

‘අඬන්න එපා රත්තරං.. අපි හවස කොනේ හරි ගිහින් කතා කරමු.. ධනුක ඇඳගෙන ඉන්න හොඳේ..’

‘හොඳයි අත්කල්..’

ඊටත් පසුව මා කෙල් ගැල්වූ සංසලාගේ දෙපා තුනියට

පිරිමදින්නට විය. ඇය මාදෙස බැලුවාය.

‘ඔයාගේ අම්මා මට කවදවත් වැරදි දෙයක් කියන්නේ නෑ.. ඒක මම හොඳට දන්නවා. ඔයාගේ අම්මා මාත් එක්ක ආවේ ඔයාලගේ ආවිවිසි සියයි විරුද්ධ වෙද්දී.. එයා මා එක්ක මහවැලි සයිට් වල පුංචි කුලී ගෙවල් වල දුක් වින්දී.. එතකොට ඔයා ලැබිලා අවුරුද්දයි.. අද මම මේ තත්වේ ඉන්නේ ඔයාගේ අම්මා නිසා..’

‘තාත්තේ.’

ඔහු මඳක් රැඳී කාමරයට ගියේය. මම සංසලා දෙස බැලුවේ බොහෝ වේලාවකට පසුය.

‘තාත්තා පව් ධනුක..’

‘ඔයාගේ අම්මා එයාට පුදුම විදිහට ආදරේ කරලා ඇති.. එහෙම ආදරයක් විඳපු කෙනෙක්ට ඒ ආදරේ. මතක් වෙනකොටත් ලෝබයි..’

‘ධ..නු..ක..’

සංසලා මගේ අත අල්ලා ගත්තාය.

‘මාව උඩට අරගෙන යන්න රත්තරන්..’

තරප්පු පෙල පාමුළ රෝද පුටුව නවතා මම ඇයව ඔසවාගෙන ඉහළ මාලයට ගියෙමි. මා ඇඳෙන් ඇයව තබද්දී ඇය මාවත් තුරුළු කරගෙනම ඇඳේ හාන්සි වුවාය.

‘ඇයි..’

‘හැම දෙයක්ම ඉක්මනට වෙනවනම් කොට්ටර හොඳද..’

‘හිතන්න එපා.. වෙන දෙයක් වෙයි..’

‘අපේ ආදරේ හරි අහිංසකයි.. ඒ වගේම ඔයා දෙවියෙක්.. ඒකයි අපිට මෙහෙම සතුටු වෙන්න පුළුවන්..’

‘තාත්තා මොනා කියයිද දන්නැතේ.. ඒ නිසා දැන්මම මුතුන් හිතන්න එපා..’

‘නෑ ධනුක.. මට විශ්වාසයි..’

මම ඇගේ සුදු දෙපා මගේ දෙකකුල් මත තබාගත්තෙමි.

‘අක්කේ..’

කසුන් කාමරයට ආවේ කැ ගහගෙනමය.

‘මොකෝ මල්ලි...’

සංසලා අසද්දී මම කසුන්ට මගේ ළඟට ඇදගත්තෙමි.

‘පොඩි එකාගේ බඩ ඇවිත්..’

මම කසුන්ගේ බඩට පහරක් දෙන ගමන් කීවෙමි.

‘පෙරේකයනේ.. දුගෙනකනවා..’

කසුන්ට ඇත්තෙන් සංසලාගේ මුහුණුවරමය. වෙනස්කම ඇත්තේ ඔහු ඇයට වඩා මහත්වීම පමණි.

‘මේ අක්කේ ඔයා කසාද බඳිනවද..’

කසුන් ඇසුවේ හුරුතලයෙනි. සංසලාත් මාත් මුහුණට මුහුණ බලාගත්තේ සිතහවෙමිනි. පොඩි එකා කසාද බඳිනවා කියන වචනයේ තේරුම හරිහැටි නොදනී.

‘ඇයි ඒ..’

‘තෑ තාත්තා ඇහුවා අක්කා කසාද බඳිනවට කැමතිද කියලා..’

‘ඉතින්..’

‘මං කිව්වා ඔව් කියලා..’

සංසලා කසුන්ගේ අතකින් ඇද ඔහුව ළං කරගෙන ඉඹිබෙය.

‘මගේ සුදු මල්ලියා..’

‘ඔයා බැන්දම මෙහෙත් යනවද..’

මම ඇයදෙස බැලුවෙමි. මේ කිසිවක් මට තේරුම් ගතනොහැකිය.

‘මං ඔයාව දලායන්නෑ මල්ලියේ..’

‘ඔයයි ධනුක අයියයි ගියොත් මටත් පාළයි..’

‘යන්නෑ කිව්වනේ..’

කසුන් ගියපසු සංසලා මගේ කරට පැත්තාය.

‘ආව්.. ආව්..’

‘මොකෝ..’

‘අපි දෙන්නව බන්දලා දෙන්න යන්නේ..’

‘පොඩි එකාට විහිළුවට කියන්න ඇත්තේ..’

‘මේ මොන මෝඩයෙක්ද..’

සංසලා තුනියට මගේ පපුව පිරිමැද්දය.

‘ඔහුක..’

‘ඇයි..’

‘වෙසින් කිටි එකට ඔයා ලස්සනට ඉදියි..’

‘පි..ස්..සු..’

‘ඇයි පිස්සු කියන්නේ.. ඔයාව ලස්සනම මි... තඵවෙක් වගේ

ඉදිවි..’

මම පහත්වී ඇගේ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි.

‘ඇයි ඔයා..’

ඒ ඇස්වල කිබු ලොකු කපුළු ගුලි දෙකක් බලාගෙන ඉදිදි පෙරලී ගියේය.

‘ඇයි මේ..’

‘මට පෙරුටේ ඉන්න වෙන්නේ මේ රෝදසුටුවෙන් නමා..’

‘ඔහොම හිතන්න එපා.. මට ඕන ඔයාව විතරයි..’

‘මටත් එව්වරයි..’

දස් කීපාරක් තෙත්වෙනවාද.. පපුව කී පාරක් දව් දව් යනවාද.. එහෙත් ආශාවෙන් ආදරයෙන් ලෝබකමෙන් හිතන්නට ඇත්තේ ජීවිතයේ බිය පමණක් නොවේද..

මම අප්‍රමාණ වූ සෙනෙහසකින් ඒ හිස සිපගත්තෙමි. හෙට කුමක් වෙයිද.. ජීවිතය ඇත්තටම මේ මාව ගෙනයන්නේ මා කෙදිනකවත් නොපැතු ඉරණමකට නොවේද..

3

මම සංසලා අදින්නට බොහෝසේ ආශාකළ ඇගේ සුදු සල්වාර් කමිසය මැද තැබුවෙමි. අද සමහර විට අපේ ජීවිත වල තීරණාත්මක දෙවෝපගත දිනයකැයි මට සිතූණි.

‘තාත්තා කතාකරන්න කියලා අපිට කොහේට එක්ක යයිද දන්නෑ..’

අයත් බෝඩි එක සමීපයේ රෝද පුටුවේ වාඩිවී සංසලා මදෙස බලා ඇසුවාය.

‘ඇයි ධනුක කතාකරන්නැත්තේ..’

මගේ පපුවේ මහා අමුත්තක් දවෙන බව ඇය නොදනී. අනාගතය හමුවේ නොවේනම් දෙවය හමුවේ යමින් මා කුඩා අත දරුවෙක් වී ඇතැයි මට සිතූණි.

‘එහෙම මුකුත් නෑ..’

‘මට මුණෙන් පේනවනේ.. ඔයාට බයයිද..’

‘ඔ..’

‘බයවෙන්න එපා මගේ මහත්තයෝ... අපේ තාත්තා නපුරු මිනිහෙක් නෙවී..’

‘එයා අද මොනවා කිව්වත් මම බාර ගන්න ලැස්සියි.’

මම නිකමට මෙන් කටට ආ දෙය කීවෙමි.

‘හදිස්සියේ තාත්තා කිව්වොත් ධනුක දත් මෙහේ හිටියා ඇති ගෙදර යන්න කියලා.’

සංසලා ඇඬුම්බරව ඇසුවාය. මම බිම බලාගනිමි.

‘කියන්න රත්..ක..ර..ත්.. ඔයා මොනවද එතකොට කියන්නේ..’

‘මට යන්න වෙනවනේ මැණික..’

‘එ..ක..කො..ට.. ම..ම..’

ඇගේ ඇස්වල කඳුළු මතු විය. මෙවන් මොහොතක සංසලාගේ හිත තිබෙනවා ඇත්තේ ආත්මානුකම්පාවේ පතුලේය. ඒ හිත රිදවීමට මසිත ඉඩ නොදේ.

‘මං මෙහෙත් යනවා කියන්නේ අපි දෙන්නා ඇත් වෙන එක නෙවිනේ..’

සංසලා රෝද පුටුව කරකවාගෙන මා සමීපයට ආවාය.

‘ඔයා යනවනම් ඔය රත්වෙව්ව අයත් එක මගේ පපුව උඩ තියලා යන්න..’

මගේ හද දව් ගියේය. ඇගේ කඳුළු මගේ පිටි අත්ලට වැටෙයි. මේ ආදරය කොහොමවත් දුකකි.. සතුටේදීත් එය දුකකි.. ඒ අප ආදරය කළ හැටිය.

‘මං ඔයාව දලායන්නැ මැණික..’

‘යනවා කියලා කියන්නවත් එපා.. ලෙඩ කෙල්ලගේ පපුව පුඩුවන්න එපා රත්කර..’

‘සොරි.. මම හිතලා කිව්වේ නෑ’

‘අද අර සුදු මර්ට් එක අඳින්න.. රතු ඩොට් වැටුන..’

‘නෑ..’

මා ඇසුම් මදිද්දී සංසලා මගේ ඇඟට දෙකොල් තබාගෙන උත්තාය, මේ තරම් අප බැඳෙන්නේ වෙන්වන්නට නොවේ. මේතරම් සමීප වන්නේ ඇත්වන්නට නොවේ.

වාහනය පැදවුයේ මාය. ඉදිරිපස අසුනේ මාලියැද්ද මහතා විත් වාඩි විය. ඔහුගේ ගතින් මාදු සුවඳක් වහනය වෙයි.

‘තාත්තා ගොඩාක් කාලෙකට පස්සෙ සෙත්ටි ගාලා..’

සංසලා පිටුපස අසුනට වී කීවාය.

‘දුටු දත්තවද මේ සෙත්ටි එක කාගෙදි කියලා..’

නෑ..

‘ඔයාගේ අම්මගේ.. එයා පාවිච්චි කළේ මේ යෙන්ටි එක.
අදටත් මං ගාන්තා ආසයි’.

මම පිටුපස හැරී සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය හිනාවගෙනම
මට විරිත්කුවාය. කමලාත් කුමාරත් කපුනුත් පැමිණ පිටුපස අසුනට
බරවිය.

‘අපි ඔක්කොම කවදවත් මෙහෙම ගමනක් ගිහිත් නෑ..’

සංසලා කීවාය. මාලියාද්ද මහතා එය අනුමත කරන්නට
මෙන් සිතාසුනේය. ඉරිද නිසාදේ මංමාවත් පාළුවට ගොස් තිබුණි.
යායුතු අතක් මම තොදන සිටියෙමි.

‘ගල්කිස්ස පැත්තට යන් ධනුක..’

ගාලුපාරට වාහනය දමද්දී මාලියාද්ද මහතා වාහනයේ කැසට්
යන්ත්‍රය ක්‍රියාත්මක කළේය. එහිවූයේ මා නිකර ඇසූ ගීතයකි. හදවතට
වාදමත සතුටක් ගලන්නේයැයි මට සිතූනි.

මෙරේ සපතෝං කි රාණි

කබ් ආයොගි තු

ආර් රූප් මස්තානි කබ්

ආයොගි තු...

එය පැරණි හින්දි ගීතයක් විය. ඒ ගීතයට මම බොහෝ
ආශා කළෙමි.

‘කවුද මේ සිංදුවට ආස..’

මාලියාද්ද මහතා අහද්දී මම නිහඬව සිතාසුනෙමි.

‘ඔය ධනුකගේ කැසට් එක තාත්තා..’

‘ධනුක ඔය සිංදුවට ආසද..’

‘ඔව් අංකල්.’

‘මාත් ආසයි.. ඔය සිංදුව තියෙන්නේ.’

ඔහු කල්පනා කළේය.

‘ආරාධනා පිල්මි එකේ...’

සංසලා පිටුපස සිට යමින් කැගැසුවාය.

‘අන්න හරි.. ඔයාලගේ අම්මයි මායි යාළුවෙලා ඉන්න කාලේ අපි දෙන්නා ගිහින් ඔය පිල්මි එක බැලුවේ. රාජේෂ් බන්නයි පර්මිලා කාගෝර් කියන තිළියයි ඉන්නේ.’

කසුන් පිටුපස සිට හිකි හිකි ගැවේය. සංසලාගේ අම්මා අද උන්නානම් කොපමණ හොඳයි මට සිතුවේ.

‘ඔය පිල්මි එක බලල එන ගමන් අම්මා දිගටම ඇඬුවා..’

‘ඇයි තාත්තේ ඒ..’

‘ඔය පිල්මි එකේ රාජේෂ් බන්නා පයිරට් කෙනෙක්. එයා ගුවන් අනතුරක් වෙලා නැතිවෙනවා. එකකොට පුතෙක් එයාගේ බඩේ.. ඒකට අම්මට දිගටම ඇඬුවා. එයාට ඒවගේ දෙයක් උනොත් කියලා එයා ඇඬුවේ.’

මාලියාද්ද මහතාගේ මුහුණෙහි දුක්බර ස්වරූපයක් විය.

‘ඒත් උනේ ඒකේ අතින් පැත්ත. එයා මාව දලාගියා.’

මාලියාද්ද මහතා පොඩි දරුවෙක් මෙන් අහිංසාව කීවේය. ආදරය මිනිස්සුන්ගේ ජීවිත වල තනන්නේ දුකමද.. වේදනාවමද.. පසුතැවීම පමණක්ද..

අප ගියේ ගල්කිස්ස මුහුදු තීරය යාබදව තැනු පුන්දර අවන්තලකටය. ඉර සම්පූර්ණයෙන්ම බැසගොස් තිබුණි. තුනී රළ මතට හෝටලයේ දළවුනු විදුලි බුබුළු වල ලා ආලෝකය වැටී තිබුණි.

මම සංසලාව වාහනයෙන් බස්සා විල් වෙයාර් එක මත තැබුවෙමි.

‘අපි යන් ඉඳගන්න..’

තුනී සිතලක් රැදුනු මුහුදු තුළග මනමාලකමට මෙන් කම්බුල් වල දූවටෙයි. පිදුරු වලින් හෙවිලි කළ තරමක හටි එකක් යට අපි ඉඳගත්තෙමු. සංසලා මගේ කකුල් මත රහසේ ඇගේ සිතිය දෙපා තැබුවාය. ඒවා උණුසුම්ය.

‘කසුන් යන්න පුතා ඔයා කමලයි කුමාරයි එක්ක ගිහින් වෙරළ පාගන්න. කමලා පුතාව ඇතට ගෙනියන්න එපා.’

කමලාන් කුමාරන් කසුනුත් අපට ඇතින්වූ වෙරළ තීරය වෙත දුවගෙන ගියේ සතුටිනි. මහා ගබ්ඳයක් තගමින් අසල වූ රේල් පාරේ කෝච්චියක් ගියේය. ඒ කෝච්චිය යන්නේ මගේ පසුව උඩින් යැයි හිතෙනා තරමට මගේ ළය ගැහෙමින් තිබුණි.

සංසලා මගේ දෙපා හිමින් තද කරයි. ඇගේ හිතත් මගේ හිත මෙන්ම කලබල වී ඇතිසේය.

‘මොකෝ දෙන්නා බයවෙලා වගේ..’

මාලියැද්ද මහතා බියර් විදුරුව මවෙතට දෙන ගමන් ඇසුවේය. මම සිනාසී බිම බලාගනිමි.

‘ධනුක දන්නවද මම අද මෙහාට ඔයාලා දෙන්නව එක්කගෙන ආවේ ඇයි කියලා..’

මහු මගේ මුහුණදෙස බලමින්ම සිගරට්ටුවක් දල්වා ගත්තේය.

‘තැහැ.. අන්කල්..’

මේ තරම් පසුව දවන්නේ නැතුව කියනදෙයක් කිව්වානම් මේ තරම් දුකක් නැත.

‘මට ධනුකව අද පේන්නේ මගේම පුතෙක් වගේ. මට මගේ කොල්ලා ගැනවත් මේ තරම් ආදරයක් ඉපදිලා නැහැ..’

මහු කියාගෙන යයි. මම බිම බලාගනිමි.

‘ඔයා මගේ කෙල්ල වෙනුවෙන් දුක්විඳින හැටි මම මගේ ඇස් දෙකින් දක්කා. කවදවත් කොල්ලෙක් කෙල්ලෙක් තිසා ඒ තරම් දුකක් විඳින්නේ නැහැ..’

මගේ නෙත් කෙත්වී ගෙන යයි. බොඳවී ගෙනයයි. මම දිගටම බිම බලාගෙන උන්නෙමි.

‘ඔයා ගිනි කාෂ්ඨක අවිවේ පේට්මන්ට් වල පොළවල් වල එළවළු විකුණනවා මං ඇස් දෙකින් දක්කා. මගේ කෙල්ල ලෙඩ වුනාම ඔයා හොස්පිටල් එකේ බිම සිමෙනිති පඩියට වෙලා මහ රූ ඇහැරගෙන දුක් වින්ද හැටි මම දක්කා. මේ අභිබාන කෙල්ලට උස්සගෙන ඔයා නාවන හැටි.. කවන හැටි මම දක්කා. බාස්රුමි

එකට දවසක් මං යද්දී ඔයා මගේ දුටු යට ඇඳුම් අත්දවනවා.. ඒ වගේ කොල්ලෙන්ට කරන්න බෑ ධනුක.. ඔයා කළාව..

මගේ ඇස් තෙත්වී ගලයි. කඳුළු රුරා වැටෙයි. මට මොහොතකින් ඇඬෙන්නට විය.

'අඬන්නෙපා කොල්ලෝ.. උඹ වගේ කොල්ලෙන් මගේ දුටු හොයාගන්න එක ගැන මට අද පුදුමයි.'

ඔහු මගේ හිසට අත තබා කීවේ හැඟීම්බරවය. සංසලා ඉක් ගසන තඬ මට ඇසෙයි.

'ම..ගෙ..න්.. වැරැද්..ද..ක් උනානම්.. ම..ට.. සමාවෙන්න අත්කල්..'

මම අඬමින්ම කීවෙමි. ඔහුගේ දයාබර බව ඉදිරියේ නොහඬා සිටින්නට තරම් ශක්තිමත් පිරිමි ළයක් මාතූල තැන.

'ආදරේ කරන එක වරදක් නෙවී කොල්ලෝ... ධනුක මගේ කෙල්ලට ආදරේ කරනකොට මට හිතෙනවා මටත් ගැහැනියෙක් උන්න නම් කියලා ආදරේ කරන්න..'

ඔහුගේ හඬ බාලය. මගේ ළය තවත් අවුලුවන්නට තරම් ඒ හඬ මාදුය.

සංසලා කිසිවක් නොකීව්වය. ඇය නොනවත්වා හැඬුවා පමණි.

'ඔයාට අඬන්න දෙයක් නෑ දුවේ.. ධනුක ඔයාව ජීවිත කාලෙම බලාගනී..'

'කා..ත්..තේ..'

'ඔයාලා දෙන්නා හෙට අනිද්දට බඳිනවා පුනේ.. ඔව් බඳිනවා.'

මගේ පපුව දැවී යන්නට විය. කැඩීයන්නට විය. ජීවිතය මට මේතරම් දුක්දුන්නේ මේ සතුට දෙන්නමද..

'අපි මේ ඉරිදි ඔයාලගේ ගෙදරයන්.. ගිහින් ඔයාගේ අම්මටත් මේ ගැන කියමු..'

සංසලා කඳුළු ගහක් ඇස්වල තියාගෙන මාදෙස බැලුවාය. මම බිම බලාගනිමි. දත් ඉතින් මේ මුහුණ දෙස නොබැලුවාට කමිතුන. ඒ දෙස බලා ඉන්නට මට ජීවිතයම ඇත.

තුනී මුහුදු සුළඟ තෙත්වූ කම්බුල් මතට වැදෙද්දී සීතලක් දැනෙයි. මම බිම බලාගනිමි. ආශාවකට.. සමානවූ ලැජ්ජාවකින් මගේ ළය පිරී ඇත.

‘අම්මා නැති උනාට පස්සෙ මේ ගෙදර කිසිම උත්සවයක් තියලා නෑ. දුව දන්නවනේ ඒක.. ඔයාට වෙඳිත් එකක් ගන්න ඕනෙද..’

මාලියාද්ද මහතා ඇසුවේ සංසලාගේ නෙත් දෙසම බලාගෙනය.

‘මට වෙඳිත් ඕන නෑ තාත්තේ. මට ඕනා ධනුකව විතරයි.’

ඇය එක එල්ලේ කීවාය. කෙල්ලෝ ආදරයේදී කොල්ලන්ට වඩා නිර්භීත වන්නේ ඇයි..

‘ධනුකට ආස නැද්ද වෙඳිත් එකක මනමාලයෙක් වගේ ඉන්න..’

මාලියාද්ද මහතා සිතාසෙමින් ඇසුවේය. මම සිතාසී බිම බලාගනිමි.

‘ඒ වුනාට තාත්තේ වෙඳිත් ලොටෝ එකක් ගන්න මං ආසයි..’

මනමාලියෙක් වගේ ඇඳලා..

සංසලා සිතාසී කියා යළිත් දුකින් බිම බලාගන්නාය.

‘ඒත් කොහොමද.. මගේ කකුල පණනෑනේ..’

‘අපි සනීප උනාම ගමු..’

මම කීවෙමි. මංගල ඇඳුමට සංසලා ලස්සනට ඉදියැයි මට සිතුවේ. මාලියාද්ද මහතා මත්පැන් බෝතලයේ බාගයක්ම හිස්කොට තිබුණි. පසොළොස්වක ළඟ තියාදේ හඳ එළිය වැඩිය. මුහුදු වෙරළමතට ඒ හඳ එළිය වැටී තිබුනේ කිරි පාටිනි.

‘ධනුක යත් අපි වෙරළ පැත්තට..’

සංසලා කතාකළාය. මම මාලියාද්ද මහතා දෙස බැලුවෙමි. ඔහු සිතාසුනේය.

‘ගිහින් එන්න ධනුක මං ඉන්නමි..’

කසුනුත්.. කමලාත් කුමාරත් රළපාගමින් සෙල්ලම් කරමින් උන්නාය. මම රෝද පුටුවේ තබාගෙන සංසලාවත් ඒ පැත්තට රැගෙන ගියෙමි. යන අතර කුර සංසලා මගේ අතක්ගෙන පපුවේ රඳවා ගත්තාය.

‘මට ඔයාව කොහොමද ලැබුනේ රත්කරන්...’

සංසලා කතාකළේ අඩමිනි. ඇය අඩන බව මම දැන උන්නෙමි.

‘ඇයි තවත් අඩන්නේ..’

‘සතුටට හිතාවෙන්න මං දන්නෑ පැටියෝ..’

‘කමලා..’

සංසලා කැගැහුවාය. ඒත් අඩමිනි.. කමලා බියවී දුටගෙන ආවාය.

‘සු..දු..බේ..බි.. ඇයි..’

කමලා දුටගෙන එද්දී සංසලා කපුළු අතරින් සිනාසුනාය.

‘ඇයි සුදුබේබි..’

‘තාත්තා අපි දෙන්නව බන්දලා දෙනවා කිව්වා කමලා..’

ඔව්..

කමලාගේ ඇස්වල කපුළු මතු විය.

‘වෙච්ච බාර ඔක්කොම අපි ඔප්පු කරමු සුදුබේබි..’

‘මි.. මේකව ගන්න මං චිත්ත දුකක්..’

සංසලා මගේ බඩ අතගා කීවාය. මගේ බඩ කිහි කැවී ගියේය.

‘ධනුක මහත්තයා කොච්චර දුක්විඳින්නැද්ද බේබි.. අපි දන්නෑකුව..’

කමලා මාදෙස බලාකීවාය.

‘මං ඒවා දන්නවා කමලා..’

‘ධනුක මහත්තයා..’

‘ඇයි කමලා..’

‘බැන්ද කියලා අපේ සුදුබේබිව කොහෙවත් අරගෙන යන්න තේද..’

මම පහත්වී සංසලා දෙස බැලුවෙමි.

‘නෑ..’

‘මං ළඟටම වෙලා ඉන්නවනේද..’

අපේ ඇස් සමාන්තරව වැටී ඇත. ඒ දෙනෙත් වල පතුලටම බැස බලන්නට මට ආශාවක් ඇතිවිය.

සඳ එළිය ඒ මුහුණට මැදුව වැටී ඇත. ඌං ඌංව ඒ මුහුණ සිපගන්නට.. උමතුචෙත් සිපවැළඳ ගන්නට මට සිත්වෙයි. ශාන්තවූ අනුරාගයකින් මගේ දෙකොල් දූවෙයි.

‘ජීවිතේ හරි පුදුමයි තේද ධනුක..’

ඇය කතා කරයි.. මම බලාහිඳිමි. වදනකින් හෝ මේ පෙම් රැය බිඳ දමන්නට මට නොසිතෙයි.

‘හොඳ හිතකට කවදවත් දෙවියෝ දුක් දෙන්නැතුව ඇති..’

මම අහස දෙස බලාඉමි.. සඳ කොතරම් පිවිතුරුද.. ඒ තරමටම අද මගේ හිත පිවිතුරුය. නිර්මලය.

‘ධනුක කතා කරනවකෝ මෝඩයෝ.’

‘ආ..’

‘මොන ලෝකෙද උන්නේ..’

‘අපේ ලෝකේ. අපේ හෙට ඉඳලා පටන්ගන්න ලෝකේ..’

අපි එද්දී මහ රැ විය. මාලියැද්ද මහතා දුන් බියර් වීදුරු සියල්ලම බිටි නිසාදේ මත් ගතියක් මගේ හිසට දනෙන්නට විය.

‘අම්මගේ බණයි දනෙයි තියෙන දවසට අපි ඔයාලගේ වෙඩිත් එක රෙජිස්ටර් කරමු..’

තාත්තා කීවේය. මගේ හිතට ආඩම්බරකමකට සමාන වූ ගෞරවයක් ඇතිවිය.

‘යෝගික භාමුදුරුවන්ටත් වඩින්න කියමු.. පිරිත් ටිකක් කියන්න..’

මම හැරී සංසලාදෙස බැලුවෙමි.

‘තාත්තේ..’

‘මි..’

‘අර විමලවංශ පොඩ්සාදුටත් එන්න කියමුකෝ..’

‘හා..’

සංසලාගේ කටහඬ නෘප්තියෙන් පිරී ඇත. තවමත් මේ කිසිවක් මට අදහාගත නොහැක.

අප යනවිට විරාජ් ගේට්ටුව ළඟ උන්නේය.

'ධනුක යාච්චා ඇවිත්.. පව් දුප්පත් කොල්ලා..'

මාලියුද්ද මහතා කරුණාබරව කීවේය.

'උඔ කියන්න ඔය පොළවල්ගානේ රජ්කියාදු නොවී සයිට් එකට ඇවිත් වැඩක් පලක් බලාගන්න කියලා.. හොඳ කොල්ලා..'

මගේ ළය උණුවිය. මගේ වම්පසින් ඉන්නේ මිනිහෙක් නොව දෙවියෙක් යැයි මට සිතුවේ.

'ඒ ධනුකගේ මස්සිනා තාත්තේ..'

සංසලා කීවාය.

'ඒ කොහොමද..'

'විරාජ් ධනුකගේ නංගිව බඳින්න කැමැත්තෙන් ඉන්නේ..'

'පව්.. ධනුක නංගි ගැන බලන්න.. පව්නේ..'

මම වාහනය තවතා විරාජ් වෙත ගියෙමි. සංසලා පිටුපස අසුනට වී කවිඵලෙන් බලාඋන්නාය.

'සුදු බේබිව සනීප කරන්න හොඳ වෙද මහත්තයෙක් හම්බ උනා. හබරණ..'

විරාජ් සංසලා දෙස බලාකීවේය.

'ඇත්තටම සනීප වෙයිද විරාජ් අයියේ..'

'ඔයා එගේ ගොඩක් අයව එයා සනීපකරලා කියෙනවා.. ඒක සුවර..'

ඇගේ තෙත්තුල කඳුළු ගුලියක් පෙනෙයි.

'උඹ දෙවියෙක් විරාජ්..'

'අපි හෙටම යන් ධනුක..'

'හරි මැණික යන්..'

'විරාජ් අයියා මෙහාට එන්න..'

සංසලා වාහනයේ ඉඳගෙනම විරාජ්ට කතාකළාය.

'කෙල්ල සනීපෙන්නද..'

සංසලා අසන්නට ඇත්තේ නංගි ගැනය. උගේ මුහුණ ලැප් ජාවෙන් බරවිය.

‘මනමාලයගේ හැටි.. ඇඹරෙන්නේ..’

‘සනීපෙන් සුදුවෙයි..’

‘ඒ.. මොකද මේ මට බේබි බේබි කියන්නේ.. මෙයාට පියසු ධනුක..’

‘මටවෙන දෙයක් කියන්න දිවට එන්නැ බේබි..’

‘අන්න තාත්තා විරාජිට රජ්ජාවක් දෙනවා කිව්වා.. දන් අර කෙල්ලට තව දුක් නොදී බඳින්න.. තැන්නම් පවි..’

සංසලා මාදෙස බලා විරික්තා කීවාය.

‘මට සර්ගේ කකුල් දෙක අල්ලලා වඳින්න ඕනේ..’

විරාජ් ඇස්වල කඳුළු කබාගෙන කීවේය.

‘ධනුක..’

සංසලා මගේ අතින් අල්ලාගන්නාය.

‘ඇයි..’

‘අපි හෙට යන් කේද..’

තාත්තගෙන් අහලා යන්.. අපේ ගෙදර ඉඳලා යන්න පුළුවන්..

ඇය ආශාවෙන් මගේ ඇහිලි තුඩු විකුටාය.

‘ධනුක මාව අම්මගේ ලොවේ එකළඟට එක්කගෙන යනවද..’

මහාඅනුකම්පාවකින් මගේ ළයබරවිය. කෙත්විය. මම සංසලාව වාහනයෙන් බස්සවා රෝදපුටුව මත තබා සාලයේ කොණක සුදු මල්මාලයක් දමා තිබූ සංසලාගේ අම්මාගේ ඡායාරූපය ළඟට ඇයව ගෙනගියෙමි. ඒ දෙස මොහොතක් බලාහිඳ සංසලා පින්තූරයට වැන්දය. ඊටත් පසු රූරා වැටෙන කඳුළු පිරුණුමුහුණ මාදෙසට හැරෙව්වාය.

‘අම්මා මං ළඟ ඉන්නවා වගේ මට දැනෙනවා ධනුක.. මේ මගේ ඔළුව අනගනවා වගේ මට දැනෙනවා..’

‘දන් හැම දෙයක්ම හරිනේ.. නවත් අඩන්නේ ඇයි මේ.. අම්මා උනත් ආස ඇති ඔයා හිතාවෙලා ඉන්නවනම්..’

‘මට ඇඩෙනවා ධනුක.. ඇයි දන්නෑ.. සමහර විට අදින් පස්සේ මට අඩන්න වෙන්නැතිහින්ද වෙන්න ඇති..’

සංසලාගේ අම්මාගේ මුහුණ කරුණාබරය. ඊටත් වඩා පින්බරය. ලස්සනය.. සංසලාත් ඒ වගේමය.

‘මං අම්ම වගේ නේද..’

‘මි..’

‘ලස්සනයි කියනවකෝ..’

‘ලස්සනයි ලස්සනයි..’

‘අපි උඩට යන්..’

සංසලාගේ සුවිඳ මට ලංලංව දෑතයි. ඒවා ඉස්සරම දවස්වල විඳි සුවිඳමය. මා ආශා කළ මා ආදරය කළ සුවිඳමය.

‘ධ..නු..ක..’

සංසලා ඇඳට වැටුනේ මගේ බෙල්ල වටා දත් යවා මාවත් තුරුල් කරගනිමිනි. මම වැටුනේ ඇගේ ලය මතවමය. උණුහුමකට වඩා ආත්මගත යමකින් මගේ ලය උණුසුම් වන්නට විය.

‘ඇයි මාව ඉඹින්නැත්තේ..’

සංසලා දුකින්මෙන් ඇසුවාය. මම පිස්සෙකුමෙන් ඒ ලැමට කඩා වැටී ඇයව සිපගත්තෙමි. අනුරාගයත්.. ආදරයත් කැලකුනු වල්මත් වූ රිද්මයකින් දෙකොල් ඒ ගෙල ලැම පුරා ගියේය.

‘මං ලග රැට නිදගන්න රත්තරන්..’

ඇය කෙදිරිල්ලක් බඳු ස්වරයකින් කීවාය.

‘තාත්තා මුකුත් හිතයි.. අනික මල්ලියත් ඉන්නවනේ..’

‘රැට මට ඉන්න බෑ ධනුක..’

සියල්ල සත්පුත්ව විඳගන්නට මෙන් මම සංසලාගේ පපුවට මුහුණ තබා දෙනෙන් පියාගනිමි.

‘හැම දෙයක්ම මෙහෙම උනේ කොහොමද ර..න්..ක..රන්..’

සංසලා ඇසුවාය. මා කුමක් කියන්නද. දෙවියන් කෙරේ අබමල් රේණුවක් තරම්වත් විශ්වාස නොකරන මට මේ සියල්ල දෙවියන් දුන්නා කියන්නද..

'ම..යා.. අර මහ ගිනිඅව්වේ පොළවල් වල එළවළු විකුණන කොට.. කපු පැකට් අරගෙන කඩගානේ යනකොට හිතුවද අනාගතේ මෙහෙම වෙයි කියලා..'

'මං හීන දැක්කෙ එක දේකට විතරයි. ඒ මෙහෙම ඔයා ළඟ ඉන්න..'

'ඇයි ධනුක අඩන්නේ..'

මගේ ඇස්වලින් ගැඹු කපුළු සංසලාගේ සීතල පසුවට දනෙන්නට විය.

'රස්සාවක් නැතුව කොළඹ පාරවල් දිගේ බඩහින්නේ යනකොට.. කන්න සල්ලි නැතුව ගෙවල් වලින් වතුර වීදුරු ඉල්ල ඉල්ල බිබී යනකොට.. මට දුකක් දනුනේ නැත්තේ ඔයා නිසා..'

'අ..නේ.. කොච්චර දුක් විඳලද ඔයා..'

'කාලයක් නාවල බිල්ඩ්මක් හදන තැන වැඩකළා. එතනදී රැට නිදගන්නේ ලෑලි ගොඩන කාඩ්බෝඩ් එලාගෙන.. ලෑලි වල තියෙන ඇණ රැට ඇගේ ඇතෙතවා.. මං ඇහැරිලා ඔහේ අහස දිහා බල බල එළිවෙනකල් ඉන්නවා. ඔයාව ම..ක..ක්.. කර කර.. එත් මට දුකක් දනුනේනෑ..'

'ඕවා කියන්නේ මාව අඩවන්නද..'

සංසලාගේ බිලවුසය විවර වී ඇගේ ළමැදේ තුනී රස්තය මගේ කම්බුල් වලට දැනෙයි.

'මං යන්නම් පහළට... විරාජුන් බලාගෙන ඇති.. දන් රැ දෙළහටත් ළගයි..'

මම සංසලාගේ ඇඳුම් ගලවා ඇගේ ගතට තුනී නයිට්‍යක් දමුවෙමි.. ඇගේ බේබි ක්‍රීම් බෝතලයක් ගෙනවිත් ඇඳමන තැබුවෙමි.

'දන් හරිද..'

සංසලා සිතාසී ඇසුවාය.

'හරි..'

තව එකපාරක් ඉඹල යන්න..

පිරිමියෙක්ගේ පහසේ දවටි දවටි ඉන්නට කෙල්ලෙක්ට ඇතිවන හැඟීම් පුදුමාකාරය. පිරිමියෙකුට ඒතරම් හැඟීම්බරව ආදරය කරන්නට දන්නේනැතැයි මට සිතූණි. මම සෙමින් ඒ නළල සිපගනිමි.

‘මිත්.. නළලට බෑ මෙනතට..’

සංසලා දෙතොලතර ඇඟිල්ලක් තබාකීවාය.මම සිතාසි ඒ මුහුණට යළිත් එබුනෙමි.

‘යන ගමන් ඔය මේසේ උඩ තියෙන සාපත් කැසටි පීස් එකක් දගෙන යනවද මහත්තයෝ..’

‘මේ රෑ සිංදු අහන්න..’

‘මට නින්ද යන එකක් නෑ පැටියෝ..’

මම මේසය මත තිබූ කැසටි පීස් ගොඩෙන් ‘සාපත්’ හින්දි වික්‍රපටයේ ගීත රැගත් කැසටිපටිය ගෙන දමුවෙමි.

..බොහොත ජයාර් කර්නේ හෝ තුම් කෝ සනම්.. ...

ඒ ගීත පද පියගැට පෙළ බහිද්දී මගේ ප්‍රියපසාරු කරගෙන යන්නට මෙන් මට ඇසුණි.

4

මේ ජීවිතයේ වාසනාවත්තම රූය නොවේදැයි මට සිතූනි. මම කාමරයට ගියේ ඒ හැඟීම් වලින් පිරුණ සිහිනි. විරාජ් මා එතතුරු බලාලන්නේය.

‘දන්නවද.. දන් වෙලාව කියද කියලා..’

විරාජ සිනාසී මගෙන් ඇසුවේය.

'කිය උනත් අපි නිදාගන්නේ නෑනේ මස්සිනා..'

මගේ කකාට විරාජ අහිංසකව සිනාසුනේය. විරාජ මා ළඟට විත් මගේ උරහිසකට අතක් තැබුවේය.

'හැම දෙයක්ම හරි තේද ධනුක..'

'මක්කොම හරි විරාජ.'

'උඹ ඔය ආදරය වෙනුවෙන් කොච්චර දුක් වින්දද.. අද ඒ ආදරයෙන් කී දෙනෙක් සතුටු වෙනවද..'

'උඹටත් සතුටුද..'

'ඕනෑනම් මේ පසුව පලලා බලපන්..'

'මට උඹේ පසුව පේනවා විරාජ..'

බොහෝ කලකට පසු මම දුම්වැටියක් දල්වාගෙන ඇදේ විට්ටමට හෙක්කු වීම්. ළය සැහැල්ලු කර දුම්ගුලියක් මම අභසට පා කළෙමි.

'විරාජ..'

'ධනුක..'

'උඹට නංගිව බඳින්න ඕන කවදද..'

විරාජ බිම බලාගත්තේය. ලැජ්ජාවටද ආශාවටද කියා හඳුනාගත නොහැකි සිතුවිල්ලකින් ඔහු ඉඳිතැයි මට සිතනි.

'මං හෙට උනත් කැමතියි ධනුක..'

'මගේ වැඩ පිළිවෙලක් උන ගමන් අපි ඒක කරමු.. අපේ අම්මා දන්නවද මේ ගැන..'

'ඔව්.. අම්මා ඉන්නේ ධනුක එතකල් කතාකරන්න..'

'උඹ නංගිව අල්ල ගන්නට පස්සේ අම්මයි මායි මොනා කතා කරන්නද..'

මම විසිඵවට මෙන් කීවෙමි.

'මං ආදරේ කරන්න ඉගෙන ගත්තේ උඹෙන් ධනුක..'

මම විරාජගේ කරට අතක් දමාගත්තෙමි. රැයේ විවර කර

නිබ්බද්ධෙත් අපි දෙදෙනා කොරිබෝවට ගියෙමු. එළිවත්තට ඇත්තේ තව පැය කිහිපයක් පමණි. තව මොහොතකින් හිරු නැග එනු ඇත.. ඒ හිරු උදාවන්නේ මගේ අලුත් ලෝකයට නොවේද..

උදේ මා යඳ්දී සංසලාගේ කකුල් යළිත් ඉදිමී තිබුණි. මම ඇගේ තළලට පිටි අත්ල කබා බැලුමේ. තුනී රස්නයක්ද ඇගේ ගන්විය.

‘උණත් වගේ.. කකුලත් ඉදිමිලා. ආයින් රැ අමාරු උතාද..’

සංසලා දුක්ඛරව බිම බලාගත්තාය. ඇය උන්නේ ජීවිතය එපාවී ගිය හැටිමකිනි.

‘සතුටක් ලබන හැම වෙලාවකම මට ඒ සතුට නැතිවෙලා යනවා ධනුක..’

‘රැ අමාරු උතාද කියන්න..’

‘මහ පාන්දර මගේ යටිබඩ ආයෙත් රිදෙන්ත ගත්තා..’

‘ඇයි මට කානකළේ නැත්තේ..’

‘මයා පව්..’

‘මං කාන්තාවක් කියන්නද.. කියලා අපි බොක්ටර් ළඟට යමු..’

සංසලා මගේ අත තදින් අල්ලා ගත්තාය.

‘එපා රත්තරන්... එපා...’

‘ඇයි එපා කියන්නේ.. දවල් වෙනකොට උණ වැඩිවෙයි..’

‘මට ආයින් අර මුසල හොස්පිටල් එකේ තනියම ඉන්න බැ ධනුක..’

‘ඒත් අමාරුව වැඩිඋනොත්..’

‘මං..වි.. මැරෙයිද.. ධනුක..’

‘පිස්සු කතා නොකියා ඉන්න..’

සංසලාගේ මුහුණ යළිත් ලෙඩ පාටට හැරී ඇත. ඊයේ රැ ආදරයෙන්.. ආශාවෙන් පිරි තිබූ මේ මුහුණ පාන්දර මෙහෙම මැලවුනේ ඇයි..

‘අපිට දෙයියෝ මෙහෙම කරන්නෙ ඇයි රත්තරන්..’

‘මයා දුක්චේත්ත එපා.. මම ඉන්නවනේ..’

‘රීයේ රූ මට හිතුනා මාව මැරෙයිද කියලා.. නයිටිය නැවා වගේ දඩියෙන් තෙතබරියම් වුනා.. බයට..’

සංසලාට නොපෙන්නුවද ආගන්තුක බියකින් මගේ ළය ඇවිලිනි. මේ අහිංසක කෙල්ලගේ කකුල් දෙකත් පණ නැති කොට තව කුමක් වන්නට යනවාදැයි මම සිතුවෙමි.

‘ඉන්න මං තාත්තත් එක්ක කතාකරලා එන්නමි..’

සංසලා බලා ඉදිද්දීම මම පඩිපෙළ බැසගෙන පහළට දුවගෙන ගියෙමි. මාලියැද්ද මහතා උඩට එමින් උන්නේය. මම පියගැට පෙළ අතරමැද නැවතුනෙමි.

‘ඇයි ධනුක..’

ඔහුගේ දෙනෙත්වල පුදුමයක් විය.

‘ආයෙත් කකුල් ඉදිමිලා.. උණත් අරගෙන..’

‘මොන කරුමක්කාර ලෙඩක්ද මේ කෙල්ලට හැදුනේ..’

ඔහු මාත් සමඟම කාමරයට ඇතුල්විය. සංසලා පසුවට කොට්ටියක් තබාගෙන ඔහේ වැටී උන්නාය. මුලින්ම පසුව ඇවිලුනේ මගේය.

‘අමාරු උනාද පුනේ..’

‘රූ රිදුනා තාත්තේ..’

ඇයට ඇඬිණි.

‘දත් මොනාද ධනුක කරන්නේ..’

මාලියැද්ද මහතා අසරණව මගේ මුහුණ දෙස බැලුවේය.

‘අනේ තාත්තේ ආයෙත් මාව ඉස්පිරිතාලෙටනම් ගෙනියන්න එපා.. මට බයයි එහේ ඉන්න..’

ඔහු හිසට අත තබාගෙන මාදෙස බැලුවේය. මට විරාජ් කියූ වෙද මහතා සිහිවිය.

‘විරාජ් ඇවිත් ඉන්නේ හබරණ වෙද මහත්තයෙකුත් හොයාගෙන. මේවගේ ලෙඩ ගොඩාක් ඒ වෙද මහත්තයා සනීප

කරලා තියෙනවා. අපි ඉක්මනට ගියොත්..

මාලියුද්ද මහතා මොහොතක් සංසලාගේ දෙපතුල් පිරිමැද මාදෙස බැලුවේය.

‘ධනුකට විශ්වාසද ඒ වෙද මහත්තයා දුවව සනීපකරයි කියලා.’

‘ඔව්..’

මම සංසලා දෙස බලාකීවෙමි. සැබැවින්ම එවැනි විශ්වාසයක් මා තුළ විය, ඔහු කිසිවක් නොකියා පහළට ගියේය. පියගැට පෙළේ භාගයක් පමණ බැස මාලියුද්ද මහතා මට කතාකළේය.

‘තාත්තා යන්න එපා කියයිද ධනුක..’

‘දන්නෑ.. මං කතාකරලා එන්නමි..’

මම කාමරයෙන් පිටවී පඩිපෙළ බැසගෙන ආවේ අවිනිශ්චිත හැඟීමෙනි.

මාලියුද්ද මහතා සාලයේ සැටිය මත වාඩිවී උන්නේය. මම ගොස් ඔහු සමීපයේ සිටගතිමි.

‘කෙල්ලට මොනාහරි අනතුරක් වෙයිද ධනුක..’

ඔහු ඇසුවේ බියෙනි.

‘එහෙම වෙන්න දෙන්නෑ..’

මම අධිෂ්ඨානයෙන් කීවෙමි. ඒ තරමටම දැවිල්ලක් මගේ ළයෙහි විය.

‘දැන් මේ කෙල්ල මගේ නෙවී.. ධනුකගේ.. ඔයා දුවව අරගෙන යන්න. ඒත් එකක්.. මට ධනුකව මගේ දුවටත් වඩා විශ්වාසයි.. ඒක කඩ කරන්න එපා..’

‘එහෙම වෙන්නෑ..’

‘ඒකක් හරි සනීප උනාම කොළඹ එන්න. අපි ඔයාලා දෙන්නගේ කසාදේ රෙජිස්ටර් කරමු..’

‘මං කොහෙද සංසලාව නියාගන්නේ..’

ඔහු මා දෙස බැලුවේ හිනාහවෙමිනි.

‘මනමාලිව ගෙදරට ඇරෙන්න වෙන කොහේ එක්ක යන්නද..’

මට වාචාගත නොහැකි සතුටක් ඇතිවිය.

‘මම කොහෙම හරි සනීපකරගෙන එන්නම්..’

‘මට ගිය ගමන් කෙල්ල එක්ක දෙන්න ඕනේ. ධනුක වාහනේ අරගෙන යන්න.. මට වෑන් එක ඇති.’

මට ඔහු අහියය්දී මගේ හැඟීම් වාචාගතව නොහැකි විය. මට දණ බිම එබුනි. හදසුරා තැගි අපරිමිත වූ සෙනෙහසක් වාචාගත නොහැකිව මම මාලියැද්ද මහතාගේ දෙපාතැමුටුවෙමි. මාලියැද්ද මහතා මාව තැගිට්ටුවා මාව වැළඳගත්තේය.

‘කෙල්ල ඇස්දෙක වගේ බලාගන්න ඕනේ ධනුක..’

ඔහු අඩනවා කියා මට සිතුවේ.

‘මං එහෙම කරනවා..’

මට කියන්නට ලැබුනේ එපමණකි. මගේ ඇස්වලින් කපුළු ගලා එන්නට විය.

‘ධනුක අදම යන්න.. මං ඉරිදි ඔයාලගේ ගෙදර එන්නම් කසුන්වත් අරගෙන.. අම්මට කතාකරන්නත් ඕනේ..’

මම බිම බලාගනිමි. ඊටත් පසු හැරී මම පියගැට පෙළ තැඟගෙන කාමරයට ගියෙමි. සංසලා බියෙන් මෙන් මාදෙස බලාඋන්නාය.

‘ධනුක’

මම සංසලාව බය කරන්නට බොරු කල්පනා බර බවක් මුහුණට තහාගනිමි. මේ පණිවිඩය ඇය දුනගත් විට මටත් වඩා ඇය සතුටුවන බව මම දන්නෙමි. එය අගේකර කියන්නට මට අවශ්‍ය විය.

‘කාත්තා මොනාද කිව්වේ..’

ඇගේ ඇස් තෙත්වගොස්ය. මම මොහොතක් ඒදෙස බලා උන්නෙමි. සංසලා හුස්ම ගන්නේ වේගයෙන්බව ඇගේ උස් පහත් වන ළමැදිත් පෙනෙයි. ඒ පසුවට ඒතරම් දුකක් දෙන්නට මට නොසිතෙයි.

මම ඇඳ මත වාඩිවී ඇයදෙස බැලුවෙමි.

‘අපි ඇදගමු..’

‘කොහේ යන්නද.. හොස්පිටල්ද.. මට බෑ කිව්වනේ බබා..’

මට බෑ..

සංසලා අඬන්නට මුහුණ බේරි කරගත්තාය. මම හිටගෙන ඒ මුහුණ දේතට ගත්තෙමි.

‘නෑ.. හොස්පිටල් යන්න නෙවේ..’

‘එහෙනමි..’

‘අපේ ගෙදර යන්න..’

‘මා..ක..ලේ..’

‘ඔව්..’

‘කාක්කා වෙද මහත්තයා ගාවට යන්න කිව්වද..’

‘ඒ විතරක් නෙවේ.. සතිය වෙනකල් ගෙදර නියාගන්නත් කිව්වා..’

‘ඔය ඇත්තද පැටියෝ..’

‘ඇත්තම ඇත්ත..’

‘අනේ..’

ඇය මගේ දේතම ගෙන පසුවේ රූවා ගත්තාය. දුප්පත් ඒ පසුවට මේ සතුව වාචාගත නොහැකි බව මම දනිමි.

‘කවදද යන්නේ..’

‘දන්.. මේ දන්.. හරි ඇදගමු..’

‘මට හිතාගන්නවත් බෑ ධනුක..’

‘අපි නාලා ඇදගමු.. යත් තාත්ත..’

සංසලා යමින් දරුවෙකුසේ ඇදේ සිට මට අත්දෙක දික්කළාය. මම ඇයව ඔසවාගෙන ගොස් බාත්රෑම් එකේ ඉන්ද්‍රියමි.

‘ගෙදර ගියාම මෙහෙම නාවන්න බැහැනේද.. අම්මලාත් ඉන්නවනේ..’

සංසලා දුක්බර ලෙස ඇසුවාය.

‘එයාලා උත්තට කමක්නෑ.. අපි ප්‍රදේ නාමු..’

මම පැමිණු විකක් අත්ලට ගෙන මෘදුව ඇගේ හිසට දමා පිරිමැද කීවෙමි.

‘අඛිබගාන කෙල්ලෙක්ව ගෙදර එක්කන් යනකොට අම්මටයි නංගිටයි දුක හිතෙයි..’

‘එයාලා එහෙම නෑ මැණික..’

‘මටත් හරි ආසයි අම්මටයි නංගිටයි බලන්න..’

මම සංසලාට අත්දවා ඇගේ හිස පිරා බැන්ඩ් එකක් දමීමෙමි.

‘මොනවද අරගෙන යන ඇඳුම්..’

‘අල්මාරිය අරින්න මං කියන්නමි..’

අපි උදේ වරුවෙම ඇඳුම් පැක්කලෙමු. ඇඳුම් පැක්කොට අවසානයේ සංසලා අඳුක්ම සල්වාර් කම්සයක් අල්මාරියේ සිට ගන්නාය.

‘මේක මොකක්ද..’

මම ඇඳුවෙමි.

‘පට්තේ අර කෙල්ල.. එයාට දෙන්න..’

සංසලා සල්වාර් කම්සය ගත්තේ නංගිට දෙන්නටය. මේ කරමි මෘදු සිතක් මේ පසුව ඇතුලේ කෙසේ තිබුනද කියා මම සිතුවෙමි.

යන්නට ලැහැස්ති වී සංසලා රෝද පුටුවේ සිටම මාලියැද්ද මහතාට වැන්දය. ඇගේ කම්බුල් හරහා තෙත කඳුළු පාරවල් රැසක් සටහන්ව තිබුණි.

‘තාත්තෙ.. මං ගියාට කමක් නැද්ද..’

මාලියැද්ද මහතා ඇයව පැකරගෙන ඇගේ හිස සිම්බේය. මගේ තෙත් අගත් කඳුළුක් කැටෙනු මට දැනුණි.

‘පරිස්සමින් යන්න. දෙවියන්ගේ පිහිටෙන් මගේ දුටුට සනීප වෙයි..’

සංසලා රෝද පුටුව ඇය විසින්ම පදවාගෙන ගොස් ඇගේ අම්මාගේ පිංතූරයට වැන්දය. මාලියැද්ද මහතාත් කසුනුත් ඒදෙස බලාඋන්නෝය.

‘කමලා..’

‘සුදුබේබි..’

කමලා අඩන්නේ දුකට නොවන බව මම දනිමි.

‘මං ගිහිත් එන්නම්..’

‘බුදු සරණයි සුදුබේබි..’

‘මල්ලියව බලාගන්න හොඳේ..යන්නං කුමාර..’

‘හා සුදුබේබි..’

කසුන් සංසලා ළඟට ගොස් ඇගේ මුහුණ ඉඹිබේය. ඔහුගේ මුහුණේ අභිංසක දුකක් විය.

‘මාව බලන්න කාන්තා එක්ක එනව නේද..’

‘ඔව්..’

‘දහ කරන්න එපා හොඳේ.. කව්රුත් ගෙදර නැනේ.. මං පුළුවන් උනොත් කෝල් කරන්නම්..’

‘හා..’

පොඩි එකා ඇඩුවේ දුක වැඩිකමටය. මම කසුන්ව ළං කරගෙන ඔහුගේ හිස අතගැනුවිමි.

‘ඉරිදි එන්න.. අපි ගහේ නාමු.. හරි..’

‘හා..’

අවසානයට මම මාලියාද්ද මහතාට දණ ගසාවැන්දෙමි. ඔහුගේ තෙත්වල නිබු තෙත් බව මගේද විය.

‘ධනුක අම්මටත් වැදලා යන්න..’

ඔහු කියද්දී මම පුදුම වූයෙමි. මට බැලුනේ සංසලාගේ මවගේ ඡායාරූපයයි. සියල්ලෝම බලාඉඳිද්දී මම මගේ ආදරණීය තැන්දම්මාට වැන්දෙමි. ඇය මාදෙසම බලා ඉන්නාක් මෙන් මට දනුණි.

5

කොළඹ පසුකොට නුවර පාරට දමනතෙක්ම සංසලාගේ ඇස්වල කඳුළු විය. වාහනය ඉදිරිපස අසුනේ උන් ඇගේ රුව දකින දකින වාරයක් පාසා මම මනමාලියෙකු රැගෙන යන මනමාලියෙකු මෙන් සතුටු වූයෙමි. වාහනය බැලුම්මහරින් නුවර පාරට දමද්දී සංසලා ගියරය මත තිබූ මගේ වමන මත සුරත තැබුවාය.

‘ඔ...නු..ක...’

‘අඩලා ඉවරද..’

මම ඇඬුවේ දුකට නෙවී රත්තර..

‘ආයෙක් අඩන්න එපා..’

‘කවදවත් අඩන්නැ..’

සංසලා ගියරය මත තිබූ මගේ සුරත ගෙන ඇගේ තෙත කම්බුල පිහද ගන්නාය.

මං දවයක් නීනයක් දක්කා මේ වගේම..

ඇය ආශ්චර්යයක් විඳින මිනිසු හැඟීමකින් කීවාය. මම සැහැල්ලුවෙන් ස්ටියරිං වීලය මත එක අතක් තබා ඇයදෙස බැලුවෙමි.

‘අපි දෙන්නා බැඳලා මෙහෙම හනිමුත් යනවා.. ඔයා ඇඳලා තිබ්බේ කළුපාට ලස්සන වෙඩින් කිටි එකක්.. මම ලා රත්තරන් පාට සාරියක්...’

මම මවා ගනිමි.. ඒ ඇයවය.

‘තව...’

‘වූවි වූවි සුදුපාට මල් තියෙන මල් බොකේ එකකුත් මගේ අතේ තිබුනා..’

‘තව...’

‘ඔයා මේවගේ යන ගමන් මං දිහා මහ වල් පාටට බල බල
ගියා.’

‘තව..’

‘හුහක් හැන්දූ වුනා.. හරි සීතල පළාතක අපි ගියේ.. මං
ඔයාට තුරුල් වුනා..’

‘රිට පස්සෙ..’

‘රිට පස්සෙ කමලා උදේට තේ ගෙනත් මාව නැහිට්ටුවා.. මං
ගැහුවා ඒකිට.. ලස්සන හීනේ අපරාදේ නැතිකළාට..’

‘මට සිතාගියේ ඉබේටමය.’

‘එක අතකට ඒකි මාව ඇහැරවපු එක හොඳයි..’

‘ඇයි ඒ..’

‘මම සිතනව තවතාගත නොහැකිව ඇහුවෙමි.’

‘මේකා කරන වල්වැඩ කාටද බලන්න පුළුවන්.’

‘සංසලා මාව කොතින්නා කීවය.’

‘මේ කොහෙද පැටියෝ..’

‘වරකාපොළ..’

‘නුවරට තව ගොඩක් දුරයිද ධනුක..’

‘තව පැයකින් යන්න පුළුවන්.’

‘හානේ ඇත්තද.. එකකොට හවස් වෙයිනේ..’

‘ඉතින් මොකෝ.. ඇයි බයද..’

‘මගේ පැටියා ළඟ ඉන්නකොට මං මොනාට බය වෙන්නද..’

‘ආඩම්බරකමකට.. ආදරණීය බවකට සමාන වූ අප්‍රමාණ
හැඟීමකින් මගේ ළය පිරී ගියේය. ආදරය මේ තරම් නිරලෝභිව
හදවන සනසන්නේ ඇයි.. තවමත් මට ඒවා තේරුම් ගත නොහැකිය..’

‘අනේ හයියෙන් එලවන්න එපා පිස්සෝ.. හෙමින් ගොඩාක්
වෙලා යනකල් යන්.. මං ආසයි..’

‘බඩගිනිද..’

මම හෙමින් ඇසුවෙමි.

‘කෝ අර දවසක් මට කිව්වේ කන්දක් ලග ආප්ප කෑවා කියලා කඩයකින්.. ඒක කෝ..’

‘තව ඉස්සරහා.. කඩුගන්නාව කිව්වුව..’

‘එතන නවත්තලා ආප්ප කාලා යත්..’

ඇගේ සිතුවිලි මොනතරම් සාමන්‍යදූයි මම සිතුවෙමි. පුංචි දුප්පත් කටුමැටි කඩයකින් ආප්ප කන්නට ඇය ආශා කරන්නේ ඇයි.. මම කිසි දිනයක සංසලාගේ ආශාවන් ඇගෙන් විමසා නොමැත්තෙමි. එහෙත් ඒවා මට දැනෙයි. ආදරය යනු එයම නොවේද..

‘මොනාද ඔය හිත හිත ඉන්නේ.. මටත් කියන්නකෝ..’

‘අර කඩේ මේ ලග තියෙන්නේ.. පහළින් වුටි ගහකුත් ගලනවා..’

‘මට පෙන්නන්න හොඳේ..’

මම කඩය අභියස වාහනය තතර කරද්දී හැන්ද අහස රතුපාවින් තිබුණි. වෙලාව හතට ආසන්නව තිබූ නිසාදේ මිහිදුම් පටල කළු අතර එතෙමින් පැවතුණි. තුනී සිතලක් පරිසරයට කාන්දුවූ ඒ මොහොතේ මම වාහනයෙන් බැස අතින් පැත්තෙන් සංසලාගේ දෙර ලගට ආවෙමි.

‘පවි.. හරි පුංචි දුප්පත් කඩයක්.. අර ආවිච්ඳ ආප්ප හදන්නේ..’

‘ඔව්..’

සංසලා ආශාවෙන් බලා උන්නාය.

‘ධනුක.. අපි දෙන්නම් යත් අර ඇල්ල පේන තැනට..’

මම හිමිහිට සංසලාව බස්සවා රෝදපුටුවේ තබාගනිමි.

‘ඔයත් එක්ක මේවල ඇවිදින්න මට බැහැනේ..’

‘ඇයි මේ යන්නේ..’

‘එහෙම නෙවි.. ලං වෙලා.. ඔය පසුවට තුරුල් වෙලා.. බදගෙන..’

එතනට ගියවිට මුළු පරිසරයම පෙනෙයි. රාස්සිගේ අවිව කඳුයායවල් මත රත්පාවින් වැටී ඇත. ගල ගලා යන පුංචි ඇල්ලේ ශබ්දය තුනීයට ඇසෙයි. මම පහත්වී සංසලාගේ කම්බුලක් මත කම්බුල් ගා ඇතිල්ලුවෙමි.

‘සීතලද..’

‘මි.. මේ අතුන් සීතලයි.’

මම මගේ සුරත ඇයවෙත පැවෙමි. සංසලා මගේ අත ඇගේ පසුව යට තබාගන්නාය.

‘එකත රස්තෙයි..’

‘තව කොහෙද..’

‘වෙන දවසක් කියන්නමි..’

ඇය රෝද පුටුවේ භාන්සිව් හිස ඔසවා මා දෙස බැලුවාය.

‘මං දවසක් මෙනතට වෙලා පැය ගාණක් උන්නා.’

අකීතයේ සතුට ඔස්සේ මගේ මතකය ඇවිලෙද්දී මම කීවෙමි.

‘ඒ වින්ද දුක් වලට අද අපි සතුටුවෙනවනේ රත්තරන්..’

‘ඒක එදත් මට හිතුනා.’

‘මොකක්ද..’

‘කවදහර් ඔයාව මට මෙහෙම ලැබෙයි කියලා.’

මම සංසලාගේ රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන කඩය අබියසට ගියෙමි. ආවිච් ආප්ප හද අපට දුන්නාය. සංසලා ලුණු මිරිස් සමඟ ආප්ප කැවේ හුල්ලමිනි.

‘පුංචි නෝනා ලුණු මිරිස් ඒ තරම් යහමින් කනවනේ.. කන්න එපා කට දනවා.’

සංසලා දවල්ලෙන් හුල්ලද්දී ආවිච් සිනාසී කීවාය. පුංචි හුරුබුහුටි කෙල්ලෙක් පැමිණ ඇයට ලොකු වතුර වීදුරුවක් දුන්නාය.

‘මේ කෙල්ල කාගෙද ආවිච්ගේ..’

සංසලා ඇගේ අතක් අල්ලා ඇසුවාය.

‘එයාගේ අම්ම තාත්තා නෑ පුංචි නෝනා.. මං තමයි හදන්නේ..’

මගේ දුවගේ දුව.. දුව නැතිදනා.’

සංසලාගේ ඇස්වල කඳුළු පිරෙනු මම බලාඋන්නෙමි.

‘ඔයාගේ නම මොකක්ද..’

‘මාලකි..’

පොඩි කෙල්ල අහිංසකව කීවාය. සංසලා මා දෙස බැලුවාය.
 'ඔයා ඉස්කෝලෙ යනවද.'

ඇය ඔව් යැයි කියන්නට මෙන් හිස වැනුවාය. සංසලා ඇගේ
 උකුල් තිබූ පරස් එකෙන් රූපියල් පන්සියයේ කොළයක් ගෙන ඇය
 අත තැබුවාය.

'මේකෙන් ගවුම් දෙකක් මහගන්න.'

පොඩි කෙල්ල එය නොගෙන බියෙන් ආවිච්චි දෙස බැලුවාය.

'ගහිං දුවේ.. පුංචි තෝනා ආසාවෙන්තේ දෙන්නේ.'

ආවිච්චි ඇස්වල කඳුළු චිත්තයෙන් පිහදන ගමන් කීවාය.
 පොඩි කෙල්ල සල්ලි සුරතට ගෙන සංසලාට වැන්දය.

'අ..තේ.. පවි..'

සංසලා තෙත් අඟිස්සක තිබූ කඳුළු පිහදාගෙන කීවාය. මේ
 තරම් ලෙහිගතු හදවතක් ඇති ඇයට මේවගේ රෝගයක් වැළඳුනේ
 ඇයි.. මට සිතාගන්නවත් නොහැකිවිය.

'රත්තක්කරේ පිහිටෙන් පුංචි තෝනට ඇවිදින්න ලැබෙන්න
 ඕනා..'

සංසලා වාහනයට තැබූ පසු ආවිච්චි පොඩි කෙල්ලවත් ලං
 කරගෙන කීවාය. බොහෝ දුරක් යනතෙක් සංසලා කතාකළේ නැත.

'අර පොඩි කෙල්ල වැන්දම මගේ පපුව පත්තු උනා ධනුක..'

ඇය බොහෝ වේලාවකට පසු කීවාය.

'ඔයා වගේ හොඳ කෙනෙක්ට දෙයියො මෙනෙම කළේ ඇයි.
 දන්නෑ.. ඒ තියාම ඉක්මනට ඔයාව සනීප වෙයි.'

සංසලා දෙකොල් තපාගෙන ඇගේ සුරතත් මගේ වමත තදින්
 අල්ලා ගත්තාය.

ඌ කළුවර මෘදුක කළු අතරින් බේරී ගලා එමින් තිබුණි. ජීවිතයේ බොහෝ පැතුම් සුන්වී හිස් අතින් මේ තුවර පාරේ ගමට ගිය ඌ මට සිහිවිය. එදත් අදත් අතර ඇත්තේ කොතරම් වෙනසක්ද.. පරතරයක්ද... මා පැතු සියල්ල මටම හිමිවන්නට තරම් මා පූර්ව ආත්මයේ කළ පිත කුමක්ද.. මේ ගමන මගේ ජීවිතයේ සුන්දරම ගමනකැයි මට සිතූණි. අතීතය විසින් පොබයා වර්තමානය විසින් කවා සනසා අනාගත සිහින කැඳල්ලකට ගෙන යන ආදරයේ සුන්දරම ගමන මෙය විය යුතුය.

පෙම්වතෙකුගේ හිතෙහි නැහෙන ආශ්වාදයට.. සොදුරු බවට එහා හැඟීමක් මට දුනෙයි. ප්‍රේමයේ ආනන්ද ජනක හැඟීම් මේවා වන්නට ඇත. මාතලේ වත් අති දුෂ්කර පළාතක ඉපදී රස්සාවක් සොයා කොළඹ ආ මම දෙවයේ මහා වැස්සකට හසුවීම්. හෙණ පුපුරනා කුණාටුවක් සේත්.. විටෙක මහා සීතල අනෝරාවක් සේත්.. තවත් විටෙක හීන් මල් පොදයක් සේත් මගේ ජීවිතය මතට වට වී වැස්ස අද මංගල වරුසාවක් වී මගේ ආත්මයම නෙමා දමයි.

උහුලාගත නොහැකි සතුටකින් මේ ආදර මෝසමේ කෙමී කෙනෙරියම් වී පොඩි දරුවෙකු සේ කැගසන්නට මට හිතෙයි.

සංසලාගේ දෙනෙත් ලාවට පියවී ඇත. ඇයට තිත්ද ගොස් යැයි මට සිතූණි. ඇගේ මුහුණෙහි යෞවනය උතුරා ගලයි. ශාන්තවූ අනුරාගයකින් මනද දවෙයි. ළං ළංව ඇයව කිටි කිටියේ බදාගෙන ඇයව සිපගෙන යන්නට මට සිතෙයි. ප්‍රේමයේ ඉහිලුම් නොදෙන නොඉවසිලිවත්ත හැඟීම් මගේ පපුව උණුසුම් කරයි.

දෙවියන් වන්වූ මිනිසුන් කවමත් මේ කර්මය ලෝකයෙන් පිටමං වී ගොස් නැතැයි මට සිතෙයි. සත්‍ය වශයෙන්ම මා හිඟත්තෙකි. මගේ සත්කයාට ඇත්තේ මගේ හදවත පමණි. එහෙත් ලෝකය තමුවේ එය පිවිඩියකට නොවී. මාලියැද්ද මහතා මට සංසලාට දේන පා දුන්නේ ඔහුගේ මිනිස්කමටයැයි මට සිතේ.

සමහර විට හබරණ වෙද මහත්තයාටත් සංසලාට යුවකරන්නට බැරිවන්නට පුළුවන. විශ්වාසයක් මිස බලාපොරොත්තුවක් මට නැත. එසේ වුවද මගේ හිතට දුකක් නැත. ඇඟ මසට ලොබ බදින යෞවනයේ මත්මත් ප්‍රේමය පරයා හද ඇට ලේ මස් තහර තුළ තිබන්නෙහි ප්‍රේමයක් මහදේ පිළිසිඳගෙන ඇතැයි මට සිතෙයි.

සමහර විට සංසලා සදකාලයටම අබිබගාන කෙල්ලෙන් විය හැක. දෙවිය එයනම්.. එය භාරගැනීමට මා සුදුනම්ය. සියල්ල අහිමිකොට හෝ මට ඒ ආදරය පමණක් උරුම කළ දෙවියන්ට ස්තුතිවන්න වියයුතුය.

මට කෙදිනකවත් ලස්සන ඇඳුම් තිබුනේ නැත. මම කවමත් දමන්නේ ගෙවියන විට අඩිය ගහගත හැකි පරණ සපත්තු දෙකකි. බොහෝ කොල්ලන්ට මෙන් කොලරය අස්සෙන් පෙනෙන්නට මට රන් වේන් පටවල්, අත සරසන්නට බ්‍රේස්ලට් තිබුනේ නැත. මා පාවිච්චි කරන එකම විලවුන් වර්ගය රූපියල් හතලිස් පහේ බේබිෂෙරම් ඕඩික්ලෝන් එකක් පමණි. මතුපිටින් බැලූකල අද මාව පෙනෙනවා ඇත්තේ දුප්පත් අහිංසකයෙක් ලෙස පමණි.

සංසලා ආදරය කළේ ඒ කොල්ලාටය. ඒ හිඟන්නාටය. ඒ දවස ඇය ආබාධිත යුවතියක් නොවේ. යෞවනය උතුරා ගලන යුවතියකි. අප අපේ මිරිවැඩි අතරින් ගෙවා ආ කාලය මට සතුවත් සිහිකළ හැක. දෙවියන් මගේ ආත්මයේ සුන්දරම යුවද මගෙන් ඇත්කළේ නැත. එය ඇත්තටම පුදුමාකාරය. මාවත් අහිංසකයෙකුට හිතන්නට බැරිතරම් පුදුමාකාරය. වාහනය නුවර නගරයට ළංවෙද්දී සංසලා දෙතෙත් හැරියාය.

‘නින්ද ගියාද..’

මම සිනාසී ඇසුවෙමි.

‘නැ..’

එහෙනම් ඇස් පියාගෙන උන්නේ.. මං හිතුවේ නිතර ගිහිත්තියලා..

තැ ධනුක. මට වෙච්ච හැමදෙයක්ම මතක් උනා.

මටත් මතක් උනා..

දෙන්නෙකුට එකම දේවල් එකපාර හිතෙන්න ගන්නේ තරාතරාකින්.. ආදරේ වැඩිවෙන කොට දෙන්නා එක්කෙනෙක් වෙනකොට..

සංසලා කීවාය. එය ඇත්තයැයි මටද සිතුවා. එක ආදරයකට වෙනස් සිතුවලි උපදිය හැකිද.. එක ආදරයකට හදවත් දෙකක හදවතක් හැකිද..

අර මාළිගාව.

දළු විදියට එද්දී මාලිගාව පෙනෙන නොපෙනෙන දුරදී මම කීවෙමි.

නා..නේ. රැට ලස්සනයි..

මි..

අපි දවසක එමු..

එමු..

මම මාළිගාවේ දෙරකඩ ලග හමුද පරීක්ෂණ කුටිය අසල වාහනය තවතා පසුරක් දමන්නට ගියෙමි. මා එද්දී සංසලා වාහනයේ සිටම වැදගෙන උන්නාය. තවත් ඇයට පතන්නට ඇත්තේ මොනවාදැයි මම සිතුවෙමි

ධනුක..

සංසලා වැද අහවර වී කතාකළාය.

ඇයි..

ගෙදරට හිස් අතින් යන්න බෑ නේද.

කවුද හිස් අතින් යන්නේ..

මම සිතාපි කීවෙමි.

මොනවද අරගෙන යන්නේ..

මගේ ජීවිතේ මට ලැබුන ලොකුම කැණ මම අද ගෙදර

අරගෙන යන්නේ. වෙන තැනි මොකටද..

මම හැනිම්බරව කීවෙමි.

කෝ..

සංසලා ඇසුවාය.

මේ ඉන්නේ..

මම සංසලාගේ ඔළුවට අතක් කියා කීවෙමි.

මෝඩයෙක්ම තමයි.. ඒ වුනාට හොඳ නැතේ.

පියසු ඕන නෑ.. අපි යන් මැණික..

මම වාහනය මාතලේ පාරට දමා ගමන් කෙරුවෙමි. එතැන් පටන් මම වේගයෙන් වාහනය පැදවූයෙමි. කළුවර මං මාවත් පාළුවට ගොස් තිබුණි. කඳු අතරින් වැටුනු වංගු වලින් වාහනය හරවාද්දී සංසලා බියෙන් පසුවට අත තබාගන්නාය.

හි..මි..න්.. යන්..

ඇය බියෙන් මගේ අතට අත තබා කීවාය.

මැරුණත් කමක් නෑ දන්.. අපි ඇත්තම එකටනේ..

ඒත් මම දන් මැරෙන්න බයයි ධනුක.. මං ජීවත්වන්න ආපයි.. ඔයා එක්ක ගොඩාක් කල්.. ගොඩාක් කල්.. මෙහෙම ලොව වෙලා..

අපේ අනාගතය කොතරම් සුන්දරදැයි සිතන්නට මගේ පසුව ඉඩ මදිය. එය ඒ තරම්ම සතුටින් තිබෙනු ඇත. තුනී සිතල වාහනය තුළට ගලා ආවත් සංසලාගේ අත උණුසුම්ය. වාහනය කොහේ හෝ නවතා ඇයව තුරුල් කරගෙන ඉඹින්නට මට සිත්වේ. ආදරයකට මේ තරම්ම ජීවිතයක් උණුසුම් කළ හැකිද..

වාහනය අපේ ගේ දෙරකඩ තවත්වද්දී මුළු භාත්පස පරිසරයම සම්පූර්ණයෙන්ම අඳුරේ ගිලී ගොස්ය. සංසලා මා දෙස වෙනස්ම බැල්මකින් බලා උන්නාය.

ලස්සන පුංචි ගෙයක්..

ඇය අවංක කටහඬකින් කීවාය.

බහිමු..

‘මට බයයි ධනුක..’

අම්මාත් නංගීත් පෙනෙන්නට නොවූ නිසා මම වාහනයේ හෝන් එක ගැසුවෙමි. අම්මාත් නංගීත් එකවිටම වාගේ මිදුලට දුවගෙන ආවෝය. ඔවුන්ගේ ඇස්වල පුදුමයත් දුකත් විය.. මම සංසලාව වඩාගෙන රෝද පුටුව මත නැබුවෙමි.

‘අම්මේ..’

මගේ උගුර හිරවී ගියාක් වැනි හැඟීමක් මට ඇතිවිය. කිවයුතුව ඇත්තේ මා මතමාලියක් කැන්දගෙන ආ බවද.. ඇගේ පුතන්ඩියා කර ඇත්තේ ඒ විරකම නොවේද..

‘මේ මාලියැද්ද අත්කල්ගේ දුව..’

මම අම්මාට කීවෙමි. අම්මාත් නංගීත් සිනාසී ඔවුනොවුන්ගේ මුහුණට මුහුණ බලාගත්තෝය. මම සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඒ ඇස් තවම අසරණය.

‘මේ රෑ.. මේ දරුවන් අරගෙන ඇයි පුතා ආවේ..’

අම්මා ඇහුවේ පුදුමයෙනි.. සංසලා සිනාසුනාය.

‘අ..ම්..මේ..’

සංසලා අම්මාට රෝද පුටුවේ ඉඳගෙනම වැන්දය. අම්මාගේ ඇස්වල කඳුළු බොඳවෙනු මම දුටුවෙමි.

‘මට බැහැලා වඳින්න බෑ අම්මේ.. කකුල සනීප නෑනේ..’

සංසලා අඩනවාදැයි මට සිතනි. නංගී ඇස්වල කඳුළු ඔහේ ගලායන්නට දුන්නාය.

‘අනේ.. යන් මැණික ගේ ඇතුලට..’

අම්මා සංසලාගේ කම්බුල් සිපගන්නාය. ඇයට සතුව ඉතිරිම නොදෙහැයි මට සිතූණි.

‘ඇයි නංගී මා එක්ක කතා කරන්නැත්තේ..’

නංගී බිම බලාගෙන අඩනු දක සංසලා ඇසුවාය. මම හෙතෙම ගොස් සංසලාව පුටුවක ඉන්ද්‍රි පසු නංගී දුවගෙන විත් සංසලාගේ දෙපා මුල ඉඳගන්නාය.

‘ඇයි ඔයා අඩන්නේ..’

ඇය ඇසුවේ කාරුණිකවය.

‘මට දුක හිතෙනා. මං අක්කට බලන්න හරි ආසාවෙන් උන්නේ..
මට අයියා මයා ගැන කියනකොට මං මයාව හිතේ ඇඳගන්නා..
මයා ඒ වගේමයි..’

‘අතේ පව් මයා..’

සංසලාගේ කඳුළු මතේ ගලායයි.. ඒවා නංගිගේ දේතව වැටෙයි.

‘මං හිතුවේ නෑ අක්කට මෙහෙම දකින්න පුළුවන් වෙයි
කියලා..’

නංගි මා දෙසද බලාකීවය. මහරුක සංසලාව ගෙදර
එක්කගෙන එයි කියා අම්මාවන් නංගිවන් කිසිදිනයක නොසිකන්නට
ඇත.

‘ඇයි පුතා හදිස්සියේ ආවේ..’

‘හබරණ වෙදමහත්තයෙක්ට කකුල පෙන්නන්න ඕනේ.. විරාජ්
කිව්ව වෙද මහත්තයට.. මෙතේ ඉඳලා බෙහෙත් කරන්න කියලා
මාලියාද්ද අත්කල් කිව්වා.. ඒකයි ආවේ..’

‘කුණුරුවන්ගේ පිහිටෙන් දුටු සනීප වෙන්නෝන..’

අම්මා කුස්සියට ගියේ කඳුළු තිබේද්දීමය. මම සංසලා අසල
වාඩ්වුයෙමි.

‘අපේ අයියා තොහොම හරි අක්කට අයිති කරගන්නනේ..’

නංගි ජයග්‍රාහී ලෙස සංසලා දෙස බලා කීවය. සංසලා මා
දෙස බලා අච්ඡාදන මෙන් සිනාසුනාය.

‘මේ බලන්න මේ කෙල්ල තාම මාව ඉඹිනවා..’

නංගි සංසලාගේ දත් සිපගන්නාසුරු පෙන්නා ඇය කීවය.
නංගිගේ තෙත කම්බුල් වල සංසලාගේ සුදු දත් තැවරේදී මම
අනන්ත වූ සතුටකින් ඒදෙස බලා උන්නෙමි.

‘මටනම් අදහාගන්නවත් බෑ.. ඇත්තමයි අයියේ..’

‘අදහාගන්න බැරි දේවල් තව මට ආරංචියි..’

මම නොමනාපයෙන් කීවෙමි. නංගි බියෙන් මෙන් මා දෙස
බැලුවාය.

‘මං නැති අතරේ මේකි කොල්ලෙකුත් අල්ලගෙන.. තව පෝඩුක්
දා..’

තංගි ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගන්නාය.

‘මයාගේ යාළුවා එහේ ඇවිත් අපිට සේරම කීව්වා..’

සංසලා සිතාසී තංගිගේ හිස පිරිමැද කීවාය... තංගි යළිත්
අඩන්නට විය.

‘මං වැරද්දක් කළාද අයිගේ..’

ඇය මෙහෙතෙකින් ඉකිබිඳින්නට විය.

‘මක්කොම කරලා දත් බොරුවට අඬනවා.. තවත්තනවා
මය ඇඩ්ල්ල..’

‘ඔව් ධනුක.. අහිංසක කෙල්ලට බහින්නේ..’

‘මේකිගේ වයසට නෙමෙයි වැඩ..’

‘කාගෙ කාගෙන් වයසට නෙවී නේද තංගි වැඩ..’

‘ඒකනේ.. මයා යනවා යන්න.. මට අක්ක එක්ක ගොඩක්
දේවල් කතා කරන්න තියෙනවා..’

තංගි මට රවා කීවාය. මම අතකින් අල්ලා ඇයව මා ළඟට
ඇදගත්තෙමි.

‘විරාජ් ගැන හැම දෙයක්ම අම්මා දන්නවද..’

‘ඔව්..’

තංගි බිම බලාගෙන කීවාය.

‘මයාට හිතෙනවද එයා හොඳයි කියලා..’

‘මයාට සංසලා අක්ක නැතුව ජීවත් වෙන්න බෑ නේද.. ඇයි
එහෙනම් මගෙන් අරව් මේවා අහන්නේ..’

ආදරයට නිශා කරන්නට මට අයිතියක් නැත.. මම තංගිගේ
හිස පිරිමැද්දෙමි.

කසාද බැඳලද මයාලා ආවේ..

තංගි බියෙන් මෙන් ඇසුවාය.

‘එන්න බඳින්නම මිනෙද..’

‘මං හිතුව බැඳලා ඇවිත් කියලා..’

මම සංසලා දෙස බලා සිතාසුනෙමි. ඒ ඇස්වල තවමත් තෙතමනයක් තිබේ. සතුටටද.. සැනසිල්ලටද.. කියා හේරුම් ගත නොහැකි කපුළු තවමත් ඒ ඇස්වලින් ගලයි.

නංගී කුස්සියට ගියපසු මම සංසලාවන් රැගෙන මිදුලට බැස්සෙමි. පසොළොස්වක ළග නිසාදේ සඳ එළිය කපු වටා එනෙමින් තිබූ මිදුම් මත අපුරුච්ච වැටී තිබේ. මම අඳුරේ පහත්වී සංසලාගේ තලල සිපගත්තෙමි. ඒ තලලත මත රැඳුන තුනී රස්නය ආදරයේ උණුසුම යැයි මට සිතේ.

කපු වටා එනෙමින් එයටම හාදුදෙන බොඳ මිදුම් මම සංසලාට පෙන්වුයෙමි. පුංචි කාලේ මේ මිදුලේම මග රැට ඒ බොඳ මිදුම් දෙස මම බලාඋත් අසුරු මට මතකය. පාන්දර පොකුරු පිටින් ඇති බොඳවූ මිදුම් දවල් වේදි නැතිවී කඳු යායවල් පැහැදිලිව පෙනේ.

මේ රැය ගෙවිහිය පසු මගේ ජීවිත කඳු යාය පුරා රැඳුන දෙවයේ බොඳ මිදුම් සදකාලයටම පලායනු ඇත.

ප්‍රේමයේ අංජනය තව මෘදුව තවරන්න..

ඔබ හොරෙන් තව ළංව මගේ පපුවට එන්න...

අනුරාග දැහැලිලිද සිප වැළඳ තුරුල් කර...

මට ඔබේ ආත්මය විඳගන්න ඉඩ දෙන්න.

7

හේතුවක් නැතුවම මගේ කම්බුල් හරහා දිග.. දිග කපුළු තාරක් සටහන් විය. ඒ මගේ ආත්මයේ කැපී පෙනෙන ජීවිතයේ කඳුළයි.

ජීවිතය පුරාම මම විඳි අනන්ත අප්‍රමාණ දුක් වේදනා වල කඳුළයි. ඒ කඳුළු පිහදගන්නවාට වඩා ඒවා එළියට ගලා යනවා දකින්නට මම ආශා කළෙමි. මෝසම් මාසයට හුරුවූ තෙත් කලාපයේ නිම්නයක් මෙන් මගේ කම්බුල්ද දත් කඳුළු වල තෙතමනයට හුරුව ඇත.

‘ධනු..ක..’

සංසලා රෝද පුටුවේ හැඩලය මත තිබූ මගේ සුරත මත කම්බුල් තබා කතාකළාය. මේතරම් සීතලේදීත් ඒ කම්බුල් උණුසුම්ය.

‘ධනුක.. ඇයි රත්තරන් මේ අඩන්නේ..’

මෙපමණ කාලයක් මම සංසලාගෙන් කඳුළු වසන් කරගත්තෙමි. අපේ ආදර කතාවේ අඩන කොටස මම බාරගත් බව සැබෑය. එහෙත් මම කඳුළු වසන් කරගත්තෙමි. කඳුළු සීතල බව මම දන උන්නෙමි.

‘ධනුක..’

සංසලා ඇගේ හිස මගේ බඩට තබාගන්නාය.

‘මං දන්නවා.. ඔයා මේ වගේ ගොඩාක් අඩන්න ඇති.. මට දුක හිතෙයි කියලා ඔයා මට පේන්නැති තැනකට ගිහිල්ලා අඩන්න ඇති.. අපි යාළුවෙන්න කළිනුත් මං ඔයාට දුක් දුන්නා.. ඊට පස්සෙන් මම නිසා දුක් විත්ද.. මං වෙනුවෙන් මේතරම් දුක් විඳින්න ඔයා කොහේ ඉඳලා මං ළඟට ආවද..’

සංසලාගේ කඳුළු වල තෙත මගේ කම්සය පලාගෙන බඩට දූනෙයි. මුළු අතීතය පුරාම අඩන දස් අඩන්නට මිසක වෙන දෙයක් නොදන්නා දෙදෙනෙකු මෙන් අපි ඇඬුවෙමු.. ආදරය බොළඳයැයි මම අද විශ්වාස නොකරමි. අප්‍රමාණ දුක් වේදනා මැද මගේ ජීවිතය රසවත් කළේ ආදරයයි. අද එය මම අදහමි..

‘දැන්වත් අඩන එක මට බාරදෙන්න.. ඔයා හිතාබේලා ඉන්නවා බලන්න මං ආසයි ධනුක..’

සංසලාගේ කඳුළු අලුත් වෙනු මට දනෙයි.

‘ඔයාට ලබාගන්න.. මෙහෙම ළහිත් කියාගන්න.. මට තවත් දුක් විඳින්න තිබුණා නම් කියලා හිතෙනවා.. ඒ කාලෙත් හරි ලස්සනයි..’

පුංචි බලාපොරොත්තුවක් එක්ක මහ දුකක් වින්ද කාලේ.

මම හෙමිහිට කීවෙමි, සංසලා නිස මසවා මෘදු ලෙස සිනාසුනාය.

වින්ද දුක් මදිද රත්තරන්.. මං වගේ කෙල්ලෙක් අයිති කරගන්න..

තව දුක් විදලා ගන්නත් මට පව් නැහැ..

එපා.. අදින් පස්සෙ විදින දුකක් අපි එකට විදිමු.. මෙහෙමම ළං වෙලා.

මට තව දුක් විදින්න පුළුවන් මැණික.. ගොඩාක් පුළුවන්.

ඇයි දුක් කරදර ගැනම අද කතාකරන්නේ.. දවසක් කිව්ව තේද එකට ඉන්න තියෙනවනම් දුකක් නෑ කියලා.

සංසලා දයාබරව කීවාය. මම ඇගේ නිකට යටින් ඇහිලි තුඩු තබා පිරිමැද්දෙමි.

අතීතය එව්වර ඉක්මනට අමතක කරන්න මේ මෝඩ කොල්ලට බෑ රත්තරන්..

මම කිසි දෙයක් අමතක කරන්නෑ ධනුක.. මට හැම දේම මතකයි. මුලින්ම ඔයා අපේ ගෙදරට ආපු හැටි.. ඔයා වැස්සේ තෙමී තෙමී ගේට්ටුව පහට වෙලා උන්න හැටි.. අපේ ගෙදරින් තාත්තා එළවපු හැටි.. මේ අත්වල කරගැට එතකල් දුක් වින්ද හැටි.. මාව නාවපු හැටි... ඒ හැම දෙයක්ම මට මතකයි. ඒකනේ මහත්තයෝ මම කියන්නේ මට කවදවත් පත්සල් යන්න ඕනේ නෑ කියලා. උදේ හවා විදින්න මට මේ රත්තරං කකුල් දෙක ඇති.. හොඳටම ඇති..

සංසලා රෝද පුටුවෙන් පහක්වී මගේ දෙපා අතගැවාය. ආදරය දැවිල්ලක් මෙන් පපුවේ සිහින් කුටීර අතර කෙළවරක් නොමැතිව ගලනු මට දැනෙයි.

මගේ ජීවිතේ තියෙන්නෙ එකම එක දුකයි..

සංසලා ඇවිලී යන තරම් බිඳුණු හඬින් කීවාය. ආදර සැදැවට මේ කපුළු බර වැඩි නැත්දයි මම සිතුවෙමි.

‘මොකක්ද..’

‘හැම කෙල්ලෙක්ම වගේ ඔයා ළඟට වෙලා ඔයාගෙ හැමදේම කරගෙන ඉන්න මං හීන දක්කා.. මේ පුංචි රටේ හැමකැනකම ඔයාගේ අතේ එල්ලිලා යන්න මං හීන දක්කා.. අද මට ඒ කිසිම දෙයක් කරගන්න බෑ. ජීවිතේ ඉස්සරහ කාලෙත් ඔයාට මං නියා දුක් විදින්න උනොත්.. ඔයාගේ අත්දෙක මේ රෝද පුටුවට සිත්ත උනොත්..’

කකුල සනීප කරගන්නට බැරි වෙනැයි සංසලා ඉන්නේ බියෙනි. ඒ බිය සාධාරණය.

‘ඔයා රෝද පුටුවක උන්නත් වෙත කොතනක හරි උන්නත් මම ඔයා ළඟට වෙලා ඉන්නවා.. ඒ නියා ඒක මට අමුතු දෙයක් නෙවේ.. මට ඔයාව දලා වෙත ලෝකයක් නෑ.. කොහේවත් නෑ.. මෙව්වර දුක් චිත්තේ මෙනතට වෙලා ඉන්න..’

සංසලා කකා නොකළාය. ඒත් ඒ ඇස් කතා කරයි. කඳුළු අලුත් වෙයි. සමහර විට ඒ කඳුළු ගලායන අවසාන දිනය අද වෙනු ඇත.

‘සීතලයි ධනුක..’

‘යන් ගෙට..’

මම රෝද පුටුවේ හැඩලය මත අත තබා කීවෙමි. සංසලා හිස ඒ අත මත තබා කඳකළාය.

‘එපා.. තව වුට්ටක් ඉඳලා යන්.. අර ඇත කඳු වල පේන එළි මොනවද..’

සංසලා ඇත කඳුයාය පෙන්වා ඇසුවාය.

‘ඒ පුංචි ගෙවල්..’

‘එව්වර උඩ..’

සංසලා පුදුමයෙන් ඇසුවාය. ඒ කඳු ඇයට පෙනෙනවාටත් වඩා උස බව ඇය නොදන්නාය.

‘වෙදමහත්තයා ළඟට යන්නේ හෙට උදේටද..’

‘ඔව් උදෙන්නම යන් පසුවෙන තරමට භෞද්ධි.. පත්සලටත්’

ගිහිල්ලම යමු...

අයි පත්සලට..

බාරයක් වෙමු..

මම කියු පසු සංසලා හිස ඔසවා මාදෙස බලා සිනාසුනාය.

අම්මා උයනවද කොහෙද.. සුවද මෙහෙට එතවා.. අපි ඇතුළට යත් ධනුක.. මට ආසයි කුස්සියට යන්න..

මම දෙරකඩින් රෝද පුටුව ඔසවා සාලයේ කැබුවෙමි. අම්මා කුස්සියේ හදන කිරි හොඳ්දක සුවද මුළු ගෙය පුරාම විහිදී තිබුණි.

හරි සුවදයි ධනුක.. දන් ගිහිල්ලා කන්න හිතෙනවා. අම්මා හිතයි මං පෙරේන කෙල්ලෙක් කියලා.

මං කියල තියෙන්නේ හරි පෙරේනයි කියලා.. ඒ නිසා කමක් නෑ.

සංසලා අත මීට මොලවා මගේ බඩට ගැසුවාය. මම රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන කුස්සිය පැත්තට ගියෙමි.

අයිසා ඉන්න.. මං අක්කට එක්කගෙන යන්නමි.. අක්කා ඔයාගෙ කියලා අයිති කරගන්න හදන්න එපා.. අපිටත් ටිකක් දෙන්න..

තංගිගේ කතාවට සංසලා දෙතොල්පට පෙරලා මාදෙස බලා සිනාසුනාය. මේ දුප්පත් ජීවිත දෙක තුනට තමාව මේතරම් වැදගත් වර්තයක් වේයැයි සංසලා නොසිතන්නට ඇත.

අපි යන් අක්කේ...

තංගි රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන කුස්සියට ගියාය. මම මොහොතක් තංගිත් සංසලාත් යන දෙස බලා උන්නෙමි. ජීවිතය මට දුන් වද සිහිකරද්දී මේ දර්ශන පවා මට සිහිනයකි. මේවා ඇත්තටම වෙන ඒවාද නැතහොත් තවමත් මා දකින්නේ සිහිනයක්ද කියා හරිහැටි හඳුනාගන්නට මට අවශ්‍ය විය.

තංගිත් සංසලාත් ගියපසු සාලයේ මා තනිවිය. තවස තංගි දල්වූ මුදු පහන දෙස මම බලාගත් වනම බලාඋන්නෙමි. පරිසරය පුරා රැළුනු මාදු සීතල ගෙට ඇතුල්වෙමින් තිබුණි. මේ සීතල සමහර විට සංසලාට දරාගන්නට බැරිවෙනු ඇත. මම සංසලා නිසා අපමණ

දුක්විඳි බව සැඟෑය. එහෙත් අපේ ආදරය වෙනුවෙන් විශාලම පරිත්‍යාගය කළේ සංසලායි.

ඇය රෝද පුටුවෙන් වුව මේ දුප්පත් ගෙදරට ඇතුල්වූයේ විහාරයකට ගොඩවෙන්නාක් බඳුව ආශාවෙනි. ගේ වටා වට දෙන තුනක් කැරකී මම කුස්සියට ගියෙමි. සංසලා කුස්සියට වී අම්මා උයනා අයුරු ආශාවෙන් බලා උන්නාය. නංගි බංකුව බිම තියාගෙන සංසලා පාමුල වාඩිවී ඒ ඇස්දෙස භාවනාවක් මෙන් බලාඋන්නාය.

අල බැඳුමක සුවඳ මුළු කුස්සිය පුරාම විසිරී ගොස්ය. සංසලා මා ආපසු හැරී මාදෙස බැලුවාය. ඇය ඉන්නේ බඩගින්නෙනි.

‘මං කිව්වේ පුතේ මේ දරුවා කුමාරිකාවක් වගේ හැදිලා කොහොමද මෙතේ ඉන්නේ... මේ පුංචි ගෙදර.’

අම්මාට ඇය ආ එක දරාගන්නට බැරි තරම් සතුටකි.

‘බලන්න ධනුක.. අම්මා හදන්නේ මාව එලවන්න.. මේ ගේ කොච්චර ලස්සනද.. ධනුකලගේ තාත්තා ලස්සනට හදලා.. පුංචියි.. හැඩයි.. මේ කුස්සිය අපේ කුස්සියට වඩා පින්පාටයි..’

මම කුස්සියට ඇතුල්වී මට පුරුදු පුටුවේ වාඩි උනෙමි. අම්මා කැකුළු බත පෙරා තැවතත් ලිප තැබුවාය.

‘මටනම් කාමත් අදහාගන්න බෑ. මාලියැද්ද මහත්තයා දුවට එව්වයි කියලා.. පුතා හිතුවක්කාර කමක්වත් කළාද..’

අම්මාට මාවවත් විශ්වාස නැත. සංසලා සිනාසුනේ මෘදුව බිම බලාගෙනය.

‘එහෙනම් එයාව එක්ක ගෙන එන්නේ මීට කළින්...’

මම කීවෙමි. අම්මා ආඩම්බරකමට මෙන් සිනාසී රත්වූ තෙලට දෙහි ඇඹිල් ඇල්ලූ කරවල ටික දමුවාය. බැඳුම් සුවඳට මගේ කටට කෙළ ඉනුවේය.

‘අම්මා ගොඩාක් හදතවා ධනුක.. පටි රැත් වෙලා.’

සංසලා කීවාය.

‘අම්මට මහත්තයි තෑ.. අම්මා මිය ආයාවෙන් උයන්නේ...’

නංගි පොල් සම්බෝලය අඹරා එයටම ලුණු ඇඹිල් එක් කළාය. සංසලා ඒ දෙසම බලා උන්නාය. දෙහි ඇඹිල් කලවම් කර

ඇය ඉන් බිඳක් සංසලාගේ අතගෙන ඒ මත තැබුවාය.

‘බලන්න රහඳ කියලා..’

තංගි සිනාසී කීවාය.

‘ඒක විතරක් රහ තැබුව ඇති..’

මම කීවෙමි. තංගි හැරී රවා බැලුවාය.

‘මම ඇහුවේ අක්කගෙන්.. ඔයා ඉන්න..’

‘ඇත්තටම රහයි..’

සංසලාගේ හඬ අවංකය. අව්‍යාජය. අම්මාත් තංගිත් ඇයට මේ තරම් ආදරේ වෙනැයි මම නොසිතුවෙමි.

‘අක්කට බඩගිනිත් ඇති.. අම්මා සුවඳට හද හද බඩගිනි තව වැඩිකරනවා.’

තංගි අම්මා හද තිබූ අල බැඳුම ඉඹි කීවාය. තංගි කියන්නේ ඇත්තය. අම්මා උයද්දී එක බත් පිභානට බත් පිභත් දෙකක් කන්නට සුවඳ එයි.

‘ඕක ඉස්සර තාත්තත් කියනවා.’

අම්මා දෙනෙත් පිස්සේ තාත්තව සිහිවීය. තංගිද සංසලාද එකවරම මාදෙස බැලුවාය. අද වැනි දවසක තාත්තා උන්නානම්...

‘තංගි උණුවතුර එකක් දන්න.. අක්කට මුණ හෝදන්න ඕන.’

මම කියද්දී සංසලා අසරණ දස් බිමට බරකර ගන්නාය.

‘මාව මෙහාට ගෙනල්ලා ඔයාලා ඔක්කොම දුක් විදිනවා..’

ඒ ඇස් තෙත්ව ගලන්නට වැඩි වේලාවක් ගියේ නැත. මගේ පපුව දැවීගෙන ගියේය.

‘දුව ආපු එක කොච්චර එකක්ද.. අපි මැරීලා වගේ උන්නේ.. පුතාගේ තාත්තා නැති උතාට පස්සේ මේ ආසාවෙන් කෑම වේලක් හැදුවමයි. අපිට දුවව මැණිකක් වගේ..’

අම්මාගේ ඇස්වල කඳුළු බලා ඉදිද්දී වැටුණි. තංගි සංසලාගේ දෙකමිබුල් පිසදමුවාය.

‘අපේ අයියට වඩා මම අක්කට ආදරෙයි..’

තංගි කීවේ ලෙන්ගතු හසිනි. සංසලාගේ පපුව දැවී යනු

ඇගේ මුහුණින් පෙනෙයි.

‘බලන්න ධනුක..’

‘අක්කගේ මුණ මම හෝදන්නම්.. අයියා ඉන්න...’

තංගි රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන කුස්සිය පිටුපස සිමෙන්ති දුමු තැන වෙත සංසලාව ගෙන ගියාය. මම කාමරයට ගොස් සංසලාගේ රැ ඇඳුම්කුත් තුවායත් එළියට ගත්තෙමි. මොහොතක් ඇඳේ ඉඳගෙන මම ඒ රැ ඇඳුම මුහුණට තබා සිර කරගත්තෙමි. ඉස්සරම් දිනවල ඇගේ වයින් හමා ආ මාදු විලවුන් සුවඳ ඉන් දැනුත් හමා ආවේය.

‘මං කොහෙද රත්කරං.. නිදගන්නේ..’

කාමරයේදී මම නයිටිය අන්දවද්දී සංසලා ඇසුවාය. මතමාල ඒ ඇස්ට කලාතුරකින් පමණක් එන හිතාව පිපී තිබුණි. මම කිසිවක් නොකියා පවුඩර් බිඳක් අත්ලට ගෙන ඒ මුහුණේ තැවරුවෙමි.

‘නාම එකට නිදගන්න බැනේ.. අම්මලත් මොනවා හරි හිතයිනේ නේද...’

සංසලා මගේ උරහිසට බරවී කම්බුල් උරපත්තේ පිරිමදිමින් ඇසුවාය.

‘එකටම නිදගන්න ඕනෙද..’

මම මාදු ලෙස ඇසුවෙමි. සංසලා තව තවත් උරහිසට බරවුවාය.

‘මි.. නැත්නම් මේ සිතලේ කොහොම ඉන්නද..’

‘අපි ඉක්මනට බිඳිමු..’

‘එතකල්...’

‘තංගිත් එක්ක ඉන්න..’

‘හා.. හැබැයි නිදගන්න වුවට විතරයි..’

මම සංසලා ඇඳ මත ඉඳගෙන ඉඳිද්දී ඉන් බැස බිම වාඩිවී ඒ දෙපා යුගලය අල්ලා ගනිමි. රැ ඇඳුමෙන් මැත් කර මම ඒ සුදු දෙපා සිපගත්තෙමි.

‘ඔනන ඉඹින්නෙපා මහත්තයෝ.. මට දනෙන්නෑ.. හිරිවැටිලා වගේ..’

සංසලා ඇඳුම්බරව කීවාය.

මේ සුදු කකුල් දෙකට එහෙම වෙන්න මම ඉඩ තියන්නද..

මව්වර දුක් විඳින්න කරමි මම වටිනවද..

මම කිසිවක් කීවේ නෑන. ආදරය වචන වලට පෙරළන්නට බැරිකරමිය. මම ඒ මුහුණ දෙසම බලාගෙන උන්නෙමි.

ඇයි..

අද හරි ලස්සනයි.. රැ කතියම තියන්න දැකයි..

මට තිත්ද යන එකක් නෑ ධනුක..

මටත් නෑ.

මම නැගිටිවේ ඒ දෙපා තවත් වරක් සිහගෙනමය. ඇඳ විට්ටමට බරවී රැ වෙනකුරු මගේ සොදුරු මනමාලියගේ හැඩ බලන්නට මට සිත්විය. ඒත් ඒ සොදුරු මොහොත අපේ මංගල රාත්‍රියට ඉතුරු කරන්නට මම සිතුවෙමි.

මොන මොනාද හිත හිතා වෙනවා.. ඇයි ධනුක..

සංසලා සිතාසි ඇසුවාය.

මොනව මොනවාද වෙනකොට මොනවා මොනවා හරි හිතෙනවා තමයි..

මොනවද වෙන්නේ..

වෙන දවසක කියන්නමි...

මම පතාව රැගෙන සංසලා අද්දර ඉඳ ගත්තෙමි. නංගි කාමරයට එවුනාය. ඇය පුදුමයෙන් මෙන් තත්පර දෙක තුනක් බලා උන්නාය.

නංගි එන්න..

සංසලා කතාකළාය.

අයියා කොණ්ඩ පිරන්නත් දන්නවද..

නංගිගේ කතාවට අපි මුහුණට මුහුණ බලාගෙන සිතාපුනෙමු..

මට පිරන්න තමි පුළුවන්.. ඒත් අක්කා අයියට කියලා පිරගන්න ආස ඇතිනේ.. තේද.. මං වෙන වෙලාවක පිරන්නමි..

සංසලා ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගන්නාය. ඒ ඇස්වල සතුටද

ආදරයද ඒ දෙකමද එකට මුසුව දේරේ ගලයි.

‘අයියි අක්කයි බේන්තේ කවදද...’

තංගි සැහෙන වෙලාවකට පසු ඇසුවාය. සංසලා මගේ තෙත් දෙක එකවර බැලුවාය.

‘ඔක්කොටම කළින් මගේ කකුල සතිය කරගන්න ඕන තංගි..’

සංසලා වේදනාබරව කීවාය.

‘අක්කව සතිය උනේ නැතත් අයියා අක්කව බලාගනී. ඒක ගැන ඇයි අක්ක අහිකක් හිතන්නේ..’

තංගි සංසලාගේ වමක ඇගේ උකුලට ගෙන කීවාය. සංසලාගේ අසරණ දස් මගේ ඇස්වල එල්ලින.

‘ඔයාලගේ අයියා බුදුවෙන්න පෙරුම් පුරනවනේ.. ඒනිසා මාව බලාගනී.. හැම දුකක්ම විඳලා මේවගේ..’

සංසලාට අත්තිම වචන කියද්දී ඇඟිණි.

මට ඇහැරුනේ පාන්දරමය. බාගෙට ඇරුනු ජනේලයෙන් පාන්දර මිහිදුම් පිත්ත අපුරුවට පෙනෙයි. තවම ඉර පෙනෙන්නට හිතලාවත් නැතැයි මට සිතූණි. ජනෙල් පියත් පත් දෙක දෙසට ඇර මම දෙළුම් ගහ උඩින් අහස දෙස බැලුවෙමි. තවමත් අහසේ ඇත්තේ පෙරද රැයේ සඳ ඉතිරි කර ගිය කිරි දම් පැහැයයි.

මම ඇහැරුනා වේලාසන වැඩියැයි මට සිතූණි. තංගිගේ කාමරයට ගොස් ඇයව ඇහැරවා සංසලා ළහින් යළි පැයක් පමණ නිදගන්නට මට සිත්පිය. ඊයේ රැ සංසලාට ගෙදරට වඩා මෙහිදී සිතලක් දුනෙන්නට ඇත. ඇය නිදගන්නේ මගේ ස්වීටරයක් ඇඳගෙනය.

‘ඔයා ළග උන්න නම් ස්වීටර ඕන නැහැ..’

රැ මම සංසලාව රෝද පුටුවෙන් නැගිටිටවා තංගිගේ ඇඳෙන් තබද්දී ඇය මගේ කර බදගෙන කීවාය.

‘යන්න කළින් දහයක් විතර දීලා යන්න.. නැත්නම් දුකයි..’

ස්වීටරයේ දිගඅත් අතර ඇගිලි සහවාගෙන සංසලා කීවාය. මම අඩවල් කර තිබූ දෙර දෙස බලා දෙතුන් විටක්ම ඒ මුහුණ සිපගත්තෙමි. දෙතොල මාදුව උණුසුම්ව ඒත් සමඟ හිතම පිබිඳෙනු මට දුනුණි.

‘ධ..නු..ක..’

සංසලා රැ මම යන්නට හදද්දී හිමිහිට කතාකළාය. ඒ ඇස් අසරණකමින් තෙත්ව තිබුණි.

‘ඇයි බබා..’

‘රැට වොයිලට් යන්න උනොත්.. සමහර වෙලාවට එනවා..’

සංසලා මගේ අත මෘදුව අල්ලාගෙන ඇසුවාය.

‘නංගි එක්කගෙන යයි මැණික.. තැත්නම් නංගි අනේ පණිවිඩයක් එවන්න.. මං එක්කගෙන යන්නම්..’

ඇය සිතාසි බිම බලාගත්තාය.

‘ඔයා එන්න.. මට නංගි ඉස්සරහ මේවා ගලවන්න ලැජ්ජයි..’

දුකකට වඩා ආදරයකින් මම සංසලාගේ හිස පිරිමැද්දෙහි. ඇය ඒ සුරතක් ඇගේ උරහිස මත තිබූ මගේ වමතක් දේනට ගත්තාය.

‘මේ අත්දෙකින් කියලා මොනතරම් දුක් විදින්නද.. අම්මා කෙනෙක් තාත්තා කෙනෙක් නොකරන ඒවා ඔයා කරන්නේ.’

‘ඒක මට දුකක් නෙවී රත්තරන්.’

සංසලාගේ මුහුණේ උණුසුම මගේ අත්ලට දැනුනේ මෘදු ලෙසිනි. අපේ ආදරය අපව මේ තරම් හඬවන්නේ ඇයි.. නිදහන්නට මොහොතකට පෙර සංසලා මගේ දණහිසට මදක් ඉහළින් අල්ලා මට වැන්දය.

‘තව පහත්වෙලා කකුල් දෙක ඉඹිලම වදිනවා.. පහත් වෙන්න බෑ පැටියෝ..’

ඇය අසරණව කීවාය.

‘මොනවද මේ කියන්නේ..’

මම බිම තිබූ සංසලාගේ දෙපා හිමිහිට ඔසවා ඇදමක තබා ඇයව පෙරවූයෙහි. දැන් මට පෙනෙන්නේ ඒ මුහුණ පමණි.

‘මේක ඇතුළේ ඔයාටත් ඉන්න තිබුණා.’

සංසලා ස්ථිරයේ ලොකු බව පෙන්වා කීවාය.

හබරණ වෙද මහතා හමුවන්නට යන්නට තව වේලාසත වැඩිය. මම සාලයට පැමිණ නංගියේ කාමරයට එබුනෙමි. නංගීන් සංසලාක් සිතලට උන්ඩිවී තිදිය. මම හිමිහිට කාමරයට ඇතුල් වූයෙමි. සංසලාගේ මුහුණේ පියකරු සැනසිලියක සිතහවක් ඇඳී ඇත..

මම කාමරයෙන් නික්මී කුස්සියට ගියෙමි. අම්මා වේලාසතම ඇහැරී උන්නාය. පාන්තිටි තැම්බෙන මිහිරි යුවදක් කුස්සිය පුරා පිහිඳි කිබුණි.

‘ලොකු පුතා වේලාසතම තැහිට්ටද..’

අම්මා කේතලය ලිපතබා ඇසුවාය. මම කුස්සියේ පඩිය මත ඉඳගත්තෙමි.

‘ඔව් අම්මේ.. වෙද මහත්තයා ලඟටත් යන්න ඕනනේ..’

‘දෙන්නම තිදි නේ.. නංගි ව ඇහැරවන්නත් හදලා සුදු දුවවත් ඇහැරෙයි කියලා තිකං හිටියා. දක්කහම ඉඹින්න හිතෙනවා..’

අම්මා සුපුමක් ගෙන පපුව පුම්බා මෙන් කීවාය. මගේ පපුව කොනක ගින්නකින් මෙන් දැව්ගෙන ගියේය.

‘අම්මා ඉඳි ආප්ප හදන්නද යන්නේ..’

‘ඔව් පුතේ.. දුව ආස ඇති.’

‘එහෙනම් බිත්තර තම්බලා දලා කිරි හොඳ්දක් හදන්න.’

‘දුව එහෙමද ආස..’

‘ඔව්..’

මම ලෑප්පාවෙන් බීම බලාගෙන කීවෙමි. අම්මා කෙනෙකුගේ නිර්ව්‍යාජ ඡායාව ඒ දෙනෙත් වල මම දුටුවෙමි.

‘මං පුතක් එක්ක කතා කරන්නමයි උන්නේ.. නංගියි විරාජ් පුතයි ගැන..’

අම්මා මේ ප්‍රශ්නය කොයි මොහොතක හෝ අයන බව මම දැනගෙන උන්නෙමි.

‘අම්මට මොකද හිතෙන්නේ.’

‘ඒ දරුවා මට ලොකු පුතා වගේමයි පුතේ..’

ඇගේ ඇස් බොඳවෙනු මම මෘදු එළියෙන් දුටුවෙමි. විරාජ් නංගිගේ පමණක් නොව අම්මාගේද හඳවන පැහැරගෙනය.

‘විරාජ් කොහොමටත් හොඳ එකා අම්මේ. අපි ඕක කරලා දමු.. මේ කරදර ටිකක් අඩුවෙනකල් ඉඳලා..’

‘ඒ ළමයින්ගේ ගෙදර එහෙම කොහොමද..’

‘එයාලා කැමතියි.. හරි දූප්පත් දෙමව්පියෝ..’

අම්මා එකවරම බංකුව නියා මා ළඟ ඉඳගෙන මගේ ඇස් දෙසම බැලුවාය.

‘පුතන් ළඟදීම බඳින්නද ඉන්නේ.’

‘ඇයි අම්මා එහෙම අහුවේ.’

‘ඊට කළින් නංගිව බන්දලා දෙන්න.. ඒකෙන් සිරිත.. මයාන් එකකොට නිදහස්නේ..’

‘අපි හොඳ වෙලාවක් බලලා කරමු..’

අම්මා කෝපි එකක් හද මා අත තැබුවාය. මම උණු උණුවේම එය නොලගුවෙමි. ගෙදර කෙටු කෝපි වල රස මොහොතකින් දිව්න හදුනාගන්නේය. පහේ කුඩු කෝපි කුඩු පැකට් කර කොළඹ කඩවල් ශානේ විකුණූ දවස් මට සිහිවිය. දෛවයද ජීවිතයද පුදුමාකාරය

‘මේක සුදු දූවට දීලා නංගිවත් ඇහැරවලා එවන්න.. මගේ අත හයිය නෑ මේ ඉඳි ආප්ප මිරිකන්න..’

මම ඉඳි ආප්ප වංගෙඩියෙන් තට්ටු තුලට ඉඳි ආප්ප විස්සක් පමණ වක්කර දී සංසලාට කෝපි එකක්ද රැගෙන කාමරයට ආවෙමි. එතට්ටත් නංගි ඇහැරී අවසානය.

‘අක්කා කාම නිදි.. පටි.. ඇහැරවන්න එපා මා එක්ක කතා කර කර ඉඳලා රැ වෙලා නිදගත්තේ.’

තංගි යංතමින් සිනාසී කීවාය.

‘රැ සීතල වැඩිසි කියලා අයියගේ සරමකුත් ඉල්ලුවා.. ඔය ඒකත් ඇඳගෙන නිදගෙන ඉන්නේ..’

තංගි සංසලා පොරවාගෙන උන් රෙද්ද ඔසවා මගේ බිහික් සරම පෙන්වා කීවාය.

‘අක්කා ආදරේ කරන තරම් නම් ඔයාව වටින්නැ.. කේරුණාද..’

තංගි මගේ පපුවට ඇඟිල්ලක් තබා කට ඇඳ කොට කියා ගියාය. මම සංසලාගේ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. පාන්දර තිබූ හිතාව එහෙමමය. වෙනසකට ඇත්තේ ඒ මුහුණ තවත් ලා රත්පාට වීම පමණි.

මම ඒ හිස අතගැවේ ඇයව ඇහැරවන්නට හිතා නොවේ.. දකුණ ආදරය නිසාය.. එහෙත් ඒ දෙකොලතර ඇඳුන තුනී හිතාව පළල් විය. සංසලා හෙමිහිට දෙනෙත් ඇරියාය..

‘තව නිදිමතද..’

සංසලා තැහැයි කියන්නට මෙන් හිසවැනුවාය. මම කොට්ටය ඇඳ විට්ටමට තබා සංසලාව ඇඳේ ඉන්දුවෙමි.

‘මේ..’

යටට ඇඳගෙන උන් සරම පෙන්වා සංසලා කීවාය.

‘ඇයි ඒ..’

‘රැ පාළු හිතුනා.. සීතලයි කියලා තංගිට කියලා ගෙන්න ගන්නා.’

‘එතකොට පාළු නැද්ද..’

‘නැහැ.. ඔයා ලග ඉන්නවා වගේ.’

මම ඇඳේ පෙරලී සංසලාගේ උකුලට හිස තැබුවෙමි. ඇය ඇඟිලි තුඩුවලින් හිසකේ අවුල් කළාය.

‘කෝපි එක බොන්න..’

සංසලා කෝපි කෝප්පය බොන අතරවාරයේ සුවඳක් විඳිමින්

මෙන් දෙනෙත් ලොකු කර ගන්නාය.

‘හරි ආස හිතෙන සුවදක්..’

‘අම්මා ඉඳි ආප්ප හදනවා ඔයාට..’

ඇගේ දස් අසරණව බිමට බරවිය.

‘මං හින්ද මෙව්වර දුක් විදින්න එපා කියන්න.. මට හරි බයයි කවදහරි මාව එපාවෙයි කියලා.’

‘ම...ට...ද..’

සංසලා කතාකළේ නැත. මම ඇගේ බඩ හිමිහිට විකුවෙමි.

‘එපා වුන දවසට මරලා දන්න.. මං ජීවත් වෙන්නැ.’

‘ඔය ගුටි කන්න හිනිලා..’

මම අමනාපයෙන් කීවෙමි.

‘දවසක කේන්ති ගිනිල්ලා මට ගහන්න.. මට ආසයි දවස් දෙක තුනක් තරහ වෙලා ඉන්න..’

වෙන්වී සිටීම මොනතරම් දුකක්දැයි සංසලා නොදනී.

‘මං තරහ වෙන්නම් එහෙනම්.. හැබැයි යාළුවෙන්නේ නම් නැ.’

‘අ..නේ.. එපා ධනුක.. මට දුක හිනිලම මැරෙයි.. තරහ උනොත් නපුරා වගේ ඉන්නෙපා හොඳේ...’

‘ඇඳගන්නත් ඕනේ.. උදෙන්ම අපි යන්...’

මෙතුඩක් වෙලා පිපී තිබූ ඒ වනමල එකපාරට මෙන් පරව ගියේය. මම නිකටින් අල්ලා ඒ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි.

‘මේ මොකද.’

‘මට හරි බයයි.’

‘ඇයි..’

‘වෙද මහත්තයක් සනීප කරන්න බෑ කිව්වොත්...’

‘එහෙම වෙන්නෙන්නැ.. මොකක් හරි සුවයක් කියෙයිනේ..’

මම සංසලාව ඔසවා රෝද පුටුව මතින් තබා ඇගේ නයිටිය උඩින් ඇඳගෙන උත් ස්ටීටරය ගැලවුයෙමි.

ඇතුළේ බාත්රෑම් එකේ මං නාවන්නම්.. ගොඩක් දුර යන්න තියෙනවනේ..

සංසලා කිසිවක් කීවේ නැත. මේ විදිනා කරදර සියල්ල මට සතුටක් බව ඇය දන්නවා නම්... මා මේ සියල්ල කරන්නේ උහුලාගත නොහැකි ආශාවකින් බව සංසලා දන්නවා නම්...

වෙදමහත්තයා ලහට යන නියා සැහැල්ලු ගවුමක් මම සංසලාට ඇත්දවුයෙමි. මම ඇසුම් සියල්ල අන්ද අවසානයේ කුඩා චිල්ලින් බෝතලය අතට ගත්තෙමි..

මේක..

සංසලා යට කලිසම පෙන්නවා අසරණව කීවාය. මම ඇඳ ලහ බිම ඉඳගෙන ඒ දෙපා ඔසවා එය ඇත්දවුයෙමි. පහන්වී ඒ දෙපතුල් සිපගන්නට තරම් ආශාවක් මට දනුණි.

මම සංසලාව රෝද පුටුවේ තබාගෙන සාලයට එද්දී විරාජ් ගේ කටහඬ කුස්සියෙන් ඇසුණි.

අන්න මස්සිනා ඇවිත්..

මම සංසලාත් සමග කුස්සියට එද්දී නංගි උන්නේ විරාජ්ට ඉඳි ආප්ප කවමිනි. සංසලා ඒ දක මාදෙස බලා සිතාසුනාය.

උඹ ගොඩාක් වෙලාද ඇවිත්.

දන් ආවේ.. දන්මම ගියොත් ධනුක ඉක්මනට යන්න පුළුවන්.

එහෙනම් පුනේ කාලා ඉන්න.. මං බත් මුල් තුනකුත් බෙදුවා එනකොට නැත්නම් තවස් වෙයිනේ.

අම්මා මේ ඉක්මනට බකුත් ඉව්වේ කෙසේදැයි මම සිතුවෙමි.

පුනේ මේසෙට එක්කගෙන යන්න එහෙනම් දුවව..

අම්මා සංසලාගේ මුහුණ අතගා කීවාය.

අනේ අම්මේ.. මට මේසෙට බෙදන්න එපා.. මමත් කුස්සියේ ඉඳලා කන්නම්.. මෙයාලා වගේ.

සංසලා නංගිවත් විරාජ්වත් පෙන්නවා කීවාය. විරාජ් අහිංසකව බිම බලාගත්තේය.

සුදුබේබිගේ හැටි අම්මා දන්නා ඒකනේ බේබි.

විරාජ හිමිහිට සිටියේ මෙයයේ බෙදා හිටි ඉඳි ආප්පත් බිත්තර හොඳින් පොල් සම්බෝලත් පිභානකට බෙදාගෙන කුස්සියට ආවේමි.

‘මට කවන්න..’

සංසලා සිය පහන්කර කීවාය. අම්මා නංගි විරාජ මම සංසලාට කපන හැටි රහසින් මෙන් බලාදුන්නේ පවිත්‍ර වූ දෙනෙත් වලින් යැයි මට සිතූනි.

මේ ආදරයයි.. එය නරඹන්නට තරම් වටිනා දෙයකි.

‘අම්මේ.. අපි ගිහින් එන්නමි..’

සංසලා රෝද පුටුවේ ඉඳගෙනම අම්මාට දන් එන්නකර වැන්දය. අම්මාගේ ඇස්වල කඳුරිය.

‘මං පහතට බාරෙකුත් ගැට ගැහුවා. මගේ දූවට සනීප වෙන්නම ඕන.. පුනේ යන ගමන් පත්සලට මලකුත් පූජ කරලම යන්න..’

‘යනවා අම්මේ..’

මම සංසලාට වඩාගෙන කැබිරටය ඉදිරිපස අසුනේ ඇයව තැබුවෙමි. නංගි අප පසුපසින් ආවාය.

‘බයවෙන්නෙපා අක්කට සනීප වෙතවා..’

මම පුක්කානම මත දක් තබාගෙන තැනලා දෙදෙනාගේ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. දෙදෙනාම අඬන්නට දන්නේ නැති දෙන්නෙකි. අඬන්නටත් කළින් හොටු එයි.

මාවනම වැහි තිබූ පාන්දර කුනී මිහිදුම් පටල දරාගෙන උදසන හිරු කිරණ පතිත වෙයි. ඒ අරුණඵ වලින් කොටසක් සංසලාගේ කම්බුල් වලටද වැටී තිබේ. ඇගේ හිස අද්දර කුඩා කෙස්ගස් ඒ අරුණුල්ලට රත් පැහැයෙන් දිලියෙයි. සංසලා මාවන හැරී මද්දව සිනාසුනාය.

ජීවිතයේ අභිසකම බලාපොරොත්තු.. ආදරයේ පිවිතුරුම ප්‍රාර්ථනා.. ඒ සියල්ලගේම පුන්දර සංකලනයක්.. ඡායා මාත්‍රයක් ඒ සිතතවේ විය.

මම පත්සලට හැරෙන ගුරු පාරට වාහනය දමුවෙමි. පාන්දර

පිපුන අලුත් අරලියා මල්වල මාදු සුවඳ ඇරුනු කවිඵවෙන් වාහනය තුළට ගලා ආවේය. මම වාහනය නවතා පහත අත්තක පිපී තිබූ අලුත් අරලියා පොකුරක් කඩා ගත්තෙමි.

‘මං මල් වික පුප් කරලා පඩුරක් දලා එන්නමි..’

සංසලා දෙනෙත් අඩවන්නොට සිනාසුනාය. ඇගේ ජීවිතය.. මගේ ජීවිතය.. අපේ ජීවිතය.. අනාගත බලාපොරොත්තු සියල්ල මගේ පපුවේ කැකුරෙයි.. මං සංසලාවත් විරාජිවත් වාහනයේ තබා පන්සලේ සුදු වැළි මළුව දිගේ විහාර ගෙට ඇතුල් වූයෙමි. පාන්දරම පොඩි සාදු පහතක් දල්වා තිබුණි. මම අරලියා මල් පොකුර කුඩා මල් ආයනයේ කැබූවෙමි. මල් දේන කරන්නට මට අමතක විය. ජීවිතයේ පිවිතුරුම බලාපොරොත්තු වලින් දේනවූ මේ පැතුමි මල් තවත් පැත් වලින් දේන කළ යුතුද.. මම පඩුරක් දමා සිතුවෙමි.

ආපසු එද්දී පොඩි සාදු බෝමළුව අමදමින් උන්නේය. මම පහත්වී උන් වහන්සේට වැන්දෙමි.

‘ධනුකයියා උදේම..’

පොඩි සාදු සත්සුන්ව ඇසුවේය.

‘ඔව් පොඩි සාදු.. ගමනක් යන්න..’

මම පියගැට පෙළ බැසගෙන වේගයෙන් පහළට ආවෙමි. මම වාහනය ගෙන හරවද්දී සංසලා පන්සල දෙස බලාගෙන වැඳ උන්නාය. හබරණ ප්‍රධාන මාවතට දමද්දී සංසලා ගියරය මත තිබූ මගේ වමත මත සියසුරන තැබුවාය.

‘ධනුක..’

සංසලා කතා කළේ ඇඬුම්බරවය.

‘මං අහලා තියෙනවා කෝවිලට එහෙම ගිහිල්ලා බාරවෙලා පුජාවක් කළාම ගොඩාක් හොඳ වෙනවලු.. විරාජි කියනවා නුවර පැත්තේ ඒ වගේ කෝවිලක් තියෙනවලු.. අපි යන්.. එක දිගට සිතුරාදවල් හතක් තියන්න ඕනලු..’

‘ඇත්තද විරාජි..’

‘ඔව් ධනුක.. අපේ අම්මා කිව්වේ.. මාත් ඉස්සර විශ්වාස

කළේ නෑ. ඒත් දැන් හිතෙනවා ඒවලත් ලොකු බලයක් තියෙනවා කියලා.

අපිට නොපෙනෙන.. නොදනෙන ලෝකය තුළ දෙවියන් ඇතැයි මමද විශ්වාස කරමි. ජීවිතේ සමහර දේවල් සිදුවන්නේ ඒ දේව කරුණා වෙනි.

‘මේ සිකුරාදා යත්..’

මම සංසලා දෙය බලා කීවෙමි. ඇය අල්ලාගෙන උන් මගේ අත කද කළාය. ඔබේ සැනසීම.. ඔබේ සතුට. මගේ ජීවිතයේ එකම සතුටයි. එවැන්නක් කියන්නට මට අවශ්‍ය විය. එහෙත් මම නිහඬව හරි කෙළින් වැටී තිබූ කැලැබ්ද පාර දිගේ මද වේගයෙන් වාහනය පැදවූයෙමි.

මම සංසලා වඩාත් ප්‍රියකළ තන්ද මාලනීගේ ‘මුළු තුවරම තිදි ගත් මේ මොහොතේ..’ කැසට් පටය අතට ගත්තෙමි. ඇය මුහුණ නංගාගෙන සිනාසුනාය.

‘මටත් දගන්න ඕනා වෙලා තිබුනේ..’

සංසලා මෘදුව කීවාය. එකමදේ එකම වෙලාවට එකම දෙහිකකට දනෙන්නේ ආදරයේ අනන්තයට ගියවිට යැයි සංසලා ඊයේ මාතලේ එද්දී කියූ අයුරු මට සිහිවිය. අපි ආදරයේ අනන්තයටත් එහා ගොස් ඇතැයි මට සිතූනි.

නවාකැන්පළ ඔබයි

ඔබගේ සිතාවයි..

ජීවිතේ දිගු වන්දනා ගමනේ..

ඒ ගිය නිසංසල උදයන නැවුම් නිහඬතාවය බිඳිමින් ගලාගෙන යයි. වාහනය කොනේ හෝ අයිතක නවතා ඇස් පියාගෙන ඒ හඬ අසා ඉන්නට කරමි ඒ හඬ මධුරය.

‘නිම මිඳෙන මිටියාවනේ..’

සද උණුසුම් නවාතැන ඔබ..

සංසලා තන්දගේ පද හෙමිහිට මිමිණුවාය. ඉස්සරම දවසක මා සමඟ තරහෙන් උන් දිනවල බැල්කනියට වී සංසලා මෘදු හඬින් ගැසූ ජනප්‍රිය හින්දි ගීතය මට සිහිවිය. ඇත කන්දක මුදුනක දල්වුන පහනක් දෙය පහළ සීතල නිම්නයේ සිට බලා උන් ඒ දවස් මොනකරමි

සුන්දරදාසි මට දන් සිකෙයි.

සංසලාගේ දෙනෙත් ලාවට පියවී ඇත. ඒත් තන්දගේ හිතයේ පද අනුව ඇගේ උකුළේ ඇති ඇහිලි හෙලවෙයි. ඉස්සරම් දිනවල මෙන් දන් ඒ නිය ලා රෝස පැහැයෙන් සික්කම්ව තැත. ඇගේ ජීවිතය වටා කුඩා කුඩා රැළි එල්ලුවාක් මෙන් කිබු ඒ අභිසක සරුව පිත්තල ටිකට මම ආදරය කෙරුවෙමි. ඒ ටික මගේ හෙවණේදී ඇගේ ජීවිතයෙන් ඇත් වෙනවා දකින්නට මම ආශා නොකළෙමි.

දෙවිය අපට අතත්තවත් වද දුන් බව සැබෑය. එහෙත් මහා කුණාටු වළිත් පසුවත් ඉදිරි වැටුන ගස්වල අතු මතත් මල් පිපෙයි.. දළු පියලයි.

එත ගමන් ටවුමෙන් මේවල ගාත්ත ලස්සන පාටකින් දෙක තුනක් ගමු..

මම අත පෙන්වා සංසලාට කීවෙමි. ඇය අසරණව සිතාසි ඇහිලි තුඩු අල්ලා ගත්තාය.

පැටියා ආස තම් ගාමු..

සංසලා හිමිහිට කීවාය.

බබාට ආස තැහැ..

නොහිතු මොහොතක ඒ ඇස් තෙත්විය. ඒ කඳුළු පිසින්නට මගේ අත දුර වැඩිවිය.

ඇයි මේ අඩන්නේ...

පණතැති කකුලකට කිසිවෙක්ස් ගාලා වැඩක් තැ රත්තරන්.

ඇගේ කඳුළු ඔඩොක්කුවට වැටී බොදවිය. මම වාහනයේ වේගය බාලකර ඒ සුරත අල්ලා ගත්තෙමි.

මං හින්ද මේ ඔක්කොම. ඉස්සර ලස්සනට උන්නා. කිසිවෙක්ස් ගාලා ලස්සනට ඇඳුම් ඇඳලා.. රෝස පවුඩර් දලා.. දන් මුකුත් තැ.

එහෙම කියන්නෙපා පැටියෝ.. ඔයා නිසානේ මං පිටක්වෙන්නේ.. දන් මම මෙහෙම වාමෙට ඉන්න ආසයි.

කලකිරෙන්න බබාට මොනවද පිවිනේ තැතිඋනේ..

මම පසුතැවීමෙන් ඇසුවෙමි. ඇය පසුවට අත තබා ලොකු

සුසුමක් පසුවට ගන්නාය.

'මට ලැබෙන්න ඕන හැම දෙයක්ම ලැබුනා. ඒත් ඔයාට මොනවද මහත්තයෝ ලැබුනේ.. අඛිබගාන කෙල්ලෙක් විතරයි.'

ඒ ඇස්වල කඳුළු අලුත් විය.

'හොඳ ගමනක් යනකොට කඳුළු පෙර පෙර යන්න හොඳ නෑ.'

මම වාහනය පාරේ කොනක තිබූ කුඩා පොල් අතු කඩයක් ලග තැවැත්වූයෙමි. සංසලා කැබි රථයේ ඉදිරිපස තිබූ සුදු විහු කැබැල්ලක් ගෙන තෙත කම්බිල් වලට තබා ගන්නාය.

'විරාජ්.. හේ ටිකක් හදගෙන එනවද.. මාර තිබෙයි..'

'මට බඩක්ගිනිසි ධනුක..'

'රොටි හඳනවා මෙනත.. සුදු බේබ්ට් ගේන්නද..'

'නා..'

විරාජ් බැස ගිය පසු මම සුක්කානමට දකුණු නියා ඒ මත හිසතබා ඇස දෙසම බලාඋන්නෙමි.

'ඇයි ඔහොම බලං ඉන්නේ..'

'කාම මට මොනවත් අදහාගන්න බෑ.. ඊයේ රැන් මම හිතුවේ මේ ඔක්කොම හීනයක් කියලා.'

'මටත් හිතෙනවා එහෙම.. මට බයයි කොයි වෙලාවේ හරි ඇහැරෙයි කියලා.'

'හීනයක් තෙමේ.. මේ ඇත්ත.. හීනෙන් බඩගිනි එන්නෑ.'

මම පිනාපී කීවෙමි. සංසලා ඉඳගෙන උන් සීටි එකෙන් ඉස්සී මගේ උරහිසට බර වූවාය.

'ධ..නු...ක... ඔයාට මාව හම්බ උනේ නැත්නම්.. මට ඔයාව හම්බ උනේ නැත්නම්.. අපි දෙන්නා සව් තේද.'

සංසලාගේ කතාවට මගේ දස තෙත්විය. අප අපට හමුනොවුනා නම් මේ ජීවිතය ජීවිතයක් නොවේ.

'අර පළවෙනි දවසෙ මාව වැස්සේ එළියේ තිබිබ දවසෙ මට

හැරිලා යන්න හිතුනා.. රස්සාව පැත්තක නියලා.. එද ගියානම්...

මම සිනාසී කීවෙමි.

'මටත් එද බය හිතුනා යයි කියලා.. ගේට්ටුව අරින්න තුන් තනර වතාවක් හිතුනා. දුටු පාටි එකට ලෑප්පාවෙන් උන්නේ.. දත් ඕවා මතක් කරන්නෙ ඇයි...'

සංසලා මගේ පසුවට ගසා කීවාය.

'ඒවාහරි ලස්සනයි.'

'මම ආස නැහැ. මං ආස එද පත්සල් ගියාට පස්සෙ වෙච්ච ඒවලට.. අද වෙනතුරු..'

විරාජ් කුඩා පිරිසියක තබා උණු උණු රොට්ස් සමඟ දුණු සම්බල පිරිසියක් ගෙනාවේය. සංසලා රොටිය අතට ගනිද්දී ඇගේ අත පිට්ටනි.

'මං කඩලා කවන්නම්..'

'උදේ අම්මලා බලං උන්න නිසා වුවටයි කැවේ.'

සංසලාට තවමත් ගෙදර ජීවිතය හුරු නැත. ගැහැණු ළමයෙකුට පිට ගෙදරක නැවතී ජීවත්වීම කොල්ලෙකුට වඩා අසීරුය. තමන්ගේ වැඩක් කර කියාගන්නට බැරි සංසලාට ඊටත් වඩා එය අමාරුය.

'දුණු සම්බෝල හරි රහයි ධනුක..'

පොල් රොටි උණු උණුවෙන්ම දුණු සම්බෝලක් සමඟ සංසලා කැවාය. මට බඩගින්නක් තිබුනේ නැත.

'අම්මා දුන්න බත් එක වෙද මහත්තයා හම්බ වෙලා එතකොට ගහක් ළඟ තනර කරලා කමුකෝ ධනුක..'

'එද්දි ගහක් හම්බවෙනවද විරාජ්...'

'ගහක් නම් දන්නා සුදුබේබි.. දෙළපාරක් නම් මතකයි.. එතන ටොප් කන්න..'

'විරාජ් අයියා යද්දි පෙන්නන්න..'

මම වේගය මදක් වැඩිකර වාහනය පැදවූයෙමි. හබරණ

ටවුමෙන් හැරී සැතපුම් දෙකක් පමණක් යන්නට සිදුවිය. එය ශුරු පාරකි. අතිශය දුෂ්කර ගමන්වූ එහි තිබුනේ කුඩා කුඩා පැල්පත් පමණි.

9

‘ධනුක ඔය මුරුංගා ගස් පේළිය ළහින් වමට දන්න...’

උළු ගෙවල් තුළ වෙද මහත්තයාගේ නිවස වටේටම පොල් අතු හෙවිල් කළ කුඩා කුඩා මඩු විය. එහි තැන් තැන්වල බෙහෙත් කොළ කපන කොටන ගැමියන් විය. මට වෙද මහත්තයාගේ නිවස පෙනුනේ ජීවිතයම පුජා කරන ආරාමයක් ලෙසිනි. ‘මට මගේ අභියාක කෙල්ලව සතීප කරලා මෙතනින් ගෙනියන්න පුළුවන්නම්...’ මම සංසලාගේ උකුලට අතක් තබා හෙමිහිට ඒ ඇස් දෙස බලා සිතුවෙමි.

‘සුදු බේබිව බස්සලාම අරගෙන යන්..’

විරාජ් පිටුපස තිබූ රෝද පුටුව බිමට ගෙන දිග හැර කීවේය. මම වාහනයෙන් බැස සංසලාව ඔසවා ඒ මත නැබුවෙමි. ඇය උත්තේ හොඳටම බයවීය.

‘ධනුක.. ආසිරි නවලෝක වගේ ලොකු හොස්පිටිල් වලටත් සතීප කරන්න බැරිවුන මගේ කකුල් දෙක මේ පුංචි ගමේ වෙද මහත්තයාට පුළුවන්ද..’

සංසලා ඇසුවේ මගේ අතක එල්ලීය.

‘අවිචර කොළඹ කොල්ලෝ ඉදිද්දී ගමේ ඉඳලා ආපු මේ බයි කොල්ලට ආදරේ කරන්න මැණික කෝර ගත්තේ ඇයි..’

මම පහත්වී ඇසුවෙමි. සංසලා නොල්පට තද කර සිනාසී බිම බලාගන්නාය.

අපේ ආදරේ ගැන විශ්වාසේ නියලා ජීවත් වෙන්න බබො..
හැම දෙයක්ම හරියයි.

මම රෝද පුටුව බොරළු මිදුලේ තල්ලු කරගෙන යන ගමන් කීවෙමි.

තරමක් විශාල උළු ගෙදර ඉස්කෝප්පුවේ උන් කරුණාබර තැනැත්තා වෙද මහත්තයා වියයුතුයැයි මම සිතාගන්නෙමි.

ඒ වෙද මහත්තයා..

මම මුව පුරා සිනාසුනෙමි. රූපවාහිනී ළමා නාට්‍ය වල හමුවන වරකාගොඩ මහතාගේ රූපයට සමාන කරුණාබර මුහුණක් ඔහුට විය.

ඔය දරුවා ඔය රෝද පුටුවෙන් නැගිටිට්ටලා ඇවිද්දගෙන එමු බලන්න...

ඔහු මා දෙස බලා කීවේය. මම පහත්වී සංසලා දෙස බැලුවෙමි.

ඇවිදින්න කොහොමටත් බෑ වෙද මහත්තයා..

මම බයාදු හඬින් කීවෙමි.

කමක් නෑ.. මේ දරුවා අත් වාරුවෙන් දුවා අරගෙන එන්න..

මම සංසලාගේ කිහිල්ලට අත යොදා ඇයව රෝද පුටුවෙන් නැගිටිට්ටලා උරහිසට වාරු කරගත්තෙමි. ඇය වැටෙන්නට ගියාය. මම ඇගේ අතක් ගෙන මගේ බඳ වටා දමා ගත්තෙමි.

ධනුක මාව වැටෙනවා මහත්තයෝ..

ඇය අඬමින් කීවාය.

වැටෙන්නෑ දුවේ.. ඔයා ඇවිදිනවා බයවෙන්න එපා..

වෙද මහත්තයා කීවේ සත්යයක් හඬිනි. මට ඔහුව පෙනුනේ බුදුවරයෙකු මෙනි. තරමක් පළල් බංකුවක සංසලාව වාඩිකරන ලෙස වෙදමහතා මට අතින් කීවේය. සංසලා බංකුවේ ඉඳගත් පසු මම ඇගේ පණකැකි දෙපා ගිම්හිට ඒ මතට උස්සා කැබුළුවෙමි.

අසරණකම.. දුක.. සමග එතුන අලුත් බලාපොරොත්තුවක

බැල්මක් සංසලාගේ දෙනෙත් වල විය. ඇය ඉන්නේ තවමත් මගේ වමනින් තදින් අල්ලාගෙනය. වෙද මහතා කුඩා මිටි පුටුවක් ගෙන සංසලාගේ දෙපා අද්දරට ආවේය.

මිත්‍ර සංසලා ඇඳගෙන උත් ගවුම මඳක් මැත් කර දබඳු හිල්ලටත් මහපටහිල්ලටත් මැදිවනසේ කලවය තදකොට ඇල්ලුවේය. සංසලා මාදෙස බැලුවේ කිසිවක් නොදනුනු නිසාය. මිත්‍ර කලවය තවත් තදකළේය. සංසලා හිසට අත තබාගන්නාය. මම සුදුසුමයෙන් වෙද මහත්තයා දෙස බැලුවෙමි.

‘ඇයි මේ දරුවා මළුව අල්ල ගන්නේ..’

වෙදමහතා මෘදු සිතාවක් පා ඇසුවේය. සංසලා අසරණ ලෙස මාදෙස බැලුවාය.

‘මේ හරියේ රිදෙන්ත ගන්නා..’

වෙදමහතා තදකොට ඇල්ලුවේ සංසලාගේ දකුණු පයයි. ඇගේ හිස රිදෙන්තට ගන්නේ වම් පැත්තෙනි.

‘හේරත්.. ඔය පත්තු වලට බඳිත වරපට ගෙනාව නම්..’

වෙදමහත්තයාගේහඬට අවුරුදු තිහක් පමණ වයසැති බයාදු තරුණයෙක් දුවගෙන ආවේය. මිත්‍ර අත තිබුණේ තරමක පළල් රෙදි කඩකි.

‘දරුවගේ උරපතු වලින් තද කරලා අල්ලගන්න..’

මිත්‍ර මට කීවේය. සංසලා මගේ අත්දෙකම බදගන්නාය.

‘අනේ ධනුක.. මට බයයි..’

වෙද මහතා ඇය දෙස නිසුණු බැල්මක් හෙළුවාය.

‘බය වෙන්න එපා දරුවෝ..’

මිත්‍ර සංසලාගේ හිස අතගා කීවේය. මම ඇගේ සුරත ගෙන තදකොට අල්ලා ගන්නෙමි. වෙද මහත්තයා යන්නේ ඇයට රිදවන්නද.. මිත්‍ර රෙදි පටියෙන් සංසලාගේ දණහිසට ඉහළින් බැන්දේය. පසුව එය යම් යම් ප්‍රමාණ වලින් තද කර සංසලාගේ මුහුණ දෙස බැලුවේය. එකවරම මිත්‍ර වඩා වැඩි වේගයකින් තද කළේය..

‘අනේ.. ධ..නු..ක..’

සංසලා කැගැසුවාය. ඇගේ කැගැසිල්ලට මමද බයවුනෙමි.

සංසලා කෑ ගැසුවේ හිස බදගෙනය. කකුල තදකරද්දී හිස ඇවිලෙන්නේ ඇයිදැයි මට සිතාගතනොහැකි විය. එයාට තියෙන්නේ ස්නායු වල දුර්වලකමක්.. කොළඹ සංසලාගේ වෛද්‍යවරයා කී දෙය මට සිහිපත් විය. අතිශය දියුණු කාක්ෂණික ස්කෑන් යන්ත්‍ර වලින් සොයාගත් ලෙඩක් වෛමහත්තයා රෙදි පටියෙන් සොයාගෙන වන්ද.. මම කුතුහලයෙන් ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

‘මළුව පැලෙන්න වගේ ධනුක.. මට අමාරුයි මහත්තයෝ..’

සංසලා මගේ දෙපා බදගෙන ඇඬුවාය. පසුව කීරී ගැසීගෙන යන්නට විය.

‘වෙද මහත්තයා මොකද ලෙඩාට..’

මම ගොත ගසමින් ඇසුවෙමි. ඔහු තලලට ඇහිලී තුඩු තබාගෙන කල්පනා කළේය.

‘කොළඹ කොච්චර කාලයක් වෙදකම් කළාද..’

‘මාසයක් විතර..’

‘ඒ මහත්තරු මොකද කිව්වේ..’

මට සංසලා දෙසබලාගෙන කියූ දේ කියන්නට නොහැක..

‘දිගටම බෙහෙත් කරන්න කිව්වා.. ඒත්..’

මම ගොත ගැසුවෙමි. අහිංසක කෙල්ල ඇස් හරවා මාදෙස බැලුවාය.

‘විශ්වාසයක් තියන්න එපා කිව්වද..’

මම නිහඩවීමි.. අහක බලාගනිමි. මට ඒවා පැවසිය නොහැක..

‘දුවගේ අම්මයි තාත්තයි දෙන්නම ජීවතුන් අතර ඉන්නවද..’

සංසලාගේ ඇස්වල කඳුළුය.. මේ ගමන මේතරම් දුක්බර වෙතැයි මම නොසිතුවෙමි.

‘අම්මා නැතිවෙලා..’

සංසලා ඇඬුම්බරව කීවාය. ඇගේ තෙත් තුළ තිබූ කඳුළක් සටස්ගා පහතට වැටුණි. මම අසරණව වෙද මහත්තයා දෙස බැලුවෙමි.

‘අම්මා නැතිඋනේ ඇයි කියලා මේ දරුවා දන්නැද්ද..’

ඇය උකුලමත ඇගේ දතම තබාගෙන ඇවුණාය.

'මිටි සමාන ලෙඩක් හැදිලා තැනිවෙලා කියෙන්නේ.. ස්නායුවල තෙරපීමක් වගේ දෙයක්.'

මම දස් තෙත්වෙද්දී කීවෙමි. දෙවිය අපට මෙසේ කළේ ඇයි..

'මම කකුල තද කරනකොට දුවගේ ඔළුව හිරවුනා වගේද..'

සංසලා 'මිටි' යැයි කියන්නට මෙන් දුක්බරව හිස වැනුවාය. ඇගේ කම්බුල් පුරාම අලුත් කඳුළු පාරවලය. මම විරාජ් දෙස බැලුවෙමි. ඔහුගේ දෙතෙන් වලද කඳුළුය. වෙද මහත්තයා කුඩා පුටුවෙන් තැගිට අපිට පිටු පා කල්පනා කළේය. මගේ පපුව තත්පරයකට දස දහස් වාරයකින් සැලෙන්තට විය.

මේ අප පුරුවේ ලබා උපන්හැටිද. තැත්තම් කාට දුන්න හින්දරද.. කාගේ ජීවිත වලට කළ තපුරුකම්ද..

සංසලා උන්නේ මගේ දතේම එල්ලීය. ඇගේ තෙත කම්බුල් වල ඩිකල මගේ පිටි අත්ලට දැනෙයි.

'වෙද මහත්තයෝ..'

මම ඔහු පසුපසින් වැටී ඇසුවෙමි. වෙද මහතා මාදෙස හැරී බැලුවේ කරුණාවෙනි.

'මේ දරුවා කවිද..'

ඔහු මාදෙස බලා ඇසුවේය. මම තැවතත් සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඒ ඇස් කඳුකර පළාතක දිය කඳුරක් මෙනි. තැවකීමක් තැත. දිගටම ගලයි.

'මම බඳින්න ඉන්න ගැණු ලමයා.'

මම බිම බලාගෙන කීවෙමි. සංසලාව ඉකි ගැසෙනු මට ඇසුණි.

'අඬන්නෙපා සුදු බේබි.. වෙද මහත්තයා කල්පනා කරලා කියයි.'

විරාජ් සංසලාව සනසන්නට සිතා කීවේය. මම දිගටම වෙද මහතා දෙස බලා උන්නෙමි.

'මේ දරුවගේ කකුල සනීප කරන්න බැරිඋනොත් මේ පුතා

මොනද කරන්නේ...

වෙද මහත්තයා ඇසුවේ බ්ලන් කොළයක කුඩා බෝතලයකින් ගත් කුණු තවරමිනි.

එයාගේ කකුල සනීප උනක් තැනත් මට වෙනසක් නෑ වෙද මහත්තයා.. ඒත් එයා දුක් විඳිනවා මට බලන් ඉන්න බෑ.

මට ඇඬෙන්නට ආවෙත් මම මිදුල පැත්තට දෙනෙත් හරවා ගත්තෙමි. ජීවිතය මේතරම් දුක්ඛ පාරමිතාවයක් වූයේ ඇයි.. වෙදමහතා මෘදුව සිතාපි මාදෙස බැලුවේය. මගේ ළයට සැතපිල්ලක් දනුණි.

මම මේ දරුවට මේ දුවට සනීප කරලා දෙන්නමි...

වෙද මහතා කියද්දී මගේ ඇස්වල තිබූ කළුපත් පිට පැත්තේය. මම එහෙමමම පහත්වී වෙද මහතාට වැන්දෙමි. මගේ ජීවිතය.. මගේ ආදරය.. රැගත් ඔහුට මීට වඩා කරන්නට දෙයක් මා දන්නේ නැත. මම නැගිටිද්දී වෙද මහතා මගේ හිස අත ගැටුවේය.

වාහන වලින් මාව හම්බවෙන්න එන ගොඩාක් කොළඹ කට්ටිය මම සනීප කරන්නමි කිව්වාම කියන්නේ 'තැන්කස් අලොට්' කියලා. මම ඒ වෙලාවට 'නොට් ඇට් ඕල්' කියලා නිකා ඉන්නවා. මං ඔයාගේ නෝතට සනීප කරලා දෙන්නමි.. ආට් නිසා නෙවේ.. ඔය දරුවන්ගේ නියෙන මනුස්සකමට.. බෝසත් ගනිගුණ වලට.

මට වෙදමහත්තයාට තවත් වරක් වඳින්නට සිතුවිණි. මටත් නොදැනී හෘදයාංගම වන මගේ සිතුවිලි වලට මම තවත් වරක් පින් දුන්නෙමි. මම හැරී සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය ඇසිපිය නොහෙලා මාදෙස බලා උන්නාය.

වෙද මහත්තයාට කියන්න උන්නේ ඔයා බුදුවෙන්න පෙරුම් පුරනවා කියලා..

සංසලා මෘදුව මගේ අත අල්ලා කීවාය. මම ඇය ඉඳගෙන උන් බංකුව මත දණ ඔබා ඒ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි.

මං ඒකතේ කිව්වේ අපේ ආදරේ ගැන විශ්වාසේ කියන්න කියලා.

සංසලා කපුළු ඇස්වල තබාගෙන හිස වැනුවාය.

‘මං හිතුවේ මම සද්කාරික අභිබවාතයෙන් කියලා. මේ ඔක්කොම කළේ ඔයා ධනුක..’

මම හිස ඔසවා විරාජ් දෙස බැලුවෙමි.

‘උඹට පින් විරාජ්... මෙතන හොයාගන්නට..’

‘මාවත් මෙතනට ගේන්න ඇත්තේ දෙවියෝ ධනුක.. හිරිහැටියේම මට මෙතන නම්බලනේ.. හරි පුදුමයි.’

වෙද මහත්තයා පිරිත් නුල් සමඟ බුලත් කොළයකුත් තෙල් බෝතලයකුත් බොකුටු ගැහුණු පුවක් කොළපතකුත් රැගෙන යළිත් පුංචි පුවටුවේ වාඩිවිය. ඔහුත් සමඟම සංසලාගේ වයඹේම තවත් යුවතියකුත් පැමිණ එතැන දණ බිම ඔබා ගන්නාය. අභි-සක ගැමි මුහුණක් තිබූ ඒ යුවතිය සංසලා දෙස බලා සිනාසුනාය.

මේ මගේ දේශියන්ද... හොඳ අත්ගුණෝ... හොඳ වෙලාවට අද ගෙදර හිටියා.. වෙද මහත්තයා සංසලාව කුඩා කොට්ටයක් තබා තිදි කෙරෙව්වාය. ඉන්පසු මුට්ටියක ගැට ගැසූ ලී රිප්පයක් ගෙන විත් ඇගේ හිසට අඩි දෙකක් වන තරමට තැබුවේය. සිදුවන්නට යන්නේ කුමක්දැයි මට සිතාගන්නට බැරිවිය.

‘ඔය තෙල් බෝතලේ දැන් මුට්ටියට දන්න පුනේ.’

යුවතිය තෙල් බෝතලය මුට්ටියට දමුවාය. තැටුම් මුට්ටිය තෙල් වලින් පිරුනි. එය එල්ලී තිබුනේ සංසලාගේ හිසට අඩි දෙකක් පමණ ඉහළිනි. සංසලා හෙත් කරනවා අසරණව මාදෙස බැලුවාය. මම අතින් එහෙමම ඉන්නා ලෙස කියා සිනාසුනෙමි. ඊටත් පසු වෙද මහත්තයා බුලත් කොළයේ ගැට ගසා තිබූ පිරිත් නුල ගෙන සංසලාගේ අතට දුන්නේය. නුලේ අතින් කෙළවර ඔහු අල්ලාගෙන උන්නේය.

කොළඹ විශාල රෝහල්වල වෙදකම් කරන්නට කළින් දෙප්තර මහතාගේ වැනල් මුදල ගෙවිය යුතුය. රෝහලට අත්තිකාරම් ගෙවිය යුතුය. වෙදමහත්තයා වෙදකම් පටන්ගන්නේ පිරිත් වලිනි. ඔහු අපෙන් මුදල් නි බෙතවාද නැත්ද කියාවත් ඇසුවේ නැත.

වෙද මහතා පිරිත් කියන්නට පටන් ගන්නට ප්‍රථම කුඩා ඇණයක් වැනි ආයුධයකින් සංසලාගේ හිසට ඉහළින් වූ මුට්ටිය ගට සිදුරක් නැනුවේය. හීන් නුලක් තරම් හීනි තෙල්පාරක් මුට්ටියෙන්

ගලාගෙන විත් සංසලාගේ නළලට වැටුණි. ඉන් බේරුණු තෙල් හිසට යටින් තබා තිබූ බොකුටු කොළපතට ගලා ගියේය. මේවා මහ සුදුමාකාර දේවල්ය.

දැන් බුදුගුණ සිහිකරගෙන තුණුරුවන්ගේ සරණින් සන්තෝෂිත කියලා හිතාගෙන ඇස් පියාගන්න.

සංසලා තව එක්වරක් මාදෙස බලා දෙනෙත් පියාගන්නාය. මමද වැදගත්තෙමි.

තමස්කාරය කියන වෙද මහතාගේ හඬ හාමුදුරුවන් වහන්සේ තමකගේ මෙන් ශාන්තය. තැන්පත්ය. ඔහුගේ හඬට සමාන්තරව මුට්ටියෙන් තෙල් ඉරක් සංසලාගේ හිසට වැටෙයි. වෙද මහතාගේ දියණිය සංසලාගේ නළලතට වමන තබාගෙන උන්නාය.

ජයමංගල සූත්‍රයෙන් පටන් ගෙන රතන සූත්‍රය දක්වා සූත්‍ර හත අටක පිරිතක් වෙද මහතා ලස්සනට කීවේය. ඔහු පිරිත් කියවා අවසාන වන තුරු මම වැදගෙන උන්නෙමි. පිරිත් අවසාන වෙද්දී මුට්ටියේ කෙල්ද හිසට වැටී අඟවර වී තිබුණි. යුවතිය සංසලාගේ හිසේ ඉතිරිව තිබූ තෙල් බේරා තෙල් පිරුන කොළපත රැගෙන ගියාය. අනතුරුව හවතු සබ්බ මංගලමි කියමින් වෙද මහතා බුලත් කොළයකින් සංසලාගේ දෙපා තැව්වේය.

ඇය මෘදුව සිතාපී දෙනෙත් ඇරියාය.

හරි.. දැන් නැගිටින්න..

සංසලාගේ දෙපා මම බංකුවෙන් බිමට දමුවෙමි. සුදු දෙපාවල තවමත් කෙල්ය.. ඒ කෙල් වලින් නික්මුයේ මෘදු සුවදක්.

දවසක් ඇර දවසක් වරුවකට මෙහාට එන්න ඕනේ. මාස හයක්..

වෙද මහතා කියද්දී මම හිස සැලුවෙමි. මාස හයක් තොව වසර හයක් වුව සංසලා වෙනුවෙන් එන්නට මා සූදනමිය.

තෙල් දෙනවා ඒ කෙල මෙහේ නේත හැම පාන්දරකම හිසට දලා හොදට අහගාන්න ඕන.. දෙපැයක් විතර.. තේරුණාද..

මම හිස වැනුවෙමි. සංසලා උකුළේ දැන් බැඳගෙන බලාපන්නාය.

අද හෙටම ගිහිල්ලා සමත් දෙසියන්ට බාරයක් වෙන්න.

අතින් දවසේ ආවම මම කසාය ලැස්ති කරලා තියන්නම්.. අපි දුවට සතීප කරමු..

ඔහු සංසලා දෙස බලා කීවේය. සංසලා බංකුවේ ඉඳගෙනම ඔහුට වැන්දේය.

‘වේ..ද.. මහත්තයා බුදුවෙන්න මින.’

ඇය අසරණව කීවාය. සංසලාගේ ඇස්වල යළිත් කඳුරිය.

‘අන්තිම හුස්ම යන්න කළින් මං ළඟට ආපු කෙනෙකුට මම සුදු කොඩි යටින් ඇරලා නෑ.. මේ කඩුල්ලෙන් හොඳට හිනාවෙලා ගිහින් තියෙන්නේ.. කුණුරුවත් සරණයි..’

විරාජ් යන්නට කළින් වෙද මහත්තයා වෙතට ළංවී ගාස්තු ගැන කතා කළේය. ඔහු සිනාසුනා පමණි.

‘අපි ඉස්සෙල්ලා දරුවට සතීප කරමු..’

අප එද්දී වෙද මහතාගේ දියණියත් දෙරකඩට ආවාය. ඇය සංසලා දෙස බලා සිනාසුනේ හෘදයාංගම ලෙසිනි.

‘අපි යන්නම් නංගි.’

‘හොඳ අක්කේ..’

මමද ඇය දෙස බලා සිනාසුනෙමි. ලෝකයේ තවමත් දෙවියන්ගේ දූතයන් ජීවත්ව සිටීම ගැන මම පුදුම උනෙමි. මම සංසලාට වාරු කරගන්නෙමි.

‘මේක භාස්කමක් වෙන්නැති මහත්තයෝ.. මට නම් අදහාගන්නත් බෑ.. ඇත්තමයි.’

සංසලා මගේ කරට අතක් දමා මාව දැඩිව අල්ලා ගෙන කීවාය.

‘රත්තරත් මිනිස්සු වටේ ඉන්නකොට ජීවිතේ සිද්ධ වෙන දේවල් භාස්කම් වගේ තමයි පැටියෝ..’

මම සංසලාට වාහනයේ ඉදිරිපස අසුනේ තබා කීවෙමි. සංසලාත් මමත් යළිත් වෙද ගෙදර දෙස බැලුවෙමි. පුරාණ විහාරයක බෝ මළුවක පමණක් දැකිය හැකි තරමේ පිත්තර බවක් වෙදගේ වටා විය. මම පුළුන් රොදක් තරමට සැහැල්ලුවෙන් වාහනය ගුරු පාරට දමුවෙමි.

සංසලාගේ මුවේ බොහෝ කලකට පසු තුනී සැනයිලියක සිතහවක් විය. වාහනය තවතා පැත්තකට වී ඒ දෙස ඉන්නට සිතෙනා තරම්ය. ආදරය යනු.. ආදරයේ නිමිතිම සතුට යනු අපේ සතුට නොව ආදරය කරන අයගේ සතුට යැයි මම අයා ඇත්තෙමි. සංසලා නිසා මා විඳින්නේද ඒ අපමණ සතුටය.

‘ඇයි කතා කරන්නැත්තේ..’

සංසලා මගේ වමක මත සුරත මාදුව තබා ඇසුවාය. ඒ දත්වල සැබෑ උණුසුම් දැනෙන්නේ දැන්ය. නැවතුන ඇගේ ජීවිතය ඇත්තටම පටන්ගන්නට ඇත්තේ අදවිය යුතුය. මම සැහැල්ලුවෙන් සිතාසුනෙමි.

‘ඇයි හිතාවෙන්නේ..’

ඇය ඇස් හංගාගෙන ඇසුවාය.

‘දැනුයි අතෙත් රස්තයක් එන්නේ..’

‘සීතල වෙලා තිබුනේ..’

‘මි..’

‘හරි බයෙන් ධනුක හිටියේ.. දුක්විඳිනවයි කියලා මහොම ජීවිත කාලේ සුරාම මං වෙනුවෙන් දුක් විඳින්න බෑ රක්තරත්..’

‘මම දුක් විඳින්න ආයයි.. ඇත්තටම ආයයි..’

මම මොලොක් හඬින් කීවෙමි. මගේ ජීවිත මල පිපුනේ දැන්ය. ඒ මල දේන වූයේ කඳුළිනි. ඒ එක කඳුළුකටවත් ගරහන්නට මම කැමති නොවෙමි. අප අපේ වූයේ අපට අප අහිමි වන්නට ඕන්න මෙන්න කියා තිබියදීය. කඩනොළු වූ දෙවයේ බිම්කඩ හරහා මම සංසලා වෙතයන්නට වූයේ කඳුළු ගංගාවක් මතිනි. ඒ නිසා මම මගේ

ආදරය තරමටම ඒ කඳුළු වලටද ආදරය කරමි.

‘තනියම හිතත් නැතුව මටත් කියන්නකෝ..’

සංසලා ඉන්නේ සතුටිනි. ඒ බව ඒ දස් වලින්ම මට කිවහැක. සංකාවෙන් දුකෙන් බිමට කඩා වැටුණු ඒ දෙනෙත් දත් අඳුනෙන් ලියලන දල්ලක් මෙන් පාවය.. හැඩය..

කකුල බැඳලා තද කළාම ඔළුව පැලෙන්න වගේ ආවේ ඇයි ධනුක..

ඇගේ හැම කොටසක්ම පාලනය කරන්නේ මොළේ කියෙන ස්නායු වලින්.. ඒවා තෙරපිලා වැඩ කරන්නැතුව ඇති.. කකුල තද කළාම ඒ වලට දුනෙනවා ඇති.. ඒකයි..

අම්මට අසනීප වුන කාලේ මේ වෙද මහත්තයාට තාත්තා හොයාගත්ත නම් අදත් අම්මා ජීවත්වෙනවා.. පවි..

සංසලා දයාබරව කීවාය.

‘වෙද මහත්තයා පිරිත් කියද්දී මට නින්ද යන්න වගේ ආවා.. ඒ තෙල් දම්මාම ඔළුව හරි සනීපයි ධනුක..’

‘වෙද මහත්තයා කරපු ඒවා මටත් හරි පුදුමයි. වෙදකම් පටන්ගත්තේ පිරිත් කියලා.. මට ඒ වෙලාවෙම හිතුනා වෙද මහත්තයා පුදු බේබිව සනීප කරයි කියලා. එයාට ඉන්න කිබුනේ මෙච්චර ඇත නෙමේ. කොළඹ.. එහෙනම් දවසින් ලක්ෂ ගාණක් හොයයි..’

විරාජ් පිටුපස අසුනේ සිට කීවේය.

‘වටිනා මිනිස්සු.. වටිනා දේවල් ලේසියෙන් හොයන්න පුළුවන් තැන්වල නෑ විරාජ්..’

මම කියද්දී සංසලා මාදෙස බලා යමක් කියන්නට ගොස් ගිලගත්තාය.

‘මොකක්ද කියන්න ගියේ..’

මම ඇහුවෙමි.

‘ඔයත් ඒවගේ.. හරි දුරනේ උන්නේ..’

සංසලා වාහනයේ දෙරට බරව මගේ පැත්තට හැරී කීවාය.

මම ඒකරම් වේගයක් නොගෙන වාහනය පැදවූයෙමි. ගම්බද පාරවල් වල වාහනය පදවද්දී හිතට වෙනස්ම හැඟීමක් සැහැල්ලුවක් දැනෙයි.

‘අතන පහුවුනාද විරාජ් අයියේ..’

සංසලා අහන්නේ ගහ ගැනය.. විරාජ් පිටුපස සිට ඉදිරිපස අසුනට හිස දමා භාත්පස බැලුවේය.

‘තව ටිකක් දුරයි සුදුබේබි.. දත් එතන නාන්තද හිතං ඉන්නේ.’

විරාජ් ඇසුවේ මාදෙස බලාය.

‘උඹ නාපත්.. අපි දෙන්නා ඉන්නම්..’

‘පැටියක් නාන්න..’

‘අතින් දවසේ නානවා.’

‘මං ආපයි ඔයා ගහේ නානවා බලන්න.’

‘ඉස්සර ඉස්කෝලේ යනකාලේ සුදුබේබි අපි කොල්ලො කට්ටිය මයියොක්කා තම්බගෙන පොල් සම්බෝල හදගෙන ගමේ දෙළට එනවා නාන්න..’

විරාජ් පසුපස අසුනේ සිට කැගසා කීවේය. සංසලා මාදෙස ආශාවෙන් බැලුවාය.

‘පැටියට පිනන්නත් පුළුවන්ද.’

‘මට ගොඩක් බෑ.. මුට හොඳට පුළුවන්..’

‘එහෙනම් ගැඹුරට යන්නෙපා.. මට බයයි.. මං නම් ආස ගොඩ ඉඳලා වතුර ඇදගෙන නාන්න..’

දවසක සංසලාව දෙළට ගෙන ගොස් නැටිය යුතුයැයි මම සිතාගත්තෙමි. මේ ඇය ගෙවාදමන්නේ ඇගේ ජීවිතයේ දුෂ්කරම දවස්ය. සංසලාගේ අසනීපය මා සිතුවාටත් වඩා බරපතලය. ඇයට වේදකම් කළ යුත්තේ පරිස්සමිනි. ස්නායු වලට වේදකම් කර වැරදුන පසු මතකය පවා අමතක වන බව මම අයා ඇත්තෙමි. මොහොතකට මගේ ගතම පණ නැතිවිය. ඇගේ දෙපා සතීප නොවුනත් මට කමක් නැත. ඒ ආදරණීය පසුවේ මා ගැන ඇති අහිංසක දුප්පත් මතකය නැතිවුවහොත් මට ආත්මයක් නැත. මට මේ ලෝකයේ ජීවත්වන්නට ඇති එකම ඉඩ ඒ පසුව පමණි.

‘ඇයි එකපාරටම දැඩිය දලා..’

සංසලාබයෙන් ඇසුවාය. මම හැරී ඒ මුහුණ තෙත් පුරා දකගත්තෙමි. අපේ ආදරයේ දුක් ගින්නේද මෙතනින් නිමාවිය යුතුය. මේ තරම්ම පසුව පුළුවන ගන්නට දුප්පත් මගේ පසුවට පණක් තැන.

‘මොනවද හිත හිත හුල්ලනවා..’

බෙහෙත් කරනකොට මොනවා හරි වෙන අමුත්තක් දකුණෙන් කියන්න.

‘ඇයි ඒ..’

‘වෙදකම් කරන කොට භංගන්න හොඳ නෑ..’

‘මට තව මොනාහරි වෙයි කියලා පැටියට බයද..’

‘ඔයාට තව මුකුත් වෙන්නෑ..’

ආදරය කෙරේ අපමණ විශ්වාසයක් මිසක දෙවිය ගැන මට අබමල් රේණුවක හැඟීමක් නොවේ. ජීවිතය පමණටත් වඩා අපට දුක් දුන්නේය. එය මාව මහමග තැබුවේය. බඩගින්නේ හිඟන්නෙකු හේ පාරවල් වල ඇවිද්දුවේය. පේට්මන්ට් වල දුක් විඳින්නට යැව්වේය. සංසලාබ රෝද සුදුවක තබා අබිභාගයෙකු කළේය. ඒ සියල්ල කර අපට එක්කළේය.

‘ධනුක.. ඔය තියෙන්නේ තැන..’

විශාල කොහොඹ ගස් වලින් වටවූ ඒ දෙළ පාර ඇත්තෙන්ම සුන්දරය. කිසිවෙකුගේ රළු පාවිච්චියකින් කිළිටි නොවූ දෙළ පාර අවට පරිසරය පවා තැන්පත්ය. මම කොහොඹ හෙවනක් යට වාහනය තවතා සංසලාබ දෙස බැලුවෙමි. ඒ ඇස් පුංචි වී මාවෙතට යොමුවිය. මම වාහනයෙන් බැස සංසලාබගේ පැත්තේ දොර ඇර ඇයව ඔසවා කොහොඹ ගත පාමුල මාදුව වැඩුණු තණකොළ බිස්ස මත තැබුවෙමි. සංසලාබ ආශාවෙන් දෙළ පාර දෙස බලාදන්නාය. පුන්දර හීනයක් රස විඳින අහිංසක රසිකාවියකගේ වැනි රසවත් කමක් ඒ ඇස්වල විය. මම දෙළ දියෙන් මුහුණ දෙවාගෙන තව වතුර දේතකින් ඇගේ මුහුණ තැටිවෙමි. දුර විත් ඒ මුහුණද විසළී ගොස්ය.

‘වතුර හරි සනීපයි ධනුක.. නැවොත් කොහොඹ හිට්ද..’

‘දවසක ඇසුම් ගෙනත් මම නාවන්නම්..’

‘මේ...ක..න..’

‘ඔව්.’

‘අ..නේ.. එසා.. මට මෙව්වර කරලා තවත් දුක් දෙන්න බෑ මට.. මම කියලා කොහොම ණය ගෙවන්නද..’

මම සංසලා සම්පයේම තණ බිස්සේ ඉඳ ගත්තෙමි. ඇය පුරුද්දකට මෙන් මගේ උරහිසට බරවුවාය. විරාජ් දෙළේ මැද සිට අපට අත වැනුවේය.

‘උා හිය ආත්මේ දියකාවෙක්.. ඉස්කෝලේ යන කාලෙන් එහෙමයි. මඩ වලක් දක්කත් නාන්න කල්පනාව.’

‘ඔයත් එහෙම ඇති..’

‘මම ආස වැටි ප්‍රභට වෙලා බලං ඉන්න.’

‘ඒ කාලෙන් මේ මුණ මේ වගේම අහිංසක පාවද..’

සංසලා උරහිසට බරව ඉන්නා ගමන්ම මගේ මුහුණේ හිස අතුල්ලා ඇසුවාය. වෙදමහත්තයා සංසලාගේ හිසේ ගැල්වූ තෙල් වලින් එන්නේ අමුතුම සුවඳකි.

‘පැටියෝ.. වෙද මහත්තයා කිව්වා තේද සමත් දෙයියන්ට බාරයක් වෙන්න කියලා.’

‘ඔව්.. අපි හෙට යන්.. නුවර තියෙනවා සමත් දේවාලයක්.’

‘මට හිතූනා කියන්න මාත් දෙයියෙක්ට ජීවිතේම බාර කරලා තියෙන්නේ කියලා කියන්න.’

‘මොන දෙයියන්ටද..’

‘ම..ගේ දෙයියට..’

ඇය හිස හරවා ඒ දෙතොල් මගේ ගෙලට තබා සිපගන්නාය. ආදරය වඩා වඩාත් දනෙද්දී පසුව ඉඳිකවූ තුවකින් අනින්නාක් මෙන් පිඳෙන්නේ ඇයි..

‘ඇයි මේ කඳුව.’

සංසලාගේ කම්බුල් වල තෙත මගේ උරහිසට දැනෙයි. මේ ඒ

කඳුළු වල සීතල දැනෙන ප්‍රථම දිනය නොවේ.

අඩන්න දෙන්න ධනුක.. අද හිතට හරි සතුටුයි. මට හිතෙනවා දන් මට ඇවිදින්න ලැබෙයි කියලා.. මේ දන්..

තව මාස හයනේ.. ඒක කොච්චර පුංචි කාලයක්ද.

මං හිතුවේ මට ජීවිතේ ගොඩාක් දේවල් නැතිවෙයි කියලා.

මා.. ව.. ත්..

මම ඒ වන වඩාත් තුරුල් කරගෙන ඇසුවෙමි. විරාජ් දෙස පාරේ කොතක පිපී තිබූ සුදු මල් කඩයි. මම ඒ මල්වල සුවඳට ප්‍රිය කරමි.

මට ඔයාව ලැබුනත් ඔයාව මාව නැතිවෙයි කියලා මට බය හිතුවේ.. අබ්බගාන වෙලා.. වැඩක් නෑ ධනුක.. ජීවිතේ කිසි සතුටක් නෑ.. පැට්ටි හදන්න බෑ.. ඔයාව සළකන්න බෑ. මොකටද එහෙම..

එහෙම උත් නෑනේ..

සංසලා ආශාවෙන් මගේ මුහුණ අතගැව්වාය. ඒ ඇස්වල ලෝබකමත් ආශාවත් සමග මුහුණු ශාන්ත අනුරාගයක් දවෙයි.

මුණ හරි සිතිද්දයි.. ගැණු ලමයෙක්ගෙ වගේ.

උදේ රැවුල කැපුවනේ.. ඒකයි.

කොහොඹ ගහේ අතුපතර අතරින් මෑදු ඉර එළිය යනමට බිමට වැටී තිබුණි. එහෙත් රස්නයක් තිබුනේම නෑ. කොහොමටත් කොහොඹ ගස් යට පිහිල්ලය.

අපේ ජීවිතේ මේකරදර ඉවර වෙච්ච දවසට අපිට හරි පාළු හිතෙයි නේද ධනුක..

සංසලා කියන්නේ ඇත්තය. කරදර වේදනා ජීවිතයේ කොටසක් වන තරමට ඒවා අපට බැඳුනි.

එහෙම ඩෙන්නෑ.. කරන්න තව කොච්චර දේවල් තියෙනවද..

මම ඇත දෙළදිය දෙස බලාගෙන කීවෙමි. සංසලා මගේ මුහුණේ පෙරහැරක් යනවා මෙන් ඒ දෙසම බලාඋන්නාය.

එහෙම කරන්න තියෙන එක දෙයක් කියන්න.

මම ඇගේ සුදු බඩට දකුණත තබා තද කළෙමි. පසුව

බඩෙන් ඉදිරියට රවුමක් ඇත්තේ.

‘මේත් මේවිවර විතර බඩක් හදන්න ඕන.. ඇතිද..’

සංසලා සිතාසුනාය. මේතුවක් මා දුටු සුවතියට වඩා මෝරාගිය සුවතියකගේ මුහුණක් එවේලේ මම ඇයගෙන් දුටුවෙමි.

‘කවදහර් අපේ පැටියා ලොකු වුන දවසට අපි විත්ද හැම දුකක්ම එයාට කියමු. මං පුංචි කාලේ ඉඳලා මගේ පැටියට උගන්නනවා ලෝකේ ඉන්නෙ එකම එක දෙවියයි එයාව විතරක් අදහන්න.. ඒ ඔයාගේ කාක්කා කියලා.. මම අදහන්නෙත් එව්වරයි කියනවා..’

සංසලා දෙනෙත් පියාගෙන කීවාය. අපරිමිත සෙනෙහසක් ඒ ඇස්වල ලියලනු මම දුටුවෙමි.

‘මං එව්වර වටින්නෑ පුදු..’

‘ඔයාව වටින්නේ මට රක්තරන්.. මේ කෙල්ලට..’

ඇය මගේ අත අල්ලා එහි ඇඟිලිකරු අතර ඇගේ ඇඟිලි සිරකරගත්තාය. විරාජ් ඕදු මල් පොකුරක්ද රැගෙන ගොඩට ආවේය.

‘මොකවද මල් කැඩුවේ..’

සංසලා විරාජ් ගෙනා මල් දෙස බලා ඇසුවාය.

‘දක්කාම කඩන්න හිතුනා.. ආ..’

විරාජ් කැඩූ මල් පොකුර සංසලා අත තබා කීවේය. සංසලා මා සිතු පරිදිම මල් පොකුර මුහුණට පුංචි ඉඹිබාය. ඕදු මල් වල අභිංසක වාමි නිර්මල සුවඳ ඇයට දුනෙන්නට ඇත.

‘තරි ආස හිතෙන සුවඳක්.. මේ සුවඳ කියෙන සෙන්ටි එකක් කියෙනවනම්..’

‘ඔය සුවඳ ඔයාට සුවඳයි.. මට සුවඳයි.. ඒත් ලෝකෙට ඕන සුවඳ නෑ..’

‘ඇත්ත ධත්ත.. මිනිස්සු නොයන්නේ පසුව කඩාගෙන යන සුවඳ වල්.. නේද..’

විරාජ් බත් පාර්සල් තුනක් වතුර බෝතලයක් රැගෙන විත් තණකොළ බීස්සේ වාඩිවීය. සංසලා ආශාවෙන් බක්මුල දෙස බැලුවාය.

‘මං දවසක් හිනෙනුත් දක්කා මෙහෙමම සිදුවීමක්. මං හිතුවේ නෑ ඒක මෙහෙම හැබැවෙයි කියලා.’

ඒ හිත සැබෑ කරන්නට මොනතරම් දුකක් වින්දදැයි කියන්නට මට සිතූණි. ඒත් මේ දුක ගැනම කතාකළ යුතු මොහොතක් නොවේ. ජීවිත ලියැද්දට හෙමින් හෙමින් ගලන රන් දියවරයෙන් සතුටු යමක් වැපිරිය යුතු කාලයයි. මම සංසලාගේ ඔඩොක්කුවේ බත්මුල තබා දිග හැරියෙමි.

‘හැමදම මට කවනවා.. අද මම කවන්නමි.’

සංසලා බත් මුල ලිහන අතරතුර කීවාය. මුලින්ම ආවේ අම්මා ගින්නදරෙත් කැවූ කෙහෙල් කොළයේ සුවඳය. සංසලා කෙළ ගිලිනු මම හොඳහින් දුටුවෙමි.

අම්මා කරවල බොරට උයා කොස් මලවා බිලිං කෙල්දමා තිබුණි. බත්මුල කොනක ලුණු දෙහි කැබැල්ලක්ද විය. සංසලා අහිංසකව දෙනෙත් ලොකු කළාය. ඇයට මෙය දිව බොජුනකි. කොළඹ වෙත කෙල්ලන්ට නම් මේ හිඟන කෑම වේලකි..

‘මේ අපි බිස්නස් එකට හදසු ලුණුදෙහි ධනුක.. නාම බඩු තියෙනවා.’

විරාජ් ලුණු දෙහි කැබැල්ලක් දක කීවේය. සංසලා අනුකම්පාවෙන් උණුවී ගිය දෙනෙතින් මාවෙත බැල්මක් හෙළවාය.

‘අපි දෙහි කිලෝපියක විතර ලුණුදෙහි දමමා.’

‘ඉතින් ගියාද ඔක්කොම..’

‘මුදලාලිලා බඩු ඉවර වෙලා අපිට හොයනවත් ඇති.. අපි හැම මුදලාලි කෙනෙක්ටම නොමිලේ පැකට් එකක් දුන්නා.. එයාට පාවිච්චියට..’

මම සිතාගියි කීවෙමි.

‘තරි හොර කොල්ලෙක්..’

‘ඊට පස්සේ බඩු උණු කැවුම් වගේ ගියා.’

‘ඇයි බිස්නස් තැවතුනේ.’

සංසලා අහද්දී මම විරාජ් දෙස බැලුවෙමි.

‘සුදු බේබිට අසනීප උනානේ..’

ඒ අතීතය අමතක කර දමන්නට මට අවශ්‍ය නොවේ. දුකක් වුව ඒ දවස් සුන්දරය. නොවේනම් සොදුරුය.. මාව මිනිසෙකු කළේ ජීවිතයේ ඒ කවුකු බවයි.

‘තාත්තා මල්ලි කමලා කුමාර මොනවා කරනවද දන්නා නේද.’

සංසලා ඇතු බත් කටත් මගේ මුවට තබාකිවාය.

‘යනගමන් කොහොමටත් කතා කරමු.. සුබ ආරංචිය කියන්නත් ඕනනේ..’

‘බෑණා ගැන මාමණ්ඩිට හරි ආඩම්බර හිතෙයි..’

ආඩම්බර විය යුත්තේ මාය. මගේ දෙවයේ සිත්වරෙල්ලා හමුවූයේ දුප්පත් මටය. මම ආශාවෙන් බත් කත සංසලා දෙස බලා සිතුවෙමි.

11

මාලියාද්ද මහතාට සංසලාව සනීප කරගත හැකි බව කියුවට ඔහු පුදුම වෙනු ඇත. ඔහු සංසලාව මට බාර දුන්නේ ඇයව සනීප කරගත හැකි යන විශ්වාසයෙන් නොවන බව මම දනිමි. සදකාලික අබිබගානයක් වුවද මම ඇයව මේ ජීවිත සංසාරයේ තනි නොකරන බව පමණක් ඔහුට විශ්වාසය. ජීවිතය පුරා දුක් විඳි උපයා ගත්තේ ඒ පිවිතුරු අවල විශ්වාසයක් ආදරයක් පමණි. ඒ සංසලා වෙනුවෙනි.

සංසලාන් මමත් කොළඹින් එද්දී මාලියාද්ද මහතා උන්නේ මුළු ජීවිතයම කළකිරුන පිස්සෙකු මෙනි. ඔහුගේ ජීවිතය අවුල් වන්නට පටන් ගත්තේ සංසලාගේ අසනීපයත් සමඟය. මේ ජීවිත තුන හතරම එකට පුබුදු වන්නට මට හැකිනම්.. සමහර විට මගේ දෛවය මට බාර කර ඇත්තේ ඒ වගකීම වන්නට ඇත.. අපමණ දුක් විඳ හෝ ඒ දේ කරන්නට මම හිතාගෙන උන්නෙමි. මගේ ජීවිතය මට උරුම එකක් නොවේ. එය ජීවිතයක් කළේ සංසලාය. බලාපොරොත්තුවක්.. අරමුණක් නැති ජීවිතයට පිපෙන්නට කියා දුන්නේ ඇයයි..

දුරකථනය ගත්තේ කමලාය. මම මොනොතක් නිහඬව උන්නෙමි.

‘කමලා මම කතා කරන්නේ..’

මම හෙමිහිට කීවෙමි.

‘දෙයියනේ ධනුකමහත්තයා. ඉස්සෙල්ලා කියන්න සුදුබේබි සනීපෙන් නේද.’

මට කමලා ගැනදුක සිතූනි. නරක ආරංචියක් කියන්නට මා කතා කළා යැයි ඇය සිතන්නට ඇත. ඇත්ත ආරංචිය කියු විට ඇය පැලෙනු ඇත.

‘හොඳ සනීපෙන්..’

‘හම්මේ... දනුයි ඇහට ලේ ඉනුවේ.. මායි කුමාරයි මේ දැන් මහත්තයවයි බේබිවයි මතක් කළේ..’

‘ඒ මොකටද..’

‘අපිට මතක් කරන්නවත් වෙන කවුද මහත්තයා ඉන්නේ.. මහත්තයයි බේබියි මිසක්..’

කමලාගේ කතාවට දුරකථන රැහැන පවා උණු වී ගිය සෙයක් මට දනුණි. මේ දුප්පත් මිනිසුන් පවා ජීවිතය ඉල්ලා සිටින්නේ අපගෙනි.

‘මායි බේබියින් ඔයාලා දෙන්නව දවලුත් මතක් කළා. බේබිගේ ඇස් වලට කදුළත් ආවා කුමාරවයි කමලවයි මතක් වෙලා.’

‘සුදුබේබි ළඟ නැද්ද ධනුක මහත්තයා.’

තැ ගෙදර..

බේබි නම් හරි සතුටින් ඇති නේද.

මි..

සුබ පුවත කියන්නට මට ලෝබ සිතුවේ. තවත් අගේකර එය කියන්නට ඇත්නම් යැයි මට පිනෙයි.

කෝ ලොකු මහත්තයා ඉන්නවද කමලා.. සුබ ආරංචියක් කියෙනවා කියන්න.

කමලා මොහොතක් තිහඩ විය, මගේ හිතට මහා අමුත්තක් දැනුණි.

ඇයි කමලා.

දැන් ගෙදර තැ.. මහත්තයාට කියන්න ගොඩ දේවල් කියෙනවා. ඉස්පෙල්ලා කියන්න මොකක්ද සුබ ආරංචිය..

අපි වෙද මහත්තයා ළඟට ගියා. වෙද මහත්තයා කිව්වා බේබිව සනීප කරලා දෙන්නම් කියලා.

කමලාගේ හිල්ලුම මට මෙනතටත් ඇපේ.. ඒ සතුටේ හිල්ලුමයි..

දෙයියනේ.. බේබිව ඇවිද්දවත්ත පුළුවන් කිව්වා.

මව්.. තව මාස හයකින්..

අනේ.. කොට්ටර එකක්ද... බේබිට සතුට වැඩිකමට ඇඟින්න ඇති.

ඉතින් ඇයි කමලෝ ඔයා අඬන්නේ..

ම.. ට.. සතුට වාටගන්න බෑ මහත්තයා.. බේබිව ජීවත් කළේ මහත්තයා.. මහත්තයාටයි පින් දෙන්න ඕන...

කමලා විනාඪියක් පමණ ඇඬුවාය. ඇය මෙහෙකාරියකැයි මට මොහොතකට නොහිතෙයි. සංසලාද එයේ කිසි දිනයක නොසිතුවාය. අනිතයේ ගෙවිහිය බොහෝ කටුක දිනවල මාගේත් සංසලාගේත් හදවත් සුපුපස වුයේ මේ දුප්පත් ගැහැණියයි.. ඇයට අම්මා කෙනෙකුට වගන් පැළඳුවද පව් නැත.

කමලා.. ගෙදර මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද..

මම කුකුළයෙක් ඇසුවෙමි. කමලා නිහඬය..

‘ප්‍රශ්නයක්මත් නෙමේ ධනුක මහත්තයා.. ඒත් ලොකු මහත්තයා ඉන්නේ හොඳ සිහියකින් නෙවේ.. හරියට බොනවා දැන්.. මං හිතන්නේ බිස්තස් එකෙක් ලොකු ප්‍රශ්නයක්.. අපිත් එක්කත් වැඩි කතාවක් නෑ.’

‘ඉතින්..’

‘රියේ රැ කුමාර කාමරේට යනකොට සංසලා බේබිගේ අම්මගේ පින්තූරේ අල්ලගෙන හොඳටම අඬනවිටු.. කුමාර මුකුත් නොකියා ඇවිත්.. අපිට නම් ලොකු බයක් දුන්නවා මහත්තයා.. කවුරු හරි මේ ගෙදරට මොනවා හරි කරලා, කපුත් බේබිත් බලාගන්න අත බලාගෙන..’

මගේ පපුව එක් කොනක සිට දව් ගියේ එකවරමය.

‘මොකක්ද බිස්තස් එකේ ප්‍රශ්නයක් කිව්වේ.’

‘දන්නෑ.. මං හිතන්නේ ලොකු පාඩුවක් වෙලා.. ටෙලිෆෝන් එකෙකුත් හරියට එක එක්කෙනාට බිනිනවා.’

‘කමලලටත් බිනිනවිද..’

‘අතේ නෑ.. ඒත් කෝන්කුවාවෙන් වගේ.. ධනුක මහත්තයා කතා කරන්න.. සමහර විට ලොකු මහත්තයා හිතනවා ඇති එයා ජීවිතේ තනිවෙලා කියලා.’

‘එයා තනිවෙලා නෑතේ කමලා.. එයා විතරක් නෙව්නේ මියා කපුත් කුමාර කවුරුත් තනිවෙලා නෑ.’

මම වේදනාවෙන් කීවෙමි. කමලා ඉකිබිඳින හඬ මට යංතමට ඇසෙයි.

‘ධනුක මහත්තයා මේ ගෙදර උන්න මුල් කාලේ.. මිය දෙන්නා යාළුවෙව්ව දවස්වල ගෙදර හරියට පිරිලා තිබුනේ.. ඒ කාලේ මතක් වෙනකොටත් දැන් කඳුළු පිරෙනවා. ගේ හරියට මළ ගෙයක් වගේ ධනුක මහත්තයා..’

කමලා හුල්ලන හඬ දුරකථන රැහැන දිගේ මගේ පපුවට

තදින් දැනෙයි. සංසලා නැති නිවස මළ ගෙයක් වීම පුද්ගලයක් නොවේ. ඒ නිවසේ දැල්වුන හිරු ඇයයි.. සඳ ඇයයි.. හිරු සළ දෙකම දැන් එහි නැත.

‘දවසක් ඇර දවසක් බේබිට බෙහෙත් කරන්න එක්කගෙන යන්න ඕනේ කමලා.. ඒත් පාන්දරම ඇවිත් හවස් වෙලා යන්න. අපි එන්නම්...’

‘එපා ධනුක මහත්තයා.. බේබිට බෙහෙත් කරන එක තමා වැදගත්තේ.. මහත්තයා පුළුවන් නම් දවසකට හරි ඇවිල්ල යන්න.. ඇවිත් ලොකු මහත්තයාට බලල යන්න..’

‘මං දැන් කතා කරනවා කමලා.. බයවෙන්නෙපා.. ඔයාලා උයාගෙන එනේම කනවා නේද..’

යළිත් කමලා නිහඩ විය. දුප්පත් ගැහැණිය හීල්ලුවාය.

‘කමලා..’

‘කසුන් බේබිත් දැන් බත් කන්නැ.. බේබිට සැත්ඬිව්වස් මොනාහරි හඳලා දීලා මායි කුමාරයි පාත් කනවා.. ලොකුමහත්තයා කන්නැ.. බොනවා විතරයි..’

මාතලේට වී නිස්කලංකේ සංසලාට බෙහෙත් කළ නොහැකි බව මට වැටහිණි. සියල්ල අවුල් ජාලාවක් වී ඇත. තවම බෙහෙත් කරන්නට ගෙන දවසකි.

මම ඒත් සමඟම මාලියැද්ද මහතාටද ගත්තෙමි. ඔහුගේ හඬ පවා දුබලය. දුර්වලය.. ඒවා මීට අවුරුද්දකට එකහමාරකට පෙර ඇසූ මාලියැද්ද මහතාගේ හඬ නොවේ.

‘අත්කල් මම..’

මම දුබල හඬින් කීවෙමි. ඔහුගේ හඬ මගේ ඇතුළු හඳ කම්පා කළේය.

‘ධනුක.. කොහොමද කොල්ලෝ.. කෝ මගේ කෙල්ල..’

ඔහුගේ හඬ අහිංසකය. මගේ ජීවිත කතාවේ ඔහුව මම මවාගෙන ඇත්තේ යෝධයෙකු මෙනි. ඒ යෝධයා අහුටු මිට්ටෙකු

වෙනවා දකින්නට මම ඇත්තටම ආශා නොකළෙමි.

‘අත්කල්ට සනීප තද්ද..’

මම මොලොක් හඬින් ඇසුවෙමි. ඔහු මෘදු ලෙස සිතාසුනේය.

‘මට හරි පාඨයි ධනුක.. හ..රි...ම.. පාඨයි..’

අලංකාරව කළ පැත්තෙන් පසුවට එකවිට ඇත්තාක්මෙන් පසුව රිදුම් දුන්නේය. සිංහයෙකුගේ වූ මේ මිනිසා මේ කරමි ඉක්මනට ජීවිතයේ පරාජය බාරගත්තේ ඇයි.. ?

‘හැම දෙයක්ම හරි යනවා අත්කල්..’

‘කිසි දෙයක් හරියන්නෑ ධනුක.. මගේනම් ඔළුව අවුල් වෙලා, වෙලාවකට හිතෙනවා මං මැරෙන්න ලං වෙලාද කියලා.’

මට ඇඬෙන්නට මෙන් ආවේය. මම හැඩුම් නවත්වාගත්තේ අසීරුවෙනි. එහෙත් කඳුළු පිට පැත්තේ හදිස්සියේ මෙනි.

‘අත්කල් මේ මොනවද කියන්නේ.. අත්කල් මගේ ආයුෂ්‍යේ අරගෙන ඉන්න ඕන...’

මම ඇඩුම්බරව කීවෙමි. ඔහු සිතාසුනේ කරුණාබරවය.

‘උඹට පුළුවන්නම් ඒකත් දෙයි තමා.. කෙල්ලට කොහොමද කොල්ලෝ..’

‘ඒක කියන්න තමා මං කතාකළේ.. ඔහොම දුක් විදින්න කරමි දෙයක් අපිට වෙලා නෑ අත්කල්..’

‘මොනවද ධනුක මට කියන්න යන්නේ... කියන්න පුතා ඉක්මනට.. මට දැන් වැඩිය වෙන්නේ ගන්න බෑ.. පසුව හිරවෙනවා.’

‘අපි ඊයේ වෙද මහත්තයා හම්බළනා.’

‘ඉතින්..’

ඔහු ඇසුවේ ඒකරම්ම උනන්දුවකින් නොවේ..

‘සංසලාව සනීප කරලා දෙන්නම් කිව්වා.. හොඳට ඇවිදින්න පුළුවන් වෙන කරමට සනීපකරලා දෙන්නම් කිව්වා.. මාස හයක් ඇතුළත..’

මම උද්‍යෝගයෙන් කීවෙමි. ඔහුගේ ජීවිතයේ එක පණක්

ඇත්තේ සංසලා ළගය. මාලියාද්ද මහතාට කතා කරගන්නට පවා බැරිවිය.

‘ධනුක මගේ හිත හදන්න බොරු කියනවා.’

‘හිත හදන්න කියලා බොරු කියලා වැඩක් නෑ අත්කල්.. මම ඇත්ත කියන්නේ..’

‘හිතාගන්නවත් බෑ ධනුක, හිතාගන්නවත් බෑ.. මෙතේ කරන්න පුළුවන් ඔක්කොම කළානේ.... නවලෝක කියන්නේ ලංකාවේ තියෙන හොඳම තැන..’

‘වෙද මහත්තයා සංසලාව සනීප කරනවා අත්කල්.. ඒක මට විශ්වාසයි.. පිරිත් කියලා ඊයේ බෙනෙන් කරන්න පටන් ගත්තේ, අද යනවා සමත් දේවාලට බාරයක් වෙන්න.’

මම කියාගෙන ගියෙමි. ඔහු ආශාවෙන් අසා උන්නේය.

‘මං ධනුක අතේ කෙල්ලට ඇරියෙන් මගේ කෙල්ල සනීපවෙයි කියලා හිතලා නෙවේ.. එයාගේ සතුටට.. එයා ඔයා ගැන හරියට දුක් වින්ද.. මගෙන් හරියට බැහුම් ඇහුවා.. මට ඕන කළේ ඒ දුකින් මිදෙන්න. ඔයා මගේ කෙල්ලට සනීප කරයි කියලා මං හිතුවේනෑ.. මටත් හිතාගන්න බෑ ධනුක.. උඹ ඇවිත් බලපන් පුතා.. මේ ඇස්වල කදුළු.. මං ඔයාට කියන්න දන්නෑ.. මං හිතුවේ.. මං හිතුවේ..’

මාලියාද්ද මහතාගෙන ගැසුවේය.

‘එයාගේ අම්මා වගේම එයක් නැතිවෙයි කියලද..’

මම ගැහෙමින් ඇසුවෙමි. පසුවේ තුනීම තහරයක් ඇකිළි යනවා මට දකුණි.

‘ඔව් ධනුක.. මම මැරි මැරි ජීවත් උනේ. ජීවිතේ ගොඩක් දේවල් මගේ ඇස් පතාපිටම මට නැතිවෙලා ගිහිත් තියෙනවා. මං හිතුවා මගේ කෙල්ලත්..’

ඔහු ඇවුළුවේය. මට කර කියාගන්නට දෙයක් නොවිණ. මාලියාද්ද මහතා අඩන්නේ පුංචි එකෙකු මෙන් ඉකිබිඳ බිඳය.

‘එහෙම උන්නෑනේ අත්කල්.. මං සංසලාව සනීප කරගෙන එයාගේ කකුල් දෙකින්ම අත්කල් ගාවට ගෙනත් දෙනවා.. ඔව්.’

මා ළඟවත් නැති ආත්ම ශක්තියක් ආත්ම විශ්වාසයක් මගේ වචන වල විය.

'මම ළඟට ගෙනත් දෙන්න එපා ධනුක.. මට ඔය කෙල්ල අයිති නෑ.. ඉක්මනට සනීප උනොත් අපි ඔය දෙන්නගේ වෙඩිත් එක ඉක්මනට ගමු..'

මම කිසිවක් නොකීවෙමි. ජීවිතය මා ළඟට එනවාද මා ජීවිතය දෙසට යනවාද කියා මට තේරුමක් තිබුනේ නැත.

'ධනුක ඉක්මනට කොළඹ එන්න ධනුක.. ගෙවල් දෙරවල් අවුල් වෙලා ගිහිල්ලා.. මම තනියම කොහොම කරන්නද පුතා.'

ඔහු මට කටපුරා පුනේ කියන්නේ තාක්තා සේය. ඒ වචනයට අද වනතුරු මම යුතුකම් ඉටුකර ඇත්තෙමි. ඒ ගැන මට අපමණ සතුටක් අභි-සක ආඩම්බරයක් ඇත.

'දවසක් ඇර දවසක් බෙහෙත් කරන්න ඕන.. මං ඉක්මනට එන්නමි..'

'අපේ කෙල්ල සතුටින් ඇති නේද.'

'එයත් හිතුවේ නෑ සනීප වෙයි කියලා.'

'දවසක එක පැයකට හරි එක්කගෙන එන්න ධනුක..මට ආසයි බලන්න.. මගේ බිස්නස් ඔක්කොම අවුල් වෙලා ධනුක.. නැත්නම් මම මගේ කොල්ලවයි අර අභි-සකයින් දෙන්නවයි දගෙන එනවා.'

'ප්‍රශ්න කියලා අත්කල් බොනවත් ඇති..'

'මාත් ජීවත්වෙන්න ඕන කොල්ලෝ.. උඹලා වගේ නෙවේ මම මම මැරිලා ගොඩක් කල්.. ඔයදරුවෝ දෙන්න හින්දා මම ජීවත් උනේ..'

'ධනුකට පුළුවන් කාලෙක ඇවිත් මේ තැම දෙයක්ම ලස්සනට හදන්න.. මගේ ජීවිතේ ආයේ පටන් ගන්න මට බෑ..'

'අත්කල් හිතලා ලෙඩ වෙනවා..'

'මට අද හරි සතුටුයි ධනුක.. දවසක කෙල්ලටත් තනා කරන්න කියන්න.'

‘තැපැල් කන්තෝරුව තියෙන්නේ ගෙදරට විකක් ඇත... ඒකයි එක්කගෙන ආවේ නැත්තේ..’

මාලියාද්ද මහතා දුරකථනය කනේ තබාගෙන බොහෝ වේලාවක් කතා නොකර උන්නේය.

‘ධනුකට මතකද ඉස්සෙල්ලාම අපේ ගෙදර ආපු දවස..’

ඔහු දත් කිහිප වාරයක්ම මේ කතාව මගෙන් අසා ඇත..

‘මතකයි අත්කල්.. එද වැස්ස දවසේ..’

‘ආ..න්..න.. හරි.. එද ඔයා ආවේ මගෙන් පුංචි රස්සාවක් ඉල්ලගන්න.. අද බලන්න ධනුක.. මං ඔයාගෙන් කොච්චර ඒවා ඉල්ලනවද.. ජීවිතේ හරි පුදුමයි..’

ඔහු කතාකරන්නේ වේදනාවෙනි. ජීවිතයේ බොහෝ දේ තමාට අහිමිවී ඇතැයි මාලියාද්ද මහතා සිතයි. එහෙත් ඔහුට නොලැබුනේ ඔහුගේ බිරිඳව පමණි.

‘හැම දෙයක්ම හරියයි අත්කල්.. අත්කල් අවුල්වෙන්නැතුව ඉන්න.. මං දවස ගානේ ගෙදරට කෝල් කරලා බලන්නම්..’

12

දුරකථනය තැබූ පසු මගේ හිතට මහා බරක් දැනුණි. මේතුවක් දවසක් මගෙන් ජීවිතය පැතු වේ සසංලා පමණි. එහෙත් දත් මා වටේ ඉන්නා සියල්ලන්ම මගෙන් ජීවත්වීමට යමක් ඉල්ලති. අම්මා එක

පැත්තකය.. නංගීන් විරාජුන් කවත් පැත්තකය. ඒ දෙදෙනාගේ ජීවිත වල අනාගතයක් ගැන සොයා බැලිය යුතුය. මංගල්ලයක් ගන්නටත් කියක්වත් මා අත ඉතුරු වී නැත. අනෙක් පැත්තෙන් මාලියැද්ද නිවසය.. එහි ඉන්නා දුප්පත් කුමාර හා කමලා පවා මගෙන් අළුත් දවසක්... බලාපොරොත්තුවක් පතයි. සියල්ලටම වඩා සංසාරාච සනීප කරගැනීම මගේ ප්‍රාර්ථනාවයි.

අතේ ඉතුරුවී ඇත්තේ මාලියැද්ද මහතා වියදමට දුන් මුදල් වලින් ටිකකි.. අවශ්‍ය මොහොතක මුදල් ගන්නට කියා ඔහු බැංකු කාඩ්පතක් මා අත රැඳවූයේ මාතලේ එද්දීය. එහෙත් ජීවිතයේ සියළු අවශ්‍යතාවලට ඉන් මුදල් ගත නොහැක. ඔහු ඉන්නේද දහසක් ප්‍රශ්න මැදය. බිස්තස් කියන්නේ රෝල්ය..

නංගීගේත් විරාජ් ගේත් කසාදය ඉක්මනට කර දමන්නායැයි අම්මා කියන්නේ විරාජ් ගැන අහිතක් හිතා නොවේ. පිරිමි ළමයෙකු නිතරම යද්දී එද්දී ඇතිවන ප්‍රශ්න වළක්වා ගනු පිණිසය. අනන්ත දුප්පත්කම් මැද වුවද අම්මාත් තාත්තාත් නංගීව හැදුවේ මලක් මෙන්ය. අද පවා නංගී තනියම ටවුමට යන්නේ නැත. නංගීගෙන් විරාජ්ගෙන් විවාහය කරදමු පසු මගේ හිතටත් නිදහස්ය. මට සංසලා වෙනුවෙන්ම එවිට මහත්සී විය හැක. විවාහ නොවී විරාජ්ව ගෙදර තවත්වා ගන්නටද බැරිය. අම්මා වුවද ඊට කැමති නොවෙනු ඇත.

නිතර නිතර කොළඹ එන්නට යන්නට වුවද සැහෙන ප්‍රමාණයක තෙල් වාහනයට ගැසිය යුතුය. තබරණ ගොස් එන්නටත් දවසකට රූපියල් පන්සියයක ඩීසල් පිවිවෙයි. ඒ අතරතුර ගෙදර වියදම් ගැනද සොයා බැලිය යුතුය. දත් සංසලාත් ඉන්නා නිසා එක හොඳ්දක් හද බත් කන්නට නොහැක. අම්මාද හදන විට දෙක තුනක් හදයි. ඒ සංසලාට ඇති ආදරයටය.

නංගීව නිකම්ම විරාජ්ට විවාහ කර දිය නොහැක. ඔහුද දුප්පත් කොල්ලෙකු බව සැබෑය. එහෙත් සුළුවට හෝ කණකරක් වළල්ලක් දෙකක් ඇයට සාදදිය යුතුව ඇත. අළුත් ඇඳුමක් නංගී ඇන්ද කාලයක් මතක නැත.

සංසලාට බෙහෙත් කළ යුත්තේ ඇයටම කැපවිය. එය පාරම්පරාවක් සේ කළ යුතු වැඩකි. ප්‍රතිඵල ඇත්තේ මහත්සීවූ තරමටය.

සිංහල වෙදකම් කළ යුත්තේ පැල් බැඳගෙනය. එය කිරීම මට දුකක් නොවේ. මට අවශ්‍ය වී ඇත්තේද සිතේ නිදහසින් ඒ වෙදහෙදකම් කරන්නටය. එහෙත් ජීවිතයේ ප්‍රශ්න දසකින් තැඟී වද දෙද්දී මගේ හිත පුදුමාකාර ලෙස අසරණ වෙයි. ඒ අසරණකම සංසලාට.. නංගිට.. විරාජිට. අම්මාට.. පෙත්වන්නට මට නොහැක. මාලියැද්ද මහතාට කුමාරට.. කම්ලාටද පෙත්විය නොහැක. මා අඩියක් වැටුන කල අඩි දහක් පමණ ඔවුන් වැටෙන්නට බලා ඉඳී.. ඒ නිසා සියල්ල මා විඳවා ගත යුතුය.

මම ගෙදර නොයා තැනිතලා කුඹුරු යාය කෙළවර පාර අයිතට වන්නට වැටී තිබූ මැයිමාර ගත යටට ගියෙමි. එහි කඩා වැටුණ පහළ අත්තක ඉඳගෙන ගොයම් කැපු පාළු කුඹුරුයාය දෙස මම ඔහේ බලාඋන්නෙමි. ජීවිතය යළිත් කොතනින් හෝ පටන් ගත යුතු කාලය එළඹ ඇතැයි මට නිකමට සිතූණි. මේ සියල්ල විසඳිය හැක්කේ එවිටය.

සියල්ල කළ යුත්තේ මගේ පුංචි ඔළුවෙකි. ඒ හිස තවමත් අවුල්වී තැත්තේ එය කට ළඟට එනතෙක් ඇගේ ආදරයෙන් පිරී ඇති නිසාය. නොවෙනම් විඳි වදවේදනාවල හැටියට මගේ සිස මෙළඟක ටත් දහ දෙළොස් කඩකට කැඩී ගොස්ය.

ආත වෙල්යාය දෙසින් හමා ආ සීතල සුළං පහරක් මැයිමාර හෙවණ යටටද ආවේය. මම ගහේ බඳට බරවී ඔහේ බලාගෙන උන්නෙමි.

‘ධ..නු..ක..’

මම විරාජ්ගේ හඬින් ගැස්සී ගියෙමි. ඔහු මාදෙසම බලා උන්නේ අසරණ ලෙසිනි. ගෙදර නොගිනිත් මෙතනට වී කුමක් කරනවාදැයි ඔහු සිතනවා වියයුතුය. විරාජ් පැමිණ මම ඉඳගෙන උත් අත්ත උඩින්ම ඉඳගත්තේය.

‘ඇයි ධනුක.. මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද..’

ඔහු මගේ උරහිසට සුරත තබා මෘදුහඬින් ඇසුවේය.

‘උඹ ගෙදර යන ගමන්ද..’

‘ඔව්.. මේ සුදුබේබිට වෙරළ ඕන කිව්ව නිසා ඒ ටිකකුත්

එකතු කරගෙන යන්නේ.. ඇයි ධනුක.

'මම මාලියුද්ද අත්කල්ට කෝල් එකක් ගන්න ගිය ගමන්.'

'ඉතින් ගෙදර නොයා මෙනත නැවතුනේ.'

'කල්පතා කරන්න හරියට දේවල් තියෙනවා විරාජ්.. ගෙදරදි බැ.. කල්පතා කරනවා දක්ක ගමන් සංසලාට බයයි, ඒ හිත අළුතෙන් පුවුවත්ත බෑ බත්..'

මම විරාජ් ගෙනා වෙරළ බැග් එකෙන් ගෙඩියක් ගෙන මුවට තබා සැපුවෙමි. සංසලා කෑමකි මේ වාගේ ලවසට වලටමය.

'ඇයි ධනුක එහේ ප්‍රශ්නයක්ද..'

'ප්‍රශ්නමක් නෙවි විරාජ්.. උඹට කිව්වට කමක් නෑ, මට මේවා කතාකරන්නවත් කෙනෙක් නෑ.'

'ඉතින් කියපන්..'

'අපි ආයිමක් බිස්නස් එක පටන් ගමුද, වියදම් වැඩියි කෝල්ලෝ..'

විරාජ් බිම බලාගෙන හිස වැනුවිය, ඔහුටද මට දනුන දෙයම දැනී ඇත.

'මට තේරෙනවා ධනුක.. උඹට ප්‍රශ්න වැඩියි.'

'ඒහින්දම නෙමෙයි.. අපි ඔක්කොටම අනාගතයක් තියෙන්න ඕන, උඹටයි නංගිටයිත් හැමදම මෙහෙම ඉන්න බෑ.'

මගේ කතාවට ඔහු හිස ඔසවා අසරණව මාදෙස බැලුවිය. තමා වරදක් කළාක් වැනි හැඟීමක් ඒ දෙනෙත් වල විය.

'උඹ ඒ ගැන හිතන්නෙපා ධනුක.. මේ අතින් ප්‍රශ්න විසඳගන්න බලමු..'

'මාලියුද්ද අත්කල් මට දෙවියෙක් වගේ.. දනුත් කතා කරද්දි මට ඇඬුනා විරාජ්.. ඒත්..'

'අපි ඔක්කොටම මාලියුද්ද සර්ගෙන් තඩත්තු වෙන්න බැනේද.'

විරාජ් මායිතුදේ කීවේය. ඔහුටද මට මෙන්ම දත් යමක්

කමක් තේරුම් ගත හැක. එය සිදුවිය යුතුමය. අප දුක් විත්තේ එකටය.

‘එයා මට දෙන්න තියෙන ලොකුම වස්තුව මට දුන්නා. තව මට මුකුත් ඉල්ලන්න බෑ.’

‘ලෙඩ්ට බෙහෙත් කර කර බිස්තස් කරන්න අමාරුයි තේද ධනුක.. කොළඹ යන්නේ කොහොමද සතිපතා..’

‘උඹ කියන්නේ ඇත්ත.. වෙන මොනාහරි හිතන්න වෙයි කොල්ලේ..’

‘උඹේ හිතේ මොනාහරි තියෙනවද..’

‘තව නෑ.. හිතලා බලන්න ඕන..’

‘ධනුක හිතලා කියන්න.. මං ඕන දේකට කැමතියි. දුකතම දුක.. සැප තම සැප.. මට උඹ ලගදී ඒකෙ වෙනසක් තෑ ධනුක.’

විරාජ හැගිම්බරව කීවේය. ඔහු වැනි කොල්ලෙක් ලබන්නට නංගී පින් කරන්නට ඇත. අපේ හදවත් වලට හරියටම හරියන ලේ ඇත්තේ එහෙමත් කෙනෙක් නුලය.

‘කවදහරි මේ ගේ මම උඹටයි නංගිටයි දෙන්නේ.. උඹත් පුළුවන් විදිහට ඒක තව ටිකක් ලස්සන කරගනිත්. මොනා කරන්නත් සල්ලි ඕන විරාජ..’

මම විරාජගේ දෙනෙත් දෙසම බලා කීවෙමි. ඔහු සිනාපුනේ අවංක දුකකිනි..

‘මට ගෙවල් දෙනවා අරක දෙනවා මේක දෙනවා කියලා කියන්නෙපා ධනුක.. එතකොට හිතට හරිනෑ..’

‘එහෙම හිතලා කිව්වේ තෑ විරාජ.. මට උඹට හංගන්න දෙයක්නෑති නිසා කිව්වේ.’

‘පුළුවන්තම කරන්න පුළුවන් දෙයක් ඉක්මනට හිතපන්.. අපි පටන්ගමු.. මට පුළුවන් උඹ යුදු බේබ්ට බෙහෙත් කරනකල් බලාගන්න.’

‘ඒක තමා මාත් හිතුවේ.. හැමදේකටම වඩා අහිංසක කෙල්ලගේ

කකුල් දෙක වටිනවා..

මම විරාජ්‍යේ පිටට අතක් දමා කීවෙමි. ඔහු මාදෙස බැලුවේ බැතිබර බැල්මෙනි.

‘සමත් දේවාලෙට නවසට යන්න ඕන තේද ධනුක..’

‘ඔව්.. වෙද මහත්තයා කිව්ව විදිහට හැම දෙයක්ම කරනවා..’

මමත් විරාජ්‍යත් මැයිමාර ගහ යටින් නැගිට ආවේ තවත් පැයක් පමණ වෙලා ඔහේ කතා කර කර ඉඳීමෙන් අනතුරුවය. ප්‍රශ්න එකින් එක ගෙන විසඳිය යුතුයැයි මම කල්පනා කෙරුවෙමි.

13

සමත් දේවාලයේ දෙරකඩ ළඟ වැදගෙන සිටිද්දී සංසලාගේ දෙනෙත් තෙත්වෙනු මම හොඳහින් බලා උන්නෙමි. සමත් දෙවි භාමුදුරුවන්ට කපුළු පුජා කර සංසලා මොනවා ඉල්ලනවාදැයි මම සිතුවෙමි. කපු මහතා මොණර පිහාටු පොකුර සංසලාගේ නිසමන තබා පැය කාලක් පමණ එක දිගට යාඥ කළේය. සංසලා වෙනුවෙන් මා කොතරම් දෙවියන්ට යාඥ කරන්නට ඇත්දැයි කපු මහතා දන්නවා නම් ඔහු ඒ කාර්යය මට පවරනු ඇත. මගේ ජීවිතයේ දුක්බරම කාල පරිච්ඡේද වල දෙවියන් මා සමඟ උන්නා යැයි මම තවමත් අදහමි. බැතිබර සිතින් පසුවට දතම බැඳගෙන මා සමත්දෙවි භාමුදුරුවන්ගේ

දෙනෙක් දෙස බලාදන්නේ ඒ කරුණා මහිමයට කෘතඥයා සලකන්නටය.

‘පුංචි තෝතට සනීප උනාම දේවාලට ඇවිත් මුරුතැන් බතක් එහෙම හදලා දෙවියන්ට පූජ කරලා පූජාවක් කරන්න.’

මම යළිත් වරක් දේවාලයට පමුරක් දමා හිත සන්සුන් කර ගත්තෙමි. කපු මහතා අප ගෙනා පූජා වට්ටිය නැවත අප අතට දුන්නේය. මම එහි කපාතිබු අඹ කැලි දෙක තුනකුත් කෙසෙල් ගෙඩි ඇවරියත් පමණක් ගෙන සංසලාගේ ඔබොක්කුවේ තැබුවෙමි.

‘රූපෙට රූපයක්බාරවුනේ ඇයි ධනුක.. සනීප උනාම මම දෙයියන්ට බාර වෙන්න ඕනද..’

සංසලා දේවාලයේ දෙරකඩ ළහින් එද්දී ඇසුවාය. වැලිබිම් නියා රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙනයාම අසීරුය. තුනී වැල්ලේ රෝද එරෙයි.

‘ඔව්.. සනීප කරන්නේ දෙයියොනේ.. ඒ නියා ඔයා දෙවියන්ට බාර වෙන්න ඕන.’

මම සිනාසී කීවෙමි. සංසලා රෝද පුටුවේ හැඩලය මත තිබූ මගේ අත ඇගේ කර උඩින් අත දමා අල්ලා ගන්නාය.

‘දෙයියෝ දන්නවා මාව සනීප කරන්නේ ඔයා කියලා. මාව ජීවත් කරවන්නේ ඔයා කියලා..’

වෙහෙර මළුව පුරා අප දල්වූ පහන් තවමත් දල්වේ. සංසලා ඒවා දල්වූයේ රෝද පුටුවේ ඉඳගෙනමය. මම කෙල් පුරවා දුන්නා පමණි.

‘වැඩියම මේ දේවාල පැත්තේ ඔයා එන්නෙපා.’

සංසලා හිටිවනම එකපෙළට තිබූ පත්තිනි කතරගම විජේඥ දේවාල වලට පවුරු දමනා අතරතුර කීවාය. මම පුද්ගලයෙන් ඇයදෙස බැලුවෙමි.

‘ඇයි ඒ..’

‘මේ ඉන්න දෙවියෙකුට ඔයාව මාරුවෙයි.’

සංසලා බැහිරි හඬින් කීවාය. මම ඇය වෙනුවෙන් විශාල පරිත්‍යාගයක් කරනවා යැයි සංසලා නිතරම සිතන්නීය. එහෙත් ඇත්ත

එය නොවේ. මා මේ පුරන්තේ මගේ ආදර පාරමිකාවයේ එක් පාරමිකාවක් පමණි. අප තුවර පත්සලෙන් පිට වෙද්දී රැ. හතහමාර පමණ විය.

‘ධනුක.. අපි මේ පාරේ කොහේ හරි තැනක නතර වෙලා යන්.. මට ආසයි.’

ඉක්මනින් ගෙදර යන්නට මටද ආශාවක් නොවීය. කොතොමටත් සංසලා සමග නිදහසේ කතා කළයුතු දහසක් දේ මගේ පසුවේ විය. ඒ සියල්ල ඇගේ සිත නොබිඳෙන සේ පරිස්සමින් ඇයට කිවයුතුය. මම පුංචි කඩමණ්ඩියක් කෙළවරේ නිදහස් තැනක වාහනය තැවත්වුයෙමි. හාත්පසින් පෙනෙන්නේ ලා සඳ එළිය වැටුන කළු යායවල් පමණි. පුදුමයකට මෙන් ඒ එක කන්දකවත් මිදුම් රැඳී නොතිබිණි.

මම මගේ පැත්තේ දෙර ඇර කැබුවෙමි. මෘදු සීතලක් වාහනය තුළට සැනෙකින් ගලා ආවේය. සංසලා දතම පසුවට තද කර මාදෙස බැලුවාය. ඊටත් පසු අසුනෙන් ඉස්සී මගේ උරහිසට බරවුවාය.

‘මං බඩ්ඩක් අනන්ත පැටියා කරහ වෙන්නේ නෑ නේද.’

සංසලා මගේ කිහිල්ල යටින් අත දමා මගේ බාහුව ඇගේ මෘදු පසුවට තුරුල් කරගත්තාය.

‘මොකක්ද..’

මම සැකමුසු හඬින් ඇසුවෙමි.

‘පැටියා ඉන්නේ හරි හිතේ බරකින් වගේ.. වෙලාවකට හරියට කල්පනා කරනවා.. උදේ වෙද මහත්කයා ළගට යනකොටත් එහෙමයි. පැයක් ගියත් වචනයක් කතාකළේ නෑ.. මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද..’

මට මුළු ලෝකයෙන්ම මාව සහවාගත හැක. එහෙත් සංසලාට මගේ මුළු හදවතම වීදුරු කන්නාඩියක් දෙස බලා ඉන්නාක් මෙන් කියවිය හැක.

‘හරි දුක හිතෙනවා එහෙම කල්පනා කරනකොට.. මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද... එහෙනම් මටත් කියන්න.. රෝද පුටුවට වෙලා කල්පනා කරන්න මටත් දෙයක් කියෙන්න මිතනේ..’

සංසලාගේ වචනමගේ ළය තවත් බර කළේය. ජීවිතය දුකක් බව සැබෑය. ඒත් ඒ දුක ගෙඩි පිටින් මේ පසුවට අතහැරිය හැකිද..

‘ධනුක.. මොනාදමය ආයින් කල්පනා කරන්නේ. ජීවිතේ දුක ඔයා ඔක්කොම අරගෙන කර උඩ තියාගෙන.. මට කියන්නේ ඔයා බර ඇදගෙන යනකොට බලා ඉන්න කියලද.. ඒක වාචනන පුළුවන්ද.. අම්මලට ජීවත් කරවන්න ඕනේ... නංගිව කසාද බන්දලා දෙන්න ඕනේ.. මාව සතීප කරන්න ඕනේ.. අපේ ගෙදරට කතාකරන්න ඕනේ.. මල්ලි කමලා කුමාර ගැන හොයලා බලන්න ඕනේ.. පැටියාට ප්‍රශ්න වැඩියි නේද..’

සංසලා මේතරම් පැහැදිලිව මගේ පසුව කියවුයේ කෙසේද.. මට පුදුම යිතුණි. ප්‍රශ්න ඇතිබව සැබෑය. ඒත් ඒ කිසිවක් දුකක් නොවේ.

‘ඔයා අද අපි ඔක්කොමලට ගලවගන්න ආපු රජෙක් වගේ. හැමෝම ඔයා දිහා බලා ඉන්නේ.. අපේ ගෙදරට ආපු පුංචි කොල්ලා අද මහ මිනිසෙක් වගේ ජීවිතේ බර ඇදගෙන යනවා. වෙලාවකට මට ඇඬෙන්නේ ඒවා හිතලා ධනුක. කතා කරන්නකෝ..’

සංසලා මගේ අත සොලවා කීවය.

‘මං විඳින්නේ දුකක් නෙමේ බබා.. ඒත් මට ඕන ඔයා ළඟට වෙලා ඉන්න. මගේ ප්‍රශ්න ඉක්මනට විසඳගන්න මට ඕන ඒකයි.’

මම බිඳුනු හඬින් කීවෙමි.

‘මො..නා..ද.. පු..ශ්..ත..’

‘මං ඔයාට දනගන්න කියන්නේ. ඒත් ඒවා ගණන් ගන්න එපා. තාත්තාගේ බිස්තසුත් වූට්ටක් විතර අවුල් වෙලා.’

‘පැටියට කිව්වද.’

‘ඔව්.. මට කමලත් කිව්වා. එයාට තනියම දැන් ඕවා කරන්න අමාරුයි.. අනිත් පැත්තෙන් මල්ලි තනිවෙලා. කමලයි කුමාරයි අනාථයෝ වගේ වෙලා. මෙහෙත් අම්මා කියනවා නංගිව ඉක්මනට බන්දලා

දෙන්තත් ඕන කියලා, විරාජිටත් රස්සාවක් කාම නැහැ, වෙඩින් එක කරන්නත් බබා සල්ලි නැහැ.

'කෙල්ලගේ අත කර පාවටට තියෙනකොට මටත් දුකයි ඩනුක.. මං උනත් රත්තරන් බඩුවක් දන්න ආස නැහැ.'

'තංගි එහෙම මුකුත් හිතන්නැ..'

'ඒත් පටි.. මං දන්නවා ඔක්කොම.. ඔයා ඒවා කරන්න ඕන.. නේද.'

'ලොකුවට නෙමේ බබා.. පොඩියට හරි.. නැත්නම් මට හිතට හරිනැ.. එයාලට හිඟන්නෝ වගේ එනේ දලා මට සැප විඳින්න බෑනේ.. නේද..'

'මං දන්නවා.. අපි තාත්තට කියමු.'

'බෑ බබා.. කොහොමටවත් බෑ.. ජීවිතේ ලොකු දෙයක් කෙනෙක්ගෙන් ඉල්ලගන්නට පස්සේ තව දේවල් ඉල්ලන්න බෑ.'

'මොකක්ද ලොකු දේ..'

'මේ ඉන්නේ..'

මම සංසලාගේ හිස අතගා කීවෙමි. ඇය මගේ උරහිස මාදුව සිපගන්නාය.

'ඔයා දත් මගේ.. ඔයාව රකින්න මට ඔයාගේ කාන්තා ළහින් තියන්න බෑ රත්තරන්..'

'මං දන්නවා මහත්තයෝ.. මොකක්ද අපි කරන්නේ.'

සංසලා මගේ පපුව මාදු ලෙස අතගා ඇසුවාය. හාත්පස කළුවර තවත් දඩ්ඩි ඇත. මම ඔහේ කළුවර කඳුයාය දෙස බලාගත්වනම බලා උන්නෙමි.

'මොකක් හරි පුංචි ව්‍යාපාරයක් ආයින් මට පටන් ගන්න වෙනවා.'

මම සංසලා දෙස බලා කීවෙමි. ඇය කතා නොකළාය.

'ආයින් දුක් විඳින්න..'

‘විරාජුන් ඉන්නවනේ.’

‘ආයින් පාරවල් වල රස්තියාදු වෙන්නෙපා පැටියෝ.. මං ඒ දවස්වල කොට්ටර විදෙව්වද.. මේ පපුවට සැතපීමක් නෑ.. මට හිතෙන්නේ ඔයා මං නිසා දුක් විඳිනවා කියලා.’

කළයුතු යමක් ගැන මගේ සිතටද හැඟීමක් තවම ආවේ නැත. සංසලා මගේ අක්ලේ ඇගිලි තුඩු පිරිමැද අත උණුසුම් කරගන්නාය.

‘සිතලද..’

‘චුට්ටක් විතර..’

මම පිටුපස අසුනේ දමාතිබූ ජර්සිය ගෙන සංසලාට දුන්නෙමි.

‘එපා.. මෙහෙම හොඳයි..’

‘මං හිතුවේ ගෙරදම ඉඳලා මොනවා හරි කරන්න.’

‘මොනවගේ දෙයක්ද..’

‘තාම හිතුවේ නෑ.. ඒත් මොනවා හරි කරන්න ඕන..’

‘හිතලා මොනවා හරි පටන්ගන්න. මටත් ආසයි ඔයාලා වැඩ කරනවා බලා ඉන්න.. මටත් මොකක් හරි වැඩක් දෙන්න.. මේකට වෙලා කරන්න පුළුවන් දෙයක්.’

සංසලා නවාතිබූ රෝද පුටුව මත අත තබා කීවාය. මගේ පපුව උණුසුම් ගියේ නොදැනුවත්වමය.

‘ඔයා මුතුන් කරන්නෙපා.. මං ළගට වෙලා ඉන්න.. ඒ ඇති.’

‘එතකොට ඔක්කොම හරිද..’

‘හරි..’

මම සිනාසී කීවෙමි. සංසලා මගේ කම්බුලක් ඇගේ ඇගිලි තුඩු වලින් අතගැටාය.

‘මගේ පොතේ ටිකක් වැඩිපුර සල්ලි ටිකක් තියෙනවා.. අපි ඒක අරගෙන මොනවා හරි කරමු..’

‘එහෙම බෑනේ මැණික.’

‘ඇයි බැරි.. මට ඔයා ඉන්නවනම් මොකටද සල්ලි.. තාත්තා

මුතුන් කියත් තැ. පොත තියෙන්නෙත් මං ගාව... කොළඹ නොයා මෙහේ බ්‍රාන්ඩ් එකකින් සල්ලි ගන්න පුළුවන්.. මං එතකොට පොතක් අරගෙන ආවේ..

‘ඇයි ඒක අරගෙන ආවේ..’

මම අපැහැදිලි හඬින් ඇසුවෙමි. සංසලා කතා නොකර මොහොතක් උන්නාය.

‘ඔයා ඔතනදි විතරයි ධනුක දුප්පත්.. අතින් ගොඩක් දේවලදි ඔයාහරි පෝසත්. සල්ලි වලදි උනත් ඔයා අසරණ වෙනවා බලන්න මම ආය තැහැ.’

‘තාත්තා කිව්වා ඉක්මනට සනීප උනොත් අපි දෙන්නගේ වෙඬින් එක ගන්නවා කියලා.’

සංසලාගේ ඇස්වල කපුළු පිරුණි. ජීවිතයේ දුක මෙන්ම සතුටද මේ පුංචි පසුවට දරාගන්නට නොහැක.

‘අපි ඊට කළින් මේ ඔක්කොම ප්‍රශ්න විසඳමු.’

‘ඊට පස්සේ...’

මම ඇයදෙස බලා ඇසුවෙමි.

‘අපි හරි වූවි ලෝකයක් හදගමු.. මේත් මෙව්වර විතර.. ඒ මට ඇකි.. ඔයාටයි මටයි විතරක්..’

සංසලා දකම දෙපසට විද හැර අඩි තුන හතරක දිග පළලක් පෙන්වා කීවාය. ඒ ඇතුලත ජීවිතය ඕනා තරම් ඇතිබව මමද විශ්වාස කරමි.

‘වෙද මහත්තයා මගේ කකුල සනීප කරලා දෙයි තේද ධනුක..’

ජීවිතයේ සියල්ල හිමිවී එක් පුංචි දෙයක් හෝ තමාට නොලැබේයැයි කියා සංසලා සිතනවා විය යුතුය. ජීවිතය ඒ තරම්ම ඇයට අකාරුණික වේයැයි මම විශ්වාස නොකරමි.

‘ජීවිතේ කොච්චර දේවල් සිද්ධ උනාද බබා.. අපි නොහිතපු දේවල්.. මේ අද අපි ඉන්න හැටි බලන්න.. මේවා මට තාම හිතයක්..’

එහෙම උන එකේ හැම දෙයක්ම අපිට ඕන විදිහට සිද්ධ වෙයි.

'හිය ආත්මෙක ඔයා මටත් එක්කම පින් කරලා ඇති.. මේ ආත්මෙත් කරන්නෙ ඒකමනේ.. දන්නා කාලේ ඉඳලා ඔයා දුක් විදිනවා.. මං කවදවත් දකලා තෑ පැටියා හයියෙන් හිනාවෙනවා. ඇයි ඒ ධනුක...'

මම මෘදුව සිතාපි සංසලාගේ අතක් අල්ලා ගත්තෙමි. මා දන්නේ දුක මෙන්ම සතුටත් පපුව ඇතුළෙන් විඳගන්නටය.

'හිනාවෙනවකෝ.. කුඩු.. කුඩු..'

සංසලා මගේ කිහිල්ලට ඇහිලි කුඩු තබා කිව් කවා කීවාය.

මම නැගී ආ සිතාවක් සමගින්ම වාහනය පණ ගැන්වූයෙමි.

14

මාලියාද්ද මහතාත් කසුනුත් රැගත් වාහනය මිදුලේ නැවැත්වූයේ මම සංසලාගේ තලලත් දෙපාත් වන්ඩුවේ මද රස්තේ කරගත් වං ඇපල දළ පොට්ටනියෙන් තවද්දිය. මම ඔහු දුටුවනම සංසලාගේ දෙපා පාමුළින් නැගිට්ටෙමි. තාත්තාව දකිද්දීම වාගේ සංසලාගේ දෙනෙත් වලට කදුළු පිරුණි. එවැනිම තෙත් බවක් මාලියාද්ද මහතාගේ ඇස්වලත් විය. ඔහු ඒ තෙත දෙනෙත් වලින් බලා උන්නේ මාදෙසය.

වචන වලින් විස්තර කළ නොහැකි අසරණ කාරුණික බැල්මක් ඒ දස්වල විය. ඔහු යමක් කියන්නට මෙන් ගොස් යළිත් එය ගිලගෙන

මගේ කරට අතක් දමා දුක්බර ලෙස මගේ පිටට තට්ටු කළේය.

‘තාත්තේ..’

සංසලාගේ ඇස්වල පිරුණ කඳුළු ඇගේ දෙතෙන් දෙකෙළවරින් ගලාගියේ බලා ඉඳිද්දීමය.

‘මං ආවේ ඔය දෙන්නා දිහා බලලා හිත ටිකක් තිස්කලංක කරගන්න පුනේ..’

මාලියාද්ද මහතා දුක්බර ලෙස කීවේය.

‘හැමදම උදේ මෙහෙම තමයි තාත්තේ.. ධනුක පැය තුනක් විතර මට බෙහෙත් කරනවා..’

සංසලා කඳුළු අතරින් කීවාය.

‘මං දන්නවා පුනේ.. ඔයා මට කියන්න ඕන තැ. ධනුක වගේ මමත් දුක් වින්දනම් ඔයාට ඔයාගේ අම්මව නැතිවෙන්නැ.. මට කරන්න බැරි උන දෙයක් අද ධනුක කරන්නේ..’

මම බිම් බලා ගත්තෙමි. මාලියාද්ද මහතා සංසලා ළමට ගොස් ඇගේ හිස අතගැටුවාය. මම කපුන්ගේ අතකින් අල්ලා ගත්තෙමි. කපුන් අහිංසක ලෙස සංසලා දෙස බලා උන්නේය.

‘අත්කල් ගෙට යන්..’

‘කෝ පුතා අම්මා.. නංගී..’

‘ඉන්නවා.. මං කතාකරන්නම්..’

මම කුස්සියට ගොස් අම්මාවත් නංගිවත් එක්කගෙන ආවෙමි.

‘මගේ කෙල්ල මේ ගෙදරට මෙහෙම එවන්න උනාට මට හරි වේදකයි ලීලක්කේ..’

මාලියාද්ද මහතා කීවේ ඇඬුම්බර ස්වරයෙනි. ඔහුට තවමත් අම්මාගේ නමත් මතක ඇත.

‘අනේ.. මහත්තයා මේ මොනවද කියන්නේ.. මට මගේ දරුවා වගේ මේ..’

අම්මාට ඇඬිණ. මාලියාද්ද මහතා අසරණව සංසලා දෙස බැලුවේය.

‘ඉස්සර මහවැලි සයිට් එකේ වැඩ කරන කාලේ ලීලක්කා

හදු මිහිස් මාළු හොඳ්දේ රස මට තාම මතකයි. මතකද සෝමරත්නයි මායි පාත් රාත්තල් දෙකක් විතර කෑවා ඒ මාළු හොඳ්ද එක්ක.

අම්මාගේ ඇස්වලින් කඳුළු සට සට ගා වැටිණ. සංසලා දැවී ගිය දෙනෙකින් මාදෙස බැලුවාය.

‘ධනුක මගේ කෙල්ල එක්ක යාළුවුනා කියලා මං සෝමරත්නට බැන්නා. මට අදටත් ඒ දුක වාචන්නෑ.. මෙහෙම කොල්ලෙක්ට හැදුවට පින් දෙන්න අද ජීවත්වෙලා ඉන්නෙ ලීලක්කා විතරයි.’

මාලියැද්ද මහතාගේ අසරණ හඬ මගේ පසු කුහර බිඳගෙන හදවත පතුලටම කාන්දු වෙයි. ඒ දුක්බර අතීතය දත් ගොඩ දැමීම පලක් නැති දෙයකි.

‘ධනුක කියනවා මගේ කෙල්ලට සතීප කරන්න පුළුවන්ලු.. මං දන්නෑ ලීලක්කේ.. මේ කොල්ලා උගේ කකුල් දෙක දීලා හරි ඒක කරයි.. ඒ නැති උනත් මේ කකුල්දෙක පණ නැති කෙල්ල ලේලි හැටියට ලීලක්කා පිළිගන්නා.’

අපට මේතරම් පින් දෙන්නට තරම් මනා පුණ්‍ය කර්මයක් මෙතන සිදුවී නැත. මගේ ආදරය මගේ සෙනෙහස පිතටවත් බාල්දු කරනවා දකින්නට මම අකමැත්තෙමි. මේ ජීවිතය තුළ ඇත්තේ සියයට සියයක් පිරිසිදු සෙනෙහසකි.

‘පුතත් දත් ලොකුයි නේද..’

අම්මා සංසලාටත් මටත් මැදිවන්නට ඉඳගෙන උන් කසුන්ව පෙන්නා කීවාය. කසුන් ඔළුව කසා සංසලා දෙස බලා සිතාපුනේය.

‘අක්කයි ධනුක අයියා නැකුව ගෙදර ඉන්න බැලු. ඇයි හුරුකල් වෙන්න කවරුත් නැතේ.’

සංසලා කසුන්ගේ හිස ආදරයෙන් අතගැවාය. එහෙත් කලකට පෙර අක්කා මලෝ ඇවිලුන හැටි මට සිහිවිය. අත්දකීම් දුක් කරදර විසින් ජීවිතය වඩාත් දයාබර කළේය... මානුෂික කළේය..

‘පුතා අක්කත් එක්ක ඉන්න... මං ධනුක අයියා එක්ක පොඩ්ඩක් එළියට ගිහිල්ලා එන්නමි.. ධනුක ඇඳුමක් දුගෙන එන්න.’

මාලියුද්ද මහතා හිටිවනම කියද්දී මම සංසලා දෙස බැලුවෙමි.
සංසලා පුදුමයෙන් මෙන් මාලියුද්ද මහතා දෙස බැලුවාය.

‘ඇයි තාත්තේ..’

සංසලා ගැහෙන කටහඬින් ඇසුවාය.

‘හිකම් පුතේ.. මට ධනුක එක්ක ටිකක් තහියම් කතා කරන්න
මිනේ.’

මාලියුද්ද මහතා කතා කරනා හඬ මගේ කාමරයට ඇහෙයි.
මාත් සමහම හුදෙකලාවේ දෙඩන්නට ඔහුට ඇත්තේ මොනවාද..
මගේ හිත කුතුහලයෙන් පිරුණි. ජීවිතයට එකපිට එක පාත්වු හෙණ
ගෙඩි හොඳටම ඇතිය. තවත් ගිත්දර මේ පපුවෙන් ඉසිලිය නොහැක.

‘පුතේ.. මහත්තයලා කෑමට ඉන්නව තේද..’

අම්මා කාමරයට එබී ඇසුවාය.

‘ඔව්.. විරාජව හන්දියට යවලා මාළු ටිකක් හරි ටිකක්
හරි ගෙන්න යන්න.’

සංසලා රෝද පුටුව කරකවාගෙන කාමරයට ආවේද ඒ
මොහොතේමයි. අම්මා අප දෙස මොහොතක් බලා ඉඳ දෙර රෙද්ද
අතහැර යන්නට ගියාය. සංසලා රෝද පුටුවෙන්ම පැමිණ මගේ
අතක් දැඩිව අල්ලා ගත්තාය.

‘ධනුක.. තාත්තා මොනවද කියන්න යන්නේ.’

‘බයවෙන්නෙපා.. හිකම් කතාකර කර ඉන්න වෙන්නැති..’

‘මාත් නැකුව..’

‘මං ඇවිත් කියනවනේ මැණික.. බයනොවී ඉන්න.’

‘තවත් ගිත්දරද දන්නැ.. පැටියට(මයි) නැම කරදරයක්ම..’

‘දුක් කරදර විඳින කොට බබා...’

මම කියන්නට ගියදේ හිලගෙන සංසලා ඉඳගෙන උන්න
රෝද පුටුව අසල බිම දණ ඔබා ඒ දෙකළවා මත දැම මැබුවෙමි.

‘ජීවත්වෙනවා කියලා දන්නවා තේද.’

සංසලා මගේ වාක්‍ය සම්පූර්ණ කළා ය. මම ඔව් යැයි කියන්නට
මෙන් හිස වැනුවෙමි.

‘කොහොමද දන්නේ.’

මම මොලොක් හඬින් ඇසුවෙමි. ඒ ඇස්වල අභිංසක ආඩම්බරකමක් විය.

‘අවුරුදු දහ අටකට මගේ ජීවිතේ සිද්ධ නොවුන දේවල් ඔයා හම්බ උනාට පස්සේ සිද්ධ උනා. මං හිතලා ජීවත් වෙන්නම මිනේ කියලා හුස්ම ගත්තේ එද ඉඳලා.. එද වෙනකල් ජීවත් උනේවත් කොහොමද කියලා මම දන්නෑ ධනුක..’

මම නැගිටිවේ සංසලාගේ කෙටි සාය මැක් කර ඒ හිරි වැටුන අප්‍රාණික දණහිය හිමිහිට සිපගෙනමය.

‘ඉක්මනට එන්න හොඳේ..’

සාලයට රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන එද්දී සංසලා කීවාය. මාලියැද්ද මහතා අප දෙදෙනා දෙසම බලා ගෙන උන්නේය. ඒ ඇස්වල වූයේ දුකකට වේදනාවකට වඩා කුළුණුබර බවකි.

‘අපි හිඟිල්ලා ඉක්මනට එන්නමි පුතේ.. ලීලක්කේ බත් කන්න එනවා හොඳේ..’

මාලියැද්ද මහතා අභිංසක හඬින් කීවේය. අම්මාගේ දෙනෙත් තෙත්වන්නට ඇත. ඇයට ඒ වචන ටික පවා මහමෙර වගේ බව මම දනිමි.

‘නා..ත්..තේ..’

සංසලා දෙරකඩදී මාලියැද්ද මහතාගේ අතින් අල්ලා ගත්තාය. ඒ ඇස්වල බයාදු අසරණ බැල්මක් විය.

‘ඇයි පුතේ..’

‘ධනුක ගොඩාක් දුක් විඳිනවා තාත්තේ..’

‘මං දන්නවා පුතේ. ඉතින් ඇයි මේ..’

‘නෑ මුකුත් නෑ..’

සංසලාගේ දෙනෙත් අග කළුවය. මේ යන ගමන ගැන ඇය ඕනාවටත් වඩා හිතන්නීය.

‘ඔයාගේ පණ.. මගෙත් පණ තමයි පුතේ.. අපි යත් ධනුක..’

මම මිදුලේ නිමු වාහනයට නැග එය පණ ගන්වා සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය මිදුලේ සිට අසරණව සිතාසුනාය. මාලියැද්ද මහතා වාහනයට නැගින පසු මම වාහනය පාරට දමුවෙමි. මුළුත් නොකීවද මහා බරක් මගේ හිසේද විය. ඔහුද බොහෝ දුරක් යනතෙක් කතා කළේ නැත.

‘අපි ටවුමේ රෙස්ට් හවුස් එකට යන්..’

ඔහු කියන්නටත් කළින් මම වාහනය තානයමට යන මාවතට දමුවෙමි. මාලියැද්ද මහතා ඉන්නේ බර කල්පනාවකය. ඔහු උන්නාට වඩා මදක් වැහැරී ගොස්ය. තානයමී ලොබියේ තිස්කලංක නැතක අපි ඉඳගත්තෙමු. මාලියැද්ද මහතා බ්‍රැන්ඩ් බාගයකුත් බියර් බෝතලයකුත් ඇණවුම් කළේය.

‘කෙල්ල සතුටින් ඉන්නවා දක්කහම මගේ හිත හරියට පිරුණා ධනුක..’

ඔහු කුඩා විදුරුවට පුරවාගත් බ්‍රැන්ඩ් විදුරුවෙන් බාගයක්ම හිස් කර කීවේය. මාලියැද්ද මහතා ඉන්නේ සැතපිල්ලෙන් යැයි මට සිතූණි. එය මට ඊටත් වඩා ලොකු සැතපිමකි.

‘ධනුක..’

‘ඇයි අත්කල්..’

‘මං තීරණ දෙක තුනක් අරගෙන ධනුක ආවේ..’

ඔහු මගේ දෙනෙත් දෙස එක එල්ලේම බලා කීවේය. ‘මගේ පපුව මොහොතකට හිරවිය. අප ජීවිත ගැන ගන්නට තව ඇත්තේ කවර තීරණද.. දෙවිය විසින් සියල්ල තීරණය කර අවසානය.’

‘මං මගේ කෙල්ලව ලොකු උත්සවයක් අරගෙන ඔයාට බන්දලා දෙනවා.. ඒත් ධනුක අබ්බගාන කෙල්ලෙක් වෙලා රෝද පුටුවක ඉඳගෙන මනමාලියෙක් වෙන්නේ කොහොමද..’

‘සංසලා මං ළඟ ඉන්නවනම් අපිට කසාද බඳින්න හදිස්සි නැහැ.. මට එයාව සනීප කරගන්න ඕන..’

‘ඒත් ධනුක හැම දේකටම පිළිවෙලක් තියෙන්න ඕනනේ. ඔයාගේ අම්මා ඉන්නවා.. නංගි ඉන්නවා.. මටත් තාත්තා කෙනෙක්

විදිහට යුතුකම් කියෙනවා කොල්ලෝ..

ඔහු කතා කරන්නේ යමක් පසුවේ හිරකරගෙනය.

'මට ඕන මිටක් වඩා ඔයාව මගේ කෙල්ලට ළං කරන්න. එතකොට මගේ හිතට හරි නිදහසක් දුනෙනවා.. මගේ කෙල්ල හොඳ රැකවරණයක ඉන්නවා කියලා..'

මිටක් වඩා ඇයට ළංවිය හැකි ක්‍රමයක් මම තොදනිමි. ඇගේ හදවතේ ඇතුළු ඇට ලේ මස් නහර වලට පවා මම එබී ඇත්තෙමි.

'අපි අම්මවත් අරගෙන කොළඹ ගිහිල්ලා ඔයාලා දෙන්නගේ කසාදේ රෙජිස්ටර් කරමු.. කෙල්ලගේ හිතේ සත්තෝසෙට පුංචි පාවියකුත් දමු..'

මාලියැද්ද මහතා සන්සුන්ව කීවේය. මම බිම බලාගත්තෙමි. දෙවය විසින් මට පැවරූ සත්කකය නීතියෙන් මට ලැබෙන දිනය ළඟය. සතුටු වෙනවාද ආඩම්බර වෙනවාද කියා මම තොදනිමි.

'ලබන සතියේ හොඳ තැකූත් දවසක් කියෙනවා. මං ඔක්කොම ලැස්සි කරන්නමි.. ධනුක අම්මවයි කෙල්ලවයි නංගිවයි අර ළමයවයි එක්කගෙන එන්න..'

මට කියන්නට දෙයක් නොවීය. ජීවිතය මා අභියසය. ඒත් මේ ජීවිතය මේලෙස අනුලාගන්නට මම අපමණව දුක් වින්දෙමි. අපමණ කැපකිරීම් කළෙමි. මේ ඒ කඳුළු කතාවේ මල්බර වසන්ත කාලයද..

'ඊට පස්සෙ ඔයා සනීප කරගන්න ඕන ඔයාගේ ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් නෙවි.. බිරිදව.. වයිල්ව.. හරිද..'

මම හිස ඔසවා සිනාසෙන්නට වෙරු දරුවෙමි. මගේ ඇස් බොදව තිබෙනු මාලියැද්ද මහතා දකින්නට ඇත.

'දුකටද සතුටටද ධනුක අඬන්නේ..'

ඔහු කුඩා දරුවෙකු මෙන් මොලොක් හඬින් ඇසුවේය. මම සිතල බියර් විදුරුව ඇඟිලි තුඩු වලින් පිරිමැද්දෙමි.

‘වෙද මහත්තයා සංසලාච සනීපකරයි කියලා මම ලොකු විශ්වාසයක ඉන්නවා. ඒත්.. මම කියන්න දන්නෑ.. එහෙම නොඋනත් මං එයාට ජීවිත කාලෙම බලා ගන්නවා. කිසිම දුකක් දෙන්නෑ.. මට අත්කල්ට කියන්න පුළුවන් එව්වරයි.’

‘ඔහුක.. මං උඹ ගැන දන්නවා කොල්ලෝ.. ගොඩාක් දන්නවා. පුතා උඹ මට මගේ කරුණ කාලේ මතක් කරලා දුන්නා. ගුණියෙක්ගේ තන්දෙක ඕන පිරිමියෙකුට ඉඹගෙන ඉඹගෙන යන්න පුළුවන්.. ඒත් හදවත එහෙම ඉඹන්න බැහැ.. මගේ දුව මෝඩ බොළඳ කෙල්ලෙක් නෙව් ඔහුක..’

‘මං දන්නවා.’

‘එයා එයාගේ අම්මා වගේමයි.. ඔයා වගේ කෙනෙක් ලබන්න මගේ දුව වාසනා වන්න උනා වගේම එයා වගේ කෙල්ලෙක් ලබන්නත් ඔයා වාසනා කරලා ඇති.. පිරිමියෙකුගේ ආත්මෙටම එහෙම හැම කෙනාටම ආදරේ කරන්න බෑ ඔහුක.’

මගේ දස් තෙත්විය. මාලියැද්ද මහතා එය කිවයුතු නැත. ආදරය මම ඇට මිදුළු තුළින්ම වටහාගෙන ඇත්තෙමි.

‘මගේ දේපොළ වලින් කෙල්ලට ලැබෙන්න තියෙන දේවල් මම හෙට අනිද්දම ලියලා දනවා. මං උඹලා දෙන්නට බන්දලා දීලා අයින් කරනවා නෙව්.. මට ආසයි ඔහුක.’

මාලියැද්ද මහතා පොඩි දරුවෙකු මෙන් කීවේය.

‘ඕවා ඔය තරම් හදිස්සියේ මොකටද කරන්නේ අත්කල්.. මට සංසලා උන්නම ඇති.’

මම බයාදු හඬින් කීවෙමි.

‘ඔහුකට මම අමුතුවෙන් දුවට දෙන්න ඕන නැතේ.’

‘හැමදම මං ගාව කියන්න..’

‘ඒකනේ ලබන සතියේ කසාදේ රෙජිස්ටර් කරමු කිව්වේ.. හෝමාගම මං අලුත් ගෙයක් හැදුවා කාලයකට ඉස්සෙල්ලා.. ඒක මං

දුවට ලියනවා.. ඒත්..

ඔහු යමක් කියන්නට ගොස් එය හිලගත්තේය.

'කෙල්ලවත් සනීප කරගත්ත දවසට ධනුකයි දුවයි මං ලහ ඉන්න. නැත්නම් මටයි කොල්ලටයි පාඑයි.'

ඔහු දෙකොල් පොඩ්කර කීවේ ඇවිලී ගිය දෙනෙත් වලින් මා දෙස බලාය.

'මම වෙන කොහේ යන්නද. අත්කල් කසුන් කමලා කුමාර මටත් ඉන්නේ එව්වරයි අත්කල්.'

'කවදහර් මගේ පොඩි එකාටත් හොඳ කෙල්ලෙක්ව ලැබුනොත් මට ජීවිතේ හරි තිදහස්.. මම උන් දෙන්නවම හැදුවේ හරි අහිංසක විදිහට.. මං එලවලත් ඔයා මගේ කෙල්ලට ආදරේ කර කර දුක් වින්ද.. ඒ වගේ මගේ කොල්ලවත් හොඳ කෙල්ලෙක් කවදහර් ලැබුන දවසට මට තිදහසේ මැරෙන්න පුළුවන් ධනුක..'

'අත්කල් අපිට නැතිවෙන්නද අත්කල්. අපේ ජීවිත වල තව කොච්චර දේවල් වෙන්න තියෙනවද..'

'මගේ කෙල්ලගේ අම්මා උන්නනම් ධනුකට පුදුම විදිහට ආදරේ කරයි. මම එව්වර ආදරේ කරන්න දන්නද.'

ඔහුගේ කතාවට මගේ දස්වල කපුළු අලුත් විය. ඔහු අහියස හෙළන කපුළු ගැන මට අහිතක් තිබුනේ නැත. මේ මගේ තාත්තාය.. මා ආදරය කරන මගේ සංසලාගේ තාත්තාය..

'දූතට මෙහෙම කසාදේ රෙජිස්ටර් කරලා කෙල්ල සනීපඋනාම අපි ලොකු වෙච්න් එකක් ගමු.. මට තියෙන ලොකු ආශාවක් ඒක..'

ඔහු අවසන් බුන්ඩ් විදුරුවත් බේ කීවේය. ජීවිත කාලයේ මට හමුවූ ආදරණීයම මිනිසා දෙය මම අදහාගත නොහැකිවාක් මෙන් බලා උන්නෙමි. ඔහු මට දුන් සියල්ල වෙනුවෙන් යුතුකම් කරන්නට මට මගේ ජීවිත කාලයත් මදිවෙනු ඇත.

'සාලියවත් බේන්නස් එකට ගන්න කියලා අත්කා ඇවිත් කිව්වා.. උත් ගොඩක් වෙලා මං ලහට ඇවිත් ඇඬුවා. දුන් ඉස්සර මිනිහා

නෙව් ගොඩාක් හැදිලා.. මං මිනිහවත් සයිට් එකකට දන්න හිතත් ඉන්නෙ.. ධනුක මුකුත් හිතන්නැ නේද..

මම බිම බලාගත්තෙමි. අපි අතර කරඟයක් තිබුනේ අතීතයේය. ඒ සංසලා වෙනුවෙනි. මම දුක් විඳම ඒ තරඟය දිනුවෙමි. සාලිය ගැන අද මට ඇත්තේ හිස් හැඟීමකි. අනිත් අතට ඔහු මාලියැද්ද මහතාගේ හැති පුත්‍රයාය. සියල්ලන්ටම යුතුකම් කළ යුතුය.

‘අතේ නෑ අත්කල්..’

‘ධනුක මේ කරදර ඉවර වුනාට පස්සේ ඇවිල්ල ඔබ්බේ එසේ වැඩ බාරගන්න. මට ඔයාටයි කසුන්ටයි මේ බිස්තස් එක උගන්නන්න. ඕන. මං මේවා හරි දුක් විඳලා හැදුවේ ධනුක..’

‘මං දන්නවා අත්කල්..’

‘කවදහරි අම්මව දලා කොළඹ එතවට එයාලා කැමති වෙයිද..’

‘නංගිසි විරාජ්‍යයින් බඳින්න ඉන්නේ.. ඒ කටයුතු ඉවර කරලා දම්ම දවසට ඒ දෙන්න අම්මව බලාගනි. මටයි සංසලාටයි පුළුවන් හැම වෙලාවෙම හිඟිල්ලා එයාලව බලලා එන්න..’

‘ඒක ඇත්ත. එයාලවත් තනි කරන්න එපා. ධනුක දුක් විඳින කාලේ උන්නේ එයාලා.. අම්මා දුවට ආදරේද.’

‘දත් මටයි නංගිටයිත් වඩා ආදරෙයි.’

‘මේ කෙල්ල මේකරම් වාසනා කරලත් මෙහෙම උනානේ.’

‘එයාට එයාගේ ජීවිතේ ගැන දුකක් දනෙන්න නියන්නැ.’

‘එව්වරයි ධනුක.. අපේ කෙල්ල බඩගින්නේ හරි ආදරෙන් ඉන්න කැමති කෙල්ලෙක්. එයාගේ අම්මත් ඒ වගේ. අපි යත්.. අම්මගේ බත් කටත් කන්න දන් ආසයි.’

අප තානායමින් පිටත්වෙද්දී දහවල් දෙළහත් පසුවී තිබුණි. මාලියැද්ද මහතා වාහනයේ කවිඵව ඇර දෙරට අතක් කබාගෙන ඇත කඳුදෙස බලාගෙන කල්පනා කරමින් උන්නේය. ඔහුගේ මුහුණේ අභිංසක තෘප්තිමත් බවක් විය. ඒ තෘප්තියට අල්ප මාත්‍ර වශයෙන් හෝ සම්මාදම් වන්නට මට ලැබීම ගැන මම මුළු හදවතින්ම සතුටු

වූයෙමි.

‘පැටියක් බිට්ටි තේද..’

සංසලා මගේ මුව ඉවකර ඇසුවාය. මම සිනාසී බිම බලාගත්තෙමි.

‘බියර් එකක් බිට්ටි..’

‘මට ගෙ ආවා.. වැඩිය බීලා අහුවෙන්නෙපා..’

මම සංසලා දෙසම බලාඋන්නෙමි. ලබන සතියේ අපේ විවාහය සිදුවන බව ඇයට කියන්නට මම ආශාවෙන් උන්නෙමි.

‘ඇයි ධනුක..’

මම සංසලාගේ සුදු වමන දේතින් ගත්තෙමි. මේ අතට මේ තරම් ඉක්මනට රන් මුදුවක් පළඳවන්නට ලැබේයැයි මම සිහිනෙහුදු නොසිතුවෙමි.

‘ඇයි ධනුක..’

‘හවසට වවුමට යන්.’

‘මොකටද...’

‘මේ අතට ලස්සන වූව් මුද්දක් ගන්න ඕන.’

සංසලා මාදෙස බලාගත්වනම බලා උන්නාය.

‘හදිස්සියේ.. මේ අත ඔයාගෙනෙ ධනුක.. අදම මුදු දන්න

මිනද..’

‘අද නෙමේ.. ලබන සතියේ.. කොළඹදි..’

‘මට තේරෙන්නෑ රත්තරං...’

‘ලබන බදද.. උදේ දහයයි හතළිස් හතරට නැකන තියන්නේ.’

‘ඇයි මට එකපාර කියන්නැත්තේ.. මෝඩයා..’

‘අපි එදා බඳිනවා බබා.. තාත්තා ඇවිත් මාව එක්ක ගෙන ගියේ ඒක කියන්න.. කසාදේ රෙජිස්ටර් කරනවා.’

සංසලා කතාකළේ නැත. ඒත් කඳුළු කෝවිටිය ඇරඹිණ.

‘ඔයා කොවිටර් ලස්සන මනමාලයෙක්ද.. මං අබ්බාගත කෙල්ලෙක්.’

‘ආදරේ හැල්ලු කරන්නෙපා මැණික..’

‘හැල්ලු කරනවා නෙවේ පැටියෝ... මට වාවගන්න බෑ.. මේ පපුව.. දන් පිපිරෙයි.’

‘දන් ඇඬුවා ඇති.. හිතාවෙන්න තියෙන ඒවටත් ඇඬුවාම..’

‘හිතාවෙන්න තවකොච්චර දවස් තියෙනවද ධනුක.. බැන්දට පස්සෙ අපි දෙන්නා...’

සංසලා කියන්නට ගියදේ හිලගෙන මා දෙස දෙතොල් තද කර බැලුවාය.

‘කොහොමත් ජීවිතේ පුරා මං ඔයා ළගම තමයි බබා.. ඒක බැන්දයි නොබැන්දයි කියලා වෙනසක් නෑ.’

‘ධනුක.. මට අතදෙන්න.’

මම දකුණත ඇයට දිගු කළෙමි.

‘මාත් එකක් දන්න ඕන නේද..’

‘මුද්දක් දන්න මං සුදුසු නම් දන්න...’

සංසලා හිස ඔසවා බැලුවාය. ඒ ඇස්වල ගොඩ ගැහුණු කඳුව පොකුරකි.

‘මේ අතට මුද්දක් දන්න තරම් මායි සුදුසු නැත්තේ මහත්තයෝ.. ඔයා නෙමේ.’

මගේ දකුණත දෙතොලතර තබා සිප ඇය කීවාය. මුළු දකුණතම හිරි වැටී ගියාක් බවටිය.

හෙට අපේ විවාහය පියාපදිංචි කරනා දිනයයි. අහඟරුවාද රැය පුරාම මට නින්දක් නොවීය. දස් යානමට පියවිගෙන එද්දී නිරුවත් පසුවට සමත් පිවිට මල් වැටෙන්නාක් බදු අනුපමේය හැඟීමකින් මම දැවී යන්නෙමි. හදවතේ කුනීම බිත්ති මේ දත් දත් පුපුරා යතැයි මම ඇත්තටම බියවිමි. එක ජීවිතයක් තුළ අදහාගත නොහැකි ඕනෑතරම් දේ සිදුවිය හැක. එහෙත් හෙට උදවෙත දවස තවමත් මට පුවබර නිදිබර රැයක පැටළුන සිහිනයක් මෙනි.

ඈ එකොළහේ සිට තුන් හතර වතාවක්ම මම සංසලා නිද ඉන්නා කාමරයට එබී කාමරයේ වූ අඬ අසුරින් ඒ සුදු මුහුණ දෙස බලා නැවතත් කාමරයට ආවෙමි. ඈ දහයට පමණ සංසලා නිදගනිද්දී මම ඒ දෙපා ඔසවා සුදු කොට්ටය මත තැබුවෙමි. තවමත් ඒ දෙපා මා තැබූ අයුරින්මය. අඳුරේම ගොස් ඒ සුදු යටිපතුල් ඉඹගෙන ඉඹගෙන යන්නට තරම් නිර්මල ආශාවක් ශාන්තවූ අනුරාගයක් මට දැනුණි. එහෙත් මගේ උණුසුම ඒ දෙපා වලට නොදුනේ. උණුලා ගන්නට බැරි එකම දෙයක් එයම වේ. මේ රැයේ කාව හෝ ඇහැරුවාගෙන මගේ කතාව මුල සිට මේ රැය දක්වාම මොහොතක්.. තත්පරයක් නැරම කියන්නට ඇත්තමි යැයි මට සිතූණි. මම සුරංගනාවියකට ආදරය කෙරුවෙමි. ඒ සුරංගනාවිය මට පෙනී පෙනී අඟිමි වන්නට හිය වාර අනන්තය. අද මේ එහා කාමරයේ ජීවිතයේ කිසිවක් නොවූ ලෙස දෙනෙත් පියාගෙන ඉන්නේ ඒ මා ආදරය කළ සුරංගනාවියයි. හෙට විවාහ රෙජිස්ටාර් ඉදිරියේ මගේ නිත්‍යානුකූල බිරිඳ වශයෙන් මා බාර ගත්තේද ඒ සුරංගනාවියයි. මට තවමත් අදහාගත නොහැක්කේද ඒ දෙයමය.

ජීවිතයේ විදි දහසකුත් එකක් වද වේදනා මේ දුප්පත් පසුවට බරක් වූයේ නැත. එහෙත් අද ඒ කළු එකකාවේ කෙළවර වූ මේ අසාමාන්‍ය හිමිවීම මට දරාගත නොහැක. දෙවියන් මට ජීවිතය රෝල් කර එවූයේ අහිමිවීම් රැසක් සමඟිනි. එහෙත් ඒ සියළු අහිමිවීම් වල පාවූව පිරිමසන්නට මෙන් එක් උහුලාගත නොහැකි හිමිවීමක් ඒ දෙවියන්ම මගේ දෙවයේ මැටිවේය. මහා මැදියමේ මෙසේ ඇහැරි කළුවර කාමරයේ ඉඳගෙන මේ දුක් විඳින්නේ ඒ හිමිවීම උහුලාගත නොහැකිවිය.

තනිකඩ ජීවිතයේ ගෙවියන අවසාන රාත්‍රියේ මට නින්දා යාමටවත් ආවේ නැත. මගේ ආදරය මාව ඇහැරවා තැබූ එකම රාත්‍රිය මෙය නොවේ. සමහරවිට අවසාන රාත්‍රියද මෙය තෙවනු ඇත. රසබර දයාබර අතීතය වැල් රෝස අත්තක් මෙන් මගේ පසුවේ දවටි දවටි පසුව සිරුවේය. මම වතුර පොදකින් මුහුණ තෙමාගෙන ගබ්ද නොනැගෙන ලෙස කුස්සියට පැමිණ කෝපි එකක් හදගන්නෙමි. කෝපි එක හදගෙන එද්දී මම නිකමට මෙන් දෙර රෙද්ද මැත්කර සංසලා දෙස බැලුවෙමි.

ඇගේ ඇස් ඇරි දෙර වෙතට යොමුව තිබුණි. මම මොහොතක් ඒදෙස බලා උන්නෙමි. සංසලා මට අතින් කතාකළාය.

‘නින්දා යන්නා නේද.’

ඇදේ ඇගේ හිස අද්දරට වන්නට ඉඳගනිද්දී සංසලා ඇසුවාය. මම ඒ මුහුණ අඩ අප්පේ බලාගත් වනම බලාඋන්නෙමි.

‘ඔහොම කමියයක් නැතුව සරම් ඇඳලා ඉන්න කොට හරි හැඩයි..’

සංසලා ඇගේ හිස අද්දර වූ මගේ කුස සිපගෙන සිටියාය. මම ඒ කුඩා තළුල් තලය වැසෙන්නට සුරත තැබුවෙමි. තුනී රස්තයක් ඒ තළලතේ විය.

‘බලං ඉඳලා එපා වෙන්නැද්ද..’

සංසලාගේ හඬ ඕනාවටත් වඩා මොලොක්ය. මම හිස වැනුවෙමි. මම ප්‍රතිමා ශිල්පියෙකු නම් ජීවිතය පුරාම අනන්ත දුක් වේදනා විඳ මා තෙලු එකම ආදර ප්‍රතිමාව මේ මුහුණයි. තමා තෙලාගත් ප්‍රතිමාව දෙස බලාගත්වනම බලා ඉන්නවා හැරෙන්නට

ප්‍රතිමා ශිල්පියෙකුට අත් සතුටක් නැත.

‘කෝපි වුට්ටක් පොවන්නද.’

‘එළියේ සීතලද ධනුක.’

‘ටිකක් සීතලයි..’

‘මාව ඔයාගේ කාමරේට අරගෙන යන්න.. මට මෙනතට මුණ නියාගෙන ඉන්න මින.. හෙට එළිවෙනකමි..’

මම සංසලාව දකින්නම වඩා ගත්තෙමි. ඇය මගේ ගෙළවටා දේනම යවා පටලා ගත්තාය.

‘නංගි ඇහැරුනොත් බලයි කෝ කියලා.’

මම කාමරයෙන් එළියට යද්දී කීවෙමි.

‘එයා දන්නවා මාව අරගෙන යන්න ඉන්නේ එයාගේ මෝඩ අයියා විතරමයි කියලා.’

මම සංසලාව මගේ ඇඳ මත පුපා වට්ටියක් තබනා කරමි මාදුව බැතිබරව තැබූයෙමි. මම ඇඳමක වාඩි වෙද්දී සංසලා මගේ උකුලට රුටා වීත් හිස තැබුවාය.

‘හෙටින් පස්සේ මේ කොළ පැටියා නෑ.. අතේ පව්.. කසාදයක් බැඳපු ලොකු මිනිසෙක්.’

සංසලා ඉස්සි ඉස්සි පැමිණ මගේ දෙතොලතර ඇගේ දෙතොල් තැබුවාය. ඒ පහස අලුතෙන්ම නඳුනා ගන්නට මෙන් මම ඒ දෙතොලතර මාදුව දැනුත්ගත වුනෙමි. ඇය දෙනෙත් පියාගෙනම මගේ ගෙළ බදුගෙනම උන්නාය.

‘ධ..නු..ක.. මාව මෙනෙම නැමදම නියාගන්නවා නේද..’

සංසලා මගේ දෙතොලතරින් දෙතොල ගෙන ඒ උණුසුම කම්බුලට ගෙළට පපුවට රැගෙනයන අතරවාරයේ ඇසුවාය. තුනී ර ඇදුමෙන් පමණක් වැසුන ලමැදෙන් එන මාදු රස්නය මගේ නිරුවක් පපුවට ළං ළංව දනුණි. මම සංසලාව ඇඳමක සතපවා ඒ මුහුණට බරවුනෙමි.

‘අපි හතිමුත් යන්නෑ.’

ඇගේ පපුවට බරවු මගේ හිස කෙළවරක් නොමැතිව පිරිමදිමින්

සංඝලා ඇසුවාය. මම මෙළොක් ඒ ප්‍රමුදෙන් මුහුණගන්නට ලෝබ කමින් එහෙමීමම උන්නෙමි.

‘දවසක් හරි කොනේ හරි නැවතිලා ඉමු.. මට ආසයි.’

‘බබාට ආසනම් යමු..’

‘ඇයි ඔයාට ආස නැද්ද.. මං අබ්බගාක කෙල්ලෙක්නේ නේද.. ඔයාගේ ජීවිතේ ලස්සනම දවසක් මං හිතේද..’

මම අතින් සංඝලාගේ මුව වැසුයෙමි. ඇගේ හිත බිඳවන්නේ ඇගේ අසරණ කමයි. මේ තරම් ජීවිතය පැදී තිබියදී එය කළුපිත් බොර වෙනවා දකින්නට මම ආශා නොකළෙමි.

‘අපේ ජීවිතේ හැම දවසක්ම ලස්සනයි. අපි නුවර හෝටලේක හෙට රැ නවතිමු.’

‘මගේ තියෙන හැම දෙයක්ම ගන්න රත්තරං.. ඒවා ඔයාගෙන මහත්තයෝ. ඔක්කොම..’

සංඝලාට ඇඬිණි. මම ඇගේ තුනී රැ ඇඳුමෙන් වැසුණ පසුවට දෙතොල් තබාගෙනම උන්නෙමි.

‘තාත්තා සාලියට ඇයි සයිට් එකක් බාරදීලා තියෙන්නේ. එයා පිස්සෙක් බව තාත්තා දන්නැද්ද.. අර හොඳ දවස තිසා මං මුතුක් කිව්වේ නෑ..’

සංඝලා අමනාපයෙන් මෙන් කීවාය. සාලිය නැදකමට සංඝලාගේ මස්සිනාය. මට සංඝලාගේ ජීවිතය ගැන ඇර මාලියැද්ද මහකා ගන්නා අත් කීරණ වලට බලපෑම් කරන්නට අයිතියක් නැත.

‘තාත්තාට කවරුත් නෑ උදව් කරන්න.. පිට කෙනෙක් ගන්නවට වඩා තමන්ගේ කෙනෙක් දන එක හොඳ තිසා එහෙම කරන්න ඇති.’

මම හිස් හැඟීමෙන් කීවෙමි.

‘ඇයි ඔයා ඉන්නේ.. ඔයා තාත්තගේ බෑනා.. කවදහරි මේවා ඔයයි මල්ලියි කරන්න ඕන බිස්තස්.. නේද පැටියෝ..’

‘මං තාත්තගෙන් ඉල්ලුවේ ඔයාව විතරයි.. මට ඕනෙන් එව්වරයි.. වෙන ඒවා ඕනනෑ මැණික..’

‘අන්තිමට ලොකු දෙයක් කරලා මිනිසා පනී. මං දන්නවා එයාගේ හැටි.. තාත්තා හොඳ වැඩියි.. අපරාදේ දුක් විඳලා ගොඩ නගනු බිස්තස් එක..’

‘ලොකු ලොකු බිස්තස් කරන්න මං ඉගෙන ගෙනත් නෑ.. සාරිය එහෙම නෙමේ....’

‘ඔයාගේ අවංකකම ගත්ත තාත්තගේ වත්කමම දුන්නත් මදි..’

‘අපි වැඩක් නැති ඒවා හිතින් අයින් කරලා දමු.. අපිට ඊට වඩා වුවිලි ලස්සන ලෝකයක් හදගන්න සුළුවත් මැණික..’

‘ඒත් මේකේ සාධාරණයක් තියෙන්න මින ධනුක..’

‘තාත්තා එයාගේ ජීවිතේ වටිනාම දේ මට දුන්නා. තව තව දේවලුත් දෙයි.. ඒත් මට ඔයා කරමි ඒවා වටින්නෑ.. ගෙදර හිනිල්ලා ඕවා කතා කරන්නත් එපා. මගේ මේ හැම දුක් මහන්සියක්ම බාල දේකින් යට කරන්න එපා මැණික. අපි බැඳලා එමු..’

මම අවුල් වූ සංසලාගේ කොණ්ඩය අතින් සකස් කර කීවෙමි. සතීපයට දේ සංසලා දෙනෙත් පියා ගන්නාය. මෘදු අනුරාගයකින් දෙනොල් දූවෙද්දී මම හිමිහිට පහත්වී ඒ දෙනොල් සිප ගත්තෙමි.

‘වුවිටක් නිදගන්න.. තැන්නම් හෙට නිදිමන එයි..’

සංසලා දෙනෙත් පියාගෙනම සිනාසුනාය.

‘තව වුවිටකින් ඇඳගන්න මිනනේ රත්තරං..’

ඊයේ විවාහ ලියාපදිංචි කිරීමට ඇඳුම් ගන්නට ක්‍රවර ගොස් එද්දී සංසලා මගින් මහටම දුක් වූවාය. ජීවිතයේ සුන්දරම දවසේ සාරියක් අඳින්නට ඇය ආශාවෙන් උන්නාය. එහෙත් ඇගේ රෝගී තත්වය නිසා සාරියක් ඇඳීම දුෂ්කර විය. කෙමිත් සිටගන්නට බැරුව සාරියේ පොට නියමාකාරයෙන් ගන්නට බැරිබව අම්මා මට ඇඳුම් ගන්නට යද්දී කීවේ ඇස්වල කළුළු තබාගෙනය. මම සංසලාට අඳින්නට රිදී පැහැයෙන් වැඩ දමූ සුදු සල්වාර් ඇඳුමක් ගත්තෙමි. එයද ගත්තේ ඇය වාහනයේ ඉදිද්දීය.. මෙවැනිම සුදු සල්වාර් ඇඳුමක් අපේ ආදරයේ මුල්ම දිනවල ඇය ඇත්ද මට අද වාගේ මතකය. තරමක්

උස යුවතියක් වූ නිසාදේ සල්වාර් ඇඳුම සංසලාට ලස්සනයි.

'ගිල්මි එකක් තියෙනවා හම් ආප්කේ හේ කෝත් කියලා.. මි.. මදුරිසි සල්මත් බානුයි ඉන්නේ.. ඒකේ මදුරි මේවගේම සල්වාර් එකක් ඇඳගෙන ඉන්නවා ධනුක හරි ලස්සනයි..'

සංසලා මා තේරු සල්වාර් කම්පය උඩුකයට තබාගෙන කීවාය. ඒ වතට කුමක් දමුවද ලස්සනයි.

'එරිතා එකට හින්දි ගිල්මිස් එනවා. දවසක එක්ක ගෙන යන්නම් බලන්න..'

මම සංසලා දෙස බලා කීවෙමි. සංසලා ජීවිතය අල්ලා ගෙන ඉන්නේ මා ජීවිතය අල්ලාගත් තැනින්මය. හදිස්සියේවත් මට ජීවිතය අත හැරුනොත් සංසලාට අත්වන ඉරණම හිතාගන්නවත් බැරිය..

'ධ..නු..ක..'

සංසලා ඉස්සී මගේ පසුවේ හිස හොවාගෙන කතා කළාය. ඇගේ වරලයින් හමන මාදු තෙල් සුවද මගේ සිනේ ඇති කළේ තදබල අනුකම්පාවකි. මේ වරලයින් මීට මාස ගණනාවකට ඉහත ආවේ මාදු ඇම්පු සුවදකි. නොවෙනම් තේරුම් ගත නොහැකි මොලොක් විලවුන් සුවදකි.

'බැන්දට පස්සේ මමත් මේ ඇඳේ තේද..'

'ඔව්..'

මම සිනාසී කීවෙමි. සංසලා ආශාවෙන් වමන මගේ පිට හරහා යවා තව තවත් මගේ පසුවට තුරුල් වූවාය. ඒ කම්බුල් වල තිබුනේ තුනී රස්තයකි.

'පාන්දරම තාත්ත සීකලයි ධනුක..'

'තාත්තම එපැයි.. නැත්නම් මේ කොණ්ඩේ තෙල් පාටයි..'

'කොහොමටත් මං ලෙඩ මතමාලිනේ පැටියෝ...'

'ඔහොම කතා කරන්නේ මේ දවස ඔයාට වටින්නැද්ද..'

'මගෙන්ද ඔයා ඔය අහන්නේ.. පුංචි කාමරේට වෙලා ඔයාගේ සරමක් ඉඹ ඉඹ අවුරුද්දක් දුක් විඳුපු මගෙන්ද පැටියෝ ඔයා අහන්නේ..'

මුළු දවල් වරුවම ඔයාගේ සුවඳ නියෙන ඇදට වෙලා පෙරළි පෙරළි උන්න මගෙන්ද බබා ඔයා අහන්නේ..

ඒ ඇස්වල ගලන කඳුළු මගේ පපුව තෙත් කළේය. මේ අපේ ආදරයේ ලස්සනම දවස් යැයි මම විශ්වාස කරමි. ඒ දවස මේ කඳුළින් බොඳ කරගත යුතු නැත. අභිනවානම් හිස බඳගෙන විලාප දෙන්නට සිදුවීම් ඕනෑතරම් අතීතයේ ඇත. ඒත් මේ ඒ අතීතය නොවේ.

‘හරි ඡෝක් සුවඳක් එනවා ධනුක..’

සංසලා අවට පරිසරය ඉවකොට කීවාය.

‘අම්මා කිරිබත් තදනවා..’

‘ඔයා මනමාලයෙක් වෙන නිසා..’

‘නෑ පුතා ලස්සන මනමාලියෙක්ව කැන්දන් එන නිසා..’

‘මං.. ලස්සනද..’

සංසලා හිස මගේ උරහිසට බරකර තෙත් කරකවා ඇසුවාය.

‘මි.. ගොඩාක් ලස්සනයි..’

‘එහෙනම් බඩ්ඩක් කියන්නද..’

‘කියන්න..’

‘ඔයා මට වඩා ගොඩාක් හැඩයි... වෙලාවකට හරි ඊරිසියයි..’

කොළඹ ඉන්න කාලේ ගොඩක් දුකයි.. කොළඹ කෙල්ලෙක් අල්ල ගනී කියල කොල්ලව..

මම ඒ මුහුණ දෙසම බලාඋන්නෙමි.

‘අල්ල ගන්නනේ කොළඹ කෙල්ලෙක්..’

‘ක..ඒ..ද..’

සංසලා බියපත්ව ඇසුවාය.

‘මං ඉස්ඉස්සෙල්ලාම කොළඹ එන දවසේ කොට සායකුත් ඇඳගෙන බැඩ්ඩින්ටත් ගහපු කෙල්ලෙක් උන්නා..’

‘දුක්කද.. බලලා තියෙන්නේ කොට සාය දිනා.. හරි වල්..’

මමද සංසලා සමඟම දෙනෙත් පියා ගත්තෙමි. තව පැය දෙක තුනකින් හෙට එළිවෙනු ඇත. ඒත් සමඟම ජීවිතය පෙරඹරින්

පායා එනු ඇත. සෙනෙහස උනුලාගත නොහැකිම මොහොතක මම සංසලාගේ මුහුණ දේශිම ගෙන ඒ දෙකොල් සිපගත්තෙමි. සිපගෙන එහෙමම උන්නෙමි. රසබර අනුරාගයකින් සැලි සැලි යන යොවුන් සිතට මොහොතකට මම දහකාර වන්නට දුන්නෙමි.

16

විවාහ රෙජිස්ටාර් මහත්මිය අප දෙදෙනා උන් මේසය ඉදිරිපිට ඉඳගනිද්දී සංසලා තවත් වරක් මාදෙස බලා දුක්බරව සිතාසුනාය. ඇය උන්නේ මා ඉඳගෙන උන් පුටුවට වම් පැත්තේ වූ රෝද පුටුවේය. මාලියැද්ද මහතාත් ඔහුගේ සමීපම මිතුරන් කිහිප දෙනෙකුත් කසුනුත් සාලියත් ඔහුගේ මවත් අප වටා විය. අපට මඳක් ඇතට වන්නට කමලාත් කුමාරත් අලුත් ඇඳුම් ඇඳ අභිංසකව සිතාසෙමින් අප දෙසම බලාඋන්නෝය. මේ පැමිණ සිටින බොහෝ දෙනෙකුට වඩා අප දෙදෙනාට හදවතින්ම ආශීර්වාද කරන්නේ මේ අභිංසක කොල්ලාත් ඒ දුප්පත් ගැහැණියක් බව මම දන්නෙමි. ඒ පැතුම් අව්‍යාජය.. නිර්මලය.

අම්මාත් නංගිත් විරාජුත් මගේ වම් පැත්තෙන් සිටගෙන අප දෙදෙනා දෙස බලාගත්වනම බලාඋත්හ. ඒ ඇස්වල වුයේ අභිංසක ආවමිබර බවකි.

මම සියල්ලන්ම මැද තවත් වරක් සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය කවදවත් නැති තරම් ලස්සනාය. කර දක්වා වැටුන තරමක් රළු ගැසුන කෙටි කොණ්ඩය මැද තිබූ ඒ මුහුණ මතමාලියක් සතුටිය යුතු සියළු සුන්දරත්වයන්ගෙන් පිරි තිබුනි. මුහුණේ තැවරු රෝස පුයරන්

දෙතොල් හැඩ කළ ලා රත් පැහැගත් තොල් ආලේපනයත් නිසා ඒ සුන්දර මුහුණ තවත් හැඩවී තිබුණි.

විවාහ රෙජිස්ටාර් මහත්මිය රෝද පුටුවේ ඉඳගෙන ඉන්නා සංසලා දෙස මොහොතක් බලා ඉඳ ඉන්පසු මාවෙතට හැරුණාය. මාවෙන පෑ ඇඟේ සිනහවේ වූයේ ලෙන්ගතු බවකි. 'ඉක්මනට මගේ මනමාලියව මට පවරා නොදෙන්නේ ඇයි...'

'දන් මනමාල මහත්තයා නැගිටින්න..'

ඇය කියද්දී මගේ දෙතෙන් එකවර ගොස් තනර වූයේ සංසලාගේ දෙතෙන් වලය. ඒ දෙතොලතර ඇඳුනේ ජීවිතයේ කෙදිනකවත් මා නොදුටු අසරණකමක් සුන්දරත්වයත් මුහුටු ආදරණීය සිතාවකි. මම බිම බලා ගෙනම නැගිටිමි. මාලියැද්ද මහතා බලාඋන්නේ මගේ මුහුණ දෙසමය.

'දන් මං කියන එක ඒ විදිහට කියන්න...'

අම්මාගේ ඇස්වල කළුළු බොඳවෙනු මම තෙත් කොනින් දුටුවෙමි. රැකියාවක් කරන්නට කොළඹ එවු ලොකු පුතාගේ දෙවිය මේ සුන්දර තැනින් විසඳේයැයි ඇය නොසිත්තට ඇත. ඇයට කළුළු එන්නට ඇත්තේ කාන්තා මතක් වී වන්නට ඇත.

'රත්කොත් ආරච්චිලාගේ ධනුක රඹුක්වැල්ල වන මම..'

'රත්කොත් ආරච්චිලාගේ ධනුක රඹුක්වැල්ල වන මම..'

'දුනුසිංහබණ්ඩාරලාගේ සංසලා මාලියැද්ද යන අයව..'

'දුනුසිංහබණ්ඩාරලාගේ සංසලා මාලියැද්ද යන අයව..'

ඒ වචන කියද්දී මම තෙත් කොණකින් සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය අදහාගත නොහැකි දෙයක් දෙස බලන්නාක් බදු පුද්ගලයෙකු මාදෙස බලාඋන්නාය.

'මගේ නීත්‍යානුකූල භාර්යාව වශයෙන්..'

'මගේ නීත්‍යානුකූල භාර්යාව වශයෙන්..'

මගේ පසුවේ සියළු තනර වල ලේ ගමන මොහොතකට තනරවන සෙයක් මට දනුණි.

'බාරගත් බව...'

‘බාරගත් බව..’

‘මෙහි අත්සන් කර..’

මා එය කියන්නට ගියා පමණි. සංසලා දතම උතුල මත තබාගෙන හිස බරකොට ඉකිබිත්දය. මම හැරී ඒ උරහිසට අත තැබුවෙමි. ඉකිබිඳුම් වැඩිවිය. මම අසරණව මාලියැද්ද මතතා දෙසත් රෙජිස්ටාර් මහත්මිය දෙසත් බැලුවෙමි.

‘ඇයි මගේ පුතේ..’

මාලියැද්ද මතතා පැමිණ සංසලාගේ දෙඋරහිසට දත තියා ඒ මුහුණට බරව ඇසුවේය. සංසලාගේ මුහුණ හැරසූ රෝස පවුඩර් කට්ටුව කපාගෙන කළුළු පාරවල් හය හතක් එක දිගට සටහන් විය.

‘නෑ.. කා..ත්..තේ..’

සංසලා මාදෙස දෙතොල් තද කර බලා ඉකිබිඳුම් වාචා ගත්තාය. එහෙත් ඒ ඇස්වල කළුළු නවතා ගන්නට අසරණ දෙතෙත් වලට නොහැකි විය. රෙජිස්ටාර් මහත්මිය දයාබරව සිනාසී තැවතත් මාදෙසට හැරුනාය.

‘මෙහි අත්සන් කර..’

‘මෙහි අත්සන් කර..’

‘පොරොන්දු වෙමි.’

‘පොරොන්දු වෙමි.’

මම ඇය පෙන්වූ කෑන මගේ අත්සන යෙදුවෙමි. මේ පොරොන්දුව මම මගේ හදවතට වූයේ අදින් වසර එකහමාරකට පෙරය. මේ අත්සන මම මගේ ලෙසින් සටහන් කර ඒ පොරොන්දුව මගේ පසුවටම උනෙමි.

‘දත් මතමාලිය තැගිටින්න..’

රෙජිස්ටාර් මහත්මිය කියද්දී මගේ පසුව ඇවිලිනි. ඇය කියන්නට ඇත්තේ පුරුද්දටය. කමා කළේ වරදක් බව ඇයට සිතුවේ සංසලා මගේ දෙස කළුළු පුරවාගෙන බලද්දීය.

‘මට සමාවෙන්න දුවේ.. පුරුද්දට කියවුනේ.. අපි ඔහොම ඉඳගෙන කියමු..’

මම මගේ සාක්කුවේ තිබූ ලේන්සුව ගෙන ඒ කඳුව පිය දමුවෙමි. අප අඩමින් අපේ වියයුතු නැත.

‘රත්කොත් ආරච්චිලාගේ ධනුක රඹුක්වැල්ලව..’

‘රත්කොත් ආරච්චිලාගේ ධනුක රඹුක්වැල්ලව..’

‘මගේ නිත්‍යානුකූල ස්වාමි පුරුෂයා වශයෙන්..’

‘මගේ නිත්‍යානුකූල ස්වාමි පුරුෂයා වශයෙන්..’

සංසලා ඒ වචන ආශාවෙන් ගලපද්දි මගේ පපුව එක් කොනක සිට අනිත් කොනට දව්ගෙන ගියේය. මම මේ හරිය කියවද්දි ඇයට ඇඬුනේ ඇයිදයි දත් මම දන්නෙමි. මේ සතුව ඇගේ දුර්වල පපුවෙන් දරාගන්නට බැරි තරමිය.

‘බාරගත් බව..’

‘බාරගත් බව..’

‘මෙහි අත්සන් කර පොරොන්දු වෙමි..’

‘මෙහි අත්සන් කර පොරොන්දු වෙමි..’

සංසලා පෑන අතට ගෙන මාවෙන තෙත් හෙළිව්වාය. මම ඇය ඉඳගෙන උත් රෝද පුටුව නව ටිකක් මේසයට ලංකලෙමි.

‘සංසලා මාලියැද්ද..’

ඇය අත්සන් කළේ ඇගේ හුරු පුරුදු වටකුරු සිංහල අකුරිනි. එය අත්සනක් නොවේ.. නම ලිවීමකි. ඒ ගැන වෙනත් මොහොතකදී ඇයට කියා ඇයට විහිළු කරන්නට මම සිතාගත්තෙමි.

පෑන පොත මත තබා සංසලා දස් අඩවත්තර මාදෙස බැලුවාය. ‘දත් අපි අපේ නේද..’ කියන්නාත් බඳුව ඒ දෙනෙන් දැල්වෙමින් තිබුණි. හිතට දෙනෙත සැතපීම.. සැහැල්ලුව මේ ඇස් අතරදී මට කියාගත නොහැක. එයට අප දෙදෙනා කිසිවෙකුත් නැති කුඩා බිත්ති තතරක් මැද තනිවිය යුතුය.

‘මුදු මාරු කරන්නත් නැකතක් තියෙනවද..’

රෙජිස්ටාර් මහත්මිය ඇසුවේ මැලියැද්ද මහතා දෙස බලාය.

‘අත්සන් කරන්න විතරයි හැදුවේ.. ඕකට මොන නැකැත්ද..’

දනටමත් දෙන්නා මාරු කරගෙනත් ඇති..

ඔහු මාවෙන තෙක් දල්වා කීවේය. මම ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගත්තෙමි.

‘එහෙනම් ඒකක් කරලම ඉවර කරමු.. ඉස්සෙල්ලා මනමාල මහත්තයා මුද්ද දන්න..’

මම සාක්කුවේ දමාගෙන උන් කුඩා ස්වර්ණාභරණ පෙට්ටිය අතට ගත්තෙමි. තුනී රත් පටියක් වන්නට තැනු එය මගේ ආදරය තරම්ම අභිසක දුප්පත් එකක් විය. මම පුටුවෙන් නැගිට සංසලා වෙත හැරුනෙමි. ඇය කල්ප කාලයක් මටම මුදුවක් පළඳවන්නට රැකගෙන උන් වමන මාවෙන දිගු කළාය.

මේ සුදු අත හිමිකර ගන්නට මා විඳි සියළු දුක් වේදනා පවුමක් පමණ වූ මේ රත්මුදුවේ සැහවි ඇතැයි එය සංසලාගේ කුඩා ඇඟිල්ලට දමද්දී මට සිතූණි. මා මුදුව පැළඳූ මුදු හිල්ල දෙස සංසලා තත්පර ගණනාවක් බලාගෙනම උන්නාය.

‘ආ පුතේ.. මේක දන්න..’

මාලියැද්ද මහතා ඔහු අත තිබූ සුදු ගල් දෙකක් ඇල්ලූ රත් මුදුව සංසලා අතට දුන්නාය. මුදුව මගේ දකුණතට දමද්දී සංසලාගේ දෙතෙත් වල යළිත් කදුළු පිරුණි.

‘හරි.. දන් ඉතින් මනමාලිව මනමාල මහත්තයාට බාරයි. ජීවිතේ මොන දුක් කරදර ආවත් දෙන්නා වෙන්නොවී සතුටින් ජීවත්වෙන්න සිත..’

රෙජිස්ටාර් මහත්මිය දතම එක්කොට සංසලාටත් මවත් ආචාර කළාය. මම පුටුවෙන් නැගිට ඇයට මුළු හඳවකින්නම ආචාර කළෙමි. දෙවියන් විසින් මට හිමිකළ ආදරය ලෝක නීතියෙන් මට ලියාදුන්නේ ඇයයි.. රෙජිස්ටාර් මහත්මියගේ කරුණාබර මුහුණ මට කිසිදු දිනයක අමතක නොවෙනු ඇත.

කිසිවෙකුටත් වඳින්නට පෙර සංසලා රෝද පුටුවේ ඉඳගෙනම මට වැන්දය. මම උහුලාගත නොහැකි දයාවකින් ඇගේ උරහිස් එසවුයෙමි. මාලියැද්ද මහතා කරුණාබර දෙතෙත් වලින් අප දෙස බලා උන්නේය.

මම බිම දණ ඔබාම ඔහුට වැන්දෙමි. සංසලා වැන්දේ රෝද

පුටුවේ ඉඳගෙනම පහන්විය. මම වැඳ නැගිටිද්දී මාලියැද්ද මහතා මගේ හිස සිප මාව ඔහුගේ පපුවට තුරුල් කරගත්තේය. ඔහු කිසිවක් කීවේ නැත. මාව වැළඳගෙන මගේ පිටට හැඟීම් බරව තට්ටු කළා පමණි. මගේ දස් දෙකොත් තෙත්වත්තට ගතවූයේ නිමේෂයකි.

‘කෝ ලීලක්කත් එන්න..’

අම්මා ආවේ සාරි පොටින් කඳුළු පිසදගෙනමය. ඇය මගේ හිස අතහා පපුව පහන්වී සංසලාගේ දෙකම්බුල් තරයේ සිපගන්නාය.

‘පුතේ තැන්දටත් වඳින්න.. එන්න අක්කේ.’

සංසලාත් මමත් පහන්වී සාලියගේ අම්මාවද වැන්දෙමු. ඇය සංසලාගේ දෙකම්බුල් වලට හාදු දෙකක් දී පැත්තකට වුවාය. සංසලාව ඇගේ ලේලිය කරගන්නට ඇය කාලයක් සිහින දුටවාය. ඒ සිහිනය බොදව් හිගේ සංසලා ඒතරම්ම ප්‍රබල ලෙස මට ආදරය කළ නිසාය. අද මේ රෝද පුටුවේ ඉන්නා අඛිබගාක කෙල්ලව තම ලේලිය කරගන්නට අද ඇය කැමති තැනත් සංසලාට හිමිවන දේපොළ පිළිබඳව ඇය ඇත්තටම හුල්ලනු ඇත. ඇය උත්සාහ කළේ ඒ සියල්ල තම පුතුට හිමිකර දෙන්නටය.

සාලිය පැමිණ සංසලාගේ දෙකොපුලම සිප මාවෙතට තුරුන්නේය. අප දස් මේ හමුවන්නේ බොහෝ කලකට පසුය. ඒ ඇස්වල කිසිදු වෙනසක් නැත. ඔහු මාදෙස බලා බලෙන් හිනාවක් මවා ගත්තේය. ඒ සිතහව ආවේ ඔහුගේ පපුවෙන් නොවේ.

‘විෂ්ලු ඕල් ද බෙස්ටි..’

සාලිය මාවෙතට දකුණත දිගුකොට කීවේය. ඒ අනුව මමද ඔහුවෙත දකුණත පැවෙමි. ඒ ඇස්වල වූයේ ‘උඹ එහෙතමී දිනුවා’ කියන්නාක් බදු නැඟීමකි. මම අඩි සිය ගණනක් බඩගා මහගිරි දඹේ නැග තෙලාගන්නේ සාලිය සඳළුතලයේ සිට අත පොවා තෙලාගන්නට ගිය කුසුමය.

තංගී, විරාජී,කමලා, කුමාර, කසුන් අප අතරට ආවේ සියල්ලෝම එතාට මෙනාට වූ පසුය.

‘අක්කයි ධනුකයියයි රට යනවද..’

කසුන් අභිංසකව සංසලා සම්පයට විත් ඇසුවේය. සංසලා

මාවෙන නෙත් හෙළවාය.

‘මල්ලිට පාළුද..’

‘හරි පාළුයි තේද කුමාර..’

කුමාරගෙන් කමලාගෙන් ඇස්වල කඳුළුය. ඒ සතුටු කඳුළු බව මම දන්නෙමි.

‘ධ..නු..ක..’

සංසලා මගේ වමන අල්ලාගෙන කතාකළාය.

‘මුත් දෙන්නවත් අදම රෙජිස්ටාර් තෝනට කියලා බන්දවන්නෙන් තිබුනේ..’

සංසලා විරාජුත් තංගිත් දෙස බලා කීවාය. සාරියක් ඇඳගෙන උන් නියාදේ මට තංගිව පෙනුනේ මග ගැණියෙක් ලෙසිනි.

‘බේබිට මතක් වෙන්නැ ඉස්සර ඒවා..’

කමලා දස්වල කඳුළු තබාගෙන ඇසුවාය.

‘මොනවද..’

‘ධනුක මහත්තයා ආපු මුල් දවස.. අර වැස්සේ එළියේ තිබිබේ.. කුට්ටුවකට ගණන් තොගෙන උන්නේ.. කෑම ගෙනාවම සල්ලි දුන්නේ.. ඒවා..’

සංසලා මගේ අතක් ගෙන තරයේ තද කරගත්තාය.

‘බලන්න ධනුක.. මේකි මාව ආයින් අඩවන්න යන්නේ..’

සංසලා බැහැරව කීවාය. ඇත්තටම ඒ අතීතය මතක් කරන්නට ආස හිතෙනා තරම් රසබරය.

‘බේබි බැන්න දවසට ධනුක මහත්තයාගේ මුණ බලන්න ඕන.. හරි පවි..’

සංසලා හිස කරකවා ඇස් අඩවත් කර බැලුවාය.

‘ඒ ඔක්කොම මං බොරුවට කරපුවා.. තේද..’

මම සිතාපුනෙමි. අතීතය හිමි මට පමණක් නොවේ. ඒකට තව කොටස් කරුවන් ඇත. ඔවුන්ටද එය රස විඳීමට දිය යුතුය.

‘අපිත් දන්නවා බොරු කියලා.. තේද කුමාර..’

කමලා කුමාර දෙස බලා කීවාය.

‘කොහොමද නොපි දන්නේ.. බොරුමයි කියන්නේ..’

‘හැන්දවට ධනුක මහත්තයට බනිනවා.. රැට වතුර උගුරක්වත් නොබි නොකෑම කාමරේට වෙලා කල්පනා කරනවා.. දවසක් මං රූ ඇහැරිලා බලනකොට...’

කමලා යමක් කියන්නට මෙන් ගොස් සිනාසී සංසලා වෙත නෙත් හෙළවාය.

‘කියන්නද..’

කමලා කියන්නට යන්නේ මා නොදත් දෙයකි. එය දනගැනීමේ බොළඳ ආශාවක් මට දනුණි.

‘ඉතින් කියපන්..’

සංසලා ඔඩොක්කුව දෙස බලා සිතාම තද කරගත්තේ මා දෙසවත් නොබලාය.

‘රූ ඇහැරිලා ධනුක මහත්තයගේ කාමරේ ප්‍රතින් එහාට යනවා.. මෙහාට යනවා.. මාව දකලා බේබි ගැස්සුනා.’

‘පලයන් යන්න..’

සංසලා කමලාට ගැසුවාය. කුමාර සිනාසුනේ අභිංසකවය.

‘මං දන්නවා කොහොමවත් වැඩේ.. මං ඇහුවම ඇයි බේබි කියලා.. වතුර ටිකක් බොන්න ආවලු.. කාමරේ වතුර බෝතලයක්ම තියෙනවා. වතුර බොන්න පතලට එන්න ඕන් තැනේ.. මං හිතාවෙලා කිව්වා ධනුක මහත්තයා කාමරේ තෑ අන්න මිදුලේ අරලිය ගත යටට වෙලා ඉන්නවා දක්කා කියලා.. බේබිට ලෑප්ප හිතිලා කියනවා... කියන්නද.’

කමලා කට තදකර ඇසුවාය.

‘කිව්වොත් ගුවි කනවා.. මේකිට ගහන්න ධනුක..’

සංසලා මවාගත් කේන්ද්‍රියකින් කීවාය.

‘මොකක්ද කමලා කිව්වේ.’

මම කුතුහලයෙන් ඇසුවෙමි.

‘ඒ ගල් බමුණා කොනේ හිටියාම මට මොකදලු..’

සංසලා කමලාගේ කතාවෙන් පසු අසරණව මාවෙන තෙත් හෙළිවය.

‘ඇත්තද..’

මම හෙමිහිට ඇසුවෙමි.

‘තරහද..’

අප අතර මාලියුද්ද මහතා පැමිණියෙන් අපි කතාව නවතා ඔහුදෙස බැලුවෙමු. මාලියුද්ද මහතා මොහොතක් සංසලා දෙසත් මාදෙසත් බලාදත්තේය.

‘දත් කමලටයි උඹටයි හරි සතුටු ඇති තේද.. අනේ යකෝ උඹල මටත් බොරු කළානේ..’

මාලියුද්ද මහතා සැහැල්ලුවෙන් පිනාපී කීවේ කමලාටත් කුමාරටත්ය. ඔවුන් දෙදෙනාම හිස කසා බිම බලාගත්තේ අභි-සකව සිනාපිය.

‘අපි තෙමේතේ ලොකු මහත්තයා තමයි වැරද්ද කළේ..’

කමලා අසරණව බිම බලා කීවාය. මමත් සංසලාත් මුහුණට මුහුණ බලාගත්තෙමු.

‘මොකක්ද කමලා මං කරපු වැරද්ද..’

‘ධනුක මහත්තයා වගේ හොඳ ලස්සන කොල්ලෙක්ව ගෙදර නවත්ත ගන්නකොට ලොකු මහත්තයාට හිතුනේ තැද්ද මේක වෙයි කියලා..’

මම බිම බලා ගත්තෙමි. සංසලා තාත්තාගේ මුහුණ බලාගෙනම සිනාසුනාය.

‘ඉතින් කමලට හරි මට ඒ දවස්වල කියන්න තිබුනත්..’

කමලා බිම බලාගන්නාය.

‘මට ධනුක මහත්තයා ආපු මුල් දවස්වලම හිතුනා දෙන්නා සෙට් වෙයි කියලා.. පුදු බේබිට ගැලපෙන්නේ ධනුක මහත්තය වගේ කෙනෙක් කියලා දන්න නිසාම මම කියන්න ගියේ නෑ.’

‘ඔයාගේ අම්ම හිටියනම් එයක් කරන්නේ ඕකම නමො..’

මාලියුද්ද මහතා දුක්බරව කීවේය. සංසලාගේ දෙනෙත් බිමට බරවිය. යුවතියක් මනමාලියක් වනවා බලන්නට වැඩියෙන්ම ආශා කරන්නේ අම්මා කෙනෙකුය.

‘එයක් කොහේ හරි ඉඳලා ඔයාට සුබපතනවා ඇති.. යන්.. අර එළියේ ඉන්න අත්කල්ලාට කතාකරලා එන්න.’

මාලියුද්ද මහතා බිම බලාගෙන කීවේ ඔහුගේ දෙනෙත් වල කළු පිරුන නිසාය.

‘අර අම්මගෙයි පුතාගෙයි මුණේ ලේ කළුකුක් නෑ.. තව සුබ පතන්නත් ආවා..’

සංසලා මම රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන යද්දී මට රහසින් මෙන් කීවාය..

‘දන් ඕවා හිතන්නෙපො..’

‘ඔහ්.. මාව අර මුසලයා ඉම්ඹත් එක්ක.’

‘ඔයා එයාව ඉම්ඹේ නෑනේ.’

මම සිතාපි කීවෙමි.

‘ඔයාව ඉඹින්න මෙනත කෙල්ලෙක් උන්නැති එක හොඳයි.. ඉම්ඹනම් මම ගහනවා.’

සාලයේ මාලියුද්ද මහතාගේ මිතුරන් එක්වී උත් තැනට යද්දී සංසලා කීවාය.

17

රත්නපුර හැටන් මාවත දෙපස වූ කඳුමතට සැන්ද හිරු රැස් යාකමින් වැටී තිබුණි. වෙනද නිරන්තරයෙන් වැහිබර මේ පරිසරය අද පුදුමයකට මෙන් පැහැපත්ය. මම සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය මා ඇගේ අත පැළැන්දු රත් මුදුව කරකවමින් එහි හැඩ බලමින් උන්නාය.

මාලියැද්ද මහකාකියු නිවාඩු නිකේතනය තව දුරදුම් මම සිතුවෙමි. විවාහය ගැන මිසක මදු සමයක් ගැන මම නොසිතුවෙමි. මම උන්නේ මගේ විවාහය පවා දරාගත නොහැකි මානසිකත්වයකය. ජීවිතයේ මිහිරි අරුමැසි සියල්ල එකවර විඳින්නට තරම් මා පින්බර යැයි මම ඇත්තටම නොසිතුවෙමි.

එහෙත් දහවල පැවති අපේ වාමි විවාහයෙන් පසු මාලියැද්ද මහතා මාව ඔහුගේ කාමරයට රැගෙන ගියේය.

'මං මගේ පණ අද ධනුකට දුන්නේ.. ඔයා ඊයේ අද වගේම හෙටත් මගේ කෙල්ලව බලාගන්න ඕනේ.. මං නොකිව්වත් ඔයා ඒක කරනවා..'

මම නිහඬවම උන්නෙමි. ඔහු සැහෙන වෙලාවකට පසු කාඩි පතක් රැගෙන මා අත තැබුවේය.

'මේ හෝටලේ තියෙන්නේ රත්නපුර හැටන් පාරේ. අත්තිම මොහොතේ මට බුක්කරන්න උනේ.. මමත් තනි මිනිහෙක් ධනුක.. ගොඩාක් දේවල් මට අමතක වෙනවා. ඒත් කමක් නෑ.. අම්මලාව මම වාහනේක ගෙදර අරින්නම්.. ඔය දෙන්නා යන්න.. ගිහිල්ලා දවස් දෙකක් විතර ඉඳලා ගමේ යන්න.. බෙහෙත් කරන්නත් තියෙනවනේ..'

මම බිම බලාගත්විනම බලා උන්නෙමි. ඔහු මටත් සංසලාටත් මඩු සමයට යනලෙස නොකියා කීවේය.

‘දන් කෙල්ලගේ ජීවිතේ ගැන කීරණ ඔයා ගන්න. ඒත් එකක් විකරක් මම ඔයාට වුට්ටක් මතක් කරනවා. ඔය දෙන්නගේම හොඳට..’

මම හිස ඔසවා ඔහුදෙස බැලුවෙමි.

‘දන්මම දුව ප්‍රෙන්නන්ට් උනොත් මං හිතන්නේ එයාට අමාරුවෙයි.’

මාලියුද්ද මහතා කියන්නත් පෙර එය මම සිතා උන්නෙමි. ගැබක් දරන්නට ඇයට තවමත් නොහැකිය.

‘මං දන්නවා අන්කල්.. එහෙම දෙයක් වෙන්නැ..’

මම සාලයට පැමිණෙන්නට ප්‍රථම ඔහුට තවත් වරක් බිම දණ ඔබා වැන්දෙමි.

‘කසුනුයි කෙල්ලයි වගේ දන් ඔයත් මට තාත්තා කියන්න.. ඔයා මගේ ලොකු සුතා.. තේරුණාද..’

මම කසුර පිරි මුහුණ දෙකුත් වතාවක්ම සොලවා ‘ඔව්’ යැයි කීවෙමි.

‘ධනුක.. ඇයි පැටියෝ ඇස් රතු වෙලා.. ඔයා අභිනව්ද..’

සංසලා එහා අසුනේ සිට එකවරම මගේ වමතට සුරත තබා අහද්දී මම දස් අතින් පොඩි කර සිතාසුනෙමි.

‘ඇ..යි.. ඇඩුවේ. මි..’

‘මට තාත්තව මතක් උතා.’

‘ඔයාගේ තාත්තවද..’

‘නෑ.. ඔයාගේ තාත්තව.. තව පාරක් වාහනේ හරවාගෙන ගිහිල්ලා එයාට වදින්න හිතෙනවා.’

මම අපමණ හක්කිමත් හැඟීමෙන් කීවෙමි. සංසලා කතා නොකරම මගේ උරහිසට බරවූවාය.

‘වෙලාවකට හිතෙනවා තව දුක් විදින්න තිබ්බා නම් කියලා. නැම දෙයක්ම මේ තරම් ඉක්මනට ලැබුනාම එකපාර පාළුවට ගියා වගේ.’

මම යාතම් මීදුම්පටල තැවරෙන කඳුදෙස බලා කීවෙමි.

‘එහෙම නිකම්වත් කියන්නෙපා ධනුක.. ඔයාට තවත් දුක් විඳින්න බෑ..’

‘අරක වෙන්තැනි හෝටලේ.. පුංචි කඳු ගැටේක කියෙනවා කිව්වේ.’

මම එකපෙළට කහ පැහැගත් විදුලි බුබුළු පේළිය සංසලාට පෙන්වා කීවෙමි.

‘දත් ඕකට අරගෙන ගිහිල්ලා මට මොනවද කරන්නේ..’

සංසලා දෙනොලම තද කරගෙන සිතාට සහවා ඇසුවාය. ඇගේ ඇඟිලි ගියරය මත තිබූ මගේ වමත මත තවත් තදවිය.

‘කියනවකෝ.. ආ.. මොනවද කරන්නේ..’

ඒ ඇස්වල ඇත්තේ මෙකුටක් දවසක් මා ළග උන් පුංචි කෙල්ලගේ බැල්ම නොවේ.. ජීවිතයේ සැහෙන දුක්විඳ මා උපයාගත් මගේ ආදරණීය බිරිඳගේ බැල්මය.

‘ඇඳ උඩ තිදි කරලා බලාගෙන ඉන්නවා.’

මම හෙමිහිට කීවෙමි. ඒ ඇස්වල බලා ඉන්නට බැරි තරම් කාන්තියක් විය.

‘එ..ඒ..එ..ර..ද..’

‘මි..’

‘මම නිදගත්තේ නැත්නම්.’

‘මං නිදගන්නවා.’

‘මම කුඩු කවලා ඇහැරවා ගන්නවා..’

සංසලා සිතාසි කීවාය. හෝටලය තිබුනේ කන්ද උඩය. එයට යාමට තිබුනේ කවාකාරව තනාතිබූ ගුරු පාරකිනි. දෙපස රාජ පොහොට්ටු මල් පඳුරු සුන්දරව වැවී තිබෙනු මම ලා අඳුරෙන් දුටුවෙමි. මාලිගැද්ද මහතා මටත් සංසලාටත් මඩු සමයට යාම වෙනුවෙන් තෝරාගෙන ඇත්තේ වාමි අභිසක නිවාඩු නිකේතනයකි. මුළු හෝටලය පුරාම දල්වූ කහ පැහැගත් විදුලි බුබුළු නිසා එයට ලැබී ඇත්තේ විහාර ගෙයක වැනි පින්වත් පෙනුමකි. මම හෝටලයේ

දෙරකඩ වාහනය නවතා සංසලා දෙස බැලුවේමි.

‘මං හිඟිල්ලා විස්තර බලලා එන්නමි.. රුමි එක කොහෙද දන්නැනේ.’

සංසලා අසරණව හිස වැනුවාය. වඩාත්ම පසුව ඇවිළී යන්නේ ඒ අසරණකම යටින්වූ ආදරය දකිද්දීය.

‘ඇයි ඩ..නු..ක..’

‘අද හරි ලස්සනයි..’

මම කියුවේ කියන්නට සිතා උත් දේ නොවේ.

මම පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයට ගොස් මාලියැද්ද මහතාගේ නම කීවෙමි. ඔවුන් පොතක් පරීක්ෂා කර පසුව මාදෙස බැලුවේ මෘදු ලෙස සිනාසීය.

‘හනිමුත් කපල් එකකට තේද බුක්කරලා තියෙන්නේ..’

මම සිනාසී බිම බලාගත්තෙමි.

‘ඔව්..’

‘කෝ බ්‍රයිඩ්. ආව තේද..’

මනමාලියව කැන්ද නොගෙන මවු සමයට එනවා දැයි ඔහුගෙන් අසන්නට මට සිත්විය.

‘ඉන්නවා වාහනේ..’

‘හරි.. මයාලා එන්න.. මං රුමි බෝයි කෙනෙක් එවන්නමි.. රුමි එක පෙන්නන්න..’

ඔහු අප වෙනුවෙන් වෙන් කළ කාමරයේ යතුර එළියට ගෙන කීවේය. මම කහ ආලෝකය එක පෙළට විසිර ගිය හෝටලේ කොරිඩෝර් මැදින් වාහනය වෙත දුව ගියෙමි.

‘අ..නේ.. මෙහෙම මනමාලියක්ව හනිමුත් එක්ක ආවේ ඇයි රත්තරං..’

මම සංසලාව දේතට ගෙන රෝද පුටුවේ තබද්දී ඇය හඩමින් කීවාය. මෙතුඩක් ලස්සනට තිබූ ඒ රෝස කම්බුල් තෙමී තෙමී ගියේ නොදැනීමය.

‘අපි මේ දවස උදකර ගන්න හරියට දුක් වින්ද.. ඒක මේ කඳුළු වලින් මුසල කරන්න එපා.. අපරාදේ..’

‘මං හිතලා අඩන්නැ ධනුක.. මට ඇඩුනා.. හෝටලේ මිනිස්සු බලයි.. මිනිස්සු කියයි පැටියා පව් කියලා..’

මම අපමණ දයාවකින් ඇගේ හිස පිරිමැද්දෙමි. මගේ පසුවේ ඇය වෙනුවෙන් ඇති ආදරය ඇය දුටුවා නම් මෙවන් කතා නොකියනු ඇත.

‘අපි යන්..’

මම රෝද පුටුව හෙමිහිට ගෙන හෝටලේ කොරිඩෝර්වේ කැබුළුවෙමි. එක පෙළට දැල්වූ පොකුරු පහන් වල ආලෝකය සංසලාගේ මුහුණට අසුරුවට වැටී තිබුණි. යුවතියකගේ මුහුණේ කලාතුරකින් මතු වෙන වාමි පිටිතුරු බව ඒ මොහොතේ මම සංසලාගේ මුහුණින් දුටුවෙමි.

හෝටලයේ ආලින්දයට එද්දී මිනිසුන් තුන් හතර දෙනා අප දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. එහෙම අපදෙස බලනවාට ඇත්තටම මම කැමති නොවුනෙමි. එහෙත් මිනිසුන්ගේ බැලුම් පාලනය කළ නොහැක. සංසලා මහත් අසීරුතාවයකට පත්ව අසරණව බිම බලාගත්තාය.

අබ්බගාන කෙල්ලෙක් සමඟ මා ගත කරන්නට යන මඩුසමය කවරාකාරදැයි ඔවුන් සිතනවා විය යුතුය. ලෝකයට මේ දුප්පත් පසුව යට ඇති ආදරය වටහා ගත නොහැක.

‘ධනුක.. අපි ඉක්මනට යන්..’

සංසලා දෙතොල් පට පමණක් සොලවා කීවාය.

‘අපේ රුමි එක පෙත්තනවද..’

මම අප දෙසම බලාඋත් දෙතුන් දෙනා දෙස බලා කීවෙමි. ඔවුන්ගේ දෙතෙත් වල වූයේ ‘මේ ඔයාගේ මතමාලිද..’ වැනි ප්‍රශ්නයකි. මම කාමරයේ යතුර ගෙන කාමරය පෙත්වින්නට උත් කෙනා පිටුපස සංසලාවන් රැගෙන ගියෙමි. කොරිඩෝර් මහදී සංසලා මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය. ඇගේ අකැහිලි තෙතබරය. ඇයට ඇඬෙන්නට දුක්වින්නට කළින් වූ සිදුවීම හොඳවෙමි ඇතිය.

කාමරයට ඇතුළු වූ හැටියේම සංසලා රෝද පුටුවේ ඇන්දමත

හිස තබා ඇසුවාය.

'පව් ධනුක ඔයා.. එයාලා බලනවා ඇති මේ මනමාලිද කියලා.. අබ්බාගත කෙල්ලෙක් එක්ක ගත කරන මද්දයමේ මොකක්ද කියලා ඒ අය හිතනවා ඇති.'

මම රෝද පුටුව පාමුල දණ ඔබා සංසලාගේ දෙකළවා මත දැනම තබා ඒ මුහුණට එබුනෙමි.

'ලෝකේ එහෙමයි බබා.. ඒවා වෙනස් කරන්න අපිට බෑ.. ඔයාව වටින්නේ මට..'

'ඔයාව විතරයි මාව වටින්නේ..'

මම සංසලාගේ තෙත මුහුණ අතගැවෙමි.

'මේ කඳුළු අද විතරයි.. හොඳද... මට තැමදම කඳුළු බල බල ඉන්න බෑ... තේරුණාද..'

'එහෙනම් මොනවද බලන්න ඕනේ..'

සංසලා හුරුකල් ආදරබර හඬින් ඇසුවාය.

'අර ඉස්සරම දවස්වල හිනාවෙලා උන්න හැටි.. කැසට් එකේ සිංදු දගෙන කාමරේට වෙලා නටපු හැටි... ඒවායි මට බලන්න ඕන.'.

'හිනාවෙන්න මාක් ආසයි ධනුක..'

මම සංසලා ඇඳගෙන උන් සල්වාර් කමිසයේ කුහි සිල්ක් රෙද්දෙන් පමණක් වෙන්වූ ඇගේ දෙපා මත මුළු මුහුණම තබා සිර කරගත්තෙමි. සංසලා අසරණ ලෙස මගේ හිස අතගැවාය.

'උණු වතුර තියෙනවා ඇහ හෝදන්නද..'

'ඇහ හෝදලා බඩ්ඩක් තියෙනවා ඇඳගන්න.'

සංසලා සුන්දර ලෙස සිනාසී කීවාය..

'මොකක්ද..'

'දවසක් මං කිව්වේ ගත්තා කියලා.. ලස්සන බිත්ති සරම්කුයි සුදු හරිට් එකකුයි.. ඒක.. මටත් එදම ගත්තා රෝස පාට නයිට් ඩ්‍රෙස් එකක්.. තමලට බෑග් එකට දන්න කිව්වා.. දලා ඇති..'

අද මේ අභිසකකම චාම්බව තැවරු ඇගේ ජීවිතයේ ලස්සනම

දවසට සංසලා අඩුම කුඩුම රැස් කළේ අප ආදරය කරන්නට පටන් ගත් මුල් කාලයේ සිටිය.

මම සංසලාව නාන කාමරයේ වූ කුඩා ජලාස්ථික් බංකුවක වාඩි කරවා මද රස්නයක් කිබු වතුරෙන් ඇගේ ඇඟ සේදුවෙමි. සංසලා අත් දෙකම පපුවට තබාගෙන කුඩා ලමැද ඇහිලි තුඩු වලින් වසාගෙන ලැජ්ජාවෙන් මා දෙස බලා උන්නාය. මා සබත් ගාද්දී ඇය පුරුදු ලෙසට ඇඹිරී සිනාසුනාය.

‘ඔය කුටිය තාම ගියේ නැද්ද...’

මම සිනාසී ඇසුවෙමි.

‘දත් අඩුයි ධනුක.. ඔයා ඇඟ හේදුව පළවෙකි දවසෙ මට ඉන්න බැරිඋනා.’

සංසලා මගේ අත් දෙකම අල්ලා ගත්තේ මම බිම වාඩිවී ඇගේ දෙපාවල සබත් ගාද්දිය.

‘අපේ හතිමුත් එක මේකද රත්තර...’

ඒ මුහුණේ ගලන්නේ වතුරද.. කඳුළුද කියා මට වෙන් වෙන්ව හඳුනාගන්නට නොහැක.

‘මේ ජීවිතේ කොට්ටර ලස්සනද බබා.. මට ඔයාව කොට්ටර ඕනද කියලා ඔයා දන්නැ.’

මම සංසලාගේ දෙපා වල ගැල්වූ සබත් වලට වතුර දමා සෝද ද ඒ යටිපතුල් හෙමිහිට සිප වැළඳ කීවෙමි. ඇය අමාරුවෙන් ඒ දෙපා අත් වලින් තල්ලු කර ඉවත් කරගත්තාය.

‘ගහනවා පටි වැඩ කරනවට.. මායි ඉඹින්න ඕන ඔයාගේ කකුල් දෙක.’

මම විශාල කුටියෙන් සංසලාව පොරවා ඇයව දේතින්ම ගෙනවිත් ඇඳුමක තැබුවෙමි. කාමරයේ දල්වුන රන් පැහැ ගත් විදුලි එළියත් ඒ මොළකැටි තිරුවත් සිරුර පෙනුනේ මලක් සේය.

‘මට ඇඳගන්න පුළුවන්.. ධනුක ඇඟ හෝදගෙන එන්න..’

සංසලාගේ රැ ඇඳුමත් පුයර බෝතලයත් ක්‍රීම් එකත් විලවුත් කුප්පියත් ඇය සමීපයේ තබා මම කුටියත් රැගෙනම නාන කාමරයට

ආවේම්, කිසිවක් නොසිනාම මම චතුර මල යට සිටගෙන කරාමය කරුවෙමි.

සීතල චතුර කුඩාවට කුඩු අයිස් කැට මෙන් ගතට ඇද හැලෙන්නට විය. හැටන් වලට මේ චතුර ගලා එන්නේ සීත ගඟුලෙන් විය යුතුය. චතුර ඒතරම්ම සීතලය. මුළු ඇහම පිසදගෙන මම නාන කාමරයේ වූ විශාල කැඩපතින් මගේම මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. ජීවිත කාලයේ මා විඳි සියළු දුක් කන්දරා කැඩපතින් මා මේ දකින මුහුණ මත ලියවී ඇතැයි මට මොහොතකට සිතුණි.

18

‘ඔහුක...’

සංසලා කාමරයේ සිට කනාකළාය. මම නාන කාමරයේ සිට කාමරයට එද්දී සංසලා රැ ඇදුම් ඇඳගෙන ඇඳට වී බලාඋන්නාය. විදහල මඳු එළිය වැටුන ඒ මුහුණ සුරංගනාවියකගේ වැනිය.

‘වුවිටක් ඔයා නැති උනත් හරි පාළුවක් දනෙනවා ඔහුක.. අතේ එක තත්පරේකටවත් මගෙන් ඇත්වෙලා නම් ඉන්න හදන්නෙපා.’

මම තුවාය පිටින්ම සංසලා අසල වාඩිඋනෙමි. ඇය මගේ සීතල බඩට මුහුණ ඔබා ගත්තාය.

‘ම...ගේ.. පණ..’

ඇය කියුවේ ආශාවක් ආදරයක් මුසුවූ බිදුණු හඬින්. මම තවටු තවටු ගැසුණු කොණ්ඩයට මැදින් වූ ඒ සුදු මුහුණ දෙසම

බලාඋන්නෙමි.

‘මේක ඇදගන්න...’

සංසලා මා අත රතු පැහැයත් සුදු පැහැයත් මිශ්‍ර වූ බිතික් සරමක් සුදු පසුබිමට හිත් රතු ඉරි වැටුන කම්පයත් දුන්නාය. දී ඇස් පුංචි කර මාදෙස බලා උන්නාය.

‘ඇයි..’

‘ඇන්දම විජේ කුමාරතුංග වගේ.. අර ඉස්සරම් උන්න විජේ කුමාරතුංග. හත්තානේ කතාව හිල්ලි එකේ උන්නේ.. එයා වගේ.’

සංසලා කම්බුලකට අතක් තබා මෘදු බැල්මක් හෙළා කීවාය. ජීවිතය අභි-සකව රස විඳින වාමි රසිකාවියකගේ පැහැබර රසබර බව ඇගේ දෙනෙත් තුළ විනැයි මට සිතූණි. මම සරමක් කම්පයත් ඇඳ ඇය සම්පයේ සිටගත්තෙමි. සංසලා ඇසිපිය නොහෙලා මගේ මුහුණ දෙසම බලාඋන්නාය.

‘මොනවද මුහුණේ තියෙන්නේ...’

මම සිතාසි ඇසුවෙමි.

‘මොනවද රත්තරන් ඔය මුණේ නැත්තේ.. මං ජීවිතේ ඉල්ලපු නැමි දෙයක්ම තියෙනවා.. එක දෙයක් ඇරෙන්න.’

සංසලා මෘදුව සිතාසි කීවාය.

‘මොකක්ද නැතිදේ...’

මම පහත්වී ඇසුවෙමි.

‘තව ළංවෙන්න කියන්න..’

මම ඒ මුහුණ අද්දරටම ළංවුනෙමි.

‘මේත් මේක..’

හිත් දෙනොල් උල්කර සංසලා මගේ කම්බුලක් අසීමිත ආදරයකින් සිපගත්තාය.

රෑ සඳ එළිය ඇත සමනළ කඳු පෙළට මෘදුව වැටී තිබුණි. ඒ හා සමාන මෘදු බවකින් සංසලාගේ හිස මගේ උරහිසට වැටී තිබුණි. හෝටල් කාමරයට එපිටින් වූ කුඩා බැල්කනියේ එක ළග තබා තිබූ මේ පුංචි වේවැල් පුටු දෙකේ අප දෙදෙනා වාඩිවූයේ දැන් පැය

භාගයකට පමණ පෙරය.. ඒ පැය භාගයටම සංසලා එක විචනයක් හෝ කතා නොකළාය. ජීවිතයේ උද්වූ රසබරම දිනයක සතුට කනිවම විඳගන්නට මෙන් ඇය ආශාවෙන් මගේ උරහිසටම බරව ඇත සමතළ කඳු පෙළදෙස බලා උත්තාය.

ඇය මේ රාත්‍රියේ ශාන්තව සිත්තෙන් කුමක්ද කියා දනගැනීමේ අහිංසක ආශාවකින් මගේ ළය පිරී තිබුණි. එහෙත් වදනකින් හෝ ඇගේ දහන බිඳින්නට මම ආශා නොකළෙමි. මේ මට පමණක් උරුම සතුටක් නොවේ.

‘මට හැම දෙයක්ම මතක් වෙනවා ධනුක.. හැ..ම.. දෙ..ය..ක්..ම..’

බොහෝ වේලාවකට පසු සංසලා මිමිණුවාය.

‘මේ වගේ පුංචි වෙලාවකින් ඒ හැම දෙයක්ම මතක් කරලා ඉවර කරන්න බැ.. එහෙම කරන්න මං ආසත් නැ.. ඔයා වුවටත් හරි මං ළග නැති වෙලාවට මතක් කර කර ඉන්න ඒවා ඉතුරු කරගන්නත් ඕනේ..’

‘මතක් කරලා ඉවර වෙච්ච දවසට කියන්න.. ඔයාට අමතක වෙච්ච ගොඩාක් දේවල් මං මතක් කරලා දෙන්නමි..’

‘නෑ ධනුක.. මුකුත් නෑ ඔයාට මතක් කරලා දෙන්න.. මට ඔක්කොම මතකයි.. මං ඇත්තටම හරි බොළඳ කෙල්ලෙක්.. මං ආදරේ කරපු හැටි කවුරුහරි කතාවකට ලිච්චොත් හැමෝම කියයි ඒක හරි බොළඳ කතාවක් කියලා. මේ වගේ හොඳ කොල්ලෙකුට කෙල්ලෙක් ආදරේ කරන කොට ඒ කෙල්ල ගොඩාක් බොළඳ වෙනවා.. එහෙම නොවුනොත් ඒක ලොකු පුදුමයක්..’

සංසලා ඇගේ තුනී කම්බුල් මගේ උරහිසේ තවරා කීවාය. උදේ ඇගේ හිස ගැල්වූ කොහොඹ මැමිපු වල සුවිද තවමත් ඒ හිසින් මෘදුව හමා එයි.

‘මං දන්නෑ අනිත් කෙල්ලෝ ගැන.. ඒත් මට කිවුනේ හරි වූවි ලෝකයක්.. කාමත් මට හිතාගන්න බැරි ඒ වූවිට් ලෝකෙට ඔයා ආවේ කොහොමද කියලා.. ඇත්තටම ඇයි ධනුක මට ආදරේ කළේ..’

සංසලාගේ ප්‍රශ්නයට මගේ පපුවේ ලියවෙන උත්තරය ඇය

හිතනවාට වඩා දිග උත්තරයකි. එය සාරාංශ කර දක්වන්නට ඇත්තටම මම අපොහොසත්මි.

‘අද නෙමේ කවදහරි දවසක මම ඒකට උත්තර එකතු කරලා කියන්නම්.. ටිකක් හරි අමතක උනොත් ලකුණු කැපෙනවා..’

මම ඒ හිසට මගේ හිසින් තරමක පහරක් ගසා කීවෙමි.

‘ආදරේ කරන්න මිසක් වෙන මුතුන් දන්නේ නැති කෙල්ලෙක් එක්ක කොල්ලෙකුට ජීවත්වෙන්න අමාරුයි.. ඔයාට රහට උයලා දෙන්න මං දන්නෑ.. ගෙයක් දෙරක් ලස්සනට කියාගන්න මං දන්නෑ.. කවදහරි ඔයා මගේ බඩට පැටියෙක් දීපු දවසට ඒක උස්සගෙන ඉන්න විතරයි මං දන්නේ.. වෙන මුතුන්ම දන්නෑ.. ඒත් මං ඉගෙන ගන්නම් ධනුක... වරදක් උනොත් මට බණින්නෙපා...’

සංසලාගේ වචන මගේ පපුව අලුතින් දවාලන්නට සමත්විය. ජීවිතයේ දුක කොටස මගේ උප්පත් අත් දෙකට ගතහැක.. මට මගේ ආදරය පමණක් අහිමි නොවුනොත් ඒ මට ඇතිය..

‘මොනවද මේ කියන්නේ.. ඔයා කුස්සියේ බංකුවට වෙලා බලා ඉන්න.. මං උයන්නම්.’

මම සිතාසි කීවෙමි.

‘ඔ..යා.. ඔයා උයන්නත් දන්නවද...’

‘ගොඩාක් බෑ.. ටිකක් දන්නවා.’

‘අ..නේ.. අපි කවදද එහෙම අපේම ජීවිතයක් පටන්ගන්නේ.. මටත් ආසයි... වූටි සාස්පාන් සෙටි එකක් අරගෙන පුංචි ගැස් ලිපක් කියාගෙන වුට්ට වුට්ට ජීවිතේ පටන්ගන්න..’

සංසලා එසේ කියා ඇගේ දෙපාවෙක තෙත් හෙළවාය. ජීවිතයේ සියළු ලස්සන දේවල් අතරට මේ කරුමක්කාර දෛවය සංසලාගේ ජීවිතයට කෙසේ එබුනාදැයි මමද සිතුවෙමි.

‘අපරාදේ ගෙදර ඉන්න දවස්වල මට කමලවත් ළඟ කියාගෙන උයන්න පුරුදු වෙන්න තිබුනා.’

සංසලා බොහෝ වෙලාවකට පසු කීවාය.

‘කමලා ඕන නෑ... සනීප උනාට පස්සෙ අපි දෙන්නා උයමු..’

‘ඒ දවස ඉක්මනට එනවනම්.. එහෙම දවසක අපි ආයින් මේ හෝටලේටම එමු..’

‘මොකටද..’

‘අපේ ජීවිතේ උදවෙන හැම දවසක්ම අද වගේ දවසක් වෙනවනම් මං ආසයි ධනුක.. මේ වගේම එළියෙ පුටු දෙකක් නියාගෙන සිරිපාදේ කන්ද දිහා බලාගෙන ඔයා ළඟට වෙලා ඉන්න..’

සංසලා කීවේ මගේ උරහිසට තව තවත් ඒ මුහුණ ඔබාගෙනය. හාක්පස පරිසරයේ රළුන සීතල යංතමින් යංතමින් අප වෙතට කුරුළු වෙමින් තිබුණි.

‘යං ඇතුළට.. මෙනත සීතලයි..’

සංසලා මගේ දේතට බරවුයේ කුඩා දරියක මෙනි. ලෝකය කොතරම් විශාලද.. එහෙත් ඒ ලෝකයටම වඩා මේ මගේ දේතේ රළුන ආදරය මට වටින්නේය. මගේම යැයි මට කිව හැකි දෙයක් ඇත්නම් ඒ මේ ආදරය පමණි.. සංසලා ඇදට බරවුයේ මගේ ගෙළ වටා යැවුන ඇගේ දෙඅත් තවත් තද කරගෙනමය. මම වඩාත් මෘදු ලෙස ඒ පහුවට බරවුනෙමි.

‘අද වගේ දවසක හැම දෙයක්ම ඔයාට දෙන්න බැරිඋනාට මට සමාව දෙනවා නේද..’

තෙත්වු දෙතෙන් අඩවත් කොට සංසලා කීවාය. මම ඇගේ හිස අද්දරට හිස නියා ඒ කම්බුල් අතර මුහුණ තබාගත්තෙමි.

‘මට මොනවද ඔයා කුදුන්නේ..’

‘අද වගේ දවසක කොල්ලෙක් එයාගේ වයිල්ගෙන් බලාපොරොත්තු වෙන ගොඩාක් දේවල් නියෙනවා ධනුක..’

‘මේ ලැබුන ටිකත් උහුල ගන්න බැරුව මම හෝන්දු මාන්දු වෙලා ඉන්නේ මැණික...’

‘අ..නේ.. ඔයාටම මාව ලැබුනතේ.. මේ පිස්සු මෝඩ කෙල්ල වෙනුවෙන් කොට්ටර දුක් වින්දද...’

ඒ විදි දුක් කන්දටම වඩා සතුටක් අද මේ එක තත්පරයක් තුළ මා විඳින බව කියන්නට මට අවශ්‍ය වුවත් මම සියල්ල අමතක කර ඒ ළමුදටම බරටනෙමි.. හිතුවක්කාර ලෙස පිබිඳෙන ශාන්තවූ අනුරාගයකින් හඳවනම් රසවත් වෙද්දී මම මගේ අභි-සක මංගල රාත්‍රියේ සතුට සන්සුන්ව විඳගත්තෙමි.

19

‘අ..නේ.. ධනුක..’

මහා පාන්දර සංසලා එකවර කැගසද්දී මම ගැස්සී ඇහැරුනෙමි. ඇය මුළු හිසම කොට්ටයකින් තදකර ගෙන වේදනාවෙන් කෙඳිවී ගැටාය.

‘ඇයි මැණික මේ..’

මම සංසලාගේ වතට බරව බියපත්ව ඇසුවෙමි.

‘ඔළුවේ මේ පැත්තම පොල්ලකින් ගැහුටා වගේ හිරවුනා ධනුක.. තා..ම.. අමාරුයි..’

ඒ ඇස් දෙකෙළවරින් කපුළු කැට දෙකක් පැත්තේ වේදනාව වැඩි තිසා විය යුතුය.

‘ගොඩාක් වෙලාවක ඉඳන්ද..’

සංසලා වේදනාවෙන් හිස වැනුවාය.

‘ඇයි මට ඇහැරුවේ නැත්තේ..’

‘නිදන් ඉන්න හැටි දක්කාම පටි කියලා හිතුනා.. මං හිතුවේ

ඇරිලා යයි කියලා.. ඇයි ධනුක මේ..

මම ඒ කළලතට පිටි අත්ල තබා බැලුවෙමි. කරමක රස්නයක් ඒ කළලේ විය.

‘ලාවට උනක් වගේ..’

‘බැග් එකේ පැනඩෝල් ඇති.. බිච්චාම ඇරිලා යයි හේද ධනුක..’

ඒ ඇස් දිලිසුනේ අසරණවය.. හිටි හැටියේම ඇතිවූ මේ අසනීපය කුමක්ද... මම ඒ මුහුණ දෙස මොහොතක් බලා උන්නෙමි.

‘රියේ ගමන් මහත්සියට වෙන්ත ඇති.. ඔයා බයවෙන්නෙපා.’

ඇය එසේ කීවද මගේ සිතට මහා පුදුමාකාර බයක් ඇතුළුවී තිබුණි. සංසලාගේ දෙපා පණ තැනි වූයේ ඇගේ ස්නායු වල තෙරපීමක් නිසා ඇතිවූ තත්වයක් නිසා බව වෛද්‍යවරු කියූ අයුරු මට සිහිවිය.

‘ඇයි රත්තරන් ඔයා බයවෙලා වගේ..’

‘නෑ.. මං පැනඩෝල් අරගෙන එන්නමි..’

ඇඳෙන් බිහිද්දීන් මගේ හිතට මහා මුසල දුකක් අතුළුවී තිබුණි. ඒත් ඒ බිය ඇයට දැනෙන්නට ඉඩ දිය යුතු නැත. සංසලා ඉන්නේ මටත් වඩා දුර්වල මානසිකත්වයකය.

‘බිලා අඩු නොවූනොත් අපි ඩොක්ටර් කෙනෙක් ළඟට යන්..’

මම පැනඩෝල් දෙක ඇය අතට දී කීවෙමි. සංසලා පෙනී දෙක කටට දමාගෙන වතුර විදුරුව බිඟෙන බිඟෙන හිසේ එක හුස්මටය.

‘කාමත් රිදෙනවද..’

‘ටිකක් කියෙනවා ධනුක.. එද අර වෙද මහත්තයා කකුල හිර කරද්දීන් ඔළුව රිදුනේ මේ වගේම තමයි. ඒ පැන්නම එකපාර හිරි වැටිලා යනවා.’

සංසලා වතුර විදුරුව මගේ අතටදී එහෙමීමම මගේ උකුලට බරවූවාය. මම විදුරුව පසෙක තබා ඒ හිස සෙමෙන් පිරිමැද්දෙමි.

‘ලෙඩෙක්ව හනිමුත් එක්කගෙන ඇවිත් ඔයා දුක් විඳිනවා මහත්තයෝ..’

සංසලා මගේ දෙපා බදගෙන කීවාය.

‘මෙහේ හිටියා ඇති... අපි උදෙන්ම මාතලේ යත්.. වෙදකම් පරක්කු කරන්නත් හොඳ නෑ.’

‘දවල් වෙනකොට ඇරිලා යයි ධනුක..’

‘එපා.. හොඳටම සනීප උනාම අපිට ඕනකරම් දවස් තියෙනවා සතුටු වෙන්න.. මේ කඳු.. මේ ලස්සන පරිසරය ඔයා මම හැම දෙයක්ම ඒ විදිහටම තියෙනවා.’

‘ඔළුව හිරවෙන කොට මටත් බය හිතුනා මහත්තයෝ.. ගියාට කමක් නැද්ද..’

‘දතටමත් අපි පරක්කුයි.. දවස් දෙක තුනක් වෙදමහත්තයා ළඟට ගියේ නෑ.. මං ගිහිල්ලා අපි අදම යනවා කියලා තාත්තටත් කියලම එන්නම්.. ඔයා ටිකක් ඇලවෙන්න.’

මම සංසලාගේ හිස හෙමිහිට කොට්ටියට තබා තැහිට්ටෙමි. කාලාන්තරයකට පසුව පිපුණ ඒ මුහුණ යළිත් පරවේශ්‍යී ඇත්තටම මම බිය උනෙමි.

‘ඇයි දවස් දෙක තුනක් ඉන්න තේද හෝටලේ බුක් කරලා තිබුනේ.’

මම අදම යනබව හෝටලයේ නිළධාරියෙකුට කී විට ඔහු සිනාසී ඇසුවේය. දියයුතු පිළිතුරක් සිතාගත නොහැකිව මම බිම බලාගත්තෙමි.

‘තෝතට ටිකක් අමාරුයි වගේ..’

මම සාමාන්‍ය තත්වයට පත්ව කීවෙමි.

‘යක්ලවර්ස් වලින් වත් ඔයාගේ තෝතට ඇවිදින්න අමාරුද..’

ඔහු අසන්නේ ඔහුට අවශ්‍ය දෙයක් නොවේ. රෝද පුටුවකට සිත්තවූ යුවතියක් සමඟ මා ගෙවන විවාහ ජීවිතය ඔහුට ප්‍රශ්නයකි. එහෙත් එය මට ප්‍රශ්නයක් නොවේ.

‘මට මේ තම්බර් එකට කෝල් එකක් අරගෙන දෙනවද..’

මම ඔහු ඇසූ දෙය ගණනකට නොගෙන කීවෙමි. ඔහු මාලියැද්ද මහතාගේ අංකය ඔබා රිසිවරය මා වෙත දුන්නේ මා

කතාකරන්නේ කුමක්දැයි දැඩි අවධානයකින් අසා සිටිනා ගමන්මය.

‘අත්කල්.. මම ධනුක..’

ඔහුට තාත්තා කියන්නට තවමත් මගේ දිවට හුරු නැත..

‘කොහොමද පුතා... මං ඔයාලා දෙන්නගේ හතිමුත් එකට බුක් කරපු තැන හොඳයිද..’

මාලියැද්ද මහතා ඇසුවේ ආශාවෙනි. ඔහුගේ හිත බිඳින්නට ඇත්තටම මට ලෝබය.

‘ඔව් ලස්සනයි..’

‘කෙල්ලට සතුටුද. හරි ආසයි මහ අම්මණ්ඩගේ මුණ බලන්නත්..’

‘අපි අද උදෙන්ම මානලේ යන්න හිතුවේ..’

මම ඔහුගේ හිත නොබිඳෙන ලෙස කීවෙමි.

‘ඇයි ඒ.. මං දවස් දෙකකට හෝටලේ බුක් කළේ.. හතිමුත් එක දෙතුන් පාරක් එන්නැතේ.. ඉඳලා යන්න.’

‘බබාට ආයි ටිකක් අසනීපයි වගේ.. උදේ ඔළුවේ කැක්කුමකුත් ආවා. මං හිතුවේ උදෙන්ම ගිහිල්ලා වෙද මහත්තයා හම්බ වෙන්න.’

මාලියැද්ද මහතා මොහොතක් නිහඬව උන්නේය. අද වැනි සුන්දර දිනයක මේ මුසල පුවත් අසන්නට ඔහුද බලාපොරොත්තු නොවන්නට ඇත.

‘ඔළුවේ කැක්කුමක්..’

‘ඔව්.. මටත් ටිකක් බයයි.. හිරි වැටිලා වගේ ගියාලු.. නියෙන ලෙඩේ නිසා මටත් හරි බයයි.’

‘මං හිතුවා කරදර ඉවරයි කියලා ධනුක..’

ඔහු හදවතින්ම තැටිගිය හඬකින් කීවේය. මටද හීල්ලින.

‘බයවෙන්න දෙයක් නෑ. මං වෙද මහත්තයාට උදෙන්ම ගිහිල්ලා පෙන්නතවා.. හිරි වැටෙනවා වගේ කිව්ව නිසයි මටත් ටිකක් බය..’

‘ඔය හිසරදේ අදම සනීප උනොත් කමක් නෑ.. ඒත් ධනුක ඕකවරින් වර ආවොත් ආයින් කෙල්ලට කොළඹට ගෙනල්ලා පෙන්නන්න

වෙයි.

‘ඇයි ඒ..’

මම උගුර කට වියළි යද්දී උගුරෙන් මෙන් ඇසුවෙමි.
මාලියුද්ද මහතා කතා කරන්නේ යමක් දැනගෙන යැයි මට සිතුවිණි.

‘අන්තිම කාලේ එයාගේ අම්මට හැම පාන්දරකම ඔය
හිසරදේ ආවා.. කොට්ටයක් ඔළුවට කියාගෙන විලාප දෙනවා....
කෙල්ලට ඒකරම් දරුණුවට තෑ තේද ධනුක..’

මගේ දෙපා සිට පසුව දක්වාම සිතල වීගෙන ගියේය. පාන්දර
සංසලා හිසට කොට්ටයක් තද කරගෙන කැගුණු අයුරු මට මැවී
මැවී පෙනෙන්නට විය.

‘ගොඩාක් අමාරු උනොත් මම කොළඹ එක්ක ගෙන එන්නම්..
දෑතට වෙද මහක්කයට කියන්නම්..’

මම මාවම පාලනය කරගෙන කීවෙමි. එතෙත් මුළු සංසාරයම
ගිනිගෙන දූවෙමින් තිබුණි.

‘මං කෝකටත් එයාගේ කළින් ඩොක්ටර්ටත් මේ ගැන
කියන්නම්.. ධනුක එහෙනම් අද යන්න. මට ඔයා ගැනත් තරි දුකයි..
ඒත් මගේ කෙල්ලට වෙනස්කමක් කරන්න එපා..’

මගේ දස් කඳුළුන් තෙත්වෙද්දී මම මා ඉදිරිපිට උන් අවන්හල්
නිළධාරියාට නොපෙනෙන්නට හිස අනෙක් පැත්තට හරවා ගත්තෙමි.

‘අත්කල් මේ මොනවද කියන්නේ.’

‘ඔයාට මීටත් වඩා දුක් විඳින්න උනත් මං ගැන අහිතක්
හිතන්න එපා.. මම මගේ දුටු ලෙඩෙක් කියලා දෑත දෑතම ඔයාට
බන්දලා දුන්නා නෙවේ කොල්ලෝ..’

‘කාන්තා එහෙම හිතන්නෙපා.. දෑත් එයා ඔයාගේ දුටු වගේම
මගේ වයිත්.. මට ඒක අමතක කරන්න බෑ.. මම මාතලේට ගිහිල්ලා
කතාකරන්නම්..’

‘හොඳයි කොල්ලෝ.. කෙල්ල ගැන ඇහූ ගහගෙනම ඉන්න.’

මම රිසිවරය තබා නැවත දිගකොරිඩෝව දිගේ කාමරයට
ආවේ බරවූ හදවතිනි. සංසලා අයහිප වූ මුල් දිනවල මගේ හදවත

පුරා සැරු මුසල බිය යළිත් පසුවට තදින් දෑතෙමින් තිබුණි.

කාමරයට යඳ්දින් සංසලා මා යඳ්දී උන් ඉරියව්වෙන්ම උන්නාය.
මම ඇඳේ පැත්තකින් වාඩිවී ඒ මුහුණ දෙස බලා උන්නෙමි.

‘කාත්තට අපි යනවා කිව්වද ධනුක..’

‘ඔව්..’

‘අපි ඉක්මනට යත් ධනුක.. මගේ ඔළුවට මහ අමුත්තක් දෑනෙනවා. මේ සීතල නිසාද දන්නා..’

මම ඇතුළු හඳවතින් ඇවිලුනෙමි. තව තවත් ඇයට සමීපව
මම ඇගේ තළල් තළය දෙපසින් දෑත තැබුවෙමි. ඒ තළල පෙරටත්
වඩා රස්තයට තිබුණි.

‘මොන වගේ අමුත්තක්ද..’

සංසලා මත්වුවේකු මෙන් දෙනෙත් පියාගත්තාය.

‘දන්නා ධනුක.. මාව ඉක්මනට අත්දවන්න මහත්තයෝ..’

මම ඇඳෙන් බැසකුඩා හෝටල් කාමරය වෙත අවසාන
වකාවටත් බැලුවෙමි. අපේ මංගල රාත්‍රිය නිස්කලංකව ගෙවී ගියේ මේ
බිත්ති හතර මැදය. ඒ බිත්ති හතර මැදම ඊට වඩා අසුන්දර යමක්
සිදුවිය නොහැක.

20

මම හැටත් සිට තුවර දක්වා වැටුන වංගු වලින් පිරි කඳුකර
මාර්ගයේ කැකිතරම් වේගයෙන් වාහනය පැදවූයෙමි. හැන්දවන්නට
පෙර වෙද මහත්තයාට සංසලාව පෙන්වීම මගේ අරමුණ විය. සංසලා

උන්නේ උකුල මත කොට්ටයක් තබාගෙන එයට හිස ගසාගෙනය. වම් පැත්ත බලන වාරයක් වාරයක් පාසා මගේ පපුව අළුතින් දවීයයි.

කතා කරන්නට සිතූනද ඇයට නින්ද ගොස් යැයි සිතා මම දිගටම නිහඩවම වාහනය පැදවුවෙමි. මගේ සිතපුරා සැරුවේ මාලියැද්ද මහතා දුරකථනයෙන් කියූ දේවල්ය. සංසලා අද උදේ හැසිරුනේ මාලියැද්ද මහතා සංසලාගේ අම්මා හැසිරුනා යැයි කියූ ලෙසමය. දිගින් දිගටම මේ හිසරදය පාන්දරට තිබුනොත් කරන්නේ කුමක්දැයි මම අසරණව සිතුවෙමි.

‘බබා.. තිදිද..’

හුදෙකලාවක් නිහඩතාවයක් නිසා හිතට දකුන බිය නිසාම මම තැත්තක් හරියකදී සංසලාගේ හිසට අතතබා ඇසුවෙමි.

‘කොළඹට තව දුරද ධනුක..’

සංසලා හිස ඔබාගෙන ඉන්නා අතරතුරම ඇසුවාය. මම පුදුමයෙන් පුදුම වීමි. අපි කොළඹ යන්නේ කුමකටද..

‘ඇයි කොළඹ යන්නේ.. මේ යන්නේ මාතලේ නේ.. ඇයි බබා දන්නවනේ..’

මම පුදුමයෙන් ඇසුවෙමි.

‘ආ.. ඔයාලගේ ගෙදරද යන්නේ.. මට අමතක උනා..’

මගේ පපුව ගැස්සින.. මේ සංසලා කියන්නේ මොනවාද.. මම කොළඹ යන කතාවක් ගැන කෙදිනකදීවත් කතා නොකළෙමි.

‘බබාට කොළඹ යන්න ඕනද..’

‘නෑ ධනුක.. මට තිකං හිතුවේ කොළඹ යනවා කියලා.. මට තිදිමතයි.. මං නිදාගන්නවා..’

සංසලාගේ හැසිරීම පුදුමාකාරය. අප මාතලේ යන බව මේතරම් ඉක්මනට ඇයට අමතක වූයේ ඇයි.. මම වාහනය කඳු අතර පැදවූයේ තෝන්කුවාවෙහි. සංසලා උණවැඩි නිසා හෝ තිදිමත නිසා ඔගේ කටට ආ දෙයක් කියවූවාටත්ද.. එසේ සිතා හිත හදගන්නට මම වෙර ගත්තෙමි. එහෙත් දිගින් දිගටම හිතට මහා මුසල බවක් එයි.

එය වලක්වන්නට මම අපොහොසත් වූයෙමි.

නුවරට එද්දී තරමක් දවල් වී තිබුණි. කුසගින්නක් නොදනුනද සංසලාව බඩගින්නේ තැබීම අතතුරුදයක යැයි මම සිතුවෙමි. මම බේක් හවුස් එක ළග නවත්වා කෑම පැකට් එකක් ගත්තෙමි. නගරය මඳක් පසුවී නිස්කලංක හරියකදී මම වාහනය නැවැත්වූයෙමි.

'බත් වුවටක් කාලා නිදගන්න.. හිස්බඩ ඉන්න හොඳ නෑ.. උදේ තේක විතරනේ.'

මම ආදරයෙන් කීවෙමි. සංසලා දස් ඇඟිලි කුඩු වලින් පිසද මාදෙස බලා සුන්දරව සිනාසුනාය.

'මට තිත්ද ගියා ධනුක..'

'දත් හිසරදේ අඩුද..'

'දත් අඩුයි.. උදේ මට හිතුනා මං මැරෙයි කියලා.. තාමත් ඔළුව හිරිවැට්ලා වගේ.. කොහෙත්ද බත් ගත්තේ.'

සංසලා මා අත තිබූ බත් පැකට් එක දක ඇසුවාය.

'බේක් හවුස් එකෙන් ගත්තේ..'

'මං දන්නෙවත් නෑ..'

'මැණික නිදි..'

'මාව දලද ගියේ..'

'හෝටලේ ළගම වාහනේ නවත්කලා ගත්තේ. දලා ගියේ නෑ..'

සංසලා ආසනයේ ඉඳගෙනම මගේ පැත්තට හැරී සීරුවට මගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

'ධනුක.. ඇයි බයවෙලා වගේ.. මුණත් එක්කම කළුවෙලා.'

'නෑ.. ඒ වාහනේ පටර්ස් ඇරගෙන ආවේ.. දුටිලි වැදිලා..'

'මේ මුණ මං අඳුනන්නැද්ද පැටියෝ..'

මම කිසිවක් නොකියාම දෙකතූල් මත තබාගෙනම බත් පැකට් එක දිගඇරියෙමි. එහි තිබුනේ බුරියානි බත්ය. මම කටක් අතා සංසලාගේ මුවට ළං කෙරුවෙමි.

'ඉස්සෙල්ලා කට ඔයාට..'

ඇය මා පෑ කට මා පැත්තටම හැරවුවාය. මට කන්නට

තරම් පිරියක් තිබුනේ තැන.

‘ඇයි බත් එකක් විතරක් ගත්තේ.’

‘එකක් ඇති කියලා හිතුනා.’

සංසලාට ලොකු බත් කට්ටල් කවා මම කුඩා බත් කටක් දෙකක් කෑවෙමි.

‘මැණිකට කොළඹ යන්න හිතුවාද එද්දී..’

මම තිකමට ඇසුවෙමි. සංසලා පුදුමයෙන් සිනාසුනාය.

‘කො..ළ..ඹ.. මොකටද රත්තරන් කොළඹ යන්නේ. අපේ මාතලේ ගෙදර තියෙද්දී.. අතික වෙදමහත්තයා.. ඇයි එහෙම ඇහුවේ..’

සංසලාගේ කතාව මටද පුදුමය.

‘මම මහදි ඇහැරෙව්වාම ඇහුවා කොළඹට තව දුරද කියලා..’

මම අසරණව සිටිමි.

‘මං ඇහුවා.’

‘ඔව්..’

‘මං හිතෙන් කියවන්නැති..’

සංසලා ලැජ්ජාවෙන් කීවාය.

‘වෙන්න ඇති.. මට පුදුම හිතුනා.’

මම තවත් බත් කටක් අතා ඇගේ මුව වෙත පෑවෙමි.

‘මේ කට ඔයාට..මට විතරයි කවන්නේ.. ඇයි හරියට කන්නැත්තේ..’

සංසලාගේ ප්‍රශ්නයට දෙන්නට පිළිතුරක් මා අත නොවීය. මම බත් අසුරනය වීසි කර වතුර බෝතලය ඇය අතට දුන්නෙමි. තැවත වාහනය පණ ගන්වද්දී සංසලා ගියරය මත තිබූ මගේ අතමත ඇගේ දකුණත වඩාත් තදින් තබාගෙන උන්නාය. ඇගේ සුරත තවමත් රස්තෙය.

21

මම ගෙදරටත් නොගොස් කෙළින්ම හබරණ වෙද මහත්තයාට සොයා ගියෙමි. වෙද මහත්තයා සංසලාව පැයක් පමණ තිස්සේ පරීක්ෂා කර බලා ඔහුගේ දියණියට සංසලාගේ හිසට කරන්නට තෙල් සාත්කූචක් දුන්නේය. මම ඇය තෙල් සාත්කූච කරන අයුරු මොහොතක් බලා ඉඳ වෙද මහත්තයා දෙස බැලුවෙමි. ඔහු වෙද කාමරයට යන අතරවාරයේ මට එන්න යැයි අතින් කීවේය. සංසලා උන්නේ දෙනෙන් පියාගෙනය.

‘ඕක ආවේ අද උදේද..’

ඔහු කුඩා පුටුවේ මා වාඩිවූ පසු සන්සුන්ව ඇසුවේය.

‘ඔව්.. ඊයේ අපි හදිස්සියේ කසාද බැන්ද.. වෙද මහත්තයා...

ඒකයි එන්නත් බැරිඋනේ..’

මම යංතමට සිතාසි කීවෙමි.

‘ජයට මංගල්ලේ තිබුනද...’

‘අපෝ නෑ. අපි තුන් හතර දෙනෙක් විතරයි.. කසාදේ රෙජිස්ටර් කළා විතරයි.’

‘පස්සේ’

‘එයාගේ තාත්තා අපිට හැටන් හෝටලයක් වෙන් කරවලා තිබුනා. එතේ රැ උන්නේ.. උදේ කමයි හිසරදේ ආවේ..’

ඔහු සැහෙන වෙලාවක් කල්පනා කළේය. මම වෙදමහත්තයාගේ වියපත් මුහුණ දෙසම බලා උන්නෙමි.

‘එයාගේ අම්මා නැතිවෙන අත්තිම කාලෙන් මේ හිසරදේ වගේම එකක් ඇවිල්ලා තියෙනවා. මට තාත්තා උදේ කිව්වේ. ඒක

පැයක් විතර අල්ලනවා.. දන් එද්දී නෑ.. මට බිය හෙට උදෙස්..

ඔහු හිස වැනුවේ බැරෑරුම්විය.. මගේ හදවතේ බිය දෙගුණ තෙගුණ වෙයි.

‘වෙද මහත්තයා ඇයි මේ..’

මම අසරණව ඇසුවෙමි.

‘කලබල වෙලා සතීප කරන්න පුළුවන් ලෙඩක් තෙවේ මේ දරුවට හැදිලා තියෙන්නේ. ස්නායුගත ව්‍යාධි කියන්නේ සර්වාංග ව්‍යාධි වලට වඩා බරපතල දෙයක්..’

මගේ දිවහ කෙළපොදක් නැතිවෙන කරමට වියළී ගොස්ය. දෙවියනි මේ මොන ආත්මයක ඇය කළ කරුමයක්ද..

‘මම මෙහෙම ඇහුවා කියලා මේ ළමයා කලබල වෙන්න කාරි නෑ..’

‘මොකක්ද වෙද මහත්තයා..’

ඔහු කහට රුදුක ඇඟිලි තුඩු වලින් මේසයට යංතමට තට්ටු කළේය.

‘සිහි කල්පතාව මද ගතියක් එහෙම දරුවට තිබුනද පහුගිය දවසේ..’

මම ඇවිලි පිටිවී ගියෙමි. උදේ සිදුවූ දේ මට සිහිවිය. වෙද මහත්තයාට එය කිව යුතුද..

‘එහෙම විශේෂ දෙයක් නම් උනේ නෑ.. ඊයේ ඊත් හොඳට උන්නා. ඒත් උදේ..’

මම ගොත ගැසුවෙමි.

‘ඔව්. කියමු බලන්න..’

‘එයා හොඳටම දන්නවා අපි වෙද මහත්තයා ගාවට එන්නේ කියලා. ඒත් මහදි මගෙන් අහනවා කොළඹට තව දුරද කියලා. මටත් ඒක මග පුරාම ප්‍රශ්නයක් උනා..’

මම වෙද මහත්තයාගේ දෙනෙත් දෙසම බලාකිවෙමි.

‘ඒකට කියලා හිතන්නම බැහැ. උණ තිබ්බ කියා උණ

විකාරෙන් කියෙව්වද දන්නෑ. මේ ළමයා කලබල වෙන්නෙපා.. අපි බලමු.. හැබැයි සෑහෙන සිහි බුද්ධියෙන් ඉන්න වෙයි.'

වෙද මහත්තයා කීවේ අතට බුලත් කොළයක් ගෙන එහි නැට්ට කඩාය.

'අපි දැන් බෙහෙත් කරන්නේ හිසරදේවද.. කකුලටද..'

'දෙකටම.. කොහොමටත් මම වෙදකම් පටන්ගත්තේ හියෙන්..

මේ ළමයා දක්කනේ.'

'ඔව්.. මටත් එද පුදුම හිතුනා.'

'හැම ලෙඩක්ම පටන්ගත්තේ මෙතනින් තමයි දරුවෝ... ඒක තසන්න ඕනෙත් මෙතනින්ම තමයි.'

වෙද මහතා හිසට තට්ටු කර කීවේය. මට අද ඉන්නා එකම ඉටු දෙවියා ඔහු පමණි.

'කාරණාව බුදුවෙන්නේ කල්පතාව අත් හරින්නේ නැතුව උන්නාම.. තේරුනාද.. මේ ළමයා ඔළුව කෙළින් කියාගෙන ඉන්න.. අපි බලමු..'

ඔහු මගේ හිස අතගා නැගිටිනා ගමන් කීවේය. අපි එළියට එද්දී තෙල්සාක්කුව නිමාවී තිබුණි. සංසලා ලෙඩ පාටට පුටුව මත ඉඳගෙන උන්නාය. ඇය මා දක අසරණව සිනාසුනාය.

'දුවේ මේ අක්කා ඊයේ මනමාලියෙක් වෙලා නොවැ..'

වෙද මහතා සංසලා දෙසත් ඔහුගේ දියණිය දෙසත් බලා කාරුණිකව සිනාසී කීවේය.

'මට අක්කා කිව්වා අප්පව්වි..'

'බයවෙන්න එපා දුවේ.. හැම වෙලාවෙම රත්තන්තරේ සිහි කරන්න.. අපි වෙදකම් කරමු..'

වෙදමහතා එසේ කියා සංසලාගේ හිස මත අත තබා හවතු පබ්බ මංගලම්... ගාථාව තුන් වරක් කීවේය. මගේ දෑස් කෙත්ව ගියේ සංසලාගේ කළුව දකය. ඇයට සතීප නොවෙනම් බුදුබණන් බොරුය. හිස්ය.. මම වෙදතාවෙන් සිතුවෙමි.

අප මාතලේට එද්දී හොඳටම හවස් විය. ගෙදර මිදුලේ වාහනය නවත්වද්දී අම්මාත් තංගිත් විරාජුන් මිදුලට දුවගෙන ආවේ එක විටමය. අම්මා පුදුමයෙන් අප දෙස බැලුවාය.

‘ඇයි පුතේ..’

‘අපි ආවා අම්මේ.’

මම සිතාසි කිවෙමි.

‘අද නෙවෙතේ අයියේ එතවා කිව්වේ..’

‘ඒකතේ.. ගෙට එන්නෙපා තාම පුතේ..’

එසේ කියා අම්මා ගෙතුළට දුවගෙන ගියාය. මම සංසලාව මසවා රෝද පුටුවේ තැබුවෙමි. ඇයද පුදුමයෙන් බලා උන්නාය.

‘හරි.. දැන් එන්න රත්තරනේ..’

අම්මා සුදු මල් දෙක තුනක් දමු වතුර විදුරුවක් ගෙන දෙරකඩ උන්නාය. ගෙට ගොඩවෙද්දී අම්මා සංසලාගේ දෙකම්බුල් තදින් සිපගන්නාය.

‘මේ.. දුවගේ ඇඟ රස්නෙතේ පුතේ..’

අම්මා මාවෙන හැරී කීවාය. තංගිද පැමිණ සංසලාගේ ගෙළට පිරි අත්ල තැබුවාය.

‘ඔව්මයි අක්කට උණතේ අයියේ.’

සංසලා මාදෙස බැලුවාය. ඇගේ ඇස්වල පුරුදු කදුළුය.

‘උදේ ටිකක් ආයින් අසනීපඋතා අම්මේ.. මේ වෙද මහන්නයවත් හම්බවෙලා අපි එතගමත්.’

මම කිවෙමි.

‘අ..නේ.. මට සමාවෙන්න අම්මේ.’

සංසලා අම්මා දෙස බලා හඬමින් කීවාය. අනතුරුව ඇය රෝද පුටුවේ ඇත්තට හිස ගසා තවත් ඉකිබින්නය.

‘අනේ.. ඇයි මැණික මේ.. මොකට සමාවෙන්නද.. දුව මොනවද මේ කියන්නේ.’

‘බහුක කවදහරි බැඳලා මෙහෙම එයි කියලා අම්මා හිතත්’

නැතුව ඇති.. මං.. මොනා.. කරන්නද අ..ම්..මේ.

අම්මා සංසලාගේ හිස ඇගේ කුසට තුරුල් කරගෙන යමක් කියන්නට ගියාය. එහෙත් ඇයටද ඇඩුම් වාචාගත නොහැක.

'මගේ දුව මට ලෙඩක් නෙවේ රත්තරන්.. අඩන්නෙපා මැණික.. අද හොඳ දවසනේ..'

අම්මා අමාරුවෙන් වචන හද කීවාය. මම විරාජ් දෙසත් තංගි දෙසත් බැලුවේම, ඒ ඇස්වලත් කඳුළුය.

'අදින් පස්සේ මෙහෙම අඩන්නෙපා.. තාත්තා දුව මට අපිට බාර දුන්නේ මෙහෙම අඩ අඩා ඉන්නවා බලන්න නෙමේනේ.. මගේ පුතා ජීවත්වෙලා ඉන්නකල් දුවට අඩන්න වෙන්නැ.'

අම්මා කියද්දී මගේ පපුව ඇවිලිණි.

'මං ඒක දන්නවා අම්මේ.. ඔයාට මම ඔයාව දකින්නැති කාලෙන් පින් දුන්නා.. ධනුක වගේ රත්තරං පුතෙක්ව හදලා මට දුන්නට..'

'දන් ඔය ඇළුම් මාරු කරලා ටිකක් ඇලවෙන්න.. අපි පස්සෙ කතා කරමු.'

අම්මා සංසලාගේ හිස අතගා කීවාය.

'අපි අක්කටයි අයියටයි අයියගේ කාමරේ ලැස්ති කළා.. බලන්න ලස්සනද කියලා.'

තංගි කඳුළු ගවුම් කරින් පිහද කීවාය. සංසලාගේ රෝදුටුව ඇය මගේ අතින් අහකට ගත්තාය. අපි තුන් හතර දෙනාම එකම විට කාමරයට ඇතුළු වුයෙමු.

ජනේල වලට අලුත් තිර රෙදි දමා ඇදටද අලුත් රෙදි දමා කාමරයම ලස්සන කර තිබුණි. මගේ මේසය සම්පූර්ණයෙන්ම අස්කර තංගි ඒ මත අලුත් මල් බඳුනක් තබා තිබුණි. සංසලා මාදෙස නැරි බැලුවාය.

'පව ධනුක.. ලස්සනට කාමරේ අස් කරලා.'

'විරාජ් අයියා හෙට ගෙයි තීන්ත ගාන්න උන්නේ.. අපි

හිතුවේ අයියලා අනිද්ද එයි. කියලා.. මාලියැද්ද සර් කිව්වේ එහෙම..

නංගි විරාජ් දෙසද බලා කීවාය.

‘ඇයි තාත්තට සර් කියන්නේ.. එහෙම කියන්නෙපා.. තාත්තට ඇහුනොත් දූක හිතෙයි.’

සංසලා කීවාය. නංගි ලැජ්ජාවෙන් සිතාගි බිම බලාගත්තාය.

‘අරක ගේන්නද..’

නංගි විරාජ් දෙසබලා ඇසුවාය. සංසලාත් මමත් මුහුණට මුහුණ බලාගත්තෙමු.

‘ගේන්න..’

නංගි විරාජ් කියූ පසු කාමරයෙන් ගියාය. මම විරාජ් වෙත තෙත් හෙළුවෙමි.

‘මොනවද විරාජ්..’

විරාජ් සිතාසුනා පමණි. ඒත් සමහම නංගි රෝස පැහැගත් ලස්සන කොළයකින් එතු තරමක පෙට්ටියක් ගෙනවිත් සංසලා අත තැබුවාය.

‘අක්කටයි අයියටයි පුංචි තෑග්ගක්.’

ඇය කීවේ අහිංසක හඬිනි. සංසලා බැලුවේ මාදෙසය.

‘අපිට තැගි මොකටද නංගි..’

‘එහෙම කියන්නෙපා අයියේ.. අපිට වෙන කවුද ඉන්නේ ආසාවට තෑග්ගක්වත් දෙන්න.’

‘සල්ලි කිවුන් නෑ ධනුක.. පුංචි තෑග්ගක් ගත්තේ.’

විරාජ් කීවේ කරුණාබර හඬිණි.

‘උඹ මගෙන් දැන්ගුටි කනවා විරාජ්..’

‘මොකක්ද මේ..’

සංසලා ආශාවෙන් කොළය ගැලවුවාය. එහි කිබුනේ අලංකාර සුදු පැහැගත් උණුවතුර බෝතලයකි.

‘හිතලා.. හිතලා.. හිතලා තමයි ගත්තේ. හැමදම රැට මම කෝපි හදලා දෙන්නම් ඕකට.. දෙන්නා එක්ක රැ වෙනකල් කෝපි

බිබි කතා කර කර ඉන්න.

තංගි හුරුකල් හඬින් කීවාය.

‘ලස්සන තැග්ගක්.. ඔය දෙන්නා බඳින දවසට අපින් දෙනවා
ලස්සන තැග්ගක්.. මොනවද ධනුක අපි දෙන්නේ.’

සංසලා ඇසුවේ මෘදු සිතාවක් දෙකොලකර තබාගෙනය.

‘කොරොප්ප දෙකක්.’

මම තංගි දෙස බලා ඇද කර කීවෙමි.

‘ඇයි ඒ..’

තංගින් සංසලාත් එකවිට ඇසුවාය.

‘මුට කතේ ගහගෙන ඉන්න.. ඇයි මේකි කියවන එකමතේ
වැඩේ.. මුට කතක් ඇහිලා ඉන්න පුළුවන්..’

‘ඔයාගේ තැගි මට ඕත්තැ.. අක්ක මට දෙයි.’

තංගි මට ඇදකර සංසලාගේ රෝද පුටුව අල්ලා ගෙන
කීවාය. මහදි ගතට දනුන බර මොහොතකට අඩුවිය. එහෙත් තනිවූ
ඇසිල්ලකින් සියළුම බර මගේ පපුවට කඩා පහත්වෙයි.

‘ඇයි අක්කට එක පාර අසනිප උනේ ආයින්..’

තංගිගේ ප්‍රශ්නයෙන් සංසලා බිම් බලාගන්නාය.

‘ඒක පස්සේ කතා කරමු.. විරාජ් උඹ දැන්ම යනවද..’

‘තැ ධනුක.. අම්මා උයනවා.. කාලා යන්න ඉන්නම කීවා.’

‘අද ඉඳපත් මට කතා කරන්න ඕනේ.’

මම කීවෙමි. විරාජුත් තංගිත් ගියපසු සංසලා මගේ අතක්
අල්ලා ගන්නාය.

‘මොනවද විරාජ් එක්ක කතාකරන්න තියෙන්නේ රත්තරන්..’

‘මගේ හිතේ ලොකු බරක් තියෙන්නෙ තංගි ගැන.. එයාලා
ජීවත්වෙන විදිහ ගැන.. ඒවා පිළිවෙලක් කරන්න ඕන මැණික. ඔයා
ඕවා හිතන්න එපා.. සැහැල්ලුවෙන් ඉන්න.’

සංසලා ආයින් කතා නොකරම මගේ දකුණු ඇලයට
බරවූවාය.

22

උණු වතුරින් ඇඟ සෝද මම මගේ අතින්ම සංසලාච නැවුයෙමි. අම්මා අල තෙල් දමා කුකුල් මස් කරියක් හද පරිප්පු තෙම්පරාදු කොට කහබත් හද තිබුණි. ඊට වඩා වැඩි යමක් කරන්නට බැරිවීම ගැන අම්මා බත් බෙදද්දී දහස් වර නැවුනාය. අපමණ සතුටකුත් මහාමෙරක දුකකුත් එකතු වූ ආදරණීය අම්මා, කෙනෙකුගේ උතුම් ඡායාව ඒ අසරණ මුහුණට වැටී තිබුණි. 'තාත්තා උන්නා නම් කියා' අම්මා සිතන්නට ඇත. ලොකු පුතණ්ඩියා මනමාලයෙකු වූ සතුට බෙදහද ගන්නට ඇයට කෙනෙකු නැත. මිටද අද තාත්තාව දෙකුත් විටක්ම සිහිවිය. ඔහු මියගියේ මා මගේ අතින් හරි හම්බකර ඔහුට බත් වේලක් සරිකර දෙන්නට පෙරය. ඒ දුක.. ඒ බර ජීවත්වෙන තුරාවටම මගේ පපුවේ තිබෙනු ඇත.

ජීවිතය පුර පසින් පායා ඒද.. අවපසින් බැස යාද කියා මගේ අසරණ හිතට තේරුමක් නැත. බලන බලන අත ප්‍රශ්නය. කඳුළුවය.. කරදරය.. සියල්ල විසඳිය යුතුය. සංසලාච බත් කවද්දී මගේ හිතේ තිබුනේ ඒ ප්‍රශ්නය.

‘ධනුක..’

බත් කටවල් තුනහතරක් කද්දී සංසලා මිමිණුවාය.

‘මගේ හිතට මහා අමුත්තක් දනෙනවා ධනුක.. මොකක්ද කියන්න දන්නැ.. හැමදේකම හරි ආගන්තුක බවක් දනෙනවා.’

මගේ පපුව පැත්තක් හිරි වැටිණ. වෙද මහත්තයා කියූ සියල්ල මට සිහිවිය.

‘මට අම්මා එක්ක කතාකරන්න ඕන.. නංගි එක්ක’

කතාකරන්න ඕන.. ඒත් මොකවත් හිතට එන්නැ.. හරි හිස් ගතියක් අද මට දැනෙනවා, ඇයි රත්කරං මේ.. අම්මයි නංගියි මොනාහරි හිතනවා ඇති..

‘අසනීප ගතියක් නියා වෙන්න ඇති. කැම කාලා බෙහෙත් ටික බීලා නිදාගන්න. උදේට අපි කතා කරමු..’

මම සංසලාච සනසන්නට සිතා කීවෙමි. ඇයව සනසන මගේ සිතට සැනසිල්ලක් නැත. දෙවියනි මේ සිදුවෙමින් යන්නේ මොනවාද..

‘අනේ මං ළගට වෙලා ඉන්න ධනුක.. මට මොනාහරි වේගෙන එනවා දෙයියෝ.. මොනවා හරි වේගෙන එනවා.. හරි අමුතුයි හිතට.. හ..රි..ම.. අමුතුයි.. ඒක කියන්න මට කේරෙන්නැ මහත්තයෝ..’

මම තෝන්කුවාවෙන් සංසලා දෙස බලා උන්නෙමි. ඒ ඇර කළ යුතු අත් යමක් මගේ තනි හිතට එන්නේ නැත. ජීවිතයේ කරදර ඉවරයැයි මම සිතුවෙමි. එහෙත් මට වැරදි ඇත. මේ පටන්ගත්තා පමණද..

‘වෙලාවකට මම දන්නැ මම කොහෙද ඉන්නේ කියලවත්.. දුන් ඔයා කුස්සියට ගිය වෙලාවේ මම ගෙදර ඉන්නවා කියලා හිතලා කමලට කතාකළා.. හොඳ වෙලාවට නංගියි අම්මටයි ඇහිලා නැ.. මොනවද මහත්තයෝ මේ වෙන්නේ..’

බත් අනන මගේ අත දැඩිව වේවිලයි.. බත් ඇට දහයක් පහළවත්ම මගේ ඇහිලි තුඩු වලට එකතු කරගන්නට නොහැක. ‘සිහි කල්පනාව මදගතියක් එහෙම දරුවට තිබුනද පත්‍රගිය දවස්වල..’ යැයි වෙද මහත්තයා ඇසු වදන් හෙත පුපුරන්නාක් මෙන් පපුවට ඇසෙයි.

‘හිත කලබල කරගන්නෙපා.. හොඳ සිහියෙන් ඉන්න.. මේක හරි තපුරු කාලයක් වෙන්න ඇති බබා..’

මට කියැවිනි. වෙන මොනවා කරන්නද.. ජීවිතයේ බරපතල බව මෙහෙමටවත් සංසලා තේරුම් ගතයුතුය.

‘ඔයා වෙන කෙල්ලෙක්ට බැන්දනම් අද හෝමි කමින් එක..’

රතුපාට සාරියක් ඇඳලා හරි ලස්සනට ඉඳී.. මාව බැඳලා ඔයාට..
නංගිට.. අම්මට මොනාද රත්තරං ලැබුනේ."

සංසලා මගේ වමක අල්ලා මගේ අත්ල මත සුරත තබා
ඇසුවාය. මට හීල්ලිත. ලැබෙන සියල්ල කියන්නට ගියහොත් මේ ර.
ය ප්‍රමාණවත් නොවේ.

"මට මොකක් හරි ලොකු ලෙඩක් හැදිලා ඇති රත්තරං..
අනේ මාව සතීප කරගන්න ධනුක.. මට මොනා වෙන්න යනවද
කියලා මංවත් දන්නෑ.."

සංසලාට බත් කවා මම ඇගේ බෙහෙත් වඩිය දුන්නෙමි. ඇය
නිදගත්තේ තවත් වරුවක් පමණ වේදනාවෙන් කියව කියවා ඉඳය.
සියල්ලම ඉවසිය හැක. ඒ ඇස් දෙස බලාගෙන මොහොතක් හෝ
සිටිය නොහැක. මටද ඇඬෙන්නට මෙන් එයි. උලක් තුඩක් ඇණගෙන
මැරෙන්නට සිතෙන්නේ එවිටය.

කන්නට පිරියක් නොතිබුනද අම්මාගේ සිත රිදවන්නට
බැරිකමට මම කටවල් දෙක තුනක් කෑවෙමි. මම නොකෑ බව සියල්ලෝ
දන්නෝය. එහෙත් කිසිවෙක් කිසිවක් කීවේ නැත.

"බෝධිපුජාවක් තියලා සෙත් ශාන්තියක් කරන්න ඕන.."

අම්මා මගේ පිහානට පපඩමක් දමා කීවාය. ඇගේ ඇස්වල
තෙතමනය මට හඳුනාගත හැක..

"එයා කාමරේටම වෙලා ඉන්නවා කියලා අම්මවත් නංගිවත්
මොනවත් හිතන්න එපා.. එයා දුක් විඳින්නේ අපි හිතනවටත් වඩා
දරුණු රෝගයකින්.. මොනවා වෙන්න යනවද කියලා මමවත් දන්නෑ.."

මට ඇඬුණි.

"එයා එව්වර දුක්විඳින්න පුළුවන් කෙල්ලෙක් නෙමේ.. මටත්
උහුලගන්න බෑ.."

කඳුළු දෙකම්බුල් තරහා ගලා ගියේ අම්මාත් නංගීත් විරාජුත්
ඉදිරිපිටදීමය. අම්මා පිටුපසින් පැමිණ ඇගේ කුසට මගේ හිස
තබාගන්නාය.

"අම්මලා මොනාහරි පිතක් කරලා තියෙනව නම් ඒ පිතත්

අනුමෝදන් කරලා මේ කෙල්ලට සනීප වෙන්න කියලා පතන්න
අම්මේ.. එයා දුක් විදිනවා මට මෙහෙම බලං ඉන්න බෑ.

මම අම්මගේ කුසට මුළු හිසම තබාගෙන ඉක් බිඳුම්
වාවාගත්තෙමි.

‘කුණුරුවන්ගේ සරණින් දුවට සනීප වෙයි මගේ පුතේ..පුතා
අඩන්නෙපා.’

‘මං.. මං.. මගේ රත්තරං අම්මට සළකන්න ඕන.. නංගි ගැන
බලන්න ඕන.. මං දන්නවා අම්මේ.. ලොකු පුතා ඒවා හොඳට දන්නවා
අම්මේ.. ඒවා අතපසු උනා කියලා මගේ කෙල්ලට වෙර කරන්නෙපා.
ඒකි හරි අසරණයි අම්මේ.. බලන්න ගිහිල්ලා කාමරේට. පණ නැති
කකුල් දෙක කොට්ටේ උඩ කියාගෙන තිදත් ඉන්න හැටි..’

අම්මාටත් නංගිටත් ඇඩුනේ එකවිටය.

‘පුතා මේ මොනවද කියන්නේ. ඒ දරුවට වෙර කරන්න..
ඔයා අම්මට දන්නැද්ද.. නංගිට දන්නැද්ද..’

‘හරි බයයි අම්මේ හිතට.. හරිම බයයි.. තාත්තා උන්නනම්
කියලා හිතෙනවා.’

මම ඇඩුම් වාවාගත්තේ අමාරුවෙනි. සංසලාට ඇසේවියැයි
මම බියවුනෙමි. අඩනවානම් මුළු මාතලේම දෙදරන්නට අඩන්නට
තරම් මේ පපුවට දුකය.

‘අපි යාළුවෙට්ට කාලේ එයා මාතලේ අපේ ගෙදර එන්න හරි
ආසාවෙන් උන්නේ.. ඒත් මෙහෙම අඛිඛගාක ලෙඩ කෙල්ලෙක් වගේ
රෝද පුටුවෙන් යන්න තෙමේ. එයා මීට වඩා ගොඩාක් ලස්සන
කාලේ ජීව්නේ කරදර මුකුත් නැති කාලේ නංගි මට ආදරේ කළේ..
ඔයාගේ නෑනා වෙන්න උන්නේ. අම්මගේ ලේලි වෙන්න බලං උන්නේ..
එහෙම කෙල්ලට මට අද අහක දන්න බෑ.. දලා ජීවත්වෙන්නත් බෑ..’

‘දන්න මං දෙන්නෙක් කෑ.. පුතා ඔහොම කියවන්නෙපා..
අඩන එක විතරයි.’

අම්මා හුල්ලා කීවාය.

'මං හිතුවා කරදර ඉවරයි කියලා. ඒත් මට තේරෙන්නෑ..'

'ඒ දවස්වල එයා මේ ගෙදර ආවානම් මේ ගේ මහලු ගෙයක් වගේ තියෙයි. එහෙම නොවුනා කියලා මට කරන්න දෙයක් තෑ නංගි..'

'අයියා අපිව අඬවනවා.. අපි එහෙම හිතන්නෑ.. ඔයා අඬන්නෙපා.'

නංගි නැගිට පැමිණ මගේ හිස අතගැටාය. මම අත යෝදගෙන නැගිටිමි. මිදුලට බහිද්දී විරාජුත් මා පසුපසම ආවේය. අපි මිදුලේ එහා කොතේ කොට්ටම්බා ගස් යට ඉඳගත්තෙමු. සෑහෙන වෙලාවක් යනකෙක් මට කතා කරගන්නට නොහැකි විය.

23

'ධනුක.. හිතේ කියෙන බරෙන් ටිකක් මටත් දීපත්.. තනියම හිත හිත දුක් විඳින්නෑනුව.. උඹට මම පිට එකෙක්ද..'

විරාජ් කතා කළේද ඇඬුම්බරවය. දෙවය අපි සියල්ලන්වම ඇඬවුයේ ඇයි.. කවර වරදක් අප කළාටද. කාට හින්දර දුන්නාටද... කාගේ පපුවක් පුච්චා දැමීමාටද.. මම නොදන්නෙමි.

'මගේ හිතේ පත්තුවෙන හින්දර කියන්නත් මට බයයි විරාජ්

.. මට උඹව පිට එකෙක් නෙවේ.. මගේම සහෝදරයෙක් වගේ. උඹ මා එක්ක පොළවල් වල එළවළු වික්කා. කඩවල් ගානේ කපු පැනටි උස්සගෙන ගියා. මැරිලා උපන්නත් ඒවා අමතක කරන්න බෑ.. ඒත් මේක මහ නපුරු කාලයක් මව..

මම වේදනාවෙන් ඇකිළී ගොස් කීවෙමි. විරාජ් මගේ නිරුවත් පිටට අතක් තබා සෙනෙහසින් අත ගැවේය. අපරිමිත සහෝදර සෙනෙහසක ලේ රස ඇට මස් පලාගෙන දූනෙන්නාක් මෙන් විය.

‘සුදු බේබි ගැන උඹ මොනවා හරි භංගනවද ධනුක.. උඹ අද කතා කරපු හැටි හරි අමුතුයි.’

‘ඔව් විරාජ්.. මම හරි අමුතු ඇති. මගේ කෙල්ලක් හරි අමුතුයි අද.. මට හිතන්න ඊයෙටත් වඩා දේවල් අද කියෙනවා විරාජ්.. ඊයේ වෙනකල් සංසලා මං ආදරය කරපු කෙල්ල විතරයි. ඒත් අද මම ඒ කෙල්ලගේ කසාද මිනිසා. මට බයයි විරාජ් මේ සතුට දෙයියෝ මගෙන් උදුර ගනී කියලා. එහෙම හිතෙනවා.. ඒකටයි දුක..’

දුස් කෙත්වන්නට වැඩි වෙලාවක් නොයයි. විරාජ් අභියසදී ඒ කපුළු පිසදගන්නට තරම් මට ඔහු පිටස්තරයෙකු නොවේ.

‘වෙද මහත්තයා මොනවා හරි කීව්වද..’

‘ඔව්.. මේක මහ කරුමක්කාර ලෙඩක්.. ගිය ගමන් ඇහුවේ සංසලාගේ සිහිය හොඳ මට්ටමක කියෙනවද කියලා.’

මම අපූරේම විරාජ් දෙස බලා කීවෙමි.

‘ඉතින්..’

‘ඒකමයි මට බය.. වෙලාවකට පිස්සි වගේ කියවනවා. තවත් වෙලාවකට බලාගත්ත අත බලා ඉන්නවා. එයාටත් හරි අමුතුලු..’

‘එහෙම දෙයක් වෙන්න පුළුවන්ද ධනුක..’

‘වෙන්නෙපා කියලා තමයි මම පතන්නේ විරාජ්.. ඒත් ජීවිතේ උනේ පතපු නැති. දේවල්.. ඒකයි බය.. අපිට දෙයියෝ දිලා කියෙන්නේ දුක වැඩි කොටස. සතුටු කොටස වෙනකාටහරි වැරදිලා දිලා..’

මට කියවුනේ දිග හීල්ලුමක්ද සමගිනි.

‘වෙද මහත්තයාට සනීප කරන්න බැරිවෙයිද..’

‘ඒක කියෙන්නේ දෙයියෝ අතේම තමා විරාජ්.. එයා කරපු දේවල්.. එයාම බලාගන්න ඕනේ.. දන්නම් මලක් පුජා කරන්නවත් හිතට ආසාවක් නෑ.’

‘එහෙම කියන්නත් එපා ධනුක.. උඹ පතපු දේවල් දෙයියෝ නුදුන්නා නෙමේනේ..’

‘දුන්නා.. ඕනවටත් වඩා දුන්නා. ඒත් අරම දුක් විදිනවා බලං ඉන්න දුන්නේ ඇයි විරාජ්.. ඒ දුක මට දුන්නා නම් මට දුකක් නෑ.’

ඊ සඳ එළිය මීදුලට වැටී තිබුනේ දුක්බර ලෙසිනි. මට ඊයේ රාත්‍රිය සිහිවිය. හෝටල් කාමරයේ කුඩා බැල්කනියට වී අප සමතල කළ යාය දෙය බලා උන්නේ මොනතරම් ආශාවෙන්ද.. සියල්ල මේතරම් දුක්බරව නිමාකරන්නට දෙවියන්ට බුදුන්ට පවා අසිතියක් නැත. ආත්මයක් මා පව් කරන්නට ඇත. එහෙත් ඒ පව් ගෙවන්නට ආත්ම ගණනකට මම දුක් වින්දෙමි.

‘අපි කරන්න කියෙන දෙයක් කතා කරමු ධනුක.. ඒක හේද වටින්නේ.’

විරාජ් බොහෝ වෙලාවකට පසු කීවේය. මම හිස වැනුවෙමි.

‘ඒකම තමා විරාජ් මට කතා කරන්න ඕනා. අම්මා තංගි ගැණු.. එයාලට මේවා කියලා වැඩක් නෑ.. හොඳ දෙයක් කිව්වොත් සතුටුවෙයි.. දුකක් කිව්වොත් අඩයි.. මට ඊට වඩා හයියක් ඕනෙ විරාජ්..’

‘තව ඕනතරම් දුක් විදින්න හිතට හයිය කියෙනවා ධනුක..’

‘මං දන්නවා විරාජ්.. මටත් පුළුවන්..’

‘පටත් ගන්න තැන මට පෙන්නපත්.. ඉතුරු ටික මම දුවන්නම්.’

‘එතන තමයි කොල්ලෝ මටත් හොයාගන්න බැරි.. බැරිකම නෙවේ.. හිත අවුල්.’

‘විහිත් විනාශ වෙන්න බෑ ධනුක.. දුක් විඳලා දුක් විඳලා මේ කඳු දිහා බලාගෙන සුල්ලන්න බෑනේ.’

‘එහෙම වුන දක හුල්ලන්න මං ජීවත්වෙන්නෙත් නෑ.’

‘මොනවද උඹ මේ දෙඩවන්නේ. සිහිය හොඳ නැත්තේ උඹේ.. සුදු බේබිගේ නෙමේ.. හරි මොනවද කරන්න ඕනේ..’

මම කොට්ටම්බා ගහට ජෝක්කු උනෙමි. ගිම්හාන අහසේ තරු කැට සිය දහස් ගණනක් විසිරී තිබේ.

‘ප්‍රශ්න තුනක් හරියටම නියෙනවා.. ඒ ප්‍රශ්න තුනටම උත්තර හොයන්න ඕන.’

මම මිම්ණුවෙමි. වීරාජ් සිරුවෙන් මාදෙස බලාඋන්නේය.

‘එක.. නංගිගෙයි උඹගෙයි කසාදේ... ඒක පුළුවන් තරම් ඉක්මනට කරන්න ඕනේ.. එතකොට උඹ මං ගාව අම්මාගාව නංගිගාව ඉන්නවා. ඒක මට ලොකු හයියන්. නෑත්තම් මට හැම වෙලාවෙම හරි තනිකමක් දුනෙනවා.. ඒ තනිකම අම්මටයි නංගිටයි ගොඩාක් දුනෙනවා ඇති..’

‘දෙක..’

වීරාජ් කල්පනාබරව ඇසුවේය.

‘දෙක.. අපි රැකෙන්න ඕනා. මේ ගෙදරට මොකක් හරි කරන්න ආදායම් මාර්ගයක් තියෙන්න ඕනා. අද මගේ අතේ සල්ලි නෑ.. මං දක්කා ගෙදර ලයිට් බිල ඇවිල්ලා.. ඒක රතුබිලක්.. මට මාලියැද්ද මහත්තයගෙන් සල්ලි ඉල්ලන්න බෑ.. ඉල්ලුවත් දුන්නත් ඒ ටිකක් විතරයි.. අපි දුන් පවුල් දෙක තුනක්. ඒ දෙක තුනම රැකෙන්න ඕනා. අනාගතයක් හිතන්න වෙනවා. උඹටයි නංගිටයිත් ජීවිතයක් තියෙන්න ඕනා.. නංගි ගොඩාක් සැපවිඳපු කෙල්ලෙක් නෙමේ.. ඒ නියා මොනාහරි කරන්න වෙනවා. මට අද තියෙන තත්වේ අනුව රස්සාවක් කරන්න බෑ.. මේ කෙල්ල බලාගන්න වෙනවා. එයා ළග ඉන්න වෙනවා. බෙහෙත් කරන්න වෙනවා. දලා යන්න බෑ.. උඹටත් රස්සාවක් කරලා

සොවිච්ඡන් අරගෙන බැ..ඇරක් මේ මාතලේ උඹට ජොබ් තැ.. කොළඹට හරි යන්න වෙනවා. එහෙම යන්න බැ.. උඹ අපි ළඟ ඉන්න ඕන. මං ඇරුණාම මේ ගෙදර ආරක්ෂාවට ඉන්න එකම පිරිමියා උඹ. මම වැටුනත් උඹ වැටෙන්න බැ.. එහෙම බලපුටාම මොකක් හරි බිස්තස් කට්ටක්ම කමයි අල්ල ගන්නවෙන්නේ.. ඒකත් හිතන්න වෙනවා.

මම විරාජ් දෙසම බලාගෙන කියුවෙමි. ඔහු හිසවැනුවා පමණි.

‘තුන.. සංසලාව පනිප කරගන්න ඕන.. ඒක අද ඉස්සර තිබුනාවත් වඩා අමාරුයි.. අද එයාගේ කකුල් දෙක විතරක් නෙමේ විරාජ් ලෙඩ වෙලා තියෙන්නේ.. මුළු හිතම ලෙඩ වෙලා. ඒකයි හයානක.. ඉතින් ඔය ප්‍රශ්න තුනටම උත්තර මේ හෙට අනිද්දම හොයාගන්න වෙනවා.’

මම දිගටම කියවාගෙන ගොස් වෙනෙසට පත්වී මෙන් සුසුමක් හැරියෙමි.. විරාජ් දිග කල්පතාවකය.

‘පළවෙනි ප්‍රශ්නේ ගැන උඹ හිතන්නෙපා.. උඹයි අම්මයි හෙට කැමතිනම් හෙට මම නංගිව බඳින්න කැමතියි. මම අපේ අම්මටයි තාත්තටයිත් කියලා තියෙන්නේ. පුළුවන්නම් අම්මා එක්ක දවසක අපේ ගෙදර වරෙන්.. මාත් එක්කගෙන එන්නම්.. ලොකු අයියා හම්බ කරන නිසා මට ගෙදර ගැන බරක් තැ.’

‘උඹවත් බඳින්න වෙන්නේ මං බැන්ද වගේ වාමෙට කමයි.. කමක් නැද්ද.’

‘මොනවද උඹ කියන්නේ ධනුක.. ලස්සන දේවල් වික ඉස්සරහට තියමු.. එකකොට හිතට බරක් තැ.’

‘එහෙනම් ඒක හෙට අනිද්දම දගමු.. මම අම්මත් එක්කත් කතා කරලා හෙට අනිද්දට උඹලගේ ගෙදර එන්නම්.. එයාලවත් දවසක අපේ ගෙදර එක්කගෙන වරෙන්..

එක ප්‍රශ්නයක් හෝ විසඳගන්නට ලැබීම හිතට සහනයකි.

‘අතින් ප්‍රශ්නේ සල්ලි.. අඩුම ගානේ අපි හතර පස්දෙනා

තුන්වේලවත් කන්න ඕන. දැනට මේ ගෙදරට යන පහක්වත් එන විදිහක් නෑ.

‘මටත් හරි හිතට මොකක්ද වගේ ධනුක ඒකට නම්.. රස්සාවක් නැතුව මමත් උඹලගේ පවුලට සම්බන්ධ වෙන්නේ නිකමෙක් වගේ.’

‘පිස්සා නොවී ඉඳපත්.. මමවත් අම්මාවත් එහෙම හිතන්නෑ.. ප්‍රශ්නේ කල්පනා කරපත් විකාර කතා නොකර.’

කාලයක සිට මගේ හිතේ අදහසක් තිබුනි. ඒ අදහස මුලින්ම ඇතිවුයේ මාලියාද්ද මහතාගේ ගොඩනැගිලි ඉදිකිරීමේ කටයුතු වල රැකියාව කරද්දීය.

‘පොඩ් අයිඩියා එකක් නම් කියෙනවා.. ඒක පටන් ගන්නොත් ගොඩ එන්න බැරිකමක් නෑ.’

‘මොකක්ද..’

විරාජ් ආශාවෙන් ඇසුවේය.

‘දැන් මිනිස්සු ගොඩාක් ගෙවල් හදන්නේ ගඩොල් වලින් නෙමෙයි.’

‘බ්ලොක් ගල්වලින්.’

විරාජ් කීවේය.

‘ඔව්.. මාලියාද්ද සර් ළග ඉදිද්දීන් එයා උනත් වැඩිපුර බිල්කින් වලටගත්තේ බ්ලොක්ගල්... ඒ විතරක් නෙමෙයි සිමෙන්ති වලින් තව තව ඒවා හදනවා. අත් වැටවල්.. තව හුළං කවුළු.. ගෙවල් වලට දෑ කණු... ඒවගේ ඒවා.’

‘මාත් කොළඹදී දකලා කියෙනවා.. මේ පැත්තේ නම් එහෙම හදන තැන් හරි අඩුයි.’

‘නමුත් මිනිස්සු ගෙවල් හදනවා.’

‘ඒකනේ..’

‘වත්තේ ඕනතරම් ඉඩත් කියෙනවා.. මට මාලියාද්ද අත්කල් ගෙන් ඕන සපෝටි එකක් ගන්නත් පුළුවන්.. ඕකට පොඩ් මැෂින් එකක් කියෙනවා. ඒවා හදන්නේ කොළඹ. අපිට පුළුවන් ඒකකුත්

හිඟිල්ලා ගන්න.

විරාජ්‍යේ දෙනෙත් අඳුරේ පවා දල්වෙමින් තිබුණි.

‘වැඩේ ලාබද.’

‘එකට එකක් ලාබයි.. පටන් ගන්න පල්ලි ටිකක් ඕන වෙයි.

ඒක හොයාගන්න පුළුවන්.’

‘ටවුමේ හාඬ්වෙයාර් එක අල්ල ගන්නාම ඕඩරුත් ගන්න පුළුවන්.’

‘ඕනනම් කොගයක් එකපාර ගහලා මාලියැද්ද අත්කල්ගේ සයිට් එකට යවන්නත් පුළුවන්. තාත්තා වාහනයක් එවයි. අපිට කියෙන්නේ පටවලා යවන එක.’

‘එහෙනම් ධනුක ඇයි අපි හිත හිත ඉන්නේ. හෙටම වැඩේ පටන් ගමු.. මොනවද මුලින්ම කරන්න ඕනේ.’

‘අර පොඩ් මැමිම ගන්න එක.’

‘හිඟිල්ලා ගමු.. නැත්නම් උඹ මට තැන කියපත් මම යන්නම්.’

‘තැබැයි විරාජ් මේ වැඩේ තනියම කරන්න බෑ.. බදුම අතද්දි අතේ පයේ ලෙලි යනවා.. හිතන තරම් ලේසි නෑ.’

‘උදව්වට කොල්ලෝ ඕනතරම් ඉන්නවා ධනුක.. අනික දුක් වින්දට මොකෝ..’

‘උඹ එහෙනම් තව දෙන්නෙක් විතර අල්ලගෙන මිදුලේ අර පැත්තම පුද්ධ කරපත්.. ඉතුරු ටික මං කියන්නම්.’

‘මං දන්නවා ධනුක.. අපිට වරදින්නෑ.’

ඔහු කීවේ ඇතැයිලියයක ස්වරයෙනි.

‘ප්‍රශ්න දෙකක් ඉවරයි.’

විරාජ් මගේ පිටට තට්ටු කොට කීවේය.

‘තුන්වෙනි ප්‍රශ්නේ ඔය තරම් ඉක්මනට විසඳගන්න බැරිවෙයි විරාජ්.’

මම හුල්ලා මෙන් කීවෙමි. ඇත්තද එයමය.

‘උඹ මට මුල් ප්‍රශ්න දෙක විසඳලා දීපත්.. ඒ ටික එකකොට

මම බලාගන්නම්. උඹට එතකොට ඒ පැත්ත හිතන්න දෙයක් නෑ. සුදුබේබි වෙනුවෙන් ජීවිතේම කැපකළාකි.

අලුතෙන් කැප කරන්න දෙයක් නෑ විරාජ්.. දනටමත් කැප කරලා ඉවරයි.

මේ ප්‍රශ්නෙදි උඹ තනිවෙලා තැනේ ධනුක.. අනික මාලියාද්ද සරුත් සුදුබේබි ගැන බලනවනේ.

ඒක ඇත්ත. දැන් හෙට කඩාගෙන එයි. ඒත් අපි කාටවත් කරන්න දෙයක් දැන් ඉතුරු වෙලා නෑ. දෙයියෝ අනේ තමයි නෑම දෙයක්ම.

මම විනාඩියකට කාමරයට ගොස් සංසලාව බලා ආවෙමි. ඇය පෙරළන් ඉරියව්වෙන්ම නිදගෙන උන්නාය. රෝස කොට්ටය මත ඇති ඇගේ සුදු පණතැති දෙපා ඉඹගන්නට තරම් ආදරයක් දුකක් මගේ පපුවේ විය. මම කාමරයෙන් එළියට ආවේ බරවූ හදවතිනි.

නිදිද..

විරාජ් මා එද්දී ඇසුවේය. දැන් රැ දෙළහත් පසුව ඇතුළා විය යුතුය. ඒත් නිදිමක් නැත. හිත ඒකරම් වියවුල්ය.

උඹට තිදිමතද..

නෑ ධනුක..

උදේ තාත්තා කියපු දේකින් මගෙ පපුව පිටිවිලා ගියා. එයාගේ අම්මත් මැරුන දවස්වල උන්නේ මේ වගේලු.. මට හරි බයයි විරාජ්.

එහෙම වෙන්නෑ ධනුක. ඒ අවුරුදු ගාණකට ඉස්සෙල්ලා. දැන් ලෝකේ දියුණුයි.

ඒත් විරාජ්.. දියුණු හොස්පිටල් වලින් බෑ කිව්වනේ.

පුළුවන් දෙයක් ලංකාවෙදි කරලා රට ගෙනිව්වොත්.. මං අහලා තියෙනවා ඉන්දියාවේ තියෙනවාලු මාර හොස්පිටල් එකක්.. සුව කරන්න බැරි අමාරු ලෙඩවූත් එහේ ගිහිල්ලා සනීප වෙලා එනවා. ඒවලටනේ මිය ලක්ෂ ගණන් ආධාර එකතු කරන්නේ.

මමද ඒ ගැන සිතා ඇත්තෙමි. එහෙත් කුමක් කරන්නටද කියා මට තේරුමක් නැත.

‘තාත්තා එක්ක කතා කරලා බලනවා. වෙද මහත්තයා ගැනත් විශ්වාසේ තියන්න පුළුවන්. ඒත් සිංහල වෙදකම් වලින් සනීප වෙන්නේ හරි හෙමින්. කකුල විතරක් නම් කමක් නෑ.’

‘උඹ මේ පැත්ත ගැන හිතන්න එපා.. මං ඒවා බලාගන්නමි.. උඹ ලෝකේ කොහේ ගිහිල්ලා හරි කෙල්ලට සනීප කරගනින්..’

‘බලමු..’

විරාජ මාත් සමගම නැගිටිවේය.

‘උඹ ගෙදර යන්නද හදන්නේ.’

‘ඔව් ධනුක..’

‘මේ රූ යන්නෙපා. සාලේ සැටියේ තිදගනින්.. මං සරමක් දෙන්නමි.’

මම කොට්ටයත් පොරවන රෙද්දකුත් සරමකුත් විරාජට දුන්නෙමි. තංගිද ඒත් සමගම කාමරයෙන් එබී සැටියේ තිදන්නට යන විරාජ දෙස දුක්බරව බැලුවාය. මම ඇයදෙස බලා සිනාපුනෙමි.

‘මොකෝ.. දුකද. ඉන්නවා ඉන්නවා ඉක්මනට බත්දලා දෙන්නමි.. එකකල් ගිහිල්ලා තිදගන්නවා.’

ඇය මගේ කතාවට ගස්සාගෙන ගියාය. මම විරාජ දෙස බැලුවෙමි. ඔහු ඔළුව කැපුවේය.

‘උඹ ගැන අවිශ්වාසයට නෙමේ කාමරේ තිදගන්න දෙන්නැන්නේ.. අම්මා මොනාහරි හිතයි.. හොඳ නෑනේ.’

‘මට මෙතන හොඳයි බත්.. උඹ තිදගනි..’

‘ඇලවුනට තිත්ද යන්නෑ විරාජ.. ගොඩාක් වෙලාවට මම ඇහැරිලා.’

‘පුළුවන් නම් උඹත් ලෙඩක් හදගනින්.. එතකොට ඔක්කොම හරි..’

‘වෙලාවකට මට එහෙමත් හිතෙනවා.’

මම කාමරයේ ලයිට් නිවාදමා සංසලා සම්පයේ ඇලවී ඇගේ පපුවට අතක් තැබුවෙමි. ඒ පපුවෙන් එන තුනී රස්තය මගේ අත හරහා ගොස් තැවතුනේ පපුවේය. හේතුවක් තැතුවම මට හිඳිලින.

ජීවිතයේ සියළුම වද වේදනා දහසක් කරදර අමතක කර මේ පුංචි පපුවට මුහුණ මඬාගෙන නිදාගන්නට මට සිත්විය. මේ මහා රාත්‍රියේ සංසලාව ඇහැරවා ඒ සුදු මුහුණ සිපගෙන සිපගෙන යන්නට මට සිත්විය. එහෙත් පපුව උණුසුම් කරගෙන තැගෙන තුනී අත්පරාගයට පියාපත් දෙන්නට තරම් මට සිතක් නොවේ. ජනෙල් තිර රෙදි පලාගෙන කාමරයට වැටෙන මෘදු සඳ එළියෙන් මම තවත් එක්වරක් ඒ මුහුණ දෙස බලා කොට්ටයට බර උනෙමි.

දෛවය මගේ අසරණ දුප්පත් ජීවිතයක් රැගෙන කොහොට යන්නට සිටිනවාදැයි මම නොදන්නෙමි. දෛවය මට රිදවූ.. මට සිනාසුන හැම මොහොතකදීම මම දෛවයට එරෙහිව අභි-සක්ව සටන් කෙරුවෙමි. මේ රෝසමල මගේ තනි යහනේ වම්පසට මා ගත්තේ එසේ සටන් කරය. එහෙත් ඒතරම් උහුලාගත නොහැකි හිමිවීමකදී පවා මට ඇබිත්තං සතුවක් නොදෙන තරමටම මගේ දෛවය අසාධාරණය. තවත් සටන් කරන්නට තරම් මගේ පපුවේ ශක්තියක් නැත. ජීවිතය පුරාම බඩගා දණ ගා එල්ලී එල්ලී මම අභිරු කන්දක් මුදුනට ආවෙමි. දෛවය යළිත් ඒ කන්ද පාමුළටම සමහරවිට ඊටත් වඩා අගාධයකට මාව පෙරළා දමතැයි මම ඇත්තටම බියෙන් උන්නෙමි.

සිත තිබෙන්නේ අසරණකමේ පතුලේය. මේ සියල්ල මේ කුඩා පපුවෙන් දරාගත නොහැක. එසේ වූ පමණින් මේ ඇවිලෙන ගිත්දර යායම මා වටා ඇති හැම පපුවකටම දමා ඒ ජීවිතක් අවුළුවන්නට මට නොහැක. මා වටා ඉන්නේ සැපයම්පත් විඳි මිනිසුන් නොවේ.

ජීවිත කාලය පුරාම ඕනෑවටත් වඩා දුක්විඳි අයය. කළහැකි කිසිවක් නැත. මීටත් වඩා ජීවිතය දුකක් වුවද සියල්ල තනිවම දරාගන්නට මම සිතාගත්තෙමි.

තංගිව විරාජට විවාහ කරදී ඔවුන්ට වේලක් ඇර වේලක්වත් කන්නට තත්වයක් ඇතිකළ යුතුය. එසේ වුවට අම්මාට තංගිගේ ජීවිතය දෙසවත් බලා සැතපිල්ලේ ජීවත්විය හැක. මට මගේ ආදරයක් සමඟම මැරී යාහැක. ජීවිතයේ ප්‍රාණය යංකමින් හෝ තිබෙන තුරා මට මගේ ආදරය වෙනුවෙන් ජීවත්විය හැක. මගේ දෛවය අසරණ මට කිසිවක් දෙන්නට තරම් සාධාරණ නොවෙන්නේ නම් මම. මේ ආදරයක් සමඟම මිය යමි.

සංසලාච සනීප කරගන්නට බැරවෙනැයි ප්‍රථම වරට මට අද හටස සිතුවිණි. ඒ සිතුවිල්ල මීට පෙර කෙදිනකවත් මේ පසුවට පැමිණ නැත. සමහර විට මේ සංසලා ජීවත්වන අවසන් දවස් කිහිපය යැයි මට සිතුවේ පසුවඇකිලී දවී යද්දිය. හෙණ පහරක් පුංචි ඔළුවට වැදුනාක් මෙන් මම ගැස්සී ගියෙමි. මම ඇදේ ඉඳගෙන ඒ පසුව දෙස බැලුවේ ඒතරමටම ඒ හැඟීම දැඩිව දැනුන නිසාය. ඊ ඇදුමෙන් වැසුන ඒ පසුව ලතාවකට උස් පහත්වෙයි. මට සැතපිල්ලක් දැනුවත් එවිටය. යළිත් ඇදේ වැනි රෙද්දී මුළු ගතම දහදියෙන් තෙත්ව තිබුණි.

කාමරයෙන් එළියට ගොස් කිසිවෙකු නැති මිදුල කොණකට වී එළිවෙනතුරු අඩන්නට තරම්ම සිතට දුකක් දැනෙයි. එහෙත් සංසලාච තත්පරයක් හෝ තනිකර දමායන්නට මගේ හිතට හිතක් නැත. ඒ පසුවෙන් ප්‍රාණය ගිලිහී ගියපසු එක තත්පරයක්වත් මට ජීවත්විය නොහැක. ඒගැන මට සිතාගන්නටවත් නොහැක.

සංසලාච මොනවා වේගෙන එතවාදැයි මම නොදනිමි. කවරක් සිදුවුවද ඒ සිදුවෙන්නේ යහපත් දෙයක් නම් නොවන බව මට විශ්වාසය. ජීවිතය ගැන සිත රචටා සිකිම දත් මට නුහුරුය. ඒ තරමටම මම දුක අත්දැක ඇත්තෙමි. ඒත් අනන්ත දුක් කන්දරා මැද මම සිතාසෙන්නට වෙර ගත්තෙමි. එයද දත් දෙවියන් මගෙන් දරාගන්නට සූදනමිය.

ගැට ගැසූ බාර වලට කුමක්විද.. මගේ අකිත්ම කඩා පිදු මල් වලට කුමක්විද.. දළු පහන් දෛවයේ සුළඟට හසුව තිබී ගියාද.. මාවැනි අන්ත අසරණ හිඟන්නෙකු දෙස නොබලා දෙවියන් කොහාට

චුඩම කළාද..

මට මාලිගාද්ද නිවසේ සාලයේ ගසා ඇති සංසලාගේ අම්මාගේ කළුසුදු පින්තූරය සිහිනෙන් මැවී පෙනුනේ යංකමට දෙනෙත් පියවෙද්දීය. මා දැක්කේ ඒ කළුසුදු පින්තූරය නොවේ. ඇගේ කළුසුදු ඡායාවකි. ඒ දෙනෙත් සසලව තිබුණි. මුව මත රඳුන තුනී සිනහව වෙතස් විය. මම ගැස්සී ඇහැරුනෙමි. මුළු කාමරයම පාර්ශ්ව. අඳුරුය. දුන් නැවතත් මෙන් ගතපුරා දහදිය බේරෙයි. සිතට දැනුන බිය නියාම මම නැහිට ගොස් කාමරයේ විදුලි පහන දල්වූයෙමි. ඊටත් පසු සංසලා ඇහැරෙතැයි සිතා යළිත් එය නිවාදමා ඇදමත වාඩිලනෙමි.

‘අ..මි..මේ... අ..නේ.. මට බෑ..’

සංසලාගේ කැ ගැසීමට මම විසිවී ගියෙමි. මම වහා පැන විදුලි පහන යළිත් දල්වූයෙමි. සංසලා මා මෙන්ම බියපත්ව ඇද මත වාඩිවී උත්තාය. ඒ මුහුණ පුරාද තුනී දහදිය බිංදු පිළි තිබුණි.

‘අ..නේ.. ධනුක..’

සංසලා ඇදමත වාඩිවී මට කතාකළාය. මම ඇද ළඟට ගොස් ඒ අත අල්ලා ගත්තෙමි. ඒ අත තිබුනේ වෙවිලමිනි.

‘ඇයි මැණික.. මොකද මේ..’

මොහොතකට කළින් මා දුටු දසුනින් මගේ සිතම තෝත්තු වී තිබුණි.

‘අනේ ධනුක.. මට හරි බයයි..’

ඇයි දේහිත්ම මගේ අත අල්ලා ගත්තාය. ඒ දෙනෙත් අවශ්‍ය ප්‍රමාණයටත් වඩා විශාලව තිබුණි.

‘ඇයි මොකද වුනේ.. හීනයක් දක්කද..’

සංසලා හිස වැනුවාය.

‘ධ..නු..ක.. ඇයි. සුදු බේබිට අමාරුද..’

විරාජ් සාලයේ සිට දොර අසළට වී ඇසුවේය. සංසලාගේ කැ ගැසීමට ඔහුද බයවන්නට ඇත.

‘උඹ නිදගනිං විරාජ්.. මුකුත් නෑ..’

මම ඇද මතට වී කිව්වෙමි. සංසලා උතුල මත කොට්ටයක් තබාගෙන ඒමත හිස ගසා ගත්තාය. මම ඒ හිස ඔසවා බලද්දී මුහුණ

සූරා කළුළුය.

‘ඇයි මැණික මේ.. මොනවටද බයවුනේ.’

‘මොනාහරි ලොකු දෙයක් වෙන්ත යනවා ධනුක. මට හරි බයක් දුනෙතවා.. නිතෙන් දුක්කේ අම්මට..’

සංසලා කියද්දී මගේ මුළු ගතම සිතල විය. මාද ඇයව දුටුවේ මට කියන්නට සිතුවේ. එතෙක් මම ඒ තැනීමේ මැඩ ගත්තෙමි.

‘ඉතින් බබා අම්මට දකින්න ආසයිනේ..’

මම මතුපිටින් සැහැල්ලු වන්නට සිතා කීවෙමි.

‘නෑ ධනුක.. මේ ඉස්සර දකින මගේ අම්මා නෙමේ.. හරි වෙනස්.. එයා මාව කොහේද එක්කගෙන ගියා. මම මහ දිගටම කිව්වා ඔයා තනියම කියලා. ධනුකවත් එක්කගෙන යත් කියලා.. එයා කතා කළේම නෑ.. හරි නොදන්නා පළාතක්. වටේම තිබුනේ අඳුරු වළාකුළු වගේ දුමක්.. මම මහ දිගටම ඔයාව මතක් වෙලා ඇවුට්වා.. ඒත් අම්මා මාව එක්කගෙන ම ගියා. අත්තිමට මම බෑ කියලා කෑ ගහලා බිම ඉඳගත්තා. අම්මා මගේ අතින් හයියෙන් ඇද්ද.. මම කෑ ගැහුවා.. ඔයාව දලායන්න බෑ කියලා කෑ ගැහුවා.. එතකොටයි ඇහැරුනේ.. ඇයි මේවා ජේත්තේ ධනුක.. මොනවද මේ ජේත්තේ..’

සංසලා අසරණව මගේ මුහුණ දෙස බලා ඇසුවාය. සිදුවන සියල්ල පුදුමාකාරය. සංසලාගේ අම්මාව මට පෙනුනේ සංසලා ඇයව දුටු මොහොතේමය. ඇය සංසලාව එක්කගෙන ගියේ කොහේද.. ඒ ගැන සිතන්නට පවා මම බියවුනෙමි.

‘ධ..නු..ක.. මා..ව.. මැ..රේ..යි..ද..’

සංසලා ඇසුවේ බිදුණු ගැහෙන තටහඩිණි. ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට මට ඇයව සනසාලන්නට වචනයක් කියාගත නොහැකි විය. ඇත්තටම සංසලා මියයකැයි මට සිතුවේ.

‘ඇයි මහත්තයෝ කතා කරන්නැත්තේ. අම්මා මාව කොහේද එක්කගෙන ගියේ. එයා මේ ලෝකේ ඉන්න කෙනෙක් නෙමේ.. මැරීලවත් මට ඉන්න දෙන්නැත්තේ ඇයි.. මාව ඔයාගෙන් ඇත් කරන්න යන්නේ

ඇයි.. මං මගේ රක්තරංච දලා යන්න බෑ කියද්දී මාව බලන්නම ඇදගෙන ගියේ කොහෙද...

මම වදනක් ගලපා ගත නොහැකිව සැහෙන වෙලාවක් සංසලා දෙස බලා උන්නෙමි. මේ.. මේ ආත්මයේ අප දෙදෙනා එකට ඉන්නා අවසාන මොහොතද.. මගේ දස් කෙත්ව යන්නට ආසන්නය. මම සංසලාගේ පොරවන රෙද්දෙන් මුහුණ පිසගත්තෙමි.

ඇයි පැටියටත් මේ දඩිය දලා.. ඇයි ඔයා බය වෙලා වගේ.. මං කෑගහන කොට ඔයා ඇහැරලා තේද උන්නේ.

මං නිදන් උන්නේ.. අද ටිකක් රස්තෙයි ඒකයි.

නෑ.. එළියේ හරි සීතලයි.. මං දන්නවා. ඔයාට බයයිද මාව මැරෙයි කියලා.. කි..ය..න්..න.. සුදු කෙල්ල දලා යයි කියලා ඔයාට බයයිද..

සංසලා ඉකිබිත්තේදේ මගේ නිරුවත් උරහිසට බරවීය. මටද හැඩුණි.

මොනවද මේ කියන්නේ. හීනයක් දැකලා මාවත් අඩවනවා.

ඇයි මහත්තයෝ ඔයත් මේ අඩන්නේ.. ගස් ගල් පෙරළනත් හිනාවෙන පැටිය ඇයි අද අඩන්නේ.. ඔයාටත් මට වගේම මොනාහරි හිතුනද.. කියන්න.

මම හිස් සුදු බිත්තිය දෙස බැලුවෙමි. හිතට දැනුනේ මනා මුසල හැඟීමකි. මේ කාමරයට සුදු පාට නොගැළපෙනැයි මට සිතුණි. හෙටම වෙන වර්ණයක කිත්ත ටිකක් ගෙනවිත් ගැ යුතුය. මේ ඇඳේ රෙදි වලද සුදුපාට වැඩිය. ඒවාද මාරු කළ යුතුය.

මම කොහොමද ඔයාව දලා යන්නේ..

සංසලා ඇගේ ගැහෙන ඇඟිලි වලින් මගේ කම්බුල් අතගා කීවාය. විවාහ ගිවිස ගත්ද උදේ කැසු පසු ධවුල තවම කපා නැත. ඒ නිසා තුනී තට්ටුවකට ධවුල වැටී ඇත. සංසලා පිරිමැද්දේ ඒ මුහුණය.

මම කොහොමද මේ මුණ බලාගෙන මැරෙන්නේ.. මාව බේරගන්න බැරිවෙයිද ධනුක.. වැඩිය නැත්ත කමක්නෑ.. මට වුවට

කාලයක් ඔයා එක්ක ඉන්න තියෙනම්..

'මොනවද මේ කියන්නේ.. කෝ ඉන්න ඔය දඩිය පිහදන්න..
වෙන නයිටියක් අත්දන්නද.. මේක දඩියෙන් කෙම්ලා..'

'හා...'

සංසලා අසරණව කීවාය. මම අල්මාරියේ දමා තිබූ අලුත් කොටින් රෑ ඇඳුමක් ගෙන සංසලාට එය ඇන්දවූයෙමි. කුඩායෙන් ඒ මුහුණ පියද බැන්නි එකක් ගෙන ඒ කොණ්ඩය මටකට බැන්දෙමි. පරවත්තට ගිය මලක් අමාරුවෙන් පුබුදු ගන්නාක් මෙන් මම සිනාසුනෙමි. එහෙත් පපුව ඇතුලාන්තය බෝර දමූ ගල් වැඩපලක් මෙනි.

'ඔහුක.. මට බයයි නිදහන්න.. මොනවද රත්තරං මේ පේන විකාර.. මං මැරෙන්නේ නෑ තේද..'

'නෑ.. ඔයා මැරෙන්නේ නෑ.. මං මැරෙන්න දෙන්නෙක් නෑ. ඔහොම ඇලවෙන්න.'

මම කොට්ට දෙකක් තබා සංසලාට එයට බරකළෙමි. අපේ හිත් දෙක පුරාම ඇවිලෙන මේ බිය ජනක නැඟීම දෙකක් නොවේ.. එකකි. යමක් මකන්නි මම නැගිටිමෙමි.

'කොහෙද යන්නේ මහත්තයෝ..'

'වුට්ටක් ඉන්න.'

මම මගේ කුඩා මේසයට ගොස් එහි පොත් අතර තබා තිබූ කුඩා පිරිත් පොත අතට ගත්තෙමි.

'මොකක්ද රත්තරං මේ..'

'පිරිත් පොත..'

මම අසරණව සිනාසී කීවෙමි.

'පි..රි..ත්.. පොත, ඔයා පිරිත් කියන්නද යන්නේ.'

'ඔව්.. ඔයා ඇස් පියාගෙන නිදහන්න. බයවෙන්නෙපා. මං නින්ද යනකල් පිරිත් කියන්නම්.'

'අනේ..'

සංසලා කොට්ටයෙන් අමාරුවෙන් ලිස්සා මගේ උකුලට

වැටුණාය.

‘හරි.. කමක් නෑ.. ඔහොම ඇස් පියාගන්න.’

ඇය මගේ උකුල බදගෙන ඇස්පියාගත්තාය.

‘යානිඨ භූතානි සමාගතානි..’

භූමිමානි වායා නිව අත්කලික්බේ..

මම බිඳුණු හසින් රතන සූත්‍රය කියන්නට පටන් ගත්තෙමි. තුන්බිය දනුන මොහොතට සිත ව්‍යාකූල වූ මොහොතට පිරිත් පොත ගෙන කියවන්නායැයි කීවේ ඉස්සර දහම් පාසැලේ ලොකු භාමුදුරුවෝය. එද අපි එයට සිතාසුනෙමු. එහෙත් ඉන් බොහෝ දිනකට පසුව ජීවිතයේ අත්ත අසරණ වූ රාත්‍රියක කරකියා ගන්නට දෙයක් නොමැතිව ඒ පිරිත් පොතම කියවන්නට වීම දෙවයේ පුදුමාකාර භාස්කමකි.

සංසලා ඉන්නේ හොඳටම බයවිය. තවමත් ඇය මගේ කකුලක් බදගත් ගමන්ය. ටික වෙලාවක් පිරිත් කියද්දී ඒ දෙනෙත් පියවුනේ ඉබේටමය. සංසලා නිදගත් බව ඒ ළම උස් පහත් වන රිද්මයෙන්ම මම තේරුම් ගත්තෙමි. එහෙත් මම දිගටම පිරිත් කියවාගෙන ගියෙමි. විරාජ් කාමරයට එබුනේ මංගල සූත්‍රය මා මුමුණද්දීය. ඔහු දෙර ළග ඉඳ බලාඋන්නේ පුදුමවුවෙකු මෙනි.

‘මොකද වුනේ ධනුක.’

විරාජ් කාමරයට ආවේ කෝපි කෝප්ප දෙකක් රැගෙනමය. මම පිරිත් පොත පසෙක තබා විරාජ් දෙස බැලුවෙමි.

‘හීනෙන් බයවෙලා.. අනේ මන්ද විරාජ්..’

‘මං කෝපි හැදුවා.. මටත් නින්ද ගියේම නෑ.’

‘එකක් ඇති.. මේනිදි.. දන් ඇහැරවන්න බෑ..’

‘උඹත් හරියට බයවෙලා ධනුක..’

‘වෙලාව කීයද බෑ..’

‘දන් තුනත් පහුවෙලා.. උඹ කෝපි එක බිලා නිදගති.. දිගටම ඇහැරිලා තේද..’

තරමක් නිවුන කෝපි කෝප්පය මම එක දිගට බිගෙන බිගෙන ගියෙමි. වියළි ගිය උගුර කටට එය දනුනේ අමාවතුරක් මෙනි.

‘මට පොඩි අදහසක් ආවා උඹ තනියම පිරික් කියවදදි.’

විරාජ් ඇඳුණු හිටගෙනම කීවේය. මම හිස ඔසවා ඔහුදෙස බැලුවෙමි.

‘සුදුබේබිට යෙත් පතලා තරකද ගෙදර පුංචියට පිරිකක් කිව්වොත්. අලුත් බිස්තස් එකත් හරියත්ත කියලා හිතාගෙන.’

‘දැන් ඉතුරු වෙලා තියෙන්නේ එහෙම දෙයක් විතරක් නමා විරාජ්.. අපි බලමු.. උඹ නිදගනි..’

විරාජ් තවත් ටිකවේලාවක් කාමරයේ රැඳී සිට විදුලි පහත නිවාගෙනම එළියට ගියේය. මම නිද නොගෙන ඇඳ විට්ටමට කොට්ටයක් තබා දෙතෙත් පියාගත්තෙමි. සංසලාටත් මටත් එකමවර ඇඟේ අම්මාව පෙනුනේ ඇයි.. දිගින් දිගටම මට කල්පනා වූයේ ඒ ගැනයි.

මට නින්දාගියේ පාන්දර යාමයේය.. උදේ නැගිටිද්දී මාව වෙවිලන තරමටම මට උණ වැළඳී තිබුණි.

25

වෙනද පාන්දර හබරණ යද්දී කොර තෝවියක් නොමැතිව කියවන සංසලා අද සැහෙන දුරක් යනතෙක් එක වචනයක් වත් කතාකළේ නැත. පාන්දර නිසා නිදිමනේ වත්තට ඇතුළි සිතා මමද නිහඬවම වාහනය පැදවූයෙමි. එහෙත් පසුකරන හැම සැතපුමක්

ගානෙම මගේ පසුව මහා බියකින් දුකකින් ඇවිලිණි.

පාන්දර තුනී අපුරන්.. මාවතේ වූ පාච්චන් සංසලාගේ නිහඬ බවත්.. මගේ හිතට ගෙන ආවේ පොකුරු ගැහුන මුසල බවකි. සංසලා කෙදිනකවත් මෙලෙස හැසිරී නැත. වාචාගන්නට බැරිතරම් දුක්බර දින වලදී පවා ඇය ගිරවියක මෙන් කියවේවාය. අඩුම ගණනේ පාච්ච යන්නට වත් ඇඩුවාය. අද ඒ කිසිවක් නැත. බලාගත් අත බලාගෙන මගේ උන්නා පමණි.

ඉවසා ඉන්නට බැරිම තැන මම තිස්කලංක තැනක වාහනය තවතා ඇය වෙතට හැරුනෙමි. මා බලා ඉන්නා බවක්වත් වාහනය නැවැත්වූ බවක්වත් නොදන්නාක් මෙන් සංසලා ඔගේ උන්නාය. මම ගැහෙනා සුරත ඇගේ අතක් මත තබා ඒ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි. ඇය හැරී බැලුවේ එවිටය. ඒ බැල්මද අමුතුය. මේ සංසලාගේ ඇස් නොවේයැයි මට සිතුවිණි.

‘ඇයි කතා කරන්නෙවත් නැත්තේ.’

මම අසරණව ඇසුවෙමි. සංසලා දෙනෙත් කුඩාකර මාදෙස බලා යළිත් යා-තමට එළියවූ පාන්දර පරිසරය දෙස බැලුවාය.

‘නිදිමතද.. නිදිමත නම් ටිකක් නිදාගන්න.’

එවරද ඇය මළානිකව බලාඋන්නා පමණි. මගේ පසුව බෝර දැමීමක් මෙන් පුපුරා යන්නට විය.

‘අදත් ඔඵවේ කැත්තම එනවා වගේද..’

සංසලා ඔගේ සුසුමක් පිට කළාය. මම වේදනාව පිට කරගත නොහැකිව දෙතොලම හපාගත්තෙමි.

‘ආ.. කෝපි එකක් බොන්න.. එතකොට නිදිමත යයි.’

මම එද්දී නංගි උණුවතුර බෝතලයට දමාදුන් කෝපි වලින් ටිකක් කෝප්පයට දමා ඇයවෙත පෑවෙමි. සංසලා මොහොතක් ඒදෙස බලාඉඳළවායැයි කියන්නට මෙන් හිස දෙපසට වැනුවාය. මම උණු කෝපි කෝප්පය අතේ තබාගෙන සංසලා දෙසම බලාඋන්නෙමි.

‘මොකද දෙයියනේ වෙලා තියෙන්නේ. කතා කරන්නෙත් නෑ.. හිතා වෙන්නෙත් නෑ.. අයනීපයක් නම් කියන්නෙත් නෑ.. තනියම හිතලා හිතලා මැරෙන්නද ඔයාට ඕනේ..’

මම කෝප්පයේ වූ කෝපි විදුරුවෙන් එළියට විසි කර කෝන්තියෙන් කීවෙමි. ඇස්වලට ඉනු කසුළු කැට සංසලා බලා ඉදිදිම මම පිස ගත්තෙමි.

‘මට බනින්නේ ඇයි..’

සංසලා අසරණව අයා අචින්නට ගත්තාය. මොහොතකින් ඇඬුම් ඉකිගැසීමක් බවට පත්විය. මම ඒ උරහිස් වලින් අල්ලා ඇයව මගේ පපුවට තුරුල් කරගත්තෙමි. සංසලා දිගටම ඇඬුවාය. මගේ දෙතෙන් දෙකෙළවරින් කපුළු දහරාවක් ගලාගියේ ඉබේවමය.

‘අපිට මොනවද මැණික මේ වෙන්නේ.’

මොහොතකින් සංසලා මගේ උණුසුමින් මිදී යළිත් ඉකිගසන්නට ගත්තාය.

‘මට අපේ ගෙදරයන්න ඕනා. අම්මා බලං ඇති.. මේ ගෙදරට යන පාරද..’

සංසලා හිටිවනම ඉකිගසමින්ම ඇසුවාය. මම අදහාගත නොහැකිව බලා උන්නෙමි. පපුවට එකදිගට පොරෝ පහරවල් වදින්නාක් මෙනි. මම සංසලාගේ වමක දැඩිව අල්ලා ගත්තෙමි.

‘කොහේ තියෙන ගෙදරක්ද.. කොහේ ඉන්න අම්මෙක්ද.. මොනවද මේ කියවන්නේ... ඔල්මාදෙද ඔයාට.. මං මේ කකුල සානිප කරගන්න රැ දවල් තිදි මරාගෙන දුක් විදිනවා. ඔයා මේ ලෝකෙවත් නැති අම්මා කෙනෙක් ගැන කියවනවා.. පිස්සුද බබා..’

මම කෝන්තුවාවෙන් ඇසුවෙමි. සංසලා ඇස් ලොකු කර බැලුවාය. ඒ බැල්ම පපුව අවුළුවා දමනා තරම් ආගන්තුකය. නුහුරුය. ඇය හඬමින්ම දෙතෙන් පිසගනිද්දී මම මුළු වැර යොද ඒ වමක සෙලවුයෙමි.

‘කකාකරන්න.. මොකද ඔයාට වෙලා තියෙන්නේ.. මොනාද මේ කියවන්නේ.’

‘ඔයා මට බනිනවා..’

එසේ කියමින් සංසලා අඬමින්ම වාහනයේ දෙරට හේත්තු වූවාය. මම උනුලාගත නොහැකි දුකකින් සුක්කානමට හිස දෙතුන් වරක් ගසාගත්තෙමි. මට මේ දුක දෙන්නට තරම් දෙවියන් අසාධාරණ

වූයේ ඇයි... මම විනාඩි දහයක් පහළවක් එහෙමම හිස නබාගෙන ඇඩුයෙමි. ඉකිබිඳ බිඳ හැඩුයෙමි.

මේ වම්පසින් ඉන්නේ මගේ සංසලා නොවේ. මගේ රක්තරං බිරිඳ නොවේ. ජීවිතයේ කෙදිනකවත් මා නොදුටු යුවතියකි. ඒ ඇස් වල ආදරය නැත. ඒ වචන වල ආදරය නැත. මගේ පපුවට මහා බියක් දනුණි. ඒ පපුවෙන් මා තැන්ද..

මම අසරණ හිඟන දුප්පත් කොල්ලෙක්මි. මට මගේය කියන්නට සන්නකයට තිබුනේ මේ පුංචි පපුව පමණි. මට ජීවත්වන්නට තිබූ එකම අයිතිය සංසලාගේ ආදරය පමණි. දෙවියන් ඒ පපුවෙහිනත් මා එළියට ඇද දමාවන්ද..

‘අනේ මැණික කතාකරන්න.. හොඳට මං දිනා බලලා කතාකරන්න රක්තරන්.. මගේ රක්තරන්ට මොකද වුනේ.’

සංසලා එක් වරක් පමණක් දෙනෙත් ඇර බලා යළිත් දෙනෙත් පියාගන්නාය. මම හැකි තරම් වේගයෙන් වාහනය තබරණ බලා පැදවුයෙමි. දැන් දැන් වාහනය කොහේ හෝ හැප්පි අගාධයකට පෙරළේයැයි මට සිතූණි. එක අතකට එසේ හෝ වී අප දෙදෙනාම මැරී යනවානම් හොඳයැයි මම සිතුවෙමි. වාහනය පදවද්දී මගේ කම්බුල් හරහා අලුත් කඳුළු පාරවල් හත අටක් ඇළුණි. මගේ කඳුළු දෙස බලා හීල්ලු.. මාව සැනසූ.. සුදු ඇඟිලි තුඩු වලින් අනගා ඒ කඳුළු පියලූ මගේ රක්තරන් අද මා ළඟ නැත.

හිතට දනුන බියටම මම වමනින් සංසලාගේ අතක් දැඩිව අල්ලාගෙන වාහනය පැදවුයෙමි. ඒ අත වෙනදට වඩා සීතලය. ඒ සීතල ගොස් තනර වූයේ මගේ පපුවේය.

අපට මේ මොනවායින් මොනවා වන්නට යනවාදැයි මම නොදන්නෙමි. වේදමහත්තයාගේ නිවසට යන ගුරු පාරට මම වාහනය දමීමේ වාහනය තිසිවී යද්දිය. මට කිසිවක ගාණක් නොතිබිණි. වාහනය මිදුලේ තවත්වන්නට මා ගැසූ බිරේක් පහරේ ශබ්දයට වේද මහත්තයාත් ගෙතුළ උන් තවත් කිහිප දෙනෙකුත් ඉස්තෝප්පුවට දුවගෙන ආවෝය. මම ඔවුන් බලාගෙන ඉදිද්දීම සුක්කානම මත හිස ගසා ගත්තෙමි.

මම හිස එසවූයේ වේද මහත්තයා වාහනයේ දොර ඇර මගේ

හිසට අත තබාදීය. මා කපුළු පිරුණ තෙත මුහුණ ඔහු වෙතට හැරවූයේ පසුව දත දෙළොස් කඩකට පැළියද්දීය.

‘අ..තේ.. වෙද මහත්තයා.. බලන්නකෝ වෙලා තියෙනදේ.. මොනවද එයාට උනේ..’

වෙදමහතා කතා නොකර මොහොතක් බලා උන්නේය. මම වාහනයෙන් බැස ඔහුගේ දෙඅත් අල්ලා ගත්තෙමි. මගේ දතම තිබුනේ ගැහෙමිනි.

‘කතා කරන්නැ වෙදමහත්තයා.. හිතාමත්තැ.. මාව අපුනන්නේ නෑ වගේ බලන්නේ. එන මහ දිගටම මොන මොනවද විකාර කියවතවා.. අනේ වැදලා කියන්නමි වෙද මහත්තයා මොනාහරි කරන්න. මේක බලං ඉන්න බැ.. මාවත් මැරෙයි.’

ඔහු මගේ උරහිසට අත තබා මා දෙසම බලා උන්නේය.

‘වෙද මහත්තයා එද කිව්වා හරි.. එයාගේ සිහිය දැන් ගොඩක් දුර්වලයි. අනේ එහෙම වුනොත් මම... එයාට මාවත් මක නැතිවෙයි.. අබ්බොස වුනාට මට දුකක් නෑ. එයාට මට කරේ බැඳගෙන හරි ජීවත් කරන්න පුළුවන්.. ඒත් මෙහෙම..’

‘ඒ දරුවගේ සිහිය නැතිඋනා කියලා මේ දරුවා සිහිය විකාර කරගන්න ඕනද.. සිහි කල්පනාවෙන් ඉන්න ඕන වෙලාවේ ඔළුව අවුල් කරගන්නෙපා.. මං කිව්වනේ මෙහෙම තත්වයක් ඒවි කියලා.. දැන් දරුවට ගන්න අපි බලමු..’

මම වෙද මහත්තයා ගෙකුළට ගියපසු සංසලාගේ පැත්තේ දෙර ඇර ඇගේ උතුල මත අතක් තැබුවෙමි.

‘මැණික.. මා එක්ක තරහද.. කතා කරන්නැතුව ඉන්නකොට දුකයි.. ඔයා ඇයි ඔහොම බලන්නේ..’

සාක්කුවේ වූ ලේන්සුව ගෙන මම අප දෙදෙනාගේම කපුළු පිස්සෙමි. මේ අපේ ජීවිතයේ උදාවෙමින් පවතින්නේ තවත් කවුක කාලපරිච්ඡේදයක් විය යුතුය. මම රෝද පුටුවටත් නොගෙන සංසලාව දෙකින්ම හරහට වඩාගෙන වෙද ගෙට ඇතුළු වූයෙමි.

‘මහොම නිදිකරවන්න.’

සංසලා වෙද මහත්තයා දෙස පවා බැලුවේ අමුතු ලෙසිනි. ඇයට මේ මුළු ලෝකයම අමතක වූවක් මට කමිනැත. ඒ හදවතේ මා ගැන ඇති මතකය පමණක් වත් බේරාදෙන්න යැයි මම දෙවියන්ට කිව්වෙමි. නැත්නම් මට ජීවිතයක් නැත.

වෙදමහත්තයා සැහෙන වෙලාවක් සංසලාගේ හිසේ නළලේ නිල අල්ලමින් ඇයව පරික්ෂා කළේය. ඒ අතරතුර සංසලා ඔහේ බලාඋන්නාය. මට සමත් දෙවියන්ට වූ බාර සිහිවිය. පන්සලේ වූ බෝධිපුරා සිහිවිය. දෙවියන් බුදුන්වත් අප දෙස නොබැලුවේ ඇයි..

‘ඔඵවට ඉස කුඩිවිවියක් දලා තියන්න වෙනවා.. දන් දම්මොක් ගලවන්න වෙන්නේ හටසට තමයි.’

වෙද මහතා නළල රැළි ගත්වා කීවේය.

‘කමක් නෑ වෙද මහත්තයා.. අපි ඉන්නමි..’

‘මං එහෙනම් ලෑස්ති කරන්නද.’

‘නෑ..’

මම අසරණව කීවෙමි. සංසලාගේ හිසට තලප්පාවක් දමා වෙද මහත්තයා සැහෙන වෙලාවක් ගෙන මොන මොනවදේ තෙල් වර්ග රැසක් එයට පොහවා යළි යළිත් එය තද කළේය. ඒ දෙස බලාඉන්නට බැරීම තැන මම ඉස්තෝස්සුවට පැමිණ බිම සිමෙන්ති පඩියේ ඉඳගත්තෙමි.

‘අයියා මේ පුටුවෙන් ඉඳගන්න.’

වෙද මහත්තයාගේ දියණිය පැමිණ මට පුටුවක් පෙන්වා කීවාය.

‘නෑ නංඞි මෙතන හොඳයි.’

අපරාදේ අක්කගේ කකුල සතීප වේගෙන ආවේ.. අප්පච්චි කිව්වේ තව සති හතකින් විතර අක්කට වාරුවෙලා හිටගන්න පුළුවන් වේව් කියලා.

මට හිල්ලින. මේ දුක් කන්දරා සියල්ල එදින වනකෙක් යැයි මම සිතා උන්නෙමි. එහෙත් කරදර වල නිමක් නැත.

‘එයාගේ කකුල සනීප නූනක් කමක් නෑ නංගි.. මෙහෙම නොවී..’

‘අයියා බයවෙන්නෙපා. වේදකම් කරගෙන යද්දි අප්පච්චි කිව්වා මෙහෙම බෙයි කියලා.’

‘අක්කව සනීප කරගන්න බැරිවෙයිද.’

‘අප්පච්චි දන්න තැමදෙයක්ම කරයි.’

මම වරින් වර ගොස් සංසලා ළග පැයක් පමණ ගත කෙරුවෙමි. ඇය උන්නේ අඩ සිහියෙනි. ඉඳහිට තහන කෙදිරිල්ලක් නොවන්නට ඒ ගත මළ සිරුරක් මෙන්ය. හිතට දැනුන බිය වැඩිවත්ම මම ඇයව සනපවා තිබූ ලී බංකුව පාමුල බිම වාඩිවී ඒ පුරක අල්ලා ගත්තෙමි.

උදේ නිවසේ සිට දහවල් දෙක වනතුරු මම ඒ නියොල්මත් මුහුණ දෙස බලාගෙන අප හමුවූ තැන් සිට අද වනතුරු සියල්ල සිහි කළෙමි. අප ආදර කතාවේ කෙළවර එකතුවන කොටස් මේකරම් දුක්බරයැයි මම සිහිනෙන්වත් නොයිතුවෙමි.

‘කෑම ටිකක් කාල ඉන්න පුතා. උදේ ඉඳලා නේ එකක්වත් බිච්චේ නෑ නේද.’

වේද මහත්තයාගේ බිරිඳ පැමිණ මාදෙස බලා කීවාය. මම සංසලා දෙස බැලුවෙමි. පාන්දර සිට ඇගේ කුසටද කිසිවක් වැටුනේ නැත. කන්නට බොන්නට මටද පිරියක් තිබුනේ නැත.

‘මට කන්න බෑ අම්මේ.’

දෙනෙත්වල මතු වූ කුඩා කඳුව කැට දෙකක් උරහිසින් පියද මම කීවෙමි. ඇය මාදෙසත් සංසලා දෙසත් බලාඋන්නේ අනුකම්පාවෙනි.

‘එහෙනම් නේ එකක් වත් හදලා ගේන්නද.’

ඇයට එපායැයි කියන්නට බැරිකමට මම හිස වැනුවෙමි.

‘කඩිමුඩියේ වේදකම් කරන්න බෑ දරුවෝ.. තේරුණාද.. දන් කකුලට වේදකම් කරගෙන ඇවිල්ලා එකපාරටම ඔළුවට වේදකම් කරන්නත් හොඳ නෑ. මොනදේ උනත් ඉවසන්න සීත. අපි මුලින්ම කරගෙන ආපු විදිහට කකුල සනීප කරගමු.. පස්සේ ඉතිරි ඒවා

බලමු.. තේරුණාද..

මම නිහඬව බිම බලාගත්විනම උන්නෙමි. තව කොපමණ කලක් මේ දුක මා විඳින්නද. කොපමණ කලක් මේ පසුවේ ගින්නදර තබාගෙන ජීවත්වන්නද.. සංසලාව සනීප වෙන්නට ප්‍රථම පසුව හිරවී මා මිය යතැයි මට දෙතුන් වරක්ම සිතූණි.

තවත් වේදී සංසලා මළ කඳක් මෙන් අප්‍රාණිකවී ගියාය. ඒ මුහුණ දෙස බලා ඉන්නට බැරි තැන මම අහක බලාගත්තෙමි.

වේද මහත්තයා ඉසකුඩිවිටිය ගැලවුයේ පරිස්සමිනි. එය ගැලවූ පසු මම සාක්කුවේ දමාගෙන උන් ඇගේ කොණ්ඩ පටියගෙන තෙල් බේරෙන කොණ්ඩය එක මිටකට ගැට ගැසුවෙමි. සංසලා ඔහේ මළ කඳක් මෙන් වැකිර උන්නාය. මේ කිසිදු වේදකමකින් පලක්වී නැතැයි මට නිකමට සිතූණි.

‘ඇයි කාම මෙහෙම ඉන්නේ.’

මම සංසලාව පෙන්වා ඇඩුම්බරව ඇසුවෙමි.

‘කොහොමටත් දරුවට පැය හය හතක් යනකල් සිහියක් නැ.. ඕනොමම ගිහිල්ලා නිදගන්න දෙන්න. ඇහැරුනාම උණු වතුර ටිකකට මේක දිය කරලා බොන්න දෙන්න. අපි බලමු.. රත්නත්තරේ පිහිටෙන් දරුවගේ ජීවිතේට මොනාවත් වෙන්තෙපා කියලා විකරක් ප්‍රාර්ථනා කරන්න.. ඒකයි වැදගත්ම දේ.’

මං හිරිවැටී ගියෙමි. වේද බංකුවෙන් මම සංසලාව දේකට වඩා ගත්තේ කඳුළු තෙරපාගෙනය. ඇයව ඉදිරිපස අසුනේ නොතබා මම පිටුපස දිග ආසනයේ වැකිරවුයෙමි.

‘පොඩ්ඩක් ඉන්න දරුවෝ..’

වාහනය පණ ගන්වන්නට යද්දී වේද මහතා පැමිණ සංසලාගේ අතට පිරිත් නූලක් බැන්දේය. ඊටත් පසු ඒ පිරිත් නූලම ගෙන ඔහු මගේ අතටත් බැන්දේය.

26

මම වාහනය හබරණ මහා මාර්ගයට දැමීමේ මහා මුසල අඳුරක් මුළු පරිසරයම වෙලා ගනිමින් පතිත වෙමින් කිබියදිය. අඳුරු ගත කොළ මැදින් වූ කැලැබඳ පාරේ යද්දී මම දහ දෙළොස් වතාවක් පිටුපස හැරී සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය මා තැබූ ලෙසින්ම උඩුකුරුව තිදලන්තය. බිය වඩාත් තදින් දැනෙන මොහොතකදී මම වාහනය ඇතුලත වූ බල්බය දල්වා ඒ පපුව දෙස බලන්නෙමි. මගේ ඇඟට ලේ උනන්නේ ඒ පපුව හිසාගන්න වත් බැරි තරම් මද වේගයෙන් ඉහළ පහළ යද්දිය.

එන මහ මහ පුරාවට මට තුන් හතර ගමනක් ඇවුණි. හිත මේ තරම්ම කැඩී බිඳී ගිය තවත් දවසක් මගේ ජීවිතයේ තිබුනේම නැත. මහ මුසල තනිකමක්..බියකරු පාච්චක්.. මගේ සිතට දැනෙමින් තිබුණි.

අප දෙදෙනාම තව දින තුන හතරකට වඩා ජීවත්වන එකක් නැතැයි මට තුන්හතර ගමනක්ම සිතූණි. ඒ සිතුවිල්ල මගේ කුඩා පපුව හකුළවා දමන්නට තරම් විය. පුක්කානම අල්ලාගෙන ඉන්නා අත්දෙකම ගැහෙද්දී මම වේගයෙන් වාහනයේ කිරිංග තද කළෙමි.

කාලයක් දෙවිය මගෙන් මගේ ආදරය නපුරු ලෙස උදුරා ගත්තේය. එහෙත් ලේ ගලන පපුවට මතකය පමණක් තුරුල් කරගෙන මම ජීවත්වුනෙමි. ඒ, ලෝකයේ කොහේ කොතනක හෝ මටයි කියන්නට එක පපුවක අගල් දෙකක්වත් මට තිබූ නිසාය. ඒ පපුවේ මට ඇති ඉඩ ලොව අන් කිසිවෙකුටවත් උදුරාගත නොහැකියැයි මම විශ්වාස කළෙමි. සංසලා අපේ දෙවයේ කර්කෂම කාල පරිච්ඡේද වලදීත් ඇගේ පුංචි පපුවේ තබාගෙන මාව රැක්කාය. ලෝකය අපි අපේ

නොවේයැයි කියද්දීත් හදවත් වලින් අපි අපේ කරගෙන ජීවත්වූයෙමු. ඒ පසුවේ ගැට ගැසුන හැම පුංචි තහරයකම පවා දුප්පත් ධනුක ආදරණීය පෙම්වතෙකු ලෙස ජීවත්විය. ඒ පසුව අතගා දිවගා බලන්නට.. මගේ ආදරය සහතික කරගන්නට මට අවශ්‍ය නොවීය. ඒ පසුවේ මා ජීවත්වෙන බව මම ඒ ඇස්වලින් තේරුම් ගත්තෙමි.

එහෙත් අද මේකරම් දරාගත නොහැකි ලෙස මට අහිමිවෙමින් යන්නේ පසුවේ මා වෙනුවෙන්ම තිබූ පුංචි ඉඩය.. ඊයේ පෙරේද වනතුරු අපට අප ගැන බිය හිතන්නට අත්දෙයක් නොවීය. එහෙත් අද අප ගැන හිතන්නේ මා පමණි. ඇයට කිසිවක් නොහිතෙයි. කිසිවක් මතකයට නොඑයි. දෙවයේ මේ තපුරු දවස් ගෙවියන්නේ සංසලාට මාවත් සදහටම අමතක කරගෙනද..

මම ඇත්තටම හිරිවැටී ගියෙමි. දුප්පත් කොල්ලෙක් යෞවනයේ මල් උයනින් නෙලාගත් එකම මල අහිමිකරන්නට තරම් දෙවියන් සැහැසි වන්නේ ඇයි.. ඒ තරම් නිරිසත් පවක්කරන්නට තරම් දෙවියන් මා හා උරණුවන්නේ ඇයි.. මම බෝධිසත්වයෙක් නොවෙමි. එහෙත් මම මගේ ජීවිතය ගැන නොසිතා මා වටා උන් ජීවිත වෙනුවෙන් අපමණව දුක් වින්දෙමි. දැන් රාත්‍රි අටක් පැන ඇත. එහෙත් වෙදගෙදරින් බිටු කහට උගුර මිස කිසිවක් මගේ බඩට වැටී නැත. සමහරවිට තව වේල් දහයක් දෙළහක් මා බඩගින්නේ සිටිනු ඇත. එහෙත් මට මා ගැන දුකක් නැත.

මම මගේ ජීවිතයම කැපකොට පුංචිම පුංචි දෙයක් බලාපොරොත්තු වූයෙමි. තරුණවියේ පිරිමියෙකු නොකරනා තරම් දුක්බරදේ මම කෙරුවෙමි. සංසලාගේ මාසික අසනීප දින එද්දී ඒ කටයුතු පවා මම නංගිටවත් නොකියා කෙරුවෙමි. ඇගේ යට ඇඳුම් පවා මම මගේ අතින්ම සේදුවෙමි. ගකින් වෙන්ව දිවි ගෙවුවද මේ මගේම ජීවිතය යැයි මම ඇදහූයෙමි.

දෙවය අද මේ තරම් රුදුරු ලෙස ගරහන්නේ ඒ තෙත්වූ මගේ දස්වලටය. දහසක් වද වේදනා විඳි මගේ අත් දෙකටය. බඩට නොකා වතට නොඇඳ නෙතට නින්දක් නොදී රැකගත් මගේ පසුවේ ආදරයටය. මේ කිසිවක් නොකර මාව මරා දමනවා නම් කොතරම් හොඳද.. . මැරී මැරී හෝ රැකගන්නට හදවතක පුංචිම දෙයක් හෝ

තැත්තම් මා කෙසේ ජීවත් වන්නට හිත හදගන්නද.. කිසිවෙකුට මේ දුක තේරෙන්නේ නැත. සංසලාච වටින්නේ මට පමණි. ඒ, ඒ ජීවිතයෙන් හෙටත් පැතුටේ මා පමණක්ම නිසාය. ඒ හෙට උදනොවන හෙටත් තම්.. මේ හිඟන්නා ජීවිතය හිඟාකකා හෝ යන්නේ කා ළගටද...

ගේ පෙනෙන මානසේදී කඳුළුන්ම තෙත්වූ මුහුණ මම කම්පය උස්සා පිසදගත්තෙමි. සංසලාච කවමක් තද තිත්දේය. එත මග පුරාවටම මම වාහනයේ එන්ජිම තවතා ඒ පසුවෙන් නැගෙන බාල හුස්ම පොදේ හඬ අසා උත්තෙමි. සමහර විට හෙට සිට මා ජීවත් කරන්නේ මා තැනි මගේ මතකයක් තැනි සංසලාච වන්නට පුළුවන. එසේ වුවහොත් මම ඇයව ජීවත්කර මේ කාලකන්නි මුළුල ආත්මය ඉදිරියේ සුදු කොඩියක් දමා ජීවිතයෙන් සමුගන්නෙමි. මේ කටුක එක්වීමට වඩා ඒ වෙන්වීම මට සැනසීමකි.

ගෙට හරවද්දීම මම මාලියැද්ද මහතාගේ වාහනය මිදුලේ තනර කොට කිබෙනු දුටුවෙමි. කඳුළු අලුත්විය. වාහනය මිදුලේ තවත්වද්දීම මාලියැද්ද මහතාත් අම්මාත් නංගිත් දුවගෙන මිදුලට ආවෝය. මම පිස්සෙකු සේ වාහනයේ සුක්කානමට හිස ගසාගත්තෙමි.

‘පුතා මොකද මේ...’

මාලියැද්ද මහතා පැමිණ මගේ හිස අතගා ඇසුයේ වාහනය පිටුපස අසුනේ නිද උන් සංසලාච දෙස බලමිනි. කඳුළු වලින් පිළිතුරු දෙනවා විනා මට වචනයක් හෝ ගලපා ගත නොහැකි විය.

‘කෙල්ලට අමාරුද ධනුක..’

මහු යළිත් ඇසුවේය. මට හිල්ලින.

‘මට මුකුත් තේරෙන්නැ තාත්තේ.. මුකුත් තේරෙන්නේ නැ..’

මම පිස්සෙකු සේ කීවෙමි. වාහනයෙන් බැස මම සංසලාච දේතට ගත්තේ සියල්ලන්ම බලා ඉඳිද්දීය.

‘කාම හරි සිහියක් තැ.. මං ඇදෙන් නියලා එන්නම්..’

මිනෑනම් කැගසා ඇඬිය හැක. සියල්ල වාචාගෙන මම තදින් දෙනොලම තපාගෙන සංසලාච අසේ යුගල යහනාවේ කැබුවෙමි. පරවූ මලක්වත් සංසලාච ඇදට වැටුණාය. යංතමට උස් පහත්වන පසුව නොවේනම් මේ මළකඳකි. මාලියැද්ද මහතා පැමිණ ඇඳමතින්

වාඩිවී සංසලාගේ සුදුමැලිව ගිය අතක් මාදුව අල්ලා ගත්තේය.

කෙල්ලව මාතලේ අරගෙන එද්දී මම මේක දැනගෙන උන්නා ධනුක.. ඔයා දුක් වින්දට මේ කෙල්ලව සනීප කරන්න බැහැ. එයා ඉක්මනටම එයාගේ අම්මා ගිය ලෝකෙටම යනවා.. මට දුක ඔයා ගැන පුතා.. මට මගේ දුව විතරක් නෙවේ.. මගේ බැනවත් තැනිවෙනවා.. මොන ආත්මෙක කරපු පවක්ද දන්නෑ ධනුක මේ..

ඔහු පොඩි දරුවෙකු මෙන් ඇඩුවේය. අම්මාත් නංගීත් ඇඩුම් වාටගෙන බලාඋන්න.

‘උදේ ඉඳලා.. එයාට කිසි දෙයක් මතකනෑ.. මා.. මා..ව...ත්.. මතක නෑ..’

ඇඩුම් එන්නේ පපුවේ තුනීම බිත්ති කඩාගෙනය. මාලියැද්ද මහතා සංසලාගේ දෙපා අසරණව අතගැවේය.

‘සමහර විට එයා තව වික දවසකින් ඇවිදියි.. වෙද මහත්තයා එහෙම කියනවා. ඒත්.. වැඩක් තියෙනවද.. සනීප වෙලා ඇවිදින්නේ අපේ කෙල්ල නෙමේ. එයාහරි වෙනස් අම්මේ..’

මම දස් මිරිකා කීවෙමි. ජීවිතයේ පුරාම වරට මම ආදරය නිසා මහා ආත්මානුකම්පාවකින් දුටුනෙමි. සංසලාගේ ආදරය නිසා මෙකුවක් මම මහා ආඩම්බරකමකින් හිත පුරවාගෙන ජීවත්වුනෙමි. අද ඒ ආඩම්බර කොල්ලා නෑක. මාව දෙවියන් ලෙස ඇදහූ මගේ අභිසක පුංචි උපාසිකාව අද නෑක.

‘මොනවද මේ කරලා තියෙන්නේ.. මේ වෙදකම් වලින් පළක් තියෙනවද ධනුක..’

ඔහු ඇසුවේ බලාපොරොත්තු බිඳී ගිය හිස් හඬිණි. කොහොමටත් මාලියැද්ද මහතා ඉක්මනින්ම ජීවිතයේ පරාජය පිළිගන්නා පරාජිකයෙකි. ඒත් ඔහු වැටෙද්දීත් මම අබිබගාක සංසලාව මගේ බිරිඳ කරගෙන ජීවත්වන්නට සිහින දැක්කෙමි. මම අපේ අනාගතය ගැන සුරංගනා කතාවක් ගොතාගෙන සිත්ඩරෙල්ලා කතාවේ කුමාරයා උනෙමි. ඒත් මා හිතුවා වැරදිය. ජීවිතය සුරංගනා කතාවක් නොවේ.

‘වෙදමහත්තයා උදේ ඉස කුඩිවිටියක් දුම්මා. ඒකෙ තෙල් ඔය

කොණ්ඩෙ තියෙන්නේ. සිහිය එන්න නව පැය හතරක් පහක් යයි.

‘සිහිය ගොඩාක් අවුල් වෙලාද ධනුක..’

මම දිග සුසුම්ක් හෙළුවෙමි.

‘එහෙම නැත්නම් මාව එයාට අමතක වෙන්නැ.. මං ඒක දන්නවා.. එයා අඛිබගාන උතාව කමක්නැ.. ජීවිත කාලෙම ඇවිද්දේ නැතත් කමක්නැ.. මෙහෙම අමතක වෙන්න පුළුවන්ද..’

‘උඹ මටත් වෙර කරනවා ඇති. හොඳට ඔයාලා දෙන්නා ආදරේ කරන කාලේ මම ධනුකව ගෙදරින් එලවා ගන්නා. ඔයාට මහපාරවල් වල දුක්විඳින්න දුන්නා, හෝටල් වල කෑම අදින්න දුන්නා. ඒවා මං ඇස් දෙකින් දක්කා. එදත් මට සැනසීමක් නැ.. අදත් නැ.. සමාවෙන්න ධනුක.. මරණ සහතිකේ ළඟ තියාගෙන උඹට විවාහ සහතිකේ පෙන්නුවට.. මේ තාත්තට සමාව දෙන්න.. ම..ම.. අත්තිම කාලේ වත් එයාව සතුටින් තියන්න හැදුවේ.. උඹව මෙහෙම පිස්සෙක් කරන්න නෙමේ..’

මාලියැද්ද මහතා ඇහුවේය. මම ඔහු ළඟට ගොස් ඔහුගේ කකුල් දෙක ළඟ ඉඳගත්තෙමි.

‘ඔහොම කියන්න එයා තාත්තේ. ම..ම.. දුකට කියෙව්වේ.. ඇත්තටම හරි දුකයි.. මා එක්ක වචනයක් කතා කරන්නැ... හිතාදෙන්නැ.. වෙනද උදේ හබරණ යද්දී මහ නවත්න නවත්න අපි ආපසු කකා කෝපි බිබි වැටි ළඟ තතර කර කර යන්නේ. අද මම.. ම..ට හිතුවේ මම හරිස් එකක් එලවනවා කියලා.. එයා මැරිලා වගේ උන්නේ.. තාමත් එහෙමයි. ඒක මට වාවගන්න බැරිඋනා.’

මම ඔහුගේ දෙපා මත අත තබා කීවෙමි. මාලියැද්ද මහතා මගේ හිස අතගැවේ ඔහුගේ බර පූරන මෘදුව හිසමත තබාය.

‘ජීවිතේ භීතියක් වගේ ධනුක.. හරි භයානක භීතියක්.. ධනුකට පිස්සෙක් වෙන්න දෙන්නෙපා ලීලක්කේ... ලීලක්කා හිතනවානම් පුතාට ලොකු අසාධාරණයක් කළා කියලා මට බිහින්න.. දත් බිහින්න.. ඒත්

මගේ මැරෙන්න යන කෙල්ලට බනින්න එපා. මෙහෙම තාත්තා කෙනෙක්ට බලා ඉන්න බෑ..

අම්මා දෙනොල්පට තදින් විකාගෙන හැඩුම් වාචාගන්නාය.

‘මහත්තයා ඔහොම කියලා පව් පුරවාගන්නවා.. අපි ඒතරම් පහත් මිනිස්සු නෙවේ මහත්තයා.. මේ මගෙන් දුව.. මහත්තයා දන්නා එයා ගැන හිතලා මම පපුව පුච්ච ගන්න තරම.. මට දුක මගේ පුතා ගැන විතරක් නෙවේ. දුව ගැනත් දුකයි.. මේ කෙල්ලට මුකුත් වෙන්නෑ.. උදේ හවා පහන් පත්තු කරන අපිට එව්වර හෙණ පාත්වෙන්නෑ..’

මාලියැද්ද මහතා වමකින් දසම වසාගන්නේය. ගෙවුන ආත්මයක අපි සියල්ලෝම එක්වී මහා පාපයක් එකට කරන්නට ඇත.

‘දන්මම කෙල්ලට සිහිය එන එකක් තැද්ද ධනුක..’

‘නෑ තාත්තේ.. රෑ එක දෙක වෙයි.. සිහිය එද්දී.. ඒ ආවත්..’

මම කියන්නට ගියදේ ගිලගත්තෙමි. මගේ පපුවේ ඇති ගින්නදර තවත් පපු තුන හතරකට දමීම අපරාදයකි. සංසලා සමඟම අවසන් ගමන් යන්නට මේ දුක මම පමණක් විඳවන්නෙමි. අප ආදරය වෙනුවෙන් පොරොන්දු වූයේ එකට දුකක් විඳ එකට මියයන්නටය. ඒ දවස් වලදීත් සංසලා හිතුවක්කාර කමට ඇගේ මරණය මට පෙර වේවායැයි පැතුවාය. ‘මට කළින් ඔයා මැරුනොත් මට ඒක වාචගන්න බෑ..’ ඇය එද මගේ දේතම ගෙන කීවාය.

‘ආයින් කොළඹ හොස්පිටල් එකකට අරගෙන යමුද..’

‘වැඩක් නෑ.. එයාලා එකපාරක් සතීප කරගන්න බෑ කිව්වා.. දන් සිහියත් අවුල් වෙලා තියෙනවා දක්කම පිස්සන් කොටුවට ගෙනියන්න කියයි. මට බෑ තාත්තේ ඒකකරන්න.. එයා මැරුනත් ඒක කරන්න බෑ..’

මම සංසලාගේ සුදු අත කම්බුලකට තදකරගෙන කීවෙමි. ඒ අත කළමින් තෙත්විය. ‘අනේ ඔයා දන්නව නම් මම ඔයා වෙනුවෙන් අඩත තරමක්.. ඇහැරිලා බලන්න සුදු..’ මම අසරණව හිඬින් කීවෙමි.

‘මාත් ඒක දන්නවා ධනුක.. ඔයා ළඟට වෙලා මෙහෙම

මැරෙන එක ඊට වඩා මට සැනසීමක්..

‘ඔහොම කියන්නෙපා.. ම.ම.. එයාට.. මැරෙන්න දෙන්නැ.. මාව අමතක උනත් මම සංසලාච සනීප කරලා දෙන්නම්.. මට කරන්න පුළුවන් එව්වරයි..’

තෙත මුහුණ මම ඇඳ රෙද්දෙන් දැඩිව පිස කීවෙමි.

‘ධනුක නැතුව එයා ජීවත්වෙලා ඉන්නවා බලන්න මට බෑ.. ඒක ඊට වඩා දුකක්.. මට ආත්ම ගාණකට සැනසීමක් නැතිවෙයි පුතා..’

‘වෙන්තේ ඒකනම් ම.ම.. මොහො කරන්නද..’

‘කෙල්ලට මාව මතක තැනිඋනත් මට කමක් නෑ..කසුන්ව කුමාරව කමලට ඔයාගේ අම්මව නංගිව ඔක්කොම අමතක උනත්කමක් නෑ.. එයාට ඔයාව මතක තියෙනවනම් මට ඒ ඇති. එතකොට එයා සතුවත්.. මං ඒක දන්නවා, මගේ කෙල්ල ඔයා වෙනුවෙන් මැරුන කෙල්ලෙක් ධනුක.. ඔයානැති දවස්වල චේල් ගණන් බඩගින්නේ හිටියා.. කන්න අරන් යන බස් එක හොරෙන් හිඟිල්ලා ටොයිලට් එකට හලනවා.. ඊ දෙකට තුනට ඇහැරගෙන බැල්කනියට වෙලා පාර දිහා බලාඉන්නවා..’

‘මං දන්නවා තාත්තේ..’

ඔහු මගේ උරහිසට අතක් තබා ඇගිලි තුඩු වලින් උරපත තද කළේය. දරු සෙනෙහසක් තිසා පිවිවෙන පියෙකුගේ ආදරය ඒ දනේ විය.

‘ඒත් එයා මොනදුක විත්තක් ඔයා ඊට වඩා දහස් ගුණයකින් දුක් විත්තද.. අදටත් විඳිනවා. එයාට ඔයාව අමතක වෙන්නැ පුතේ..’

‘එහෙම වෙනවානම් කොච්චර හොඳද..’

‘මම කොළඹට වෙලා පිවිවෙනවා ධනුක.. වෙලාවකට වාහනේ අරගෙන නුවර පාරේ ගොඩදුරක් එනවා ඔයාගෙයි කෙල්ලගෙයි මුණු බලලා යන්න.. ඒත් මට මහදි අසනීප වෙනවා. ආයෝග් හරවගෙන

මම ගෙදර එනවා.

එයා වෙනුවෙන් විදින දුක මම විදින්නම්.. ඒක මට දුකක් නෙමේ.. මාත් ජීවත්වෙන්නේ එයා ජීවත් වෙනකල් විතරයි.. මට ඔයාලා ගැනහරි දුකයි..

මම අම්මා තංගි මාලියැද්ද මහතා දෙස බලා කීවෙමි. ඒ ඇස් හයේම කඳුළු කුට්ටිය.

‘මුසල කතා කියන්නෙපා. රත්තරන් පුනේ..’

අම්මා ඉකිබිඳිමින් කීවාය.

‘උඹ ජීවත්වෙන්න ඕන ධනුක.. මගේ කෙල්ල නැති උනත් උඹ හැමදම මගේ පුතෙක් වගේ මම උඹව බලාගන්නවා..’

මාලියැද්ද මහතා එසේ කීවද සංසලා නැති දවසකට මට මේ ලෝකයේ දෙවියන් බුදුන්වත් වැඩක්නැත. මගේ ජීවිතයේ උන්නේ ඇයයි. බලාපොරොත්තුවක් ආත්මයක් නොවූ හිස් හදවතකට මල්කම් අල්ලා එය සැණකෙළියක් කළේ ඇයයි. අද ඒ සැණකෙළියේ විදුලි පහන් නිවී ගොස්ය. එහෙත් දුප්පත් ගෙදරක දල්වෙන කුප්පි ලාම්පු එළියක් මෙන් මගේ හදවතේ ඇතිත්තං බලාපොරොත්තුවක් තවමත් දල්වෙයි. එය නොවන්නට සංසලාට පෙර මා මැරීගොස්ය.

‘මට තව ටික දවසක් දෙන්න තාත්තේ.. මම විදුපු මහන්සියට මොකක්හරි ප්‍රතිඵලයක් කියෙන්න ඕනෙ.. එහෙම වුනේ නැත්නම් සමන් දෙවියන්ට උන බාරයත් බොරු.. තාත්තා දැන් යන්න.. මං කෝල් කරන්නම්..’

මාලියැද්ද මහතා යන්නට තැගිටිවේ සංසලාගේ අත කම්බුල තළල කදින සිපගෙනය.

‘මම යන්නම් ධනුක.. යන්නම් ලීලක්කේ..’

ඔහු අසරණව තවත් වරක් සංසලා වෙත තෙත්හෙලා කීවේය. මම කාමරයේ බිම දණ්ඩබා ඔහුට වැන්දෙමි. ඔහු මගේ හිස අතගැවේ මගේ කාත්තාටත් වඩා ආදරයෙනි.

‘උඹ හැමදම මම ආවම මාව සනසලා අරිනවා.. ඒත් කොල්ලෝ උඹ මැරී මැරී පිව්වෙනවා. එහෙම කරන්නෙපා ධනුක.. බලන්න

ලීලක්කේ ධනුක හිටියයින් බාගයයි..

ඒකනේ, කන්න ගත්තට බත් කටක් කන්නෑ.. ඔය තාම ඇත්තේ බඩගින්නේ..

අම්මා මාලියැද්ද මහතාගේ කතාවට එක්වෙමින් කීවාය.

එයා බඩගින්නේ ඉඳිද්දී මට කන්න බෑ..

මගේ කෙල්ලට බත්කටක් කවන්න හරි ඔයා ඉන්න ඕන පුතා..

මම පොරවනය ගෙන සංසලාව පෙරවුයෙමි. ඩිනල ඇයට හොඳ නැත. ගැහි ගැහි උණගන්නට පුළුවන.

අම්මේ.. මං තාත්තා එක්ක ටවුමට හිඟිල්ලා එන්නමි.. නංගි අක්ක ළගටම වෙලා ඉන්න හොඳේ..

මං ඉන්නමි අයියේ..

මම මාලියැද්ද මහතාගේ වාහනයේ නැග යතුර කැරකුවෙමි.

ධනුක ටවුමේ ඉඳලා එන්නේ කොහොමද..

මට පයින් එන්න පුළුවන්.. තාත්තා තහින්න..

ඊක දුරක් යනතෙක් මම නිහඩවම වාහනය පැදවූයෙමි. මොනතරම් දුකක් දනුනද ඔහුව පිස්සෙකු කර ගෙදර යවන්නට මට හිතක් නොවීය. මේ ජීවිතයේ දුක්බර කොටස කොහොමටත් මම බාරගන්නෙමි. අඩුම ගණනේ මගේත් සංසලාගේත් අවසාන කටයුතු කරන්නටවත් අන් අය ඉතුරු වියයුතුය. දෙවයේ නපුරු කුණාටුවකට හසුවී මියගිය අභිසක ආදරවන්තයින් දෙදෙනෙකුගේ මිනීවලවල් මත.. ඒ මළ හිරු බැසයන සැදෑවක පහනක් හෝ දල්වන්නට කෙනෙකු දෙන්නෙකු ජීවත්විය යුතුය.

කෙල්ල මැරෙයිද ධනුක..

මාලියැද්ද මහතා හිටිවනම හයානක ස්වරයකින් ඇසුවේය. මට ඉබේවම වාහනයේ තිරංග තදවිය. ගත පුරා සිහින් දහදිය බිබිළිනි මතු විය. මම වාහනයේ වායුසම්කරණය අගවනතෙක් දමුවෙමි.

දන්නෑ තාත්තේ.. ඒත් මම කොහොමද එයාට මැරෙන්න දෙන්නේ.

‘කරදරයක් උනොත්.. ධනුක බොන වස බෝතලෙන් බාගයක් මටත් අරගෙන එන්න. වෙන මොනා කරන්නද පුතා.’

ඔහු වාහනේ ඉදිරිපස බඳට බරව ඉක්ගැසුවේය. අද දකින්නේම කඳුළුවය. ඇහෙන්නේම මැරෙන කතාය. හවස හබරණ සිට එද්දී තැන් දෙකකුනකම මම මරණ වලට එල්ලු සුදු කොඩි දක්කෙමි. ඒ හැම වතාවකම මගේ පපුව ඉරි ඉරි ගියාය.

‘අපි එයාව මොනා කරලා හරි ජීවත් කරමු.. තාත්තා ගෙදර යන්න... මම ගොඩක් මහන්සි වෙනවා. අඩුම ගානේ සදකාලික ලෙඩෙක් වෙලාහරි එයා ජීවත්වෙයි කියන විශ්වාසේ මට තියෙනවා..’

‘ධනුකත් වැහැරලා ගිහිල්ලා ධනුක.. ඇයි කන්නේ බොන්නෙවත් නැත්තේ...’

‘එහෙම නෑ.. බයවෙන්න එපා මම වැටෙන්නේ නෑ.. ඒක මම දන්නවා..’

ඔහු මොහොකක් මාදෙසම බලාඋන්නේය. පරිසරයේ වූ තුනී අඳුර මැද ඒ මුහුණ දුක්බරව මට පෙනුණි.

‘ධනුකට මම බැංකුවේ කාඩ් එකදීලා තිබුන නේද.’

‘ඔව්.’

‘ඇයි සල්ලි ගන්නැත්තේ.. ගියපාර අරගෙන තිබුනේ රුපියල් දෙදහයි.. ඔයාලා ජීවත් වෙන්න ඕන.. නේද..’

‘ගෙදරට ගොඩක් වියදම් යන්නෑ... වාහනේට ඩීසල් ගහන්න තිබ්බාම ඇති.’

මාලියැද්ද මහතා මගේ උරපත්තට අතක් තැබුවේය.

‘එකවුන්ට්ස් වල තියෙන සල්ලි මං කාගේ දවැද්දට දෙන්නද ධනුක.. මගේ කෙල්ල මට තැනිවෙලා සල්ලි මොකටද. ඒවාගන්න.. ඒවා ඔයාවත් අයිති සල්ලි..’

‘සල්ලි තෙවේ තාක්කෙ ඕන.. මගේ හිතට පුංචි හරි ශක්තියක් දීලා යන්න.. මට මේ කෙල්ලව සනීප කරගන්න..’

ඔහු කම්පයේ උඩ යාක්කුවේ දමාගෙන උන් මුදල් වගයක්

මගේ අත තැබුවේය. මම ඒවා ගත්තේ ඔහුගේ අභිසංක හිත රිදවන්නට බැරිනිසාය.

‘හෙට අනිද්ද ගෙදර පොඩි බිස්තස් එකකුත් පටන් ගන්න හිතං උන්නේ..’

‘ධනුක මේ කරදර මැද්දේ ඇයි සල්ලි හොයන්න මහන්සි වෙන්නේ.. උඹ මගේ සල්ලි ගන්න කැමති තැද්ද..’

‘තෑ.. තාත්තා.. තාත්තා ඒ ගැන අහිතක් හිතන්න එපා.. මං හිතාගෙන ඉන්නේ ඉක්මනට නංගිවයි අර කොල්ලවයි බන්දන්න. එයාලටත් අනාගතයක් කියෙන්න ඕනනේ.. එයාලට මොනාහරි හදලා දුන්නම මට නිදහස්..’

‘විරාජට මම කොළඹ රස්සාවක් දෙන්නද, හොඳ පඩියක් එක්ක..’

‘බෑ තාත්තා.. මං සංසලා වෙනුවෙන් පැය විසි හතරම කැප කරනවා. ගෙදර පිරිමියෙක් ඉන්න ඕන.. අම්මව නංගිව බලාගන්න ඕන.. මට උතක් සමහර දේවල් අම්මා නංගි එක්ක කියන්න බෑ.. එයාලා ගැණු.. පොඩ්ඩ ඇත්නම් කලබල වෙලා අඩනවා.. විරාජ ගෙදර ඉන්න ඕන.. ඒක ගැන හිතලා තමයි එහෙම හිතුවේ..’

මම වාහනය ටවුමේ කොනක තවතා කීවෙමි.

‘මොකක්ද බිස්තස් එක..’

‘කොන්ක්‍රීට් වැඩ පළක්. බ්ලොක් ගල් වගේ ඒවා හදන තැනක්..’

‘ඒක හොඳයි.. ඒත් ධනුක මැරෙන්න බෑ.. මගෙන් මොනවද කෙරෙන්න ඕනා..’

‘මට සයිට් දෙක තුනක ඕඩර් දෙන්න. ඒ ඇති..’

‘ඒක කොහොමත් මං කරනවා.. මං දුන් මුකුත් කරන්නෑ.. ඒත් සඳරේබා ගෘෂ් එකේ ඔක්කොම ඕඩර්ස් මං ඔයාට අල්ලලා දෙන්නම්.. අර කොල්ලට හෙට අනිද්දම කොළඹ එවන්න.. මං මැෂිමක් අරගෙන දෙන්නම්..’

‘ලොකු දෙයක් තාත්තේ..’

‘එක් ධනුක.. ඔයා සල්ලි නොයන්න ඕන තැ.. උඹටයි දුට්ටයි ජීවත්වෙන්න දේහොළ ඕනතරම් නියෙනවා.. තේරුණාද..’

‘මං එහෙම හිතන්නේ නෑ කිව්වනේ.. එයා එක්ක මැරෙන්න හරි මගෙත් යුතුකම් මං ඉටු කරන්න ඕන කාක්කේ.. එක පැත්තකින් අම්මා.. අනිත් පැත්තෙන් නංගි.. අනාථයෝ තුන් දෙනෙක් මාතලේ නියලා මට සංසලාව අරගෙන වෙදකම් කරන්න රටවටේ යන්න බෑනේ.. මටඕන එයා වෙනුවෙන් මුළු ජීවිතේම කැපකරන්න.’

‘ධනුක හෙට අනිද්ද කොළඹ එනවද..’

‘මට එන්න බැරිවෙයි. මල්ලි කමලා කුමාර සනීපෙත්ද..’

ඔහු බිම් බලාගත්තේය.

අනේ අපි ජීවත් උනේ මොනතරම් සතුටින්ද.. සංසලාට සියල්ල අමතකව ඇති බව කසුන් කමලා කුමාර දන්නවානම්.. ඔවුන්ද මා සමඟ එක්ව හඬනු ඇත.

‘ඒ ගෙදරට ආයින් හඳ පායන එකක් නෑ කියලයි මට බය ධනුක.. හිතූනොත් මං ඔය ලොකු ගේ විකුණලා දලා පොඩි ගෙයක් ගන්නවා.. මහ මුසල ගෙයක්..’

මම ඇත්තටම දවිහියෙමි. ඒ හුරුබුහුටි සුන්දර නිවස මුසල නෑක. අප හමුටු අප ආදරය කළ ඒ පුංචි මාළිගාව මුසල නෑක. ඒ මගේ ආදරයේ සදකාලික ටජ් මහලයි. අප මියගියද අපේ නිසල සිරුරු දෙක අප මුලින්ම මුහුණට මුහුණ බලාගෙන ආදරය කළ සාලයේ තැබිය යුතුය.

‘ගේ විකුණන්න එපා.. ඒ ගෙදර ඇති මුසල කමක්නෑ..’

‘අනේ මන්ද කොල්ලෝ..’

‘තාත්තට තනියම යන්න පුළුවන්ද..’

‘තනියම යන්න පුළුවන් ධනුක.. තනියම ජීවත්වෙන්නයි අමාරු.. ඔයාට මෙතේ වගේම තමයි මටත් එහේ.. දුක දනුනට කාටවත් කියන්න බෑ.’

ඔහු හිතන්නෙකුගේ පැමිණ රියදුරු අසුනේ වාඩිවිය. මම

වාහනයේ දෙර වසා ඔහුදෙස මොහොතක් බලා උන්නෙමි.

‘මං හිතං ඉන්නේ හෙට අතිද්ද ගෙදර පොඩි පිරිනක් කියලා එයාට සෙත් පතන්න..’

‘ධනුක දන්නෑ ධනුක මාත් ඒවා කරනව.. හිය සතියේ ගැණු ලමයෙකුට වකුගඩුවක් බද්ධකරන්න කියලා නුගේගොඩ වවුත් එකෙන් වැත් එකකින් සල්ලි එකතු කළා. මම වාහනේ තවත්තලා රුපියල් පන්දහක් දුන්නා. අතේ සල්ලි තිබුනේ නෑ.. නැත්නම් තව දෙනවා. මං දුන්නේ කෙල්ල ගැන හිතලා. ධනුක ඕන දෙයක් ලෑස්ති කරන්න. මම අර එන කොල්ලා අතේ පිරිකර ටික එවන්නමි.. අපි දෙන්න ගැන දුක හිතියා හරි දෙයියෝ බුදුන්ට මේ කෙල්ලට සනීප කරන්න වටිනවා. මං යනවා පුතා..’

ඔහු ඇමුම්බරව දෙනෙන් බිමට බරකරගෙන මගේ හිස අතගා වාහනය මහපාරට දමා නුවර පාර දිගේ සෙමෙන් සෙමෙන් එය පැදෙව්වේය. වාහනය නොපෙනී යනතුරු බලාහිඳ මම පාළු තහරය මැදින් ඔහේ කෝත්තුවාවෙන් ඇවිදගෙන ආවෙමි. වේලාව මධ්‍යම රාත්‍රියට ආසන්න වන්නට ඇත.

තහරයේ ලයිට් කණුවල මියගිය කෙනෙකු වෙනුවෙන් මරණ දූත්විම් අලවන කොල්ලන් තුන් දෙනෙකු ලග මගේ දෙපා ඉබේටම තතර විය.

‘උපදින ජාති ජාතීන් මෙවන් අකල් මරණයක් උරුම නොවේවා..’

සුදු කඩදාසියේ දුක්බර රවුම් අකුරින් එසේ සටහන්ව තිබුණි. ඊට පහළ ඡායාරූපයේ වූයේ සංසලාගේ වයසේම යුවතියකගේ ඡායාරූපයකි. ඇය ඒ ඡායාරූපයේ උන්නේද පාසැල් නිලඇඳුමින් සැරසීය.

උපත 1977.8.12

විපත 1997.6.22

ඡායාරූපයේ දෙපැත්තේ එසේ සටහන්ව තිබුණි. මගේ පපුව හිරිවැටී යන්නාක් මෙනි.

‘මොනා වෙලාද මේ නංගි නැතිලනේ.’

මම ලයිට් කණුවේ පාප්ප ගාමිත් උත් කරුණයෙකුගෙන් ඇසුවෙමි. ඔහු මාදෙස බැලුවේද ඇවිලෙන දෙනෙහිනි.

‘පසුවේ මහත්සිය මල්ලි.. අවුරුදු දහයක් විතර විඳවලා විඳවලා පෙරේද නැතිලනා.’

මගේ දස් තෙත්වගියේ ඉබේටමය. මම ඔවුන්ගෙන් දෙතෙත් වසන් කරගත්තෙමි. මට ඇඳුමක නිදන සංසලාව මැවී පෙනුනි.

‘මල්ලි දත්තවද නැතිලන නංගිව..’

ඔහු එසේ අසන්නට ඇත්තේ මගේ දස් තෙත්ව ගොස් ඇතිනිසාය.

‘නෑ.. ඒත් කොතෙද මරණේ කියෙන්නේ..’

‘පත්සල පිටිපස්සේ ලොකු ඉස්කෝලේ මහත්තයලගේ ගෙදර..’

‘මං යන්නමි.’

මම සිත දැඩි කරගෙන මාවත දිගේ ආවෙමි. පාඨ මාවත පුරා වූ තද අඳුර මගේ සිත බෙලනින කළේය. ජීවිතේ ප්‍රථම වරට මගේ සිතට මනා රැයක පාරක එද්දී බයක් දැනුණි. මගේ පය ඉක්මන් වූයේ සංසලාව සිහිවිය.

27

ගෙට එද්දී නංගි උන්නේ සංසලාගේ කිස අද්දර ඉඳගෙන ඒ කිස පිරිමදිමිනි. ඇය දත් මොහොතකට පෙර අඩන්නට ඇතිබව ඒ ඇස් දුටුවනම මට සිතූණි. මම සංසලාත් නංගිත් අතරමැද ඉඳගත්තෙමි.

‘ඇස් ඇරියෙවත් නැන්ද නංගි..’

මම ශෝකයෙන් ඇසුවෙමි.

‘එකපාරක් තොල්දෙක පෙරළ පෙරළා උන්නා. තිබෙන වෙන්න ඇති කියලා මම පුළුන් කැල්ලකින් තොල්දෙක තෙම තෙම වතුර බිංදුව බිංදුව කටට දමමා..’

නංගි ඇයට ඉනු කපුළු ගවුම් කරින් පිසද ගත්තාය. ඇය මගේ උරහිස මත අතක් තබා මා දෙස බැලුවේ දහසක් ප්‍රශ්න වලට උත්තර බලාපොරොත්තුවෙන් මෙනි.

‘අත්කගේ සිහිය එයි අයියේ.. මේ රත්තරන් කෙල්ලට ඔයාව අමතක වෙනවද.. ඒ අයනිප ගතිය හින්ද තෝත්තුවාවෙන් ඉන්න ඇති..’

‘අත්කා දවසටම කාල නෑ නංගි. වෙද මහත්තයගේ ගෙදරදී අමාරුවෙන් කොත්තමල්ලි ටිකක් පෙට්ටවා එව්වරයි..’

‘අත්ක විතරක්ද.. ඔයත් කාලා නෑනේ අයියේ. යන්න ගිහිල්ලා ඇග හෝදගෙන බත් එක කන්න. අම්මා අක්කට පාන් ගෙනල්ලා සැන්ඩ්විච්ස් හදලා තිබ්බා. අද ඇහැරුනාම කන්න..’

‘පුළුවන් නම් කිරි කෝපි ටිකකුත් හදලා ප්ලාස්ක් එකට දන්න. මං රූ වෙලා පොටන්නම්..’

මම කම්පය ගලවා නංගි අතට දුන්නෙමි. මුළු ගතම දහදියෙන් තෙත්විය. මේතරම් සීතලේදීත් මේ තරම් දහදිය දැමීම ඇත්තටම පුදුමය.

‘අයියේ..’

නංගි මට හිමිහිට කතා කළාය.

‘අයියා මං ගැනවත් අම්මා ගැනවත් හිතන්න එපා.. අපිට හොඳදක් එක්ක බතක් හදගෙන කාලා හරි ඉන්න පුළුවන්. ඔයා අපි ගැන නොහිතා අක්කට සනීප කරගන්න.. මෙතේ බැරිනම් ආයේ කොළඹ හරි එක්කගෙන යන්න. අපි ගැන හිතන්න එපා..’

මම නංගිගේ අතක් ගෙන එය මෙපිට නොපිට පෙරලා බැලුවෙමි. ඉක්මනටම මේ අතට මුද්දක් දමා ඇගේ ජීවිතයටවත්

බලාපොරොත්තු වක් දිය යුතුය.

‘රෙජිස්ටර් කරලා විතරක් ඔයාලා දෙන්නව බන්දලා දෙනවට නංගි මා එක්ක තරහා වෙනවද.. අයියා මගේ යුතුකම් කළේ නෑ කියලා..’

නංගිගේ දස්වල කළු පිරුනේ බලා ඉඳිද්දීමය.

‘නෑ අයියේ.. අයියා විරාජ් අයියා වගේ කෙනෙක්ව මට හොයලා දුන්න එකම ඇති යුතුකමකට.. එයා ඔය තරම් හොඳ කොල්ලෙක් උනෙත් ඔයා එක්කම දුන් විදුපු නිසාවෙන්න ඇති.. අනිත් අතට විරාජ් අයියා මටත් වඩා ඔයාට ආදරෙයි.. එයා ඔයාට ආත්ම ගෞරවය ලැබෙන්නේ නැති හොඳ මස්සිනා කෙනෙක් වෙයි..’

නංගි කතාකළේ හක්කියකිනි. හිඟන්නෙකුට වුව ආදරේ කරද්දී ඔහු ගැන යුවතියක් හක්කිමත් විය යුතුය. ඒ ආදරය ශක්තිමත් වන්නේ එවිටය.

‘ඔයාලා දෙන්නා ලස්සනට ජීව්වෙන්න. මං ඒක වෙනුවෙන් පුළුවන් තුම දෙයක්ම කරනවා..’

මම ආදරයෙන් කීවෙමි.

‘නෑ අයියේ.. ඔයයි අක්කයි ලස්සනට ජීව්ව් වෙන්න. අපි දෙන්නා ඒක වෙනුවෙන් මින දෙයක් කරනවා..’

නංගි ඇඳගෙන ඉන්නේ සංසලාගේ ගවුමකි. මම ඒදෙස බලද්දී නංගිද තම ගවුම දෙස බැලුවාය. දෙදෙනාගේම ඇඟවල් එක සමාන නිසාදේ ඒ ගවුම නංගිටද තරියට තරිය.

‘මේක විතරක් නෙවේ.. ගෙනාව තව ඇඳුම් දෙක තුනකුත් මට දුන්නා. මේ හිත රිද්දත්ත බෑ.. ගත්තහම හරි ආසයි. අරගෙනත් මිදි ඇඳගෙන පවුඩර් ගාගෙන එනෙම එන්නලු..’

නංගි සංසලාගේ පවු නළලතට ඇගේ සුරත තබා පිරිමැද්දය.

‘අයියේ දත් රැ දෙළහත් පහුවෙලා. කාලා කිදගන්න..’

‘පුළුවන්තම් නංගි උණුවතුර ටිකක් ඇල් කරලා ගෙනත් දෙන්න..’

‘ඒ ඇයි..’

‘අක්කගේ මුණ පුරාම තෙල්. මේ ඇඳුම් උදේ ඇඳත් ගිය ඒවා.. ඇඟ තෙත මාත්තු කරලා නයිටිය අත්දවත්ත මිනා..’

‘මං කරන්නම් අයියේ.. ඔයා ඇඟ හෝදගෙන කන්න.’

‘මට පුළුවන්.. ඔයා වතුර එක හේන්න..’

තංගී ගියපසු මම සංසලාගේ මුහුණට එබී බලා උන්නෙමි. ඒ දෙනෙත් පියවී දත් පැය හය හතකට වඩා වැඩිය. මේ රෑ එළිවෙනතුරු හිතට තිවනක් නැත. තංගී මද රස්තේ වූ උණුවතුර ප්ලාස්ටික් බේසමට ගෙනවිත් ඇඳ පාමුල තැබුවාය.

‘තංගී ගිහිල්ලා තිදගන්න. මං මේක කරලා ඉවර වෙලා තියන්නමි..’

‘තින්ද යන්නැ අයියේ. අම්මත් ඇහැරගෙන ඔහේ බලාගත්තු අත බලං ඉන්නවා.’

තංගී ගියපසු මම දෙර අඩවල් කර සංසලාගේ උඩුකය ඇඳුම සෙමෙන් සෙමෙන් ගලවා ඒ වකත් මුහුණත් උණු වතුරින් තෙතමාත්තු කළෙමි. ඒද ඇයට සිහිය ආවේ නැත. ඒ මුහුණට දවල් ගැල්වූ තෙල් බේරී ලෙඩ පාටට හැරී ඇත. මම මගේ කපු බැතියමක් ගෙන වතුරින් මුහුණ තෙතමාත්තු කෙරුවෙමි. ගතම තෙතමාත්තු කොට ඇයට අත්දවන්නට රැ ඇඳුමක් ගත්තෙමි. මගේ අතට හසු වූයේ සංසලා නිතර අඳින දිග සුදුකොටින් තයිටියයි. එය ඇත්තටම ඇගේ ගතට සතීපය. එහෙත් එය අන්ද වන්නට සිතට මහා බයක් දනුණි. මම ඒ තයිටිය නැවත අල්මාරියට ගැලිකොට වීසි කර දම් පැහැගත් රැ ඇඳුම ඇයට ඇත්දවූයෙමි.

මිඩික්ලෝන් බිදක් ගෙලෙන් තළලේත් ගල්වා මුහුණට පුයර බිදක් දමූ පසු ඒ වක පෙරට වඩා පැහැපත්ව පෙනුණි. මම ඔරලෝසුව දෙය බැලුවෙමි. වෙලාව රැ එකහමාරක් පැන තිබුණි. අම්මා බත් පිභානත් වතුර වීදුරුවත් ගෙන කාමරයට එබුනේ දස් වල තෙතමනය සහවාගෙනය.

‘කාලා ඉන්න පුනේ..’

ඇගේ හඬ කාටත් වඩා අසරණය.

‘මං කනවා අම්මේ.. අම්මා නිදගන්න.’

‘මයයි මේ දරුවයි මෙහෙම දුක් විඳිද්දී අපිට මොන නින්දක්ද දරුවෝ.. අර මනුස්සයගේ මුණබලද්දී දුක තවත් වැඩිවෙනවා..’

අම්මා සංසලාගේ ගෙලට පිටි අත්ල තබා බැලුවාය.

‘උණක් තම් නෑ..’

‘ඉක්මනට අර කොල්ලට මේ ගෙදරට ගෙන්න ගන්න ඕන අම්මේ.. රැට හදිස්සියක් උනත් කවරුත් නෑ..’

‘මාත් පුතාට කියන්නේ ඒකයි..’

අම්මා තවත් මොහොතක් සංසලා දෙස බලා ඉඳ හුල්ලමින් යන්නට ගියාය. මම බත් පිඟාන මේසයේ කොතකට කර වතුර විදුරුව පමණක් බිගෙන බිගෙන ගියෙමි. ඇල් වතුර පොදක්වත් බඩට වැටුනේ දැන්ය.

මා සංසලා ළගින්ම ඇලවුනේ තවත් ඉඳගෙන ඉන්නට තරම් ගතට පණක් නොවූ නිසාය. කාමරයේ විදුලි පහන නිවා දමන්නට හිතුනද හිතට මහා බයක් දැනුණි. ඒ නිසා මම එය දල්වාම තැබුවෙමි. බය වැඩි නිසාම මම දකුණක සංසලාගේ ළමට දගත්තෙමි. ඒ පසුව දුර්වලව උස් පහත් වෙද්දී මගේ සුරතද ඒ අනුව උස් පහත් වෙයි. ඒ ස්පර්ශය නිසා මගේ හිතටද යංකම් හුස්ම පොදක් වැටුණි.

මා යන්නමට ඇහැ පියවාගත්තේ ඇස ඇරගෙන ඉඳිද්දී දෙනෙත් වලට කඳුළු පිරෙන නිසාය.

‘ධ..නු..ක..’

සංසලාගේ කෙඳිරිල්ලෙන් මම වහා ඇදමත ඉඳගත්තෙමි. ඇස කෙඳිරි ගැටේ මගේ තම කියාය. දවස පුරා කෝන්කුටු පසුවට පුංචි සහනයක් දැනුණි. ඇයට මාව සදහටම අමතකව ගොස් තැන.

‘ධ..නු..ක.. ඔයා කොහෙද..’

ඇස දෙනෙත් පියාගෙනම කතාකළාය. මම අත්දෙකම ඒ දෙකම්බුල් වලට තැබුවෙමි.

‘මං ඔයා ළගම ඉන්නවා රත්තරං. මේ ඉන්නේ..’

මම වෙව්ලමින් කීවෙමි. සංසලා අමාරුවෙන් දෙනෙත් ඇරියාය.
මම ඇගේ හිස මගේ උකුලට ගත්තෙමි. සංසලාගේ දෙනෙත් වලින්
තුනි සිතහවක් සටහන් විය. මට ඇත්තටම ඉතිලුම් නොදුණි. දවසක්
පුරා මා විඳි වේදනාව ඇය දන්නවා නම්..

‘ධනුක.. දන් එළිවෙන්න ළගයිද..’

‘ඔව් මැණික.. දන් ළගයි..’

‘වෙද මහත්තයා ළඟට යන්න ඕන නේද..’

සංසලා කියද්දී මට මහා දුකක් දනුණි. ඊයේ උදේ සිට රෑ
හත වනතුරු වෙද මහත්තයා ළඟ ප්‍රතිකාර ගත්බව ඇයට අමතකය.

‘ඇයි අමුතුවෙලා වගේ බලන්නේ..’

සංසලා ඇගේ සිසුමැලි ඇඟිලි වලින් මගේ මුහුණ අතගා
ඇසුවාය. පතින්නට බලා ඉන්නා කදුළු මම මහදී අමාරුවෙන් තවතා
ගත්තෙමි.

‘බබාට තවත් ඇඟට අමාරුද..’

‘මළුව හරි බරයි වගේ ධනුක.. ඇයි දන්නැ..’

මට සංසලාගේ ලෙඩේ ගැන ඇත්තටම පුදුමය. ඒත් එහි
බරපතලකම ගැන දන්මම ඇයට නොකියන්නට මම සිතුවෙමි.

‘කවුද ඔළුවේ තෙල්ගැවේ..’

‘මම ගැවේ.. බබා ඔළුවේ අමාරුවේ උන්නේ..’

සංසලා පුදුමයෙන් බලා හිල්ලුවාය. සමහර විට ඇය හිතනවා
ඇත්තේ මේ ඊයේ කියා විය යුතුය. ඇගේ මතකයේ ඇත්තේ පෙරේද
නිදගත් රාත්‍රියයි. ඊයේ දවස ඒ මතකයේ නැත.

‘හරි බඩහිනිය ධනුක..’

‘බත් කටක් දෙකක් කවන්නද..’

මම අමාරුවෙන් සියල්ල අමතක කර ඇසුවෙමි. ඇයට සිහිය
එද්දී මගේ ඔළුව තෝන්නා විය.

‘මේ රෑ.. බත් කොයින්නද..’

‘අම්මා රෑ ගෙනත් තිබ්බා..’

මම සිතාපි කීවෙමි.

‘පැටියා මොනවද මට හංගනවා.. මං ඊයේ රැ තිදගත්තේ මේ ඇඳුම පිටින් නෙමේනේ.. සුදුපාට තයිටිය ඇඳගෙනනේ..’

‘ඛත් ටික කාලා බෙහෙත් තියෙනවා බොමු.. ඊට පස්සේ කියන්නමි..’

මම ඇයව මගේ උකුලින් ගෙන කොට්ටිය මත තබා නැගිටිමි. සංසලා ඇගේ දුර්වල අතකින් මාව අල්ලා ගත්තාය.

‘මොනවද රත්තරං උනේ.. ඇයි බෙහෙත් මේ රැ..’

‘කාල ඉමු මැණික.. බඩගින්නේ දවසෙම..’

මට ඉබේම කියැවිනි. සංසලා පුදුමයෙන් බලා ඉදිදි මම බත් පිඟාන අතට ගත්තෙමි.

‘ධනුක... මොනවද මේ වෙන්නේ.. ඇයි රත්තරත් දවසෙම බඩගින්නේ කිව්වේ.. අපි රට ඉදි ආප්ප කාලනේ තිදගත්තේ..’

මම නිහඬවම සංසලාට කැව්වෙමි.

‘මට කියන්න.. ඇයි මේ..’

මගේ දස්වල මතුපිට පුංචි කදුළු කැට දෙක බත් පිඟානට වැටෙද්දී සංසලා මගේ පුරත අල්ලා ඇසුවාය.

‘මේ බත් ටික කන්න ඉස්සෙල්ලා..’

සංසලා කැවේ බත් කටවල් හත අටක් පමණි. මම අත යොදාගෙන වෙද මහත්තයා සංසලාට දුන් බෙහෙතක් කිරි කෝපි කෝප්ප දෙකක් ගෙන යළිත් ඇඳමත වාඩිඋනෙමි. ඇය හිත්ත බෙහෙත් ගුලිය බීවේ අප්පිරියාවෙනි. ඊටත් පසු මගේ උරපක්කට වාරුවුවාය.

‘ඇයි ධනුක කදුළු..’

‘මේවා දූත් ආපු කදුළු නෙවේ බබා..උදේ ඉඳලා ගලන ඒවා.. මං විතරක් නෙවේ තාත්තා ඇවිත් ඇඩුවා.. අම්මා ඇඩුවා.. නංගි ඇඩුවා.. ඔයා අපි ඔක්කොමල්ලට ඇඩෙව්වා..’

සංසලා අමාරුවෙන් ඉස්සී මගේ දෙඋර අල්ලා මුහුණට එබුනාය.

‘තාත්තා ආවා. මොනවද මේ ඔයා කියන්නේ.. තාත්තා ආවේ කොයි වෙලාවෙද.. ඇයි මට මතක නැත්තේ..’

‘ඔයාට මුතුන් මතක නෑ රත්තරං.. මා..වි..ත්.. ඊයේ දවසෙම මතක නෑ.. ම..වි..’

මට ඇසිණි. දවසක් පුරා හිරකරගෙන උන් වේදනාව මම ඒ පණනැති කකුල් දෙක බදගෙන පිට කළෙමි.

‘අනේ.. ඇයි මේ.. නෑ..හි..ටි..ත්..ත.. කෝ..’

සංසලා අමාරුවෙන් මගේ අතින් ඇද මාව නැගිටිවූවාය.

‘මට ඔයාව කවදවත් අමතක වෙන්නෑ ධනුක.. ඇයි මේ පටිකතා කියන්නේ..’

‘එහෙම උනා බබා.. මේ බබා ඊයේ රැ නෙමේ. අද රැ.. අපි ඊයේ වේදමත්තයා ළඟට ගියා.. ඔයා මහ දිගට මා එක්ක එක වචනයක් කතාකළේ නෑ.. මාව අප්පනන්නේ නෑ වගේ ඔහේ බලාගෙන වානෙන් ගියේ. ඇයි.. මා..වි.. ම...ක..ක.. නැති උනේ බබා. ඔයාගේ හිඟත්තව ඇයි අමතක උනේ.’

සංසලා දෙකොල්බේරි කරගෙන ඇඬුවාය. පුංචි දරුවෙකු මෙන් ඇඬුවාය.

‘වේද මතත්තයා ඉය කුඩිච්චියක් දවස කිස්සෙම මේ ඔයාගේ ඔළුවට දලා තිබ්බේ. හවස මැණික ඒක ගැලෙට්ටේ. දවල් එකොළහට ඒතර ඔයාට සිහියක් නැතිඋනේ. ඒ වේද්දි ඔයාට මාව මතක නෑ.. ඔව්.. ධනුක පැටියව මතක නෑ. මං හිතුවා මට ජීවත්වෙන්න තිබ්බ එකම තැනත් නැතිඋනා කියලා. හවස එද්දි තාත්තා ඇවිත් තිබුනා. අපි ඔක්කොම ඔයා වටේට වෙලා ඇඬුවා.. අනේ ඔයාට මොනවා වෙන්න යනවද මන්ද රත්තරන්..’

‘අනේ.. මට ඔයාව මතක නැතිවෙන්නෑ.. ආත්ම ගාණක් ගියත් ඔයාව මට මතකයි.. ඒත් එහෙමවුනේ ඇයි ධනුක..’

දත්තෑ බබා.. හරි බයයි වෙලාවකට..

සංසලා මගේ පපුවට බරව ඔහේ උන්නාය. ඇගේ තෙත මුහුණ මගේ පපුවේ තුනී බිත්ති පවා ආදරයෙන් සිපගත්තේය.

‘මාව බේරගන්නැද්ද මහත්තයෝ..’

සංසලා මගේ සුරතේ ඇහිපිකරු අතර ඇගේ වමන පැටලෙව්වාය.

‘මට මාව අමතක උනත් කමක් නෑ.. ඔයාට නම් අමතක වෙන්නෙපා දෙයියනේ.. එහෙම ලෙඩක් මොන කරුමයක්ද ධනුක..’

‘අපි උදේට කතාකරමු.. දැන් බබා නිදගන්න..’

මම ඇදේ ඇලවී ඒ මුහුණ දකුණු උරපත්තට ගත්තෙමි.

‘ඇහට හරි අමුතුයි තමා.. හරියට නිදි පෙති බිලා වගේ..’

‘කොවිටර් ආශාවෙන්ද වෙද මහත්තයා ළගට ගියේ. නව සති තුන හතරකින් බබා ඇවිදිනවා. ඒක වෙද මහත්තයා ඉන්නේරුවෙන්ම කිව්වා..’

‘දැන් කකුල් දෙක නැති උනත් මට කමක්නෑ රත්තරං.. මොකක්ද මගේ සිහියට වෙන්නේ.. අනේ මාව අසනීප උනොත් පිස්සන් කොටුවට දැනවිද.. ඔයා මාව දලා යනවිද මේකිට මාව මතක නෑ කියලා.. කියන්න ධනුක.. මං අමාරුවෙන් හරි සිහිය අරගෙන ඉන්නමි.’

මම තුනී පොරවන රෙද්දෙන් ඒ තෙත මුහුණ පිසදමුවෙමි.

‘එහෙම වුන එක මටත් පුදුමයි බබා. ඔඵවේ බෝම්බයක් පිපිරුනත් අමතක වෙන්න පුළුවන් ඒවාද අපි අතර උනේ..’

‘වුට්ටක් හරි සිහිය නැති උනොත් මාව ඉඹගෙන ඉඹගෙන යන්න ධනුක, මාව ළගටම කරගෙන තියාගන්න.. මේ පපුවට ඔඵව තිබ්බාම මට සතීපවෙයි..’

මම සිනාසුනෙමි. ඊයේ ඇත්තටම මම සංසලාව තුරුල් කරගෙනම උන්නෙමි. ඒත් ආපු සිහියක් නැත.

‘ආයි එහෙම වෙයිද ධනුක..’

‘උනත් මොනා කරන්නද බබා. මම පිස්සෙක් වගේ ඔයාව ළග තියාගෙන අඩන්නමි.. මට බයයි..’

මම කියන්නට හියදේ ගිලගත්තෙමි.

‘මාව ඔයා එළවගනි කියලා...’

‘අනේ..’

සංඝලං අවසිතියෙන් එහේ මහේ බඩ පසුව ගෙල සිපගන්නාය.

මියාව අම්මක කරලා මියා තැනුව එක තත්පරයක් හරි
 ජීවත්වෙනවා නම් ඒ සංඝලා හෙවේ ධනුක..

‘ආත්ත.. ඊයේ දවස පුරාම උත්තේ මගේ බබා තෙමේ.. වෙන කවුද කෙල්ලෙක්.. මට දක වැඩියි..’

“മധുവി കുමനമ്മൾ വേളാ തിടയോൻ..”

සංචල යමක් කියන්නට ගොස් බිම බලාගන්නාය.

‘ම. මැරෙනවා මැණික.’

මම දුවිගිය හයින් කීවෙමි.

“စာပေ သုတေသန”

‘මට ඔයා නැතුව ඉන්න බෑ බබා..’

‘ම. ඉන්කවිචෝ..’

‘ඒ ඉන්නෙ ඔයා නෙවේ.. මං ඔයා ප්‍රභව වෙලා ඊයේ ඇඬුවා..
ගොඩාක් ඇඬුවා.. ඔයා ඔහේ බලා උන්නා..’

‘ଏଁ ଭଲ ଦେଖି ଚିନ୍ତାକଲେ...’

‘ଭବ ପ୍ରଣେ ଦେବେ ଶିବ..’

‘එයා ඔයාගේ පසුවේ හැමදිම ඉන්නවා..’

‘ඒත් මම ඉන්නේ කොහෙද..’

'මගේ' පැපුවේ..

‘ඒ පසුවට සිහිපනැතිලනාම..’

‘මාවත්’ මරලා දලාම මැරෙන්න බහුක

සංසලා මගේ පසුවට තිස දෙනුත් වරක් ගසා කීවාය.

සංසලාට තරමක සනීප ගතියක් තිබූ සෙනසුරාදාදින ඇයව නංගිත් සමඟ තවතා මම අම්මාවත් රැගෙන විරාජගේ ගෙදරට ගියෙමි. විරාජගේ අම්මාගේ තාත්තාත් අපව පිළිගත්තේ අහිංසක ආදරයකිනි. අසරණ ඒ මුහුණු දෙක තුළින් මම අහිංසක මිනිස් කමක් දුටුවෙමි. විරාජට ඇත්තේත් ඒ අහිංසක පෙනුමමය.

‘අපට ඕවල තේරුමක් නෑ.. පුතා අපේ පුතත්. එක්ක කතා කරලා ඕක පිළිවෙලක් කරලා දන්න.. අපි ඇත්තටම සතුටුයි..’

විරාජගේ අම්මා කීවේ දැස්වල කඳුළු යන්නමට උනද්දීය. මම අම්මා දෙස බැලුවෙමි.

‘දරුවගේ කටයුතු පොඩ්ඩක් හරි සරුවට කරන්න අපිත් හරි ආසයි. ඒත් පුතාට තනියම හැම දෙයක්ම කරන්න අමාරුයි. අපිටත් මේ දැවස්වල හරියට කරදර...’

අම්මා අවංක වේදනාවකින් කීවාය. ඇත්තටම නංගිගේ යුතුකම් මීට වඩා පුන්දර ලෙස කර දෙන්නට බැරිවීම ගැන මමද දුක් වූයෙමි.

‘කරදර නැත්තෙ කාටද තංගී... මේ කටයුතු මීට වඩා සරුවට කරන්න අපිටත් හයියක් තැහැ.. පුතා කැමති විදිහක් කරන්න..’

විරාජගේ පියා අම්මා දෙසත් මා දෙසත් මාරුවෙන් මාරුවට බලා කීවේය. මට සැනසිල්ලක් දැනුණි.

‘පුතාගේ තෝතට නාම ගුණයක් තැද්ද පුතා..’

විරාජගේ අම්මා ඇහුවාය. මම වේදනාවෙන් බිම් බලා ගනිමි.

‘සනීප කරගන්න එයා හරියට දුක් විඳිනවා.. අපිත් උදේ හවා මල් පතත් පුජා කර කර පතන්නෙත් ඒකම නමා.. හතර මහා

දෙය්‍යෝ ඒ දරුවාව බලාගන්න මින...

අම්මාගේ ඇස්වල කළුළු පිරුණි.

විසිහතර වෙනිදිව නාත්තෙ හොඳ නැකතක් තියෙනවා. අපි එදිව කසාදේ රෙජිස්ටර් කරලා දමුද.. පස්සෙ මේ කරදර විකක් අඩු උනාම මම පුංචියට හරි උත්සවයක් අරගන්නම්.

මම විරාජ්ගේ අම්මාත් කාත්තාත් වෙත හැරී කීවෙමි. පස්සක උන් විරාජ්ගේ මුහුණ හඳ පැව්වාක් මෙන් එළිය වෙනු මම දුටු වෙමි.

පාටි දම්මා කියලා අපි කාට කියන්නද ධනුක පුතේ.. අපේ පුතා රස්සාවක් තැබුව ගමේ දුක් විදින කාලේ කවුද අපිට උන්නේ.. දෙයියෙක් බලනවා වගේ පුතා තමයි අපේ පුතාවත් මිනිහෙක් කළේ. පාටි මොකවත් ඕන නෑ... අපි කසාදේ රෙජිස්ටර් කරලා දමු.

විරාජ්ගේ පියා කියන්නේ ඇත්තය. අපි මොන තරම් දුක් කරදර වින්දෙමුද.. චේල් කියක් බඩගින්නේ උන්නෙමුද.. අප කැවාද බිවාද කියා සෙව්වේ කවුද.. අපට උන්නේ අප තුන් හතර දෙනා පමණක් නොවේද.. නංගිගේත් විරාජ්ගේත් ජීවිතයේ සුන්දරම දිනයේදී හැම දුකකදීම එකට උන් අප හතර පස්දෙනා පමණක් ඉඳීම සැහෙනවා නොවේද....

එහෙනම් විසිහතර වෙනිදි උදේ වීරසේකර රෙජිස්ටාර් මහත්තයාගේ ගෙදරදී අපි නංගිගෙයි විරාජ්ගෙයි කසාදේ රෙජිස්ටර් කරමු... දවල් අපේ ගෙදර අපි කෑම ලෑස්ති කරන්නම්.. තේද අම්මේ..

මම අම්මා දෙස බලා කීවෙමි.

පුතා බැඳලා එහේ පදිංචි වෙනවට අක්කගෙයි අයියාගෙයි විරුද්ධත්වයක් නෑ තේද...

අම්මා අහිංසකව ඇසුවාය. නංගිව පිටට දෙන දුකට වඩා ඇයට කිබුනේ විරාජ්ව ගෙදර නවත්වා ගැනීමේ ලෝබකම යැයි මට සිතුවිණි.

එක මොකක්ද නංගි... මේ ගෙවල් දෙක අත ළගනේ... අනික මේ කරදර කාලේ පුතා ළගින් කවුරුහරි ඉන්න ඕනනේ තේද...

විරාජ් අපි ළග ඉන්න එක ලොකු ශක්තියක් අම්මේ...

මම විරාජ් දෙස බලා කීවෙමි. ඔහු අහිංසකව සිනාසුනේය. අදින් වසර හයකට පමණ පෙර ගමේ ඇල් මාත් සමඟම එකට පැන නැ පොඩි කොල්ලා මට සිහිවීය. ඒ පොඩි කොල්ලාම මගේ ජීවිතයේ දෙවොල්පහන වර්තයක් වේ යැයි මම සිහිනෙන්වත් නොසිතුවෙමි.

විරාජ්ගේ අම්මා අපිට දුප්පත් කෑම වේලක් සකස් කර තිබුණි. ඔවුන් අපට කෑමට ආරාධනා කරද්දී මම අසරණව විරාජ් දෙස බැලුවෙමි.

‘අම්මේ ධනුකයි අම්මයි දන් කන එකක් නෑ.. කෙතෙල් කොළයක් කපලා බත් මුල් ටිකක් බැඳලා දෙන්න..’

ඔහු මාව මුළු ආත්මයෙන්ම තේරුම් ගෙන ඇතැයි මට සිතුවිණි. විරාජ්ගේ අම්මාත් සමඟ එක්ව අම්මා බත් මුල් බැන්දය.

‘සුදු බේබිව ගෙදර බඩගින්නෙ නියලා උඹ මේ කෑම කටක්වත් නොකන බව මම දන්නවනේ...’

විරාජ් මා අසළම තිබූ කුඩා වේටුල් පුටුවේ වාඩිවී කීවේය. මම ඔහුගේ දෙතෙන් දෙසම බලාගෙන සිනාසුනෙමි.

‘උඹ වගේ එකෙක් මගේ මස්සිතා කරගන්න එක ගැන මම ආඩම්බර වෙන්නෙ ඒකනේ.. උඹ මා එක්ක තරහද පොතේ විතරක් ලියලා නංගිව දෙනවට.. ඊට වඩා දෙයක් මට දන් කරන්න බෑ කොල්ලෝ...’

මම විරාජ්ගේ උර හිසට අතක් තබා කීවෙමි.

‘උඹ මේ මොනවද ධනුක කියන්නේ.. බලපන් අපේ තත්වෙ... මං වගේ රස්සාවක් නැති ගෙයක් දෙරක් නැති අනාථයෙක් වගේ එකෙකුට රත්තරන් කෙල්ලෙක්ව බැඳලා දෙන එකම කොට්ටර දෙයක්ද ධනුක.. උඹ පිස්සු කතා කියලා මාව අඩවන්න එපා...’

විරාජ්ගේ දෑස් ඇත්තටම බොඳව ගොස් තිබුණි. ඒ අහිංසක මිනිස් කමට මම අපමණව ආදරය කෙරුවෙමි. වේල් ගණන් බඩගින්නේ ඉන්නට වුවද නංගිට ආදරයෙන් නම් අඩුවක් නොවනු ඇත.

අප ගෙදර ආවේ විරාජ්ගේ අම්මා කෙසෙල් කොළ වලට බැඳ දුන් බත් මුල් ටිකද රැගෙනය.. එද්දී විරාජුන් අපත් සමඟම

ආවේය. විරාජ්ගේ අම්මා සැදු සිංහල අවිචාරුවල සුවද මුළු වාහනය පුරාම රසබර ලෙස විසිරී තිබුණි. මේ බත් එක සංසලා ආශාවෙන් කනු ඇත.

ගෙදර යඳ්දී නංගි සංසලාව නාවා අළුත් ඇඳුමක් අත්දවා ඇගේ දෙපාවල කෙල් ගල්වමින් උන්නාය. නංගි සංසලාගේ කටයුතු කරන්නේ අපමණ ආශාවකිනි.

නංගිගේත් විරාජ්ගේත් විවාහයට දින නියමකරගත් බව ඇසූ විට වඩාත්ම සතුටු වූයේ සංසලාය. ඇය ඇගේ පය පාමුල ඉඳගෙන උන් නංගිගේ හිස ආදරයෙන් අතගැටාය.

‘බලන්න ධනුක ඒක ඇහුවා විතරයි කෙල්ලගේ මුණෙ කියෙන හෙමි පාට.. මේ වැක්කෙරෙනවා...’

නංගි ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගත්තාය.

‘මනමාල මහත්තයාගේ හැටි... අපිත් ලව් කළා මෙව්වර ලේසියෙන් අපිට බඳින්න බැරි වුනා නේද ධනුක..’

මම විරාජ් දෙස බැලුවෙමි. ඔහු සංසලා වෙතට හැරී අභිසකව සිනාසුනේය.

‘මට හොඳ මයසිනා කෙනෙක් උන්නනෙ සුදු බේබි.. ඒකයි...’

විරාජ් අවංක හඬකින් කීවේය.. විරාජ් හැම එටම මට ලැබිය යුතු ආදරය පසුවෙන් එලෙසම මට පිදුවේ ලෝබකමක් නොමැතිවය.

‘බඳින්න ලැබුනොත් බාරයක් කියෙනවා කිව්වා නේද ඔප්පු කරන්න.. අද හැන්දුවට කොල්ලා එක්ක ගිහිල්ලා ඔප්පු කරන්න..’

සංසලා නංගිගෙ ගෙල පිරිමැද කීවාය. නංගි යංතමට හිස ඔසවා සිනාසුනාය.

‘පුතේ කෑම ටික කාලා ඉන්න.. මේ දරුවට බඩහිනි ඇති..’

අම්මා සාලයට එමින් කීවාය. විරාජ් වාහනයේ තිබූ කෙසෙල් කොළ වලින් එතු බත් මුල් රැගෙන ආවේය.

‘අනේ... ඇයි බත් මුල් ගෙනාවේ.. නංගියි මායි හිතුවේ ඔයාලා කාලා එයි කියලා. එහෙම හොඳ නෑනේ...’

සංසලා කීවාය. මම හෙමිහිට ඇගේ රෝද පුටුවේ හැඩලයට

දකම තබා ඒ මුහුණට එබුනෙමි. අලුත් කොහොඹ ඇමිපු සුවඳක් ඇගේ යන්තමට තෙත් වූ වරලසින් එන්නට විය.

‘ඔයා බඩගින්නේ ඉඳ්දි මට කන්න බෑ බබා...’

‘අනේ.. ඔව්වරටම මං ගෑන හිතන්න එපා..’

‘අද ඇඟට අමුත්තක් තැ..’

‘ඕවා මතක් කරන්නවත් එපා ධනුක.. මේ කියන කොටත් ඇඟ හිරි වැටෙනවා..’

‘තවස පුළුවන් උනොත් අපි සමත් දේවාලෙට යන්... මට බයයි ඔයාට ආයි සිහිය තැනි වෙයි කියලා...’

තංගි සංසලාට අන්දවා තිබුනේ අත් තැනි ගවුමකි. මම සංසලාගේ නිරුවත් සුදු අත්ගොඩ වලට දකම තබා මොහොතක් කල්පතා කළෙමි. සංසලාගේ මේ සතිය ගතිය දිගටම තිබෙනවා නම් යැයි මට සිතුවිණි.

තංගි කෙහෙල් කොළ බත් මුල දිගතැර එය පිඟානක තබා සංසලාගේ උතුල මත තැබුවාය.

‘බලමු තංගිගේ තැන්දම්මගේ බත් රහඳ කියලා..’

සංසලා සිතාසෙමින් කීවාය.

‘හරි රහයි අක්කෝ..’

‘ඔයා කෑවද..’

සංසලා ඇසුවාය.

‘ම...’

‘ඒ වුනාට ගොඩාක් රහ මගේ තැන්දම්මාගේ කෑම..’

අප අතර මෙවන් මොහොතක උතුරා යන සතුව සැනසීම දිගටම නොපවතින්නේ ඇයි.... බත් එක ඇත්තටම රසය. ගං කුකුල් මස් කළුවට උයා අල තෙල් දමා වම්බටු උයා කරවිල සම්බලයක් හඳ තිබුණි. සංසලා ආශාවෙන් කඳ්දී මම අපමණ දයාවෙන් ඇය දෙස බලා උන්නෙමි. ඇය ජීවිතයෙන් ඉල්ලන්නේ මොන තරම් අහිංසක කොටසක්ද.. ඒ විකවත් ඇයට නොදෙන තරමට ඇගේ දෛවය රුදුරු වන්නේ ඇයි...

තංගිගේ විවාහයට දින නියම වූ නිසා හිතට තරමක සහනයක් දෙනුනද ගෙවුන දින කිහිපය තුළ සිදුවූ සිදුවීම් නිසා හිතට මනා මුසල බවක් තිතරම දැනෙයි.

‘හවස කොනේ හරි යන් ධනුක.. හිතට මහ මොකක්ද වගේ...’

සංසලා හවස් වරුවේ මගේ උරපතුටලට වාරුවී සිටියා. ඒ දස් දෙස මම විමසිල්ලෙන් බැලිමි.

‘සමත් දේවාලෙට යන්..’

‘කොනේ උනත් කමක් නෑ.. මගේ කතා කර කර යන්..’

මම හවස් වරුවේ සංසලාට සැහැල්ලු සායකුත් ටී ඡර්ට් එකකුත් ඇන්ද වූයෙමි. මම කාලයකට සසු නිල් බෙහිම් කලිසමක් කහ ටී ඡර්ට් එකක් ඇන්දෙමි. සංසලා ඇදේ සිට ආශාවෙන් මා දෙස බලා උත්තාය.

‘කොල්ලගෙ හැඩ බැලුවෙ කාලෙකට පස්සේ.. මයා කොච්චර දුක් විදිනවද...’

29

ජීවිතය දුකක් නොවේ නම් ජීවත්වීම වෙනුවෙන් දුක් විඳින්නට මා සූදානම්ය. එහෙත් ජීවිතය දුකක් වූ කල ජීවත් වීමට පවා නොහිතෙයි. ජීවිතයේ උදවන ඉතාම දුෂ්කර වූ මේ දිනවල මම හිත හදගෙන මෙහෙමවත් ඉන්නේ දැඩි අසීරුවෙනි. මම වරක් අවුල් වූ කල සියවරක්

අවුල් වන්නට මා වටා සිටින හැම අයෙක්ම බලා සිටී. ඒ පව කරන්නට මම අකමැති වීම. මට මගේ ජීවිතයට වඩා මා වටා ඇති ජීවිත තුන හතර වටී.

සැන්ද අඳුර මාතලේ අහස පුරා යන්නමින් වෙලාගෙන තිබූ සැන්දවේ මම සංසලාවත් වාහනයේ දමාගෙන වෙහෙර හේන පාර දිගේ ඔහේ වාහනය පැදවූයෙමි. මේ පාරට කවදත් මම ඇළුම් කළෙමි. මාවත දෙපස වූ කෙත්වතුද තැනින් තැන වැටුන උස්මාර ගස්ද හදවතට ගෙන ආවේ සිහිලැල් නිස්කලංක බවකි.

‘ධනුක.. මේ හරියේ අපි නවත්තලා වුවටත් ඉමු මහත්තයෝ...’

සංසලා ගියරය මත තිබූ මගේ වමන මත පූර්ණ තබා කීවාය. මම කුඩා කඳුගැට පෙනෙන නිස්කලංක තැනක වාහනය නතර කළෙමි. වාහනය නතර කළ පසු සංසලා මගේ වම් උරහිසට හිස හොවා ගත්තාය.

‘කොච්චර සතුටක් දනුනත් හිතට සැනසිල්ලක් නෑ තේද ධනුක...’

සංසලා කියවන්නේ මගේ හිතය. ඇයට තරම් පැහැදිලිව මගේ හිත වෙත කිසිවෙකුටවත් කියවිය නොහැක.

‘තරක කාලය ඉක්මනටම ගෙවිලා යයි බබා.. ඔයා හිත කලබල කරගන්න එපා...’

‘මට මං ගැන දුක නෑ රත්තරං... ඔයා ගැනයි මට දුක.. අද ඔයා අවුරුදු විසි පහක කොල්ලෙක් වගේ නෙමේ ඉන්නේ.. ලොකු තාත්තා කෙනෙක් වගේ.. ජීවිතේ හරි බරයි ධනුක.. ඔයා තනියම කොහොම ඒක උස්සගෙන යන්නද...’

‘මට ජීවිතේ බර නෑ බබා.. අර බලන්න අර කඳු දිහා.. ඔය කඳුවලට කොච්චර වහිනවද.. හෙන ගහනවද.. මොන තරම් පිච්චෙනවද... ඒත් ඔය කඳු අපි පුංචි කාලේ ඉඳලා ඔය වගේමයි.. මටත් මේ කන්දක් වගේ ඉන්න පුළුවන් බබා..’

සංසලා මෘදු ලෙස මගේ බාහුවක් පිරිමැද්දය.

‘පුති විසිහතර වෙනිද නංගිසි විරාජ්‍යයි බැඳලා මොකද කරන්නේ..’

‘විශේෂ දෙයක් නෑ බබා.. ගෙදර පොඩියට එයාලාට කෑම මේසයක් අරිනවා.. එව්වරයි..’

සංසලා මොහොතක් නිහඬව උන්නාය.

‘අපිත් ආදරේ කළා ධනුක.. අපිටත් ගොඩාක් දේවල් ජීවිතේ නැති උනා. අපි පුළුවන් විදිහට ඒ දෙන්නටවත් ඒ සතුට දෙමු..’

‘මේක හරි නපුරු කාලයක් මැණික...’

‘නපුරු මං නිසාද...’

සංසලාගේ ඇස්වල කඳුළුව..

‘එහෙම කියන්න එපා.. ලොකුවට පාවි දලා මහලක් කන්න සල්ලි නෑ මැණික.. පුළුවන් නම් මම නොකර ඉන්නෙත් නෑ...’

‘ඔයා ගැන මම දන්නවා ධනුක.. බලන්න කෙල්ලට හරිහමන් ඇඳුමක් නෑ රෙජිස්ටර් කරන එකටවත් අදින්න. අර කොල්ලට කියෙනවද දන්නෙත් නෑ.. පාවියක් නම් ගන්න ඕන නෑ කමයි. ඒත් ධනුක එයාලටත්, ලැබෙන්න ඕන අයිතිවාසිකම් කියෙනවා තේද...’

‘ඔයා කියන හැම යුතුකමක්ම මාත් දන්නවා.. ඒත් මම මේ වෙලාවේ අසරණයි..’

‘අපි මෙහෙම කරමු.. ඔන්න එපා කියන්න එපා... ඔයා නොකළොත් ඇත්තටම මට ලොකු දුකක් දෙනයි.. ඒක විදින්න මං ආසා නැහැ...’

‘මොනවද කරන්න හදන්නේ...’

මම ඇය වෙතට හැරී ඇසුවෙමි.

‘මගේ බැංකු පොතෙන් සල්ලි ටිකක් ගමු. කෙල්ලට අඩුම ගානේ මාලෙකුයි මුද්දකුයිවත් අරගෙන දෙමු.. බලලා ඇඳුම් දෙක තුනකුත් අරන් දෙමු.. පාවියක් තැනක් දෙන්නව දවස් දෙකකට හරි කොහේ හරි පුංචි තැනකට හරි හනිමුත් එකට යවමු. නැත්නම් ඒක

පවක් ධනුක.. කෙල්ලෙක්ගෙ හැගීම් මිය වගේ වෙලාවක ඉටු කරන්නෙ තැන්නම් මුළු ජීවිත කාලෙම එයාට දුකයි. ජීවිතේ ලස්සන දවසක් නෑ... ආදරෙන් මතක් කරන්න නයිටි එකක් නෑ.. ඒක පවක් නේද මතක්තයෝ..

සංසලා ඇගේ වම් අතකින් මගේ කම්බුල් අත ගැටාය.

‘ධනුක’

‘ම..’

‘තිස්කලංක වෙලාවක මම කියන්නමයි උන්නේ.. නංගිටයි අම්මටයි කියන්න මට කියලා විශේෂයක් කරන්න එපා කියලා. ඒක මට හරි ලොකු දුකක්.. තේ එකක් හැදුවත් එයාලා මට නිකං තේකක් දෙන්නෑ.. මාව හැමදුමත් පිටකෙල්ලෙක් ගානටම කියන්න එපා කියන්න... එයාලගේ වැරද්දක් නෙමේ.. මට ගොඩාක් ආදරේ ඇති.. මට මීන එයාලා එක්කම වැටිලා ඉන්න..’

අම්මාත් නංගීත් සංසලාට විශේෂයක් කරන්නේ ඇයට ඇති ආදර කරුණාවටය. සංසලා ගැන අම්මාගෙන් නංගීගෙන් විරාජ්ගෙන් හිතේ ඇත්තේ ගෞරවය මුසුවූ ආදරයකි. අපේ ආදරය පටන්ගත් මුල් කාලයේ මගේ සිතේ තිබුනේද එවන් ආදරයකි. අද ඒ ආදරය ඊට වඩා වෙනස්ය.

‘සුරංගනාවියක් එකපාර පැල්පතකට කඩා පාත්උනාම හරි සුදුමයිනේ.. ඒකයි..’

මම සිනාසී කීවෙමි.

‘සුරංගනාවියක්.. කකුල් දෙක පණනැති සිහියක් නැති මේ හිඟත්ති සුරංගනාවියක් වෙන්නේ කොහොමද.. මට ඔයාලගේ ලෝකේ හරිම සාමාන්‍ය කෙල්ලෙක් වෙන්න දෙන්න.. මං බඩහින්නේ ඉන්න ආසයි. කුස්සියේ බිම ඉඳගෙන තේක බොන්න ආසයි.. එක හොඳ්දක් එක්ක උණු බත් ටිකක් කුස්සියේ ඔයා කන බංකුවට වෙලා කන්න ආසයි..’

වෙල් යායදෙසින් හමා එන තුනී මදනල වාහනය තුළට ගලා ආවේ මෘදු සන්නිපයක්ද සමගිනි. සංසලාගේ වරලසින් ගිලිහුන කෙස් රොදක් මගේ දෙකොළතර වූ තෙත මත පැටලින.

‘ධනුක.. ගෙදර හරි අඩුපාඩු තේද රත්තරන්.. පව් අර කොල්ලයි කෙල්ලයි බැලලා ඇවිත් දුක් විදියි.. මට දුක ඒකයි..’

සංසලා වේදනාවෙන් කීවාය. සංසලා කියන්නේ ඇත්තය. දැස් මතම ඇත්තේ සැහවිය නොහැකි තරම් දරුණු අභගිභකමය. ඉක්මනින් යමක් නොකළහොත් මේ ජීවිත තුන හතර බඩගින්නේ තබන්නට මට සිදුවෙනු ඇත. අඩුම තරමේ තුන් වේලට කිරි හොඳ්දක්වත් මේ ගෙදර ඉවිය යුතුය. නැතිනම් ඒ දුකද මටය.

‘ඔයන් දුක් විදිනවා ඇවිත්...’

මම අසරණව කීවෙමි.

‘ඔන්න කිව්වා මෝඩ කතාවක්.. මට වෙදකම් කර කර ඔයයි දුක් විදින්නේ. නව හම්බකරන්නත් ඕන.. ඔය ඔච්චේ කියෙන බර ම. තොදන්නවා නෙමේ.. අපි තාත්තට කියමු..’

‘මං මගේ අත්දෙකින් ඔයාලට කන්න දෙන්න ඕන බබා.. තාත්තගෙන් උදව්වක් ඉල්ලන්න පූර්වත්.. සල්ලි ඉල්ලන්න බැ.. ඒක මට ලොකු දුකක්. කොන්ක්‍රීට් වැඩපළ පටන්ගන්නවා. ඒක විරාජ් කරගෙන යයි..’

‘ඔයාට හරි යනවා ධනුක.. එහෙම නොවුනොත් දෙවියොන් කළගුණ නොදන්න කෙනෙක්...’

‘ජීවිතේ කොතක ඉඳලා හරි ලස්සනට පටන්ගන්න මාත් මග බලාගෙන ඉන්නේ බබා..’

සංසලා වමකින් මගේ ළය මෘදුව පිරිමැද්දය. ඒ අතැගිලි වලින් ගලන සෙනෙහසක් පසුවේ බිත්ති පලාගෙන ළයට කාන්දු වෙනු මට දනෙයි.

‘අපිට වගේ අරුත් දෙන්නවත් බලාගෙන ඉන්න එපා කියන්න.. තංගි බඩකුත් උස්සගෙන ඉන්නවා බලන්න මාත් ආයයි..’

‘ඊට වඩා එහෙම බඩක් උස්සගෙන ඉන්න ඔයා ආසයි තේ...’

මම මෘදු හඩින් ඇසුවෙමි.

‘මි.. දවසක් මං හිතෙනුත් දක්කා ප්‍රෙහි ගවුමක් ඇඳගෙන තඩි බඩකුත් උස්සගෙන ඔයා එක්ක අද්ද අද්ද යනවා.. ඇහැරලා මං ඇඩුවත් එක්ක ධනුක.. වැඩක් නෑ.. මට දුක මම ගැන නෙවේ.. ඔයා ගැන.. ජීවිතේ ගොඩක් දේවල් ඔයාට පෙනි පෙනි නැතිලනා..’

‘නෑ බබා. මගේ ජීවිතේ මට නොලැබුන දෙයක් නෑ. පතපු හැමදෙයක්ම ලැබුනා. වෙලාවකට මට බය..’

මම කියන්නට හියදේ හිලගත්තෙමි. සොදුරු සැදෑවක් මුසල කකාවකින් අදුරු කරගන්නට මම අකමැතිවිමි.

‘අපි ආත්ම ගාණක් මෙහෙමම එකට එන්න ඇති ධනුක.. මේ ඒ ආත්ම වල දුක හිතෙනම ආත්මේ වෙන්ක ඇති. සමහරවිට මේ ආත්මේ අපි ඉක්මනටම වෙන්වෙයි..’

‘එහෙනම් ඉක්මනට අපි දෙන්නම එකට මැරෙමු.. මැරිලා වෙන ආත්මෙක ආයින් එකට ඉපදෙමු..’

මම දැවිහිය හඩින් කීවෙමි. මේ ආත්මයේ අපගේ දෛවය අපට දෙන දුක බලද්දී වෙන කළයුතු දෙයක් නැත.

‘මට හරි ලෝබයි ධනුක.. පැයක් දෙකක් ඔයා නැතුව ඉන්න බැරි මම ආත්මයක් බලන් ඉන්නේ කොහොමද..’

‘මම තැන හරියටම දන්නෑ.. ඒක උස කන්දක්.. ඒ කන්ද උඩ දේවාලෙකුත් තියෙනවලු.. එතනට ගිහිල්ලා දේවාලට පූජාවක් තියලා එතනින් පහළට එකට පැනලා දෙන්නෙක් මැරුනොත් එකටම ඉපදෙනවලු..’

‘මම ගොඩක්ම අයහිස වෙලා.. මගේ සිහියත් නැතිවෙලා.. මේ කෙල්ලට ජීවත් කරන්නම බැරි උනොත් මාව ඒ දේවාලට එක්කගෙන ගිහිල්ලා පූජාව තියලා මාවත් බඳගෙනම ඔයා පතින්න..’

මම නොහිතා කියූ දෙයට සංසලා දුන් උත්තරය නිසා මම හිරිහැටි ගියෙමි. අපි ආත්ම තුනතරක දුක් එක ආත්මයක විඳින බව සැබෑය. එහෙත් මේ ආත්ම හවයේ ඇයව මගේ පණ හෝ දී මම ජීවත් කරමි.

‘මේ ආත්මේ අපි විඳින දුක් ඉක්මනටම ඉවර වෙයි.. ඒ නැතත් මං ඔයාව ජීවත් කරවනවා..’

සංසලා බොහෝ වේලාවක් යතතුරු කතා නොකළාය. සමහරවිට තමා ජීවත්නොවන බව ඇය දැඩිව සිතනවා විය යුතුය.

‘මොන ආත්මෙක ඉපදුනත් අපි ඉක්මනට හම්බ වෙනවනම්..’

‘නැම ආත්මෙකම මම වැස්සේ එන්නම් ඔයාගේ ගෙදරට... මාව එළියේ වැස්සේ තෙමෙන්න නියන්න..’

මම අතීතය සිහිකර කීවෙමි. ඒ අතීතය ඇත්තටම රසබරය. දුකක් නිසා දෙයක් නැත. දුක වුවද මිහිරිය.

‘මිත්.. නෑ.. ගේට්ටුව ඇරලා හයිසෙන් බදගන්නවා...’

සංසලා මගේ දෙදර දේතින්ම බදගෙන කීවාය.

‘කොහොමද මමම කියලා අඳුනගන්නේ...’

‘මට දනෙයි.. මේ මුණ.. මේ ඇස්දෙක.. මේ කට මෙනෙමම වෙන ආත්මෙක දකලා තියෙනවා තේද කියලා මට දනෙයි..’

සංසලා කීවේ ඇගේ දඹැරැල්ල මගේ දෙතොල මත තබාය.

‘ඇයි මේ ආත්මේ එහෙම නොහිතුවේ..’

එසේ ඇසුවද සංසලා දුටු වනම මගේ සිතට මහා අමුත්තක් දැනුන බව මට තවමත් මතකය. ඒ තුනී කම්පනය සංසාරෙන් එන මතකයද..

‘නොදනුනා තෙමේ ධනුක.. මොනවද උනා.. ඔයා පල්ලෙනා උන් දවසේ ඉඳලා මට උඩ කාමරේට වෙලා ඉන්න බැරි ගතියක් තිබුනා.. චතුර ටිකක් බොන්න හරි බොරුවට මම පල්ලෙනාට ආවා. ආවා තෙමේ කවුරුහරි මාව පල්ලෙනාට ගෙනාවා...’

‘හරියටම මාව අඳුනගත්තේ..’

‘හැම ආත්මෙකම දක්ක මේ මුණ මේ ආත්මේ මං දක්කේ එද පත්සලේදී.. මට තාම මතකයි මැටි පහන්ටල කහපාට එළිය මේ සුදු මුණට වැටිලා තිබුනා. ඒතරම් ලස්සනට ඔයාට ආයින් මම දක්කේ එද හැටත් හෝටලේදී අපේ හතිමුත් එක දවසේ.. ගිය ආත්මේ අපි කොනේ උත්තද දත්තූ තේද ධනුක...’

‘ඔයා නිළමේ කෙනෙක්ගේ දුවෙක් වෙලා ඉන්න ඇති.. ලස්සන පොඩි කුමාරිහාමි කෙනෙක්.. මම මුතු බණ්ඩාගේ පුතා.. සුදු බණ්ඩා.. හරිද..’

‘හරි..’

සංසලා දෙකොල්පට තද කරගෙන සිනාසුනාය. ඒ ලස්සන වැඩිපුර පේත්තේ එසේ හිනාවෙද්දීය.

‘මේ ආත්මෙන් අපි මෙහෙමම හම්බ වෙන්න ඇති.. ඕනනම් සාලියත් විකිරි නිළමේ කෙනෙක් වෙලා පොඩි කුමාරිහාමිට ලයින් පාර දන්න ඇති..’

‘කුමාරිහාමි ඔක්කොම නියලා සුදු බණ්ඩාගේ ඇහේම එල්ලෙන්න ඇති.. තේද..’

මම තිහඩව සිනාසී හිස වැනුවෙමි.

‘ඒ ආත්මේදින් සුදුබණ්ඩා අබ්බගාන කුමාරිහාමිට පත්තු බැඳ බැඳ දුක් විඳින්න ඇති.. මාව තිරික්කලයක කියාගෙන ගම්මැදි ගානේ ඇවිදින්න ඇති.. අතේ මගේ සුදු බණ්ඩා පැටියා.. මොකට එතවද මේ කුමාරිහාමි පස්සේ..’

සංසලා මගේ තහය මිරිකා ගෙල සිප කීවාය. අපි ආත්ම ගණනක් එකට උත් සුවිඳ මේ දත් දනෙන්නාක්මෙනි.

‘ආත්ම හත අටක් එක දිගට මේ දුක විඳිනකොට ඔයාටම එපාවෙයි රත්තරන්.. අතේ එහෙම තම් වෙන්නෙපා..’

‘ඔයා තැනුව මට ආත්මයාන් නෑ බබා.. අහලා තියෙනවද පේතිපාලගේ සිංදුවක්..’

‘මොකක්ද..’

සංසලා ආශාවෙන් ඇසුවාය.

‘තව මිනි රත්මුතු ඇත පිරිලා

කප්පුක මැව්ලා අතු ලියලා..

ඔබේ ප්‍රතිචාරයක් තැනි රජ දහනක

කුමටද සක්විති රජතුමා වෙලා..’

මම සංසලාගේ මාදු කොණ්ඩයට මුහුණ බබාගෙන ඒ ගීපද මිමිණුවෙමි.

‘තව කියන්න...’

‘දිනපති තරුපති එකතුවෙලා

අහසේ දිලනත් සිතාසලා..

ඔබේ දසුන තැනි පරාදීපයක

කුමටද සිය වසරක් ඉඳලා..’

‘හරි ලස්සනයි තේද ධනුක..’

‘මි..’

කඳුයාය පුරා රැඳුන මීදුම් කුට්ටි දත් නොපෙනේ. අද සඳ ඇති රැයක් නොවේ. ඒ නිසා මුළු භාත්පස පරිසරයම අඳුරුය. මම සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය මගේ වම් බාහුව බදගෙන ඔහේ දණහිසට වාරුවී දස් පියාගෙන ඉඳියි.

‘තංගිගේ රෙජිස්ට්‍රේෂන් එකට මාව එක්ක යන්නේ නෑ..’

සංසලා බයාදුව ඇසුවාය.

‘මම මොකක්ද අදින්නේ...’

‘අර තැඹිලි පාට සල්වාර් එක.. ඒක ලස්සනයි..’

ඒ ඇඳුමට ඇත්තටම මම ආශා කළෙමි. සංසලාව සිහිවන මැවෙන බොහෝ අවස්ථාවල මට ඇයව පෙනුනේ ඒ ඇඳුමෙනි.

30

‘සල්ලි වල ලොකු වටිනාකමක් තියෙනවා කියලා හිතෙන්නේ ඒ සල්ලි වලින් ලස්සන දෙයක් මේවගේ කරන්න තිබුනාම ධනුක..’

නුවර ගොස් ලංකා බැංකු තැන්පතුවෙන් මුදල්ගත් පසු සංසලා කීවාය. කෙදිනක හෝ යහමින් කීයක් හෝ උපයා තංගියේ කටයුතු ලස්සනට කරන්නට මම සිතාගෙන උන්නෙමි. අයියා කෙනෙකු ලෙස මා ලබන ඉහළම සතුව එය විය. එහෙත් ඒ වාසනාව මට නොතිබිණ. දෙවයේ එක් තපුරු යුගයකදී ඒ සතුව දෙවියන් මගෙන් උදුරා ගත්තේය. අනිද්ද තංගි පුංචි පකිතියක් වන්නේ මතුල් පෝරු මංගල ඇළුම් උත්සව කිසිවක් නොවූ පාථ මොහොතකය. ඉන්නා තැනක සිට මට සමාව දෙන්නයැයි මම තාත්තගෙන් ඉල්ලුවෙමි.

‘මොනවද ධනුක කල්පනා කරන්නේ..’

‘මුතුක් තෑ බබො.. මට දුකයි..’

‘එයාව මෙහෙම බන්දලා දුන්නට තංගි මොනවක් හිතන්නෑ.. ඒකිට ඕනේ කොහොම හරි අර කොල්ල ළගට වෙලා ඉන්න.. මට වගේ.. කෙල්ලෙක්ගේ හැඟීම් ඔයා දන්නෑ ධනුක..’

මට සංසලාව රැගෙන එන්නට වූයේත් මෙහෙමමය. එක අතකට අපි අපේ වූ කල ලෝක මාන්තයට කරනා සියල්ල හිස් මවාපෙන්නිම් නොවේද.. ජීවිතය යනු මංගල දිනය නොවේ. ඉන් පසුව එළඹෙන යුග ජීවිතයයි. තංගිද සංසලා මෙන්ම සුන්දර පකිතියක් වනු ඇත.

‘ධනුක.. කෙල්ලට මාලෙයි මුද්දයි මම තෝරන්නමි.. ලොකු එකකට යන්න බෑ.. පුංචි ජුවෙලරි ෂොප් එකක් ළග තවත්තන්න

නොදේ..

සංසලා කියූ ලෙසම මම ටවුමට මඳක් ඇතට වත්තට තිබූ කුඩා ස්වර්ණාභරණ සාප්පුවක් ළඟ වාහනය තවතා ඇයව රෝද පුටුවේ තැබුවෙමි.

‘මෙහෙම මාව උස්ස උස්සා රෝද පුටුවේ තියාගෙන මියා අරගෙන යන හැම වෙලාවකම මිනිස්සු හරි පුදුමයෙන් වගේ අපි දිනා බලනවා. ඒ ඇයි දත්තවද ධනුක..’

සංසලාව රෝද පුටුවේ තබද්දී ඇය ඇසුවාය. මම වාහනයේ දෙර වසා ඒ මුහුණ දෙස බැලුවෙමි.

‘මෙහෙම දුක්විඳින කොල්ලෝ ලෝකේ තැ.. කොල්ලෝ කෙල්ලෝ ටිකක් කොට ගවුමක් පාරේ ඇදගෙන යනකොට කියන්නේ මාර ගල්දෙක කියලා.. ලෝකේ එහෙම උත් තමයි වැඩි.. එහෙම ලෝකෙක සියා පණතැති කතුල් දෙකක් තියෙන මාව රැකබලාගන්නේ... මිනිස්සුන්ට පුදුම ඒකයි...’

සංසලා එසේ කීවේ අතිශය හක්කිමත්ව මාදෙස බලාය. මම නොදනිමි. මගේ ආදරය මට ආදරයම පමණි. එය පරිත්‍යාගයක් නොවේ. මට තමි පුජාවකි..

‘අපි යන්..’

මම රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙනම ස්වර්ණාභරණ සාප්පුවට ඇතුල් වියෙමි.

‘ලේකිය වේන් පැටන් ටිකකුයි පේන්ට්ස් රිත්ග්ස් ටිකකුයි ගේන්න..’

සංසලා ස්වර්ණාභරණ සාප්පුවේ සේවකයා වෙත හැරී කීවාය. සංසලා සේවකයා ගෙනා මාල තේරුවේ ආශාවෙනි. ඇය ඒ හැම වේන් පටක්ම ගෙලට තබා බලද්දී සේවකයා කුඩා කන්නාඩිය ඒ මුහුණ වෙත හරවාගෙන උන්නේය.

‘තංගිගේ කරට මේක ලස්සනයි ධනුක.. මේ පුංචි පුංචි වී කරල් වගේ..’

රීළඟට සංසලා මුදු තේරුවාය. එක මුද්දක් තෝරාගෙන

සංසලා මගේ සුරත ඉල්ලුවාය. ඒ සුරතේ මුදුහිල්ලේ ඇය දමු රන් මුදුව විය. ඒ අපේ ආදරයේ ස්වර්ණමය සංකේතයයි.

‘දෙවෙනි පාරටත් බැන්ද ඔන්න...’

සංසලා ඒ ඇඟිල්ලට මුදුව දමා බැලුවාය.

‘ඒක ලස්සනයි.. අර කොල්ලට ඇතිවෙයිද ධනුක..’

‘උචත් තියෙන්නේ මගේ ඇහමනේ.. ඇතිවෙයි..’

මුදුවත් චේත්පටත් දමු කුඩා රෝස පැහැගත් පෙට්ටි දෙක සංසලා ඇගේ අතේ පර්ස් එකට දමාගත්තේ ආශාවෙනි. සන්නිකායම දී වුව සතුටුවන අභිසංක භද්‍රවත්ත ඇයට තිබුණි. සංසලා නංගිට ඇඳුම් දෙක තුනක් තෝරා ගත්තාය. ඒ අතර ලා කොළ පැහැගත් සුන්දර රැ ඇඳුමක්ද විය.

‘මේක ඇයි..’

මම වාහනයේදී සංසලාගේ උකුල් තිබූ රැ ඇඳුම පෙන්වා ඇසුවෙමි.

‘කෙල්ලෙන් මහත්තයෝ මොන වෙඩින් සාරිය ඇඳගෙන උන්නත් කොල්ලා ආස කෙල්ල මේවගේ ඇඳුමක් ඇඳගෙන ඉන්නවා බලන්න.. බොරුද කියන්න...’

සංසලා දස් ලොකු කර මාදෙසට ඇඟිල්ල දිගු කළාය. මම දෙතොල් පට තදකරගෙන සිනාසුනෙමි.

‘මොකෝ හිතාවෙන්නේ..’

‘නෑ.. මුකුත් නෑ..’

‘කියනවා.. ඇයි හිතාවෙන්නේ.. කොල්ලා ආස එහෙම ඉන්නවා බලන්න නෙමේද..’

සංසලා හැඩුම්බරව ඇසුවාය.

‘කොල්ලෙන් ආස එදට කෙල්ල ඇගේ තුල් පටක්වත් නැතුව ඉන්නවා බලන්න...’

මම සිනාසී කීවෙමි. සංසලා මගේ වමත කෙතින්කුවාය.

‘තෝ... න්.. එහෙමිද..’

මම ‘ඔව්’ යැයි කියන්නට මෙන් හිස වැනුවෙමි. සංසලා

වාහනයේ දෙරට බරව මාවෙන හැරී සිතාසිගෙනම බලාපත්තිය.

‘ඔක්කොම අස්සේ පෙඩි වල්කමකුත් තියෙනවා..’

‘ඒක වල්කම නෙව් බබා..’

‘එහෙනම්..’

‘කොල්ලෙන්ගේ පිරිසිදු අයිතිය..’

සංසලාගේ ඇස් නොහිනු මොහොතක බිමට කඩා වැටුනි.
මා කියුවේ වරදක්ද.. නොකිවයුතු දෙයක්ද..

‘බ..බා.. ඇයි..’

මම ඒ උතුලමත වමත තබා ඇසුවෙමි. ඒ දස් නෙමි ගොස්ය.

‘කියන්න... මං විහිච්චට යිට්ටි..’

‘තෑ ධනුක.. ඒක ඇත්ත.. ඒ අයිතිය ඔයාට තැනිලනාට..
කොල්ලෙන් එද රැ බලාපොරොත්තු වෙන හැම දෙයක්ම ම...ට...’

ඇය වාක්‍ය සම්පූර්ණ කරන්නට පෙර මම ඇගේ සුරත
තදකළෙමි.

‘ඒ දවස අනාගතේට තියෙන එක කොච්චර ලස්සනද..’

‘ඒත් මතක්තයෝ..’

සංසලා මගේ වමත මත දැඩිව අත තබා බොඳවූ දෙනෙත්
මාවෙන පැවිය.

‘ඇ...යි...’

‘මාව වර්ජිත් කෙනෙක් ඒදිහටම මැරෙන්න දෙන්න එපා..
ඒක දුකක්.. මං ඔයාගේ.. මේ ඔක්කොමත් ඔයාගේ... ජීවිතේ හැ..ම..
දෙයක්ම ඔයාට දීලම මට මැරෙන්න ඕන රක්තරත්..’

මගේ ඇස්වලින් කඳුළු පැත්තෙන් මගේ පයින් වාහනයේ
තිරිංග තදවූයේත් එකවිටමය. සංසලා සමාව ඉල්ලන බැල්මෙන්
බලාපත්තිය.

‘ඔහොම කියන්නේ ඔයා මැරෙන්න කළින් මාව මරාගන්න
ඕන වෙලාද...’

මම බිඳුනු හඬින් ඇසුවෙමි

‘නෑ.. ධනුක.. කෙල්ලෙක් කොල්ලෙක්ට දෙන්න බලං ඉන්න වටිනාම දේ ඒක.. ඒදේ දෙන්න තවත් පරක්කු වෙනකොට මට දුකයි.. අපේ ආදරේ සම්පූර්ණ කරන්න මම ආයයි..’

‘මේ කරුම දවස් මෙහෙමම ගියදෙන්.. අපි ඒ ලස්සන දවස අනාගතේට ඉතුරු කරගමු..’

‘ඔයාගේ කැමැත්තක්..’

සංසලා ඉන්පසු බොහෝ වේලායනතුරු කතාකළේ නැත. ජීවිතයේ මේ නපුරු දවස් ඉක්මනටම ගෙවියනවානම් අපට උරුම මොනකරම් මිහිරි ජීවිතයක්ද.. සැත්ද අහස පැහැබරව තිබුණි. සංසලා දිගින් දිගට කල්පතා කරද්දී මට ඇත්තටම බියක්දැනුණි. ඕනාවට වඩා මනස මහත්සි කිරීම ඇයට සුදුසු නැත. ස්නායු තෙරපීමක් සිදුවී මේ සොළුරු සිහින නැතිවී යාවී යැයි මම බිය උනෙමි.

‘ධනුක අරක..’

සංසලා එකවරම යමක් මතක් වී කැගැසුවාය. මම පුදුමයෙන් ඇයවෙත හැරුනෙමි.

‘මොකක්ද..’

‘මුත් දෙන්නට යන්න පොඩි හොටෙල් එකක් බුක් කරන්න ඕන කිව්වේ..’

‘ඇල්ල කිව්වුව තියෙනවා..’

‘අපි එද හවස ගෙනල්ලම බස්සමු.. පවිනේ..’

ඇය ලබන ආත්මයකට ගෙතියන්නට පින් එකතු කරනවාටත්ද කියා මම සිතුවෙමි. එක හදවතක් ඇතුළේ මේ තරම් මිනිස්කම් පොකුරක් පිහිටිය නොහැක.

අප ගෙදර ගියේ නංගිටත් විරාජ්ටත් මධුසමය ගත කරන්නට සදදහර හෝටලයද වෙන් කරගෙනමය.

‘ඔයා කිව්වේ ඇත්ත තමා..’

සද දහරින් එද්දී සංසලා මිමිණුවාය.

‘මොකක්ද..’

‘අර දවස.. අනාගතේට නියාගන්න එක ගොඩාක් හොඳයි..’

ඇයි..

දවසක මෙහෙම ඇවිත් පුංචි හෝටලේක..

සංසලා තැටමුවාය...

පුංචි කාමරේක.. පුංචි ඇඳක් උඩ..

මම වාක්‍ය සම්පූර්ණ කෙරුවෙමි.

පුංචි ඇඳක් උඩ.. ඉඳගෙන... ඉතින්. අපි බයිසන් කමු හේද....

සංසලා දෙතොල් පිටපෙරලා සිනාසී කීවාය.

මම උඹට දෙනවා බයිසං.. තෝව ඉතුරු කරන්නැ..

ඇත්තටම මාව ඉතුරු කරන්නෙපා..

සංසලා හැගීම්බරව කියා මගේ උරහිසට බරවුවාය. ජීවිතය සොදුරු වීනම් ආදරය ලක්‍ෂ වාරයක් මියුරුය. ආදරය මියුරු වී නම් ජීවිතය කෝටි වාරයක් සොදුරුය. ආදරයෙන් තොරව ජීවිතයක් නැත. ආදරය අහිමිවෙනම් ජීවිතය සදකාලයටම අහිමිවී යායුතුය. ආදරයේ වියෝ හින්දරට වඩා මරණය සුන්දරයැයි සරව්වන්ද්‍රයන් කියා ඇත්තේ ඒ නිසා විය යුතුය.

ගෙදර යඳ්දී අම්මාත් නංගීත් පත්සල් ගොස් උන්නේය. මම දෙර ඇර සංසලාව ඔසවාගෙන ගොස් කාමරයේ ඇඳ මතට තැබුවෙමි. සංසලා ඇඳට වැටුනේ මගේ ගෙලවටා දැනම යවාගෙනය. මම ඒ පසුවට බරව මුහුණට එබුනෙමි.

ඇ..යි..

මම උගුරින් මෙන් ඇසුවෙමි.

මුණ මනමාල පාට උනාම හරි ලස්සනයි..

පහත්වී මම ඒ දෙතොල ඌම බඳ සිපගන්නෙමි..

ධ...නු..ක...

සංසලා කෙදිරිල්ලක් බඳුව කතාකළාය. මම ඇගේ ඌම හරහා අතක් දමා ඇඳට වැටුනෙමි.

මාව ඉක්මනට සනීපකරගන්න...

අර ඔළුවේ කැක්කුම මේ දවස් විසේ ආවේ නෑ හේද..

ඒත් හැම පාන්දරකම මට ඇහැරෙනවා.. මං බයට කොට්ටේ

යට කියා ඉන්න පිරිත් පොත අරගෙන කියවනවා. හොඳට එළිය වැටුනම තවත්තන්නේ..

මම ඇඳෙන් නැගිටුවේ අම්මාත් නංගිත් කතාකරන හඬ මිදුලෙන් ඇහෙද්දීය. සංසලා නංගිට ගෙනා ඇදුම් බැගය උඩින් කොට්ටය දමුවාය.

‘කෙල්ලට මම දෙන්නම් ධනුක.. මං ආසයි..’

‘මං කතා කරන්නද..’

‘හා...’

මම කාමරයේ දොරකඩට පැමිණ නංගිට කතා කළෙමි. ඇය මේ දවස් දෙක තුනට ලොකු ගැහියෙක් වියැයි මට සිතුවේ.

‘අත්ත අක්කා කතාකරනවා..’

නංගි මා ළගින් කාමරයට යද්දී මම ඇයදෙස ඕනෑකමින් බැලුවෙමි. මා එකදිගට බලාඉදිද්දී නංගි ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගත්තාය.

‘මේකි දවස් දෙක තුනට ලොකුවෙලා අම්මේ..’

මම අම්මාට කීවෙමි. ඇය ආඩම්බරයෙන් මෙන් සිතාපුනාය.

‘ආසාවේ පැලෙනවා.. පැයක් විතර වැන්ද.. දරුවන් අරගෙන දුර යන්න හොඳ නෑ තේද පුනා..’

නුවර ගිය එකගැන මට සිතුවේ එවිටය. සංසලාව වෙහෙසීම ඇත්තටම හොඳ නැත.

‘ගිනේ සතුටින් නියන්න ඕනෙන් අම්මේ..’

අම්මා තවත් මොහොතක් මාදෙස බලාහිඳ කුස්සියට ගියාය. මම කාමරයට ගියෙමි. සංසලා නංගියේ අතක් අල්ලාගෙන කතාකරමින් උන්නාය.

‘මංගල්ලේ කීන්දු උනත් හරි මනමාලයට පේන්නවත් නෑ..’

මේ දිනදෙකේ විරාජ් පෙනෙන්නවත් නොවූ නිසා මම කීවෙමි.

‘හවස ඇවිල්ලා අයියේ ගියේ.. අයියා පුළුවන් නම් ගිහිල්ලා විරාජ් අයියට කියන්න පිස්සු වැඩ කරන්න එපා කියලා..’

නංගි ඇඬුම්බරව බිම බලාගෙන කීවාය.

‘මොකක්ද පිස්සු වැඩේ...’

මම තැනිගත් මුවින් ඇසුවෙමි. දැන් මගේ හිතද පොඩි දේටත් කලබල වෙයි. පාත්වත්තේ එසේ මෙසේ හෙණ ගෙඩි නොවේ.

‘පොඩි ඉඩමක් තියෙනවා කියලා ඒක විකුණලා සල්ලි කියක්හරි ගන්න එසේ මෙසේ දූවනවා..’

‘හදිස්සියේ..’

‘හිස් අතින් මෙහේට එන්න දුකයිලු... මාත් හොඳටම බැන්නා.. අයියා දන්නවනම් බනි කියලත් මම කිව්වා...’

මට විරාජ් ගැන දැනුනේ දුකකි. ඔහු ඉන්නේද මගේම ගොඩේය. අසරණකමේ දුප්පත්කමේ පතුලේය. මහා බරක් තරම්වූ ආදරයක් පාමුල පවා ජීවිතයේ අඩුපාඩුකම් දැනෙයි. ආත්මානුකම්පාවෙන් ළය ගිනිගනියි. එහෙත් විරාජ්ට ඒ ගින්නේදර විදින්නට ඉඩ දියනොහැක. ඔහු මගේ මස්සිනා වන්නට කළින් මගේම සොයුරෙකු විය. ඔහුවෙනුවෙන් මට කළ යුතු යුතුකම් ඇත.

‘පටි ධනුක කොල්ලට දුක ඇති.. ඔයා වගේනේ මහත්තයෝ..’

සංසලාගේ දෙනෙක්ද තෙත්ව තිබුණි.

‘අයියා ගිහිල්ලා කියන්න බඩගින්නේ වේලක් ඇර වේලක් කන්නහරි හිස් අතින් එන්න කියලා. මං ආස තැනූ එයා එහෙම දුක් විදිනවට..’

නංගි සංසලාගේ අත අල්ලාගෙනම ඇඩුවාය.

‘මං රැ වෙලා යන්නම්.. ඔයා අඩන්නැතුව ඉන්න.. කෝ ඔය කපුළු පිහදගන්න.. උචත් පිස්සු..’

සංසලාත් මමත් එකවිටම නංගි වෙත තෙත් යොමාගෙන උන්නෙමු. ඒ අහිංසක දෙනෙක් වල වූයේ මනමාලියකගේ බැල්මක් නොවේ. ජීවිත අරණේ තනිවූ යුවතියකගේ අසරණ බැල්මකි. මම නංගිගේ හිස අතගැවෙමි. හේතුවක් නැතුවම ඇය ඉකිබිත්දය.

‘මම උඹලා දෙන්නට දුක් විදින්න තියන්නැ..’

මම අපමණ විශ්වාසයෙන් කීවෙමි. සංසලාගේ දෙනෙත්වලද කපුළු පිරෙනු මම බලා උන්නෙමි.

‘අපි හතර පස්දෙනා එකට ඉන්නව නම් දුකක් නෑ රත්තරන් අයියේ.. නේ කතට ටිකක් බිලා හරි හිතේ සතුටින් ඉන්න පුළුවන්නේ...’

තංගි හඩමින්ම කීවාය.

‘දන් අඩන්නෙපා.. අක්කා ඔයාට තෑගි ගෙනල්ලා.. කෝ බබා ඒවා..’

සංසලා එතෙක් වෙලා කොට්ටය යට දමාගෙන උන් සිදු පැහැති ඇඳුම් බෑගයෙන් ඇඳුම් එකින් එක ඉවතට ගත්තාය. තංගිගේ ඇස්වල තවත් කඳුළු පිරුණි.

‘ඔය දෙන්නගෙන් කවුරු ඉස්සෙල්ලා බුදුවෙයිද දන්නෑ..’

තංගිගේ ඇඬුම් වේගවත් විය.

‘පිස්සු කෙල්ල.. බලන්නකෝ අම්මේ.. මේකිට පිස්සු..’

කාමරයේ උළුවස්සට හේත්තු වී දස්වල කඳුළු පුරවාගෙන උන් අම්මා වෙත හැරී සංසලා කීවාය.

‘මේක කෙල්ල අනිද්ද රෙජිස්ටර් කරන දවසට අදින්න..’

සංසලා පැයක් පමණවෙලා ගෙන තේරු ලා රන් පැහැයෙන් මල්කම් කළ සල්වාර් කමිසය තංගි අත නැබ්වාය. ඒතරම් වටිනා ඇඳුමක් තංගි ජීවිතයටම ඇඳ නැතැයි මට සිතූණි.

‘අක්කට පින්.. මම වෙන මොනා කියන්නද.. ඔයාගේ කතුලට මගේ පණ ඇවිල්ලා හරි සනීපවෙන්න ඕන.. මං පන්සල් ගිහිල්ලා කිව්වෙන් ඒකයි..’

‘ආදරේට දෙයක් දෙනකොට පින් දෙන්න එපා කෙල්ලේ...’

සංසලා කීවේ දරාගත නොහැකිවය. තංගි ඇඳුම් බෑගය පසුවටම තුරුල් කරගෙන බලාඋන්නාය..

‘ඕක බිමින් කියලා මෙනතට එන්න..’

සංසලා තංගිට ඇඳ අද්දරට කතාකළාය.

‘මෙහෙම ඉඳගන්න..’

මම දකම බැඳගෙන බලා උන්නෙමි. තංගි සංසලාගේ දෙපා පාමුළු දණ ගසා වාඩිවුවාය. ඇය එකක් වෙලා පර්ස් එකේ දමාගෙන උන් ස්වර්ණාභරණ පෙට්ටි දෙකෙන් එකක් ගෙන විවරකළාය. තංගි

බලාඋන්නේ අදහාගත නොහැකිවිටක් මෙනි. දුප්පත් කෙල්ලට කිසිවෙකු මේ තරම් දෙයක්දී නැත.

කුඩා මල් පෙත්ඛනයක් දැමූ රත් වේන් පට ගෙන සංසලා නංගිගේ කොණ්ඩය අතරින් දතම යවා ඇගේ ගෙලේ බැන්දය. නංගි හිස නැඹුරු කරගෙනම සංසලාගේ පණනැකි දෙපාමත හිසගසා ඇඬුවාය.

‘මෙහෙම කරන්න එපා අක්කේ.. ඇයි මට මෙහෙම කරන්නේ..’

‘පිස්සි.. කෝ ඔඵ්ව උස්සන්න ලස්සනද බලන්න..’

සංසලා වැර යොද නංගිගේ හිස එසෙව්වාය. නංගිගේ ගෙලට ඒ මාලය වඩාත් ලස්සනය. සංසලාගේ තේරීම පුදුමය.

‘ලස්සනද අම්මේ.. කෝ කෙල්ල අම්මා පැත්තට හැරෙන්න..’

ඇය නංගිගේ කඳුළු මුහුණ අම්මා පැත්තට හැරෙව්වාය. අම්මා එදෙස බලාඋන්නේ බොඳවගිය දෙනෙත් වලිනි.

‘ලස්සනයි රත්තරන්..’

අම්මා පහත්වී කඳුළු පිසද ගත්තාය.

‘මේක ඔයාට නෙමේ.. එදට අර කොල්ලගේ අතට දන්න..

ආ.. කියාගන්න...’

සංසලා විරාජිට ගත් රත් මුදුව නංගි අත නැඹුවාය.

‘අ..නේ.. ඇයි.. අයියේ අක්කා මෙහෙම කරන්නේ..’

නංගිගේ හඬ අසරණය. ඇය උන්නේ සතුට විඳවාගත නොහැකිවය.

‘දත් ඔය කඳුළු පිහදගන්න.. අඬනකොට මුසලයි..’

නංගිට එසේ කීවද සංසලාද උන්නේ කඳුළු සහිත දෙනෙත් වලිනි. අප ජීවිතයේ කඳුළු කොපමණ ගලනවාද... දුකටත් ගලන්නේ මේ කඳුළුය.. අද වැනි දිනයක සතුටටත් ගලන්නේ ඒ කඳුළුමය.

‘කෝ අත පෙත්තන්න. නියපොකු ටික වවාගත්තද..’

සංසලා කියද්දී නංගි දතම ඇයවෙත පෑවාය. නංගි තරමක් දිගට නියපොකු වවාගෙන උන්නාය.

‘ආ.. හෙට උදේට මේක ලස්සනට ගාගමු..’

තංගි සංසලා හවස ගැ නිය ආලේපන කුප්පිය අතටගෙන එය විවර කර සුවද බැලුවාය. ඒ සුවදට මමද ආශා කළෙමි.

‘එද උදේට මං පුංචි මේකප් එකක් දන්නමි...’

තංගි තැහිටිවේ සංසලාගේ දණහිසද සිපගෙනමය. ඒ ස්පර්ශය ඇයට තොදනුනද තංගිගේ සෙනෙහස සංසලා දුටුවාය.

‘බබා තංගි එක්ක එකතුවෙලා මුණ හෝදගෙන නයිටිය දගන්න. මම අර පිස්සව හම්බවෙලා එන්නමි.’

මම තංගි ගියපසු කීවෙමි.

‘එකට හොඳට බණින්න...’

‘උෞ වැරදි නෑ බබා.. කොල්ලෙක්ගේ හිනේ ඒ බර තියෙනවා. ඒත් මම උංට යල්ලි වලට දුක් විදින්න දෙන්නෙ නෑ..’

‘ඉක්මනට එනව නේද..’

මම සංසලාගේ හිස පිටිලාද යතුරත් රැගෙන කාමරයෙන් පිට උනෙමි.

‘පුතේ..’

අම්මා දුවගෙන ආවේ මා වාහනයටත් තැග්ගපසුවය.

‘ඇයි අම්මේ...’

‘පුතේ තංගිගේ කසාදෙය කළින් තාත්තා මතක් කරලා මොනාහරි කළොත් හොඳයි නේද..’

අම්මා කියන්නේ ඇත්තය. ඔහු උන්නා නම් මේ මොහොතේ අප සියල්ලන්ටම වඩා සතුටු වනු ඇත.

‘මොනවද අම්මා කරන්න හිතාගෙන ඉන්නේ..’

‘පත්සලට හීල් දනෙවත් දුන්නොක්.. මම පත්සලට ගිහිල්ලත් කිව්වේ නෑ පුතාගෙන් ඇහුවේ තැහි නිසා..’

‘අම්මට කියන්නෙන් තිබුනේ.. මම ලොකු භාමුදුරුවන්ට කියලා භාජන ටිකක් අරගෙන එන්නමි.. ගෙදර බඩු තියෙනවද..’

‘තියෙනවා පුතා තේ කොළ සීනි ටිකක් අරගෙන එන්න...’

මම වාහනය නොගෙන අම්මා දෙස මොහොතක් බලා

උත්තෙමි. අම්මා වේගයෙන් වයසට ගොස්ය. ජීවිතයේ දහසක් ප්‍රශ්න
අතර එය මට අමතක විය.

‘අම්මට දුකද නංගිව මෙහෙම දෙනවට...’

මම හෙමිහිට ඇසුවෙමි.

‘මට දුක නෑ පුතේ.. හිතුවටත් වඩා හොඳ බැනා කෙනෙකුයි.
ලේලි කෙනෙකුයි ලැබුනා. මට දුක මේ දරුවා ගැන..’

අම්මා කියන්නේ සංසලා ගැන..

‘එයා සතීප වෙයි අම්මේ..’

මම තවත් තත්පර දෙක තුනක් අම්මා ගේ දෙස බලාහිඳ
වාහනය ඉදිරියට ඇද්දුවෙමි.

31

මට අප තතර දෙනා ගතකළ ජීවිතය සිහිවිය. අහභිගකම්
අඩුපාඩුකම් මැද්දේ අපි සතුටින් ජීවත්වුයෙමු. මට අලුත් කම්සයක්
කලිසමක් ලැබුනේ අවුරුද්දකට වරකි. නංගි අලුත් ගවුමක් ඇත්දේද
එලෙසමය. එතෙක් ඒ ලැබෙන එකම ඇඳුම පවා අපි සෝද මැද
පරිස්සමින් ඇත්දෙමු. ජීවිතය වටා අත පොවන මානයේ වූ දෙයින්
සතුටුවන්නට හැමදමක් නංගීන් මමත් පුරුදු උනෙමු. අපට තිබුනේ
අපේම ලෝකයකි. ඒ ලොවින් ඉහිලි මුලින්ම වෙනමම ලෝකයක්
තනාගන්නේ මාය. අනිද්ද නංගීද එවන් ලෝකයක් තනාගනී. ඒත්

කවර ලෝකයක් තනාගත්තද දැන් මේ ජීවිත තනරට ඇත්තේ එකම සෙනෙහසකි.. ආදරයකි..

විරාජ් ගෙදර යන්නට කළින්ම මට පාරේදී හමුවිය. ඔහු මහා කල්පනාවකින් බිම බලාගෙනම ඇවිදගෙන ආවේය. මා එන බවක්වත් විරාජ් දුටුවේ නැත. මම වාහනය නවතා ඔහුදෙස බැලුවෙමි. මං වගේම දුප්පත් අසරණ මනමාලයෙක්.. මට සිතුවේ එහෙමය. අපි හදවත් දෙකකින් එකම දුක විඳින දුප්පත් කොල්ලන් වන්නෙමු.

‘කොහෙද යන්නේ මනමාලයෝ...’

මම ඇසුවෙමි. විරාජ් ගැස්සී බැලුවේය. ඔහුගේ මුවේ පිපුනේ අසරණ හිතාවකි. සමහරවිට මා හිතාවෙන්නේද එලෙසම විය හැක. තවම අපට හිතාගියේ නැත. හිතාවෙනවා පමණි.

‘ධ...නු..ක..’

‘කොහෙද යකෝ මේ රැ යන්නේ පිස්සා වගේ.. අනිද්ද උඹ බඳිනවා නේද..’

විරාජ් ඔප්ව කැසුවේය.

‘මේ හෙට දුටලා එන්න ගියේ ධනුක.. උඹ එතේ යනගමන්ද..’

‘ඔව්.. ඒත් දැන් ගෙදරයන්න බෑ නැගපන්..’

විරාජ් පැමිණ ඉදිරිපස අසුනේ ඉඳගත් පසු වාහනය ඉවකොට ඒදෙස බලාසිතාසුනේය.

‘මොකෝ බං..’

‘හවස බේබිත් එක්ක කොහේ හරි ගියාද...’

‘ගියා... ඇයි...’

‘සුවඳ කියෙනවා.. දැන් ඉන්නවා වගේ..’

ඒ සුවඳ නැත්තේ කොහේදැයි අසන්නට මට සිත්විය. මම නිහඬවම වාහනය ඉදිරියට පැදවූයෙමි. මැණික් අක්කාගේ කඩයට එතා මාරගස යට වාහනය නවතා මම විරාජ් වෙත හරුනෙමි.

‘හිඟිල්ලා හොඳ ජලේන්ටි දෙකක් අරගෙන වරෙන් කොල්ලෝ.. ටිකක් කතා කරන්න..’

විරාජ් තේක ගෙනාපසු ඉඟුරු සුවඳ වාහනය පුරාම විසිරිණ.

මැණිකේ අක්කාගේ තේක ගැන පාසැල්වියේ සිට අපට අත්දැකීම් ඇත.

‘අවුරුදු හය හතක් ගියා මේ ගැණිගේ ජ්‍යෙෂ්ඨයා වෙනස් උනේ නෑනේ..’

මම හේ උගුරක් තොලගා කීවෙමි.

‘මස් හොඳින් තාම එහෙමමයි. මම මේ ළගදී කෑවා..’

මේ විරාජ් තනිකඩයෙකු ලෙස ගෙවන අවසාන දින දෙකය. හෙට සිට ඔහු මගේ මිතුරා පමණක් නොවේ.. මගේ මස්සිනාද වන්නේය. මගේ නංගිගේ ජීවිතය සදකාලයටම බාරගන්නා ඉරණමි කරුද වන්නේය.

‘විරාජ..’

මම මද වේලාවක් නිහඩව සිට කතා කළෙමි.

‘ධනුක..’

‘උඹට මතකද අපි මේ මාතලේ ඇවිද ඇවිද එළවළු එකතු කළා. කැලෑවලට පැනලා රටදෙල් කෑඩුවා. පොළොස් ගැට කෑඩුවා. ගොටුකොළ ඉඟිල්ලුවා.. අඟුණකොළ ගෝනියක් කෑඩුවා..’

‘ඒවා අමතක වෙන්නෑ ධනුක..’

‘පාන්දර දෙකට විරාජ රැට පොළට ගිහිල්ලා කැනක් අල්ලගෙන මේ වගේම ජ්‍යෙෂ්ඨයක් බිලා වාහනේට වෙලා නිදගන්නා උඹට මතකද.. උදේ කෑගහන පොළේ බඩු වික්කා උඹට මතකද..’

‘උඹ මට විහිළු කරනවා.. උඹ හිතුවද මම මැරිලා උපන්නා කියලා.. ඒවා ගලේ කෙටු අකුරු වගේ තමයි..’

‘ඇත්ත.. ආත්ම හත අටකට ඒක අමතක වෙන්නෑ.. හවස බිස්තස් ඉවර වෙලා උඹයි මායි සල්ලි ගණන් කළා.. මට මතක හැටියට හත්දස් ගාණක් එතන තිබ්බා.. ඊට පස්සෙක් අපි කපු පැකට් අරගෙන පාරවල්වල ඇවිද්ද.. උඹ මා එක්ක උන්නා.. අපි එක කොත්තුව බෙදගෙන කෑවා. උඹ එදත් මගේ වම් පැත්තට වෙලා මෙහෙමම උන්නා.. සංසලා ඇරුනාම මගේ ජීවිතේට කිබුන එකම

ශක්තිය උඹ... උඹ මට වැටෙන්න දුන්නැ..මම උඹට වැටෙන්න දුන්නැ..
විරාජ් දස් අයාගෙන බලාඋන්නේය.

‘උඹ මගේ ජීවිතේ හැම දෙයක්ම දන්නවා.. මං උඹ ළඟ අඩලා තියෙනවා.. මං අර අඬිබගාන කෙල්ල උස්සගෙන වෙද මහත්තුරු ළඟට යද්දී උඹයි මං ළඟ උන්නේ... අපේ භාෂාවෙන් කියනවානම් අම්බානක වාටර් අපි එකට කැවා.. පරිප්පු ගෝනියක් විතර හොඳට කැවා.. උඹ කොල්ලෝ දෙකයි දෙකේ යකඩ ආම් එකක්වගේ මං ළඟ උන්නා.. මගේ හිතට අදටත් ඒ ශක්තිය තියෙනවා. මට මගේ අත්දෙක තැනි උනත් මට උඹේ අත්දෙක තියෙනවා කියලා මම හිතනවා. කොටින්ම මම රෙහිනම් උඹ එවරෙඩි.. මේ ජීවිතේ හරියට ප්‍රශ්න.. මං හරියට දුක් විඳිනවා.. ඒ දුක උඹත් ඒ විඳිනවම විඳිගෙන මං එක්කම ඉන්නවා.. උඹට ඇහෙනවද...’

‘මව් ධනුක..’

විරාජ් හිස සොලවා හැහිම්බරව කීවේය. ඔහුගේ දස් වල කඳුළුය. මගේ දස්වලද කඳුළුය...

මම වෙල් දහයක් බඩහිත්තේ උන්නොත් උඹ එක ඇල්වතුර වීදුරුවක් බොන්නැ කියලා මං දන්නවා.. මගේ ඇස්වලට දත් කඳුළු පිරිලා.. උඹේ ඇස්වලත් කඳුළු.. ඒ අපි එකම කට්ට දෙකට කඩාගෙන කන නිසා.. උඹට ඇහුනද...

‘මව් ධනුක..’

‘මගේ රත්තරන් තංගිට උඹට දෙන්න ඒ ඇති විරාජ්.. උඹේ හිත ඔය හොඳ රත්තරන් පපුව පැකින් පිටින් අරගෙන වරෙන්... ඉඩම් උගස් කියලා එක එකා ළඟ දණගහලා සල්ලි හොයාගෙනඋඹ මගේ ගෙදරට එන්න ඕනනැ.. උඹව මට මගේ අම්මට කෝටියක් වටිනවා.. ඊටත් වඩා මගේ තංගිට උඹව වටිනවා.. තේරුණාද මස්සිනා.. මං උඹට මෙව්වරයි කියන්නේ.. තව ප්ලේන්ටියක් අරගෙන වරෙන්..’

විරාජ් අහිංසක ලෙස සිනාසුනේය. ඒ සිතහව අතිශය නිර්මල යැයි මට සිතූණි.

‘මය කඳුළු පිහදගෙන පලයන්..’

කොල්ලා දෙරුහිසින් දෙනෙන් පියදගත්තේ පොඩි එකෙකු මෙනි. මම දස් පියාගෙන ආසනයට බරවුනෙමි.

‘ධනුක..’

විරාජ් තේක රැගෙන විත් මට දික් කළේය.

‘මැණිකේ අක්කා අහනවා ධනුක මල්ලිගේ සීදේවි කෝ කියලා.. මාව තිකං කරකවලා අතඇරියා වගේ.. මම ඇහුවා කවිද සීදේවි කියලා.. බලන්ගියාම මේ බේබි ගැන කියන්නේ.. මං කිව්වා ඒ සීදේවි නෙමේ සංසලා බේබි කියලා.. ගැණිට හරි ආසයි. උඹ මෙනතින් යනවෙලාවකට තවත්කපන්.. පටි දුප්පත් ගැණි..’

දෙවෙනි තේක පළවෙනි එකටත් වඩා රහය.. මේනම් පුදුම පිහිටිමකි.

‘මට සමාවෙයන් ධනුක.. ප්‍රශ්න ඔළුවට ආවම මාත් ටිකක් හෙල්ලෙනවා..’

‘හරි ඒවා අමතක කරපන්.. මේ සතිය ඉවරවුනාට පස්සේ අර කොත්කිටි වැඩි පල පටන්ගන්න බලමු.. සංසලා මට පොතෙන් සල්ලි ටිකකුත් අරන් දුන්නා..’

‘ධනුක බේබිව සතීපකරගන්න.. මං ඒක බලාගන්නමි.. මාත් වැඩේ ගැන සැහෙන්න හෙව්වා.. මෙහෙත් සීඩර් හොඳට ගන්න පුළුවන්.. ගලකින් හොඳ ලාබයක් තියාගන්නත් පුළුවන්..’

‘මගේ හිතේ තියෙනබර අඩුවෙනකල් මේ වැඩ බලාගනිත් විරාජ්.. දන් මේ දවස්වල හොඳට ඉන්නවා..අසනීපයි කියලා හිතන්නත් බෑ.. දිගටම එහෙම නම් කොට්ටර හොඳද..’

‘බයවෙන්න එපා උඹ... දන් මාත් ඉන්නවනේ..’

‘හෙට පාන්දරම වරෙන්.. තාත්තට මතක් කරලා හීලදෙනවා.. මා එක්ක පන්සලට යන්න තියෙනවා..’

‘මං එන්නමි.. එළකිරි බෝතල් දෙකකුත් අරගෙනම එන්නමි..’

මම විරාජ්ව ගෙදරින් බස්සා හුදෙකලාවේම ගෙදර ආවෙමි.

තුනි සැතපිල්ලක් හද කවුළු දෙරිත් ගලන්නාක් මෙනි. නංගියෝ විවාහයෙන් පසු සංසලාවත් රැගෙන කොළඹ යන්නට මම සිතාගත්තෙමි. කමලා කුමාර කසුන් දකබලා ගැනීමේ අලුත් ආශාවකින් මසික ඇවිලිණි. අපව ඇත් කළේ දෙවියද... ඔවුනුත් අපත් සමඟම එකටවැටී ඉන්නවානම්.. පෙරේදු දුරකථනයෙන් කසුන්ට කතාකරද්දී සංසලාගේ දෙනෙන් බොඳවෙනු මම බලා උන්නෙමි.

‘පොඩි එකා පව් ධනුක.. ගෙදර පාච්ඡු..’

හැමෝගේම දුක් සංකා පහවයන සොදුරු කාලයක් අපේජීවිත වලට උදවෙනවා නම්.. පහන් ලක්ෂයක් දල්වා බාරහාර ඔප්පු කිරීමට මා සූදනමිය.

නංගියෝ විරාජ්ගේන් විවාහය ද පාන්දර සංසලා හිස බදුගෙන හැඩුවාය. මම වහා නැගිට වේද මහත්තයා දුන් තෙල ඇගේ හිස ගල්වා පැයක් තිස්සේ පිරිමැද්දෙමි. ඇගේ හිස පුරාම දහදිය ගලද්දී මම අපමණව බියවුනෙමි. වාසනාවන්ත දවසක් අවාසනාවන්ත ලෙස බොඳව යාවි යැයි මම සිතුවෙමි.

‘ධ..නු..ක... විකක් හයියෙන් අතගාන්න රත්තරන්.. හයියෙන්...’

සංසලා උන්නේද බියවීය. ඇය නංගියෝ විවාහය සිදුවෙන අද දිනය වනතුරු උන්නේ ආශාවෙනි. ඒ සුබ දිනය ඇය නියා නැතිවේයැයි ඇය බියවුවාය. මම සංසලාගේ හිස උතුල මත තබාගෙන වේගයෙන් හිස පිරිමැද්දෙමි. අමාරුව වැඩි කමටදේ සංසලාගේ දෙනෙන් දෙකෙළවරින් කදුළු ගලා යමින් තිබුණි.

‘ම..ට.. අසනීප උනොත් මං.. ගැන.. හිතන්න එපා.. කෙල්ලගේ වැඩ ඉවරකරලා ද..න්..න...’

අමාරුකම් අතර සංසලා කෙදිරි ගා කීවාය. දන් දන් ඇගේ සිහිය නැතිවෙව් කියා මම බියවුනෙමි. දෙවිය මේ අභිංසක කෙල්ලගේ පසුවට සැතපීමක් නොදෙන්නේ ඇයි...

‘අ..නේ. මගේ ඔළුව පැලෙන්න වගේ ධනුක..’

සංසලා ඉක්බිත්තය. මම හිස පිරිමදින අතර ඒ දෙකමිබුලට දතම තැබුවෙමි.

‘බ..බා.. මැණික මං දිනාම බලන් ඉන්න.. මොනාහරි අපි

දෙන්නා ගැන හිතන්න..

සංසලා සිහිමද කත්වයට පත්වේයැයි මට දිගින් දිගටම සිතුවිණි. ඇය උන්නේ මගේ බඳ දැඩිව බදාගෙන කුඩා දැරියක මෙන් බියපත්වය. පසුගිය දින කිහිපයේම යටපත්ව තිබූ අසනීපය අද පාත්දරම උත්සන්න වූයේ ඇයි.. නංගියේ විවාහයට සියළු කළමණා ආශාවෙන් සකසා දුන් ඇයටම දෙවියන් මේ ලෙස වද දෙන්නේ ඇයි.. පළිගන්නවා නම් ලොව අපරාධකාරයෝ කොතෙක් ඇන්ද... ඒ සියල්ලටම දෙවියන් මේ අහිංසක කෙල්ලට තෝරාගත්තේ ඇයි...

සැහෙන වේලාවක් හිස පිරිමැදි පසු සංසලා හඬ අරිමින් සැහෙන වේලාවක් උන්නාය. ඇය අඬනා බව සරම තෙත්වන වේගවත් බවත්ම මම තේරුම් ගත්තෙමි.

‘බ...බා.. දන් අමාරුව අඩුද...’

‘දන් ටිකක් අඩුයි ධනුක... අතේ දිගටම අතගාන්න... මට බයයි..’

‘කතා කරන්න එපා.. ඔහොම හිමිහිට ඉන්න..’

මම කොත්කුඩාවෙන් දිගටම හිස අතගාවෙමි. සංසලා හිස එසවුවේ පාත්දර අරුනළු යංතමට කාමරයට පතිත වේද්දීය. මම දිග සුසුමක් හෙළුවෙමි.

‘මං හිතුවා ධනුක හැම දෙයක්ම ඉවරයි කියලා.. පුදුමයි.. දිගටම අමාරු උනා.. ඔයාගේ ඇහිලි වලින් මොනහරි එන්න ඇති.. භාස්කමකට වගේ.. බලන්න කරුමක්කාර කම...’

‘හරි.. දන් ටිකක් තැහිටලා හොඳට හුස්ම ගන්න..’

යටපත්ව තිබූ බිය තුන්හිතම යළිත් වෙලාගත්තේය. අද සනීප වුවද හෙට සංසලාගේ හිස අවුල්වන්නට පුළුවන.

විවාහය ලියාපදිංචි කරනද නංගියේ මුහුණේ වූයේ දුප්පත් අහිංසක මනමාලියකගේ නිර්මල ඡායාවය. ඒ දෙනෙත් යට ලාබාළ පතිතියකගේ පිටිතුරු බියමුසු බව රැඳී තිබුණි. අපේ විවාහය ද සංසලාගේ දෙනෙත් තුළ වූයේද මෙවැනිම අව්‍යාජ පැහැයකි. නංගීන් විරාජුන් දෙස බලා සිටිද්දී මගේ දස් දෙකුත් විටක්ම තෙත්වන්නට හිසේය. එහෙත් මම අමාරුවෙන් කඳුළු වාවාගත්තෙමි. එක දිගට

ජීවිතට ගලා ආ නපුරු දවස් පොකුරක් මැද අද සුන්දර දිනයක් විය. ඒ දවස කඳුලින් තෙත් කරන්නට මට ලෝබය.

අම්මාගේ දෙනෙත් තිබුනේ කොහොමටත් තෙත්විය. අනන්ත දුප්පත්කම් මැදත් අම්මා නංගිට පහත් පැළේ විත්තල පහන මෙන් රැක්කාය. ඇගේ පණ තිබුනේ අප දෙදෙනා ළඟය. අද ඒ පහත් දෙකම දෙපැත්තක දල්වෙයි. මගේ ජීවිත පහන කොයිමොහොතක හෝ තිබී යතැයි මට සිතෙයි. එහෙත් අද මට එක සැතපීමක් ඇත. නංගිටත් අම්මාටත් ජීවිත කතරේ තනිවී නොමැත. මා හා සමාන පුතෙක් මා හා සමාන අයියා කෙනෙකු මම ඒ දෙදෙනාට සොයා දුන්නෙමි.

විවාහයට අත්යත් කළේ නංගිගේ පැත්තෙන් මාත් විරාජගේ පැත්තෙන් ඔහුගේ ලොකු මාමාත්ය. හැම මුහුණකම වූයේ දුප්පත් පිවිතුරු සතුටකි. ජීවිතය තමන්ට දෙන්නේ මේ තරමක් නම් එය සතුටින් බාරගෙන ජීවත්වන්නට මේ මිනිසුන් සූදනම් විය.

සාක්කියට අත්සන් කරද්දී මම යංතමට හිස ඔසවා සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය තුනී කොල්පට දෙසසට කර මැදට සිනාසුනාය. තවමත් ඒ මුහුණ ලෙඩ පාටය. අදින් පසු මට මගේ ආදරය වෙනුවෙන් මගේ ජීවිතයම කැපකළ හැක. ඒ වෙනුවෙන් අවශ්‍ය වුවහොත් මියයාමට පවා මම සූදනමිය.

ලියපදිංචි කිරීමෙන් පසු නංගිත් විරාජත් අම්මාටත් විරාජගේ දෙමව්පියන්ටත් දණගයා වැන්නේය. දෙදෙනාගේම මුහුණුවල වූයේ ලෝකයම හිමිවූවාක් බඳු කෘෂ්නිමත් අභි-සකබ්බකි.ක සියල්ලන්ටම වැද අවසානවී නංගිත් විරාජත් මාත් සංසලාත් අතරට ආවෝය. සංසලා ආශාවෙන් නංගිගේ අත අල්ලා ගන්නාය.

නංගි මගේ පය පාමුළ දණ ඔබා දැනම මගේ දෙපතුල් මත තබා වැන්දය. මම ඇයව දෙදරින් ඔසවා පසුවට තුරුල් කරගත්තෙමි. සංසලා උදේ ඒ මුහුණේ ගැරෝස පට්ටර් කපාගෙන ඇගේ දෙනෙත් වලින් කඳුළු ගලයි. ඒවා පියදම්මට අවශ්‍ය නොවන කඳුළුය. අපේ ජීවිත වල එහෙමත් දවසක අහම්බෙන් මෙන් ගලන කඳුළුය. ඇත්තටම රත්තරං කඳුළුය.

‘අයියේ..’

නංගි ඇඩුම්බරව කීවාය. මම යමක් කියාගත නොහැකිව

තාගියේ හිස පිරිමැද්දේ. නැගණියක් මතමාලියක් වනද යොයුරෙකුගේ හැහිම් වචන වලින් පිට කළ නොහැකි බව මම ප්‍රථම වරට තේරුම් ගත්තෙමි. තාගීව මගේ පහසින් මුදු මම විරාජ් දෙස බැලුවෙමි. ඔහු මාදෙස හක්කිමත්ව බලාඋන්නේය. කොල්ලෙකුගේ දෙනෙත් වල කලාතුරකින් මතු වන පූජනීය තෙත්බව ඒ දෙනෙත් වල ඇතිවී තිබුණි.

‘ධනුක.. මට ජීවිතයක් දුන්නේ උඹ.. උඹට කොහොම කරන්නද කියලා මම දන්නේ නැහැ..’

අපි දෙදෙනාගේම දෙනෙත්වල කදුළු බොඳවිය. විරාජ් නොහිතු මොහොතක මට දණ තමා වැන්දේය. මම දැඩි අපහසුතාවයෙන් ඔහුගේ උරපතු වලින් අල්ලා විරාජ්ව නැගිටිවුවෙමි.

‘උඹ මට වදින්න එපා කොල්ලෝ..’

මම අසරණව කීවෙමි.

‘උඹට උදේ හවා වැන්දත් මට මදි ධනුක..’

අපි එකම පත්තියේ එක ළඟ බංකුවල ඉඳගෙන ජීවිතය අකුරු කළ අඹ යහළුවන් වූයෙමු. පසුකලකදී විරාජ් මගේ ජීවිතයේ දෙදෝරාපගත මිතුරා විය. එහෙත් ඔහු මට වැදිය යුතු නැත. පාසලේදී සේම අපි ජීවිතයේදී එකම පත්තියේය. දුප්පත් අහිංසක පත්තියේය.

සංසලාට හැබුම් ආවේ තාගීත් විරාජුත් ඇයට වදිද්දීය. ඇය රෝද පුටුවේ ඉඳගෙනම දෙදෙනාගේම උරපතු වලින් අල්ලා ඔවුන්ව නැගිටිවීමේ අසාර්ථක උත්සාහයක් ගත්තාය.

‘අ..නේ.. මට වදින්න එපා.. තාගී වැන්දත් කමක් නැ.. විරාජ් අයියා..’

සංසලා අසරණව කීවාය. සංසලා තාගියේ මුහුණ පහත් කරගෙන ඇයව තරයේ සිපගත්තාය. දෙදෙනාගේම කොපුල් තල තෙත්ව ගොස්ය.

‘නැමදුමක් අද වගේ ලස්සනට ඉන්න.. හොඳේ..’

සංසලා තාගියේ දෙකම්බුල් වැහෙන්නට දේකම තබා කීවාය. තාගී දුක්බරව හිස දෙපසට වටානුවාය. ජීවිතය පවතින තුරා තාගී සතුටින් සිටිනා බව මට විශ්වාසය. අපි පැතුවේ අහිංසක වූවි ජීවිතයකි. එය අපට ලැබී ඇත..

තංගිවත් විරාජ්වත් අපි කළින් වෙන්කළ සඳ දහර හෝටලයට රැගෙන යන ගමනට සංසලාද ආශාවෙන් එක්වුවාය. අලුත් ජෝඩුව පිටුපස තබාගෙන මම තුනී සැතපිල්ලකින් වාහනය පැදවූයෙමි. සංසලා වරින් වර හැරී තංගි දෙස බැලුවාය. ඒ හැම වාරයකම ඇය ලැජ්ජාවෙන් සිනාසී බිම බලාගනු මම මැද කන්නාඩියෙන් දුටුවෙමි.

‘විරාජ් අයියට ධනුක වගේ මස්සිනා කෙනෙක් නම් ආත්ම තුන හතරකට හම්බවෙන්නේ නෑ..’

සංසලා පසුපසට හැරී කීවාය. ඇගේ සුරත මගේ වමතට තදවිය.

‘ඒකනේ සුදුබේබි අම්මට තාත්තට වඳින අත්දෙක එකතු කරලා දණ ගහලා වැන්දේ... මං මගේ තාත්තට විඩා ධනුකට ආදරෙයි...’

විරාජ්ගේ වචන මගේ ඇතුළු ළය හිරිවට්ටන්නට විය, යමක් කිවයුතුදැයි මම නොදනිමි. මම නිහඬව වාහනය පැදවූයෙමි.

‘මේකට වැන්දට කම්කන්නෑ.. මටත් වැන්දෑ.. ආයේ කළොත් ගුටි කතවා ඕන්න..’

සංසලා තොල්පට හපාකීවාය.

‘මට එහෙම කළාට පටි නෑ සුදුබේබි..’

‘වයසින් බාල අයට වඳිනවද එහෙම.. අනික කෙල්ලෙක්ට.. මෝඩ කොල්ලා..’

‘මිනිස්සු මිනිස්සුන්ට ආදරේ කරන්නේ වයස ගැන හිතලා නෙවේ සුදුබේබි.. තේද ධනුක..’

මම නිහඬව සිනාසුනෙමි.

'හරි.. ඒකට සමාව දෙනවා. ඒත් ඔය බේබි කැල්ලනම් ලොකු කතුරකින් කපාගන්න මස්සිනා.. ආයේ කිව්වොත් මුණවත් බලන්නැ..'

විරාජ් සිනාසුනා පමණි. ඔහුට ඒ වදන හැරෙන්නට සංසලාට ඇමතිය හැකි වෙනත් වදනක් නැත. ඒ තරමටම විරාජ් සංසලාට හස්තිමත්ය.

'මොකෝ මතමාලියේ කටේ පිට්ටුද.. අද වචනයක් කතාකරනවා මට ඇහුනේ නැ..'

මම පසුපසට හැරී ඇසුවෙමි. නංගී විරාජ්ගේ උරපතු වල මුහුණ සහවාගන්තය.

'කෙල්ලට තාම අදහාගන්න බෑ ධනුක.. දවල් මට අතදීලා කියනවා හයියෙන් කොතිත්තන්නලු..'

සංසලා සිනාසී කීවාය.

'ඒ මොකටද..'

'මේ දකින්නේ භීතයක්ද කියලා බයයිලු... ඒකබලාගන්න. මං අල්ලලා රිදෙන්න මිරිකුවා.. උංගි කියාගෙන ඇඬුවා..'

'වෙන එකෙක්ව අල්ලාගන්නකම් භීතයක් තමා.. මේකා නිසා බන්දලා දුන්නේ.. මට එයාට වඩා මුව විශ්වාසයි..'

මම අවංකව කීවෙමි. කෙනෙකු ගැන අපමණව විශ්වාස කරද්දී හදවතට දෙනෙත පොදුරු බව මට විරාජ් නිසා ඇතිවිය.

ධනුක දවස් දෙකක් ඕනනැ.. අපි දවසක් ඉඳලා එන්නම්.. වැඩත් කියෙනවනේ..'

විරාජ් අතරමගදී කීවේය. ඔහුගේ මතයේ දුවන්නේ මධුසමය නොවේ.. ජීවිත සටනයි.

'එපා.. එපා.. දෙන්න එක්ක ඉඳලම එන්න කියන්න ධනුක.. මොනවද ප්‍රශ්න.. ජීවිතේ එකපාරයි මෙහෙම දවසක් එන්නේ.. ප්‍රශ්න වාහනේ තියලා දෙන්නා එක්ක පෙම් කුරුල්ලයි කිරිල්ලියි වගේ යන්න.. වේලාසන එහෙම එනවා තෙමේ.. වෙන එවුන් තනිමුත් මාස ගණන් ඉන්න භීත දකිනවා. මුත් ඉක්මනට එන්න කල්පනාව..'

සංසලා තරවටුවක් මෙන් කීවාය. විරාජ් කට පියාගත්තේ මොලොක් ලෙස සිතාපිය. ඔහු සංසලාගේ වචනයකට පිටින් යන්නේ නැත. සඳදහර හෝටලයේ මිදුලේ වාහනය තවත්වද්දී රූ හත අට විය. මම විරාජ් ව රැගෙනගොස් කාමරයේ යතුර ඔහුට රැගෙන දුන්නෙමි.

‘ඔක්කොම සල්ලි ගෙවලා තියෙන්නේ.. අපි ඉන් අනිද්ද උදේ එන්නමි.. එහෙතම අපි යනවා.. මේකත් වියදමට තියාගනිත්..’

මම මහදී විරාජ්ගේ කරට අතක් දමාකීවෙමි.

‘උඹ බුදු වෙනවානම් අඩුම ගානේ මාව ආනන්ද භාමුදුරුවෝ වත් කරගනිත්.. උඹ ළඟට වෙලා ඉන්න..’

විරාජ් දස් බිමට බරකර කීවේය. මම ඔහුගේ පිට හරහා යැවූ අත උරපකූ වලට තදකළෙමි.

‘මගේ තංගිව මලක් වගේ බලාගනිත්.. උඹ ඒක කරන බව මම දන්නවා. අයියා කෙනෙක් විදිනට යුතුකමට නිකං කතාවට කියන්නේ..’

‘මලක් නෙමේ මල් වට්ටියක් වගේ මං බලාගන්නමි..’

මම විරාජ්වත් රැගෙන යමින් වාහනය ළඟට ආවෙමි. තංගි මට හෝටල් මිදුලේදී නැවතත් දණගසා වැඳ සංසලාටද වැන්දය. ඇයකවත් වරක් ඇයව තුරුල් කර ගත්තාය. මම විරාජ්ගේ කරට අතක් දමා ඔහුගේ හිස සිපගත්තෙමි.

‘එන්න විරාජ් අයියේ..’

සංසලා විරාජ්ට කතාකර ඔහුගේ කම්බුලක් මෘදුව සිපගන්නාය. විරාජ් දෙකොල තදින් තදකරගත්තේ ඔහුට ඇඳෙන නිසාය.

‘අපි යන්නම බේබි.. යන්නං ධනුක..’

‘යන්නම අක්කේ.. යනවා අයියේ..’

තංගිත් විරාජුත් ළං ළංව හෝටලය මැදින් නොපෙනී යනතුරුම මමත් සංසලාත් බලා උන්නෙමු.

‘ධනුක.. ඇයි රත්තරං අඩන්නේ..’

සංසලා වාහනයේ ඉඳගෙනම මගේ අත අල්ලාගෙන ඇසුවාය. ඇත්තටම මට ඇඩුනේ ඇයි..

‘දන්තූ බබා..’

‘හොඳ අයියා කෙනෙක්ම එහෙමයි..’

අපි තවත් ටික වෙලාවක් එතැන රැඳී උන්නෙමු. හුදෙකලාවකට දුකකට පමාන හැඟීමක් අප දෙදෙනා වටා ඇතිවාක්මෙන් මට දැනුණි.

‘අපිත් දවසක ඇවිත් ඉමු..’

සංසලා හෙමිහිට කීවාය. මට දනුන දුකම ඇයවත් දනෙන්නට ඇත.

‘හැම දෙයක්ම ඉක්මනට විසඳුනොත් අපි එමු බබා..’

‘ඊ වෙනවා නේද.. අම්මත් ගෙදර තනියම.. අපි යන් ධනුක..’

මම වාහනයට නැග්ගේ සංසලා කියූ පසුය. බොහෝ දුරක් යනතෙක් අපි අතර වචනයක් වත් හුවමාරු නොවීය. රාත්‍රී අඳුර මාවත පුරා දැඩිව විහිදී තිබුණි. හිතට දනුන බිය නිසාදේ සංසලා මගේ අතක් වැරෙන් අල්ලා ගෙන උන්නාය.

‘පාරවල් මෙව්වර පාඨ ඇයි ධනුක.. හරි කථවරියනේ..’

සංසලා කථවර මාවත දෙස බලාඇසුවාය. දහවලට යායදුරට පෙනෙන කඳුයායවල් රාත්‍රියට පාඨ කථවරින් වැසීයයි.

‘බබාට බයද..’

‘බයක් නෑ. මගේ හිතට හරි අමුතුයි ධනුක..’

සංසලා මගේ බාහුවකට බරව දෙනෙත් පියාගන්නාය. මම වාහනයේ ගුවන් විදුලි යන්ත්‍රය ක්‍රියාත්මක කළෙමි. රාත්‍රී නමයේ ප්‍රවාහිනි විකාශය වෙමින් තිබුණි.

‘දේශීය කෘෂිකර්මාන්තය නගා සිටුවිය හැක්කේ ගොවි ජනතාව ශක්තිමත් කිරීමෙන් යැයි කෘෂිකර්ම ඇමතිවරයා හම්බන්තොට දිසා කෘෂිකර්ම කාර්යාලය විවෘත කරමින් පැවසීය..’.....

ප්‍රවාහිනි විකාශයේ තිබුනේ නිරස ප්‍රවාහිනිය. එනෙන් මම කම්මැලිකමට අසාගෙන උන්නෙමි. සංසලාද මහේ මගේ බාහුවට බරව උන්නාය.

‘ශ්‍රී ලංකාවේ ස්නායු අවපීඩන රෝගය නිසා වසරකට මියයන රෝගීන් ගණන පසුගිය වසරේදී සියයට හත්තැවකින් වැඩිවී ඇතිබව

කොළඹ ජාතික රෝහලේ ස්නායු ශල්‍ය වෛද්‍ය කපිල සේනාධීර මහතා අද පැවති වෛද්‍ය සම්මන්ත්‍රණයකදී.... ..

ඒ ප්‍රවෘත්තිය අයද්දී මම හිරිවැටි ගියෙමි. මම සැනෙකින් බැලූනේ සංසලා දෙසය. ඇයද බියපත්ව දෙනෙත් ලොකුකර මාදෙස බැලුවාය. මළ ඉලව් ප්‍රවෘත්තියක් අසන්නට ගියේ කවර එකකටදැයි මම මටම දෙස් නගා ගත්තෙමි. සංසලාට ඇත්තේද ස්නායු අවධිඛනාව නම්වූ රෝග තත්වයයි. එය ඇයද දන්නිය.

... ..මේ රෝගය අද වනවිට වඩාත්ම ප්‍රබලව දැකිය හැක්කේ කරුණවිසේ පුද්ගලයන් අතරටවීම විශේෂ කරුණකි. ශ්‍රී ලංකාවේ මේ රෝගයට නිසි ප්‍රතිකාර ලබාදීමට තරම් වෛද්‍ය තාක්ෂණයක් නැතිවීම මේ රෝගයෙන් මියයන රෝගීන් ප්‍රමාණය වැඩිවීමට ප්‍රබලව බලපාන බවද වෛද්‍යවරයා සඳහන් කළේය.... ..

මම ගුවන් විදුලි යන්ත්‍රය නිවා දමුවෙමි. මගේ බාහුව අල්ලාගෙන උන් සංසලාගේ අත වේගයෙන් වේවිලනු මට දුනෙයි. මම කියාගත හැකි දෙයක් නොමැතිව අසරණව වාහනය ඉදිරියට පැදවූයෙමි. සංසලාගේ දෙනෙත් වලින් ගලන කඳුළු මගේ කම්සය පොහොවා දමුවේය.

‘මා..ව..න්.. මැරෙයිද රත්කරන්..’

සංසලා ගැහි ගැහී ඇසුවාය. මරණය තව මිනිත්තුවකින් උදවෙන්නාක් මෙන් ඇය බියපත්ව උන්නාය. මම එළිය හරියකදී වාහනය නැවැත්වූයෙමි.

‘අපි වෙදකම් කරනවානේ මැණික.. ඇයි බයවෙන්නේ..’

මේ හිත හදන්නට ඒවදන් ප්‍රමාණවත් නොවන බව මම දන උන්නෙමි. එහෙත් මට ගොනුකර ගතහැකිවූයේ ඒ වචන පිික පමණි.

‘එහෙනම් අවිචර මැරෙන්නේ.. ඇයි මේ ලෙඩට විතරක් වෙදකම් නැත්තේ. ඉඳලා ඉඳලා මට හැදුනේ මොන කරුමක්කාර ලෙඩක්ද ධනුක.. අනේ මට බයයි.. මාව මැරෙයිද.. ම..ම.. කොහො..ම..ද.. මගේ ර..න්..ක..ර..න්..ව.. දලා මැරෙන්නේ..’

සංසලා ඉකිබිඳ බිඳ හැඩුවාය. දවස පුරා තිබූ සතුට එක

ප්‍රවෘත්තියක් තියා තැනිවිය. කොතෙක් සැනසුවද මට සංසලාට සනාසගන්නට නොහැකි විය.

‘අ..ද.. කොච්චර සතුටු දවසක්ද.. මොනකරම් ලස්සන දේවල්ද අද උනේ. ඒත්.. ඒත් ධනුක.. හෙට මේ ලස්සන බලන්න මම තැනිවෙයිද.. හැම දෙයක්ම දලා යන්නමට පුළුවන්.. ඒත් ඔයා..’

‘එහෙම වෙන්නැ.. මොනවද මේ කියන්නේ..’

මම තරහින් කීවෙමි. දුක පිටවුයේ වේගවත්වය.

‘මරණ සහතිකේ අතේ තියාගෙන ඉන්න කෙල්ලෙක්ට ඔයා ජීවත්කරන්නේ කොහොමද ධනුක.. අපේ ජීවිතේ ලස්සනම දවස් කියෙන්නේ අනාගතේ කියලා ඔයා කිව්වා... ඒ දවස් මගේ මරණෙට කමිත් උදවෙන්නෑ නේද..’

මිනතම මටද කෑගසා අඬන්නට තරම් දුකක් මගේ පපුවෙන්විය. එසේ වුව මම සංසලා වෙනුවෙන් හිත තද කරගත්තෙමි. මගේ ආදරය මගේ හදවතට බද්ධ කළ එකම නඟරය මට කපාදමිය නොහැක. දෙවියට එසේ කරන්නට අයිතියක්ද තැක. පපුවට රුධිරය සපයන සියළු තාල වසා දමිය තැක. එහෙත් ආදරය... ....

‘ඔං ළඟදීම මැරෙයි ධනුක.. ඔය දැන් කිව්වේ මැරෙන ගොඩාක් දෙනා තරුණ වයසේ අයලු.. අනේ මං මැරුණොත් ඔයා...’

‘තවත් ඇඩුවොත් මං මේ වාහනේ පල්ලමකට අල්ලනවා බබා.. මං ඔයාට මැරෙන්න දෙන්නෙන්නෑ.. පපුවට ගහලා හරි මම ඔයාට පණදෙනවා..’

‘ඔහොම කියන්න එපා ධනුක.. මට මැව්ලා ජේතවා මගේ මිනිහ උඩ ඔයා පපුව තියාගෙන අඬනවා.. අ..නේ..’

සංසලා ඉකිබිඳබිඳ ඇඩුවාය. මම කරකියා ගත හැකි දෙයක් නොමැතිව වේගයෙන් වාහනය ගෙදරට ගෙන ගියෙමි.

ඉවත් විදුලියේ ගිය ප්‍රවාන්තිය ඇසීමෙන් මගේ හදවත තුළ ඇතිවූ කම්පනය මුළුදුරු පුරාම මගේ හදවත පුච්චා දමුවේය. මම හදිසි අවස්ථාවකදී පමණක් පාවිච්චි කරන්නට කියා වෛද්‍යවරු තියම කළ නිදිපෙත්තක් සංසලාට දී ඇයව නිදි කෙරුවෙමි.

සංසලා අඩමින් සිට මගේ උකුල්ම නින්දට වැටුනාය. ඒ ඇස් පියව් තිබියදී මම බලා උන්නෙමි. මේ ඇස් පියව් ඇත්තේ සදහටම යැයි මොහොතකට මට සිතුවිණි. ඒ හැඟීමෙන් මම දැවී ගියෙමි. බයටදම මම සංසලාගේ උස් පහත්වන ළමට අත තබාගත්තෙමි. ඒමැදුස්පත්තිය දත් දත් තවතීව් කියා මගේ ඇතුළු හද කියන්නට විය.

මම සංසලාව මගේ දෙපා වලින් මුදු කොට්ටය මත තැබුවෙමි. නිල් මල් වැඩුන සුදු පොරවන රෙද්ද ඇගේ වත මත දමද්දී මගේ සිතට මහා බියක් දනුවිණි. මම ඒ සුදු පොරවනය විසිකර දමා මගේ බිත්තික් සරමක් ගෙන සංසලාගේ වතට දමුවෙමි. ඇයව පොරවා ඇඳමත හාත්පසි වුවද හිත කීව් ගැහෙමින් තිබුණි. කෙදනෙකවත් අත් නොවිඳි හුදෙකලාවක්.. පාළුවක් ළය අවුළුවමින් කාමරය පුරා දළලා වැටුවිණි. මම කාමරයෙන් පිටවී අම්මාගේ කාමරයට එබුනේ. ඇය උන්නේද ඇහැරගෙනය.

‘ඇයි ලොකු පුතේ..’

අම්මා මගේ මුහුණේ වූ චේතස තේරුම් ගෙන මෙන් ඇසුවාය. මම ඒ පපුව ගිනිතබන්නට ලෝබ සිතුවිණි. අම්මාගේ ඇඳ ළඟට ගොස් මම දිග සුපුමක් පිටකර ඉඳගත්තෙමි. නංගීන් විවාහය නියා ඇය විඳින සතුට බොද කර දමන්නට මට නොහැක. එහෙත් මට

මගේ දුක කියන්නටද කෙනෙකු නැත.

‘ආවගමන් අර දරුවා නිදගන්න නේද.. හරියට කෑවෙවන් නෑ..’

‘දවසම එතෙට මෙහෙට ගියානේ.. එයාට මහත්සියි අම්මේ.. පෙන්නක් බිලා නිදගන්නේ..’

මම බිම බලාගෙන කීවෙමි.

‘දන් ලොකු පුතා ගෙදර පුග්න ගැන හිතන්න එපා.. ඒ දරුවට සනීප කරගන්න බලන්න..’

‘ඒකකමා අම්මේ මටත් තියෙන ලොකුම බලාපොරොත්තුව.. තැන්නම් මට සැනසීමක් නෑ..’

‘පුතා ඊයේ මාලියැද්ද මහත්තයට කතා කරලා කිව්වා නේද තාගිගේ කසාදේ ගැන..’

‘කිව්වා අම්මේ.. හෙට අතිද්ද එනවා කිව්වා.. මගෙන් ඇහුවා මොනවද තාගිට දෙන්නේ කියලා..’

‘පුතා මොනවද කිව්වේ..’

‘මුකුත් නෑ අම්මේ.. ඒ මනුස්සයා ඇවිත් ගියාම ඇති.. ඒකත් හිතට ලොකු දෙයක්..’

‘ඒ මනුස්සයන් ජීවිතේ කවදවත් සැනසිල්ලක් විඳලානැකුව ඇති..’

‘තාත්තට මට තරම්වත් හිතේ ශක්තියක් නෑ අම්මේ.. එයා අපිට වඩා දුර්වලයි.. පවි..’

‘දුවගේ අම්මා තැනිවෙනවා එයා ඇස් දෙකින් දක්ක කෙනෙක් ලොකු පුතා.. එව්වර දෙයක් උනාට පස්සේ තනිකඩව ඔහොම ජීවත්වෙන එකම ලොකු දෙයක්..’

‘මට දුක පොඩි එකා ගැන.. මිනිසා ගෙදර තනිවෙලා.. දුරයන්න හොඳ නෑ.. තැන්නම් මම ගෙදර ගිහිල්ලා එනවා..’

‘දුවට මම බලාගන්නම් පුතාවත් ගිහිල්ලා දවසින් එන්න..’

එවිත් යුක්තමිතේ පුනේ.. ඔයා දන් ඒ ගෙදර කෙනෙක්..

අම්මා දුක්ඛර හඬින් කීවාය.

‘යුක්තමි වගකීම් ඔක්කොම මම දන්නවා අම්මේ.. ඒත් මාත් හරියට අවුල් වෙලා..’

හවස ඇසූ ප්‍රවාන්තිය අම්මාට කියන්නට මට සිතූණි. එහෙත් මම නැගිටිමි. මේ දුර්වල පපුවලට මේ ප්‍රශ්න බර වැටීය.

‘පුතාට තේකක් හදලා දෙන්නද..’

‘එපා අම්මේ.. අම්මා නිදගන්න..’

‘නංගි අවුරුදු විස්සකට ඔය පිට ඉන්නවමයි.. මට නින්ද යන්නෑ පුනේ..’

‘ඒකි හොඳට ඉන්නවා.. දස මහා යෝධයෙක් වගේ කොල්ලෙකුට දුටුව දුන්නට පස්සේ මොනවට දුක් වෙනවද අම්මේ.. නිදගන්න..’

අම්මා ඇඳේ ඇලවූ පසු මම විදුලි පහන නිවා සාලයට ආවෙමි. කාමරයටවිත් මම සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය මා තැබූ ලෙසින්ම නිදාගත්තාය. මම ඉදිරිපස දෙර ඇරගෙන දෙරකඩ පාමුළ ඉඳගත්තෙමි. කට්ට කළුවර පරිසරය පුරා වැහිබර සුළඟක් හමාගෙන ගියේය. මම උළුවස්සට බරවී ඔහේ අඳුරු ගහකොළ දෙස බලා උන්නෙමි. කවුක දුකක් ගොරනැඩි තනිකමක් මුසල හුදෙකලාවක් මිදුමක් මෙන් පැමිණ මගේ හදවත වෙලාගත්තේය.

ස්නායු අවපීඩිතාවය හෙවත් තරම් අන්ධ පෙෂර රෝගයෙන් වැඩිපිරිසක් මියයන්නේ ඒ රෝගයට ලංකාවේදී ප්‍රතිකාර කිරීමට තරම් වෛද්‍ය තාක්ෂණයක් නැතිනිසාය.

සංසලාව පිටරටක රෝහලකට ගෙනගියේ නම් ඇයව සුවකරගන්නට හැකිනොවේදැයි නිකමට මට සිතූණි. ලංකාවට වඩා වෙනත් රටවල වෛද්‍ය තාක්ෂණය දියුණුය. ප්‍රතිකාර සඳහා එසේ පිට රටකට යනවිට විශාල වියදමක් දරන්නට සිදුවන බව ඇත්තය. එහෙත් වඩාත් වැදගත්වන්නේ සංසලාව රැක ගැනීම නොවේද..

මම ජීවත්වන්නට සිහින දක්කේ ඒ සුවඳ සමඟය. ඒ ඇල්ම බැල්ම කැල්ම සමඟය. තොර නෝටියක් තැබුව ඔහේ වම්පසට වී

කියවුනු මේ හිරවිය නොමැතිව මට ජීවිතයක් තැන. මගේ ජීවිත කුසුම පිබිදුණේඇගේ ආදරය නිසාය. ඒ ආදරයම ඒ ජීවිත කුසුම මුතුලින කරනා බව මට පිළිගන්නට අකමැතිවුයෙමි.

හබරණ වෙද මහතා පොරොන්දු වුයේ සංසලාව ඇවිද්ද වත්තටය. එහෙත් බලා ඉඳිද්දී රෝගය උත්සන්න විය. දූත් ඇත්තේ ඇගේ ආබාධිත බව පමණක් නොවේවි. සංසලාගේ මතසද විපිරිතවී ඇත. කොයි මොහොතක හෝ ඇයව හිසේ ස්නායු තෙරපීමක් නිසා මියයනු ඇතැයි මට සිතූණි. ඒ මරණය මගේ ජීවිත කාලයේද නිමාව වෙනු ඇත. මම මරණයට අබැටක තරම් බිය නොවෙමි. එහෙත් මම ආදර පසුවක් සහිත ඒ ආදරයේ ජීවත්වන්නට පොරොන්දු දුන් සැමියෙකු වුයෙමි. මගේ දෛවය මොනතරම් කුරිරු වුවද සුරංගනාවියක් මට සරණ පාවා දුන්නේය. ඒ ජීවිතය රැකගත යුතුය. ප්‍රාණය සකලවිධ සත්තකයමදී හෝ රැකගත යුතුය.

එකවර කළුවර අහස දෙබෑ කරගෙන වැස්ස කඩා පාත්විය. මහ හඬින් ගෙරවුයේ අකුණක් පුපුරාගියාක් මෙනි. ඒ අකුණ පුපුරා ගියේ ළඟ ඇති කන්දකට නොව මගේ පසුවේ යැයි මට සිතූණි. මම දෙරවසා දමා පැමිණ සංසලා පාමුල සැනපුනෙමි. ඒ හිස අද්දර හිස නොතබා මම ඇගේ දෙපා පාමුල හිස තැබුවෙමි. සුදු දෙපතුල් මගේ මුහුණේ කැවරෙන්නට විය. මම අපමණ දුකකින් ඒ සුදු දෙපතුල් සිපගත්තෙමි.

සංසලාගේ ජීවිතය මට වටිනාතරම් මාලියැද්ද මහතාට නොවී. ඔහු නිතර නිතර සංසලා බලන්නට නොඑන්නේ රෝද පුටුවකට වී ඇය දුක් විදිනවා බලන්නට බැරිකමටද.. තැනහොත් ඉක්මනින්ම ජීවිතයෙන් සමුගන්නා තම දියණියව බලා වැඩක් තැනි නිසාදැයි මම නොදනිමි. එහෙත් මේ කිසිවක් ගැන මම නොහිතමි. සංසලා කාගේවත් නොවේ. ඇය මාගේය.. ඇගේ ජීවිතය නොව එක ඇඟි පිතාටුවක් තැනි වුවද ඒ දුක ඇත්තේ මටය.

හබරණ වෙද මහත්තයාට සංසලාව සම්පූර්ණයෙන්ම සුව කළ නොහැක. ඔහු සර්වාංග වෙද මහත්මයෙකු මිස ස්නායු වෙද මහතෙක් නොවේ.

මගේ සිත තිබුන් මෙවන් සිතුවිලි අතරේය. නින්ද නොඑන

බව දැනදුනත් මම දෙනෙත් පියාගත්තෙමි. සංසලා පණතැති දෙපාවල ගැල්වු ජොන්සන්ස් බේබි ක්‍රිම් සුවඳ මාදු ලෙස මට දනුණි.

34

‘පසොළොස්වකට කපුන් දරුවට රෝද පුටුවෙන් නැගිටිටවන්න පුළුවන් වෙයි. එකපාර ඇවිද්දවන්න නම් බැහැ.. මොකද බත් කෙත්බේ නහර ගොඩාක් දුර්වලයි. හිටගන්න පුළුවන් වෙන එකක් ලොකු දෙයක්.. ඊට සතියකට දෙකකට පස්සේ අඩි තුන හතරක් දෙයියන්ගේ පිහිටෙන් අරන් ගිහිල්ලා බලමු...’

වෙද මහතා කියයද්දී මම සංසලාගේ හිස පිරිමැද්දෙමි. සංසලා ආශාවෙන් මගේ අත අල්ලාගත්තාය.

‘මේ දරුවා ඇවිදින්නේ මගේ බෙහෙත් නිසාම නෙමේ.. ඔයාගේ මහත්තයගේ නියෙන ධෛර්යය නිසා.. මේ දරුවා ඒක කවදවත් අමතක කරන්න එපා..’

සංසලා දෙනෙත් කරකවා මාදෙස බැලුවාය.

‘ඇවිදින එක විතරක් නෙවේ වෙදමහත්තයා මං ජීවත්වෙන්නෙත් එයානිසා..’

සංසලා ලෝබකමින් මෙන් කීවාය. ඒ වචන වලට ඇවිලී යන්නේ ඇතුළු හදවතේ තුනීම නහරවැල්ය. මා ඇයට කිව යුත්තේත් එයම නොවේද...

‘මේ දරුවා ටිකක් ආවතමි.. පොඩි දූ මේ අක්කගේ කකුලට අර කෙල් ටික රත්කරලා ගුවනමි..’

වෙද මහතා මට අතින් ඇතුළට එන්නට කියා ගියේය. ඔහුගේ දියණිය සංසලාගේ දෙපාමත රත්කළ බුලත් කොළයෙන් කෙල් ගල්වනු මොහොතක් බලා ඉඳ මම ඇතුළට ගියෙමි.

‘මගේ වෙදකමි තව දෙපෝයකින් ඉවරයි.. ඒක්..’

ඔහු තළල රැළිගැන්වීය. දුක් කරදර තව තිමා නොවූ බව මමද දන්නෙමි. සංසලාගේ හිස තුළ උඩු දුවන හයාතකම රෝගයට වෙද මහතා ළඟ වෙදකමි නැතිද..

‘ස්නායුගත අමාරු කියන ඒවා පුතා එක තැනකින් යනකොට තව තැනකින් මතු වෙනවා. සතීප කරන්න පුළුවන්නමි මම මේ අක්කෙකින් දරුවා තිට්ටාවටම පුවකරලා මිය දරුවට දෙනවා. ඒත් මං ප්‍රගුණකරලා තියෙන්නේ සර්වාංග වෙදකම විතරයි..’

මට හීල්ලිත. මම දෙපා පණනැගී ආබාධිත සංසලාව රැගෙන ඔහු වෙතට ආවෙමි. ඔතු දිනයක මම හොඳින් ඇවිදින තමුත් සිහියක් නැති සංසලාව රැගෙන කොහොට යන්නද...

‘මට මේ කෙල්ලට අරගෙන යන්න තැනක්වත් කියන්න වෙද මහත්තයෝ..’

මම බයාදුව කීවෙමි. ඔහු බලාපොරොත්තු සුන්වූ දෙනෙත් මාවෙත හරවා හිස දෙපසට කළේය. ඔහොම කියන්න එපායැයි කියන්නට මට සිතුණි. යමක් කළහැකි නම් වෙද මහතා එය නොකර නොඉන්නා බව මමද දන්නෙමි.

‘එහෙම වෙද පරම්පරාවක් තිබුනා දරුවෝ ඉස්සර.. ඔළුවේ තියෙන දහක් ලෙඩ පුංචි කොහොඹ කොළේට අරගෙන පිටදමූ ඉසිවරු පවා හිටියා.. ඒත් දන් නෑ..’

ඔහු කියන්නේ කාවකාලිකව පැත්තකට දමා තිබූ සංසලාගේ මරණ සහතිකයම තැවතත් මට අතට ගන්නට කියාද. ඇත්තටම මම හිරිවැටී ගියෙමි.

‘ම.. මම මොනවද වෙද මහත්තයෝ කරන්නේ..’

මම අසරණව ඇසුවෙමි.

‘සුඛ ආරංචියක් කියලා අසුඛ දෙයක් දෙඩන්න තොදන්නා.. එත් ඇත්ත මේ දරුවා දනගෙන ඉන්නත් ඕන. දරුවා ඉක්මනටම විකල් වෙනවා.. ඒ ලක්ෂණ මම අද හොඳට දක්කා..’

වෙද මහතා අනුකම්පාවක් තැබුවම කීවේය. මම මේසය මත තිබූ අලුත් බුලත් කොළයක් දතටම තද කරගත්තෙමි. දෙනෙත් කෙත්වී වැහිරුනේ ඔහු බලාඉදිද්දීමය.

‘මේවගේ වෙලාවකදී බෙහෙත් හේත් ගැන විතරක් නෙමේ දරුවෝ.. අසිට නොපෙනෙන දේවල් ගැනත් විශ්වාසේ කියන්න වෙනවා..’

ඔහු කීවේ සාවධානවය. මම දෙනෙත් නොපිසදම ඔහුවෙත භාරුනෙමි..

‘දෙයියෝ බුදුන් බලනවානම් වෙච්ච බාර භාර ඇති වෙදමහත්තයා..’

‘නොබලාපි කියලා අපි කොහොමද කියන්නේ...’

‘මට මේ කෙල්ලට තැනි උනාට පස්සේ දෙයියෝ බුදුන් නෙවේ මහා බ්‍රහ්මය බැලුවත් වැඩක් තෑ වෙද මහත්තයා. මිනිස්සු ගොඩාක් දේවල් තැනිකරගෙන ජීවත්වෙනවා මං දකලා තියෙනවා. ඒත් මට එයා තැබුව ඉන්න අමාරුයි.. මේක එක ජීවිතයක විතරක් ප්‍රශ්නයක් නෙවේ වෙදමහත්තයා.. ජීවිත දෙකක ප්‍රශ්නයක්. සතීප උනත් ජීවිත දෙකක්.. අසතීප උනත් දෙකක්.. සමහරවිට.. එයා තැනි උනත් මරණ දෙකක්...’

වෙද මහතා තැනිට මගේ හිස අතගෑවේ කරුණාවෙනි. එකදිගට මාස දහයක් දවසක් ඇර දවසක් මම හබරණ ආවෙමි. ඔහු මට සැලකුවේ ඔහුගේම පුතෙකු ලෙසය. මුදල් නොගන්නා බව දනගෙන මම වෙද ගෙදරට භාල් එළවළු රැගෙන ආවෙමි. සංසලාට බෙහෙත් කරද්දී මම හැකිපමණින් මම වෙද ගෙදර වැඩට උදව්වුනෙමි. ඒ සියල්ල සංසලා වෙනුවෙන් බව වෙදමහතා පමණක්නොව අද මේ වෙද ගෙදරම දකියි.

‘මගේ දුවත් ඉන්නේ දිග දෙන වයසේ.. ඒත් අහල ගම් හතක

මට පුතා වගේ ඉලන්දරියෙන් මගෙ දුවට හොයාගන්න බෑ..

ඔහු දවසක මට කීවේ මේ ලෙසම මගේ හිස අතගාය.

'මම හැම දෙයක්ම දන්නවා ධනුක පුතේ.. මගේ අත්දෙක උඩ ඉන්න ලෙඩෙක් මැරෙන්නේ කලාතුරකින්.. මම මගේ පණහරි දීලා එයාව බේරගන්නවා.. ඒත් මේ ලෙඩේ ඊට වඩා දරුණුයි..'

සියල්ල දනිමි.. සියල්ලම මම දනිමි. මට දැනගන්නට අවශ්‍ය මට කළහැක්කේ කුමක්ද කියාය.

'හැබැයි මම අමාරු හරිය කරලා තියෙන්නේ.. ආයේ කොළඹ අරගෙන හිහිල්ලා වෙදකම් කළොත් සමහරවිට අලුත් යන්ත්‍ර සූත්‍ර වලින් දරුවට සනීපකරගන්න පුළුවන් වෙයි..'

මට දිනක් ගුවන්විදුලියේ හිය ප්‍රවෘත්තිය සිහිවිය.

'වැඩක් තෑ වෙද මහත්තයා.. මේ ලෙඩේ සනීප කරන්න තාක්ෂණයක් ලංකාවේ තෑ..'

'ඒත් මම ඔයදරුවට කියන්නේ මේ වගේ දුෂ්කර පළාතක දරුවට තියාගෙන ඉන්න එපා.. හදිස්සියක් උනොත්.. එයාගේ දෙවයේ ලියවිලා තියෙන දවස් ගාණවත් එයාට ඉන්න බැරිවෙයි..'

'වෙදමහත්තයා කියන්නේ මට සංසලාව කොළඹ එක්කගෙන හිහිල්ලා බෙහෙත් කරන්න කියලද..'

'ඔව්. ඒත් දරුවා ඇවිද්දට පස්සේ.. මේ යන්නේ අත්තිම තෙල් සාන්තුව.. ඒකයි මම පෑය තුනෙන් තුනට දරුවට මේකගාන්න කිව්වේ..'

සංසලා ඇවිදින අයුරු මට මැරී පෙනුනි. ඒ ගමනේ සුන්දරත්වය කාලයකින් මා රස විඳිනැත.

'මොනවා උනත් අපි දරුවට ඉස්සෙල්ලා ඇවිද්දවමු.. ඊට පස්සේ බැරියෑ අනික්වා...'

දන්නම් සංසලා මුළු ජීවිත කාලයම ආබාධිතව උන්නද මට කමක් නැත.. ඇගේ ජීවිතය මට ඇත. එහෙත් ඒ ජීවිතය මට පෙනී පෙනී අහිමිවී යනවානම් මා ජීවිතයෙන් සමුගැන්නේ කෙසේදැයිමම සිතියයුතුය. එය තත්පරයක දෙකක ක්ෂණික මරණයක් විය යුතුය. ඒ

ලෝකයේදීත් ඇයව තත්පරයකට දෙකකට වඩා තනි කරන්නට මට හිතක් නැත.

මා එද්දී සංසලා ගෙළ හරවා අභිසංක ලෙස සිතාසුනාය. ඒ හිතාවත්තකොපමණ කාලයකටදැයි මම සිතුවෙමි. ආදරයේ පණ හදවතකටදී ඒ පණතල අහිමි කරන්නට දෙවියට ඇති අයිතිය කුමක්ද..

‘ධ..නු..ක..’

සංසලා වාහනය හබරණ මාර්ගය දිගේ යද්දී කතාකළාය. කතා කළහොත් ඇවේයැයි මට බිය සිතුවිණි.

‘මං ඇවිදිනවා කිව්වට පස්සේවත් සකුටු තැද්ද රත්කරන්..’

ඒ සතුව මේතරම් ඉක්මනට ලැබෙනම් මම තරම් වාසනාවන්තයෙකු ලොව තවත් නැත. එහෙත් දේවලයේ දෙවියන් මට ඒතරම් කාරුණික වී නැත. ගෙවුන ආත්මයක මගේ දෙව්දේවතාවුන් වහන්සේලා කුමකට හෝ මා සමග අමනාපවන්නට ඇත. මේ තරමටම මගෙන් පත්ත පන්නා පළිගන්නේ ඒ නිසාය.

‘ඇයි බයවෙලා වගේ.. මොනවද වෙදමහත්තයා කාමරේට එක්කගෙන ගිහිල්ලා කිව්වේ..’

කිවයුත්තේ මට මී බෙට්ටක සැතසුමක්දී පිදුරුතලාගල කන්ද තරම් වේදනාවක් දුන් බවද..

‘අපිට දිගටම වෙදකම් කරන්න වෙනවා බබො.. කකුල විතරක් සනිප වෙලා මදිනේ මැණික..’

‘මං දන්නවා ධනුක.. හොඳටම දන්නවා.. ජීවත්වෙන්න මට වාසනාවක් නෑ කියලත් මං දන්නවා.. සනිප උනාම ඕයා එක්ක ඇවිදගෙන කොච්චර තැත්වල යන්න මං හීන දක්කද.. ඒවා අපේ ජීවිතේ කවදවත් වෙන්නේ නැන්ද ධනුක..’

‘අපි අපි ගැන විශ්වාසේ නියලා ජීවිතේට මුණ දෙමු බබො.. ඇවිදින්න පුළුවන් උන ගමන් මේ රෝද පුටුව මාතලේ දලා අපි කොළඹ යන්..’

‘ගිහිල්ලා..’

‘කොළඹදී ආයේ ඔය ඔළුවේ අමාරුවට බෙහෙත් කරමු..’

‘ආ..යෙ..න්... බෙහෙත් ගඳ ගහන හොස්පිටල් එකක.. ඉන්ජික්ෂන් කටු ඇණගෙන.. අතේ මට බෑ ධනුක.. මට මේ මානලේ ඔයාලයේ ගෙදරදීම ඔයා ළග මැරෙන්නවත් දෙන්න.. මං.. මං හොඳටම දන්නවා ආයින් කොළඹ යන්නේ මල් වඩමකුත් අරගෙනම තමයි..’

‘මුසල කතා නොකියා ටිකක් ඇල වෙන්න..’

මට දහසක් දේ ගැන කල්පනා කරන්නට අවශ්‍ය විය. විසඳුමක් ළඟපානක නැතද මගේ හිත හදගන්නට මට විසඳුමක් අවශ්‍ය විය.

‘ජීවිතේ කියන්නේ භීතයක්ද.. ඒත් මාතලේට ආවට පස්සේ මං ජීවත්වෙනවා කියලා මට දනුනා. ඔයා එක්ක මෙහෙම යනකොට.. අපි බඳිනකොට.. තංගි බඳිනකොට.. මට හිතුනා මම ජීවත්වෙනවා කියලා. දන් ආයේ ඒ ජීවිතේ මගෙන් උදුර ගන්න හඳනවා.. පටි තැද්ද ධනුක..’

සංසලා ඇඬුම්බරව ඇසුවාය. ඇගේ ආත්මානුකම්පාවෙන් පිරිහිය ඇඬුම මගේ දෙනෙත්ද තෙත් කරවීය. සියල්ල අවසාන කරන්නට මේ යන අතරවාරයේදී හදිසි අනතුරක්වී හෝ අප දෙදෙනා මිය යනවානම්..

‘මැරෙනවනම් මේ දවසට මැරෙනවා කියලවත් කාටහරි බලලා කියන්න කියන්න රත්තරන්.. ඒක හරි සැතපීමක්..’

සංසලා කියන්නේ ඇත්තය. එසේවුවා නම් ඒ දිනයට මටද මියයන්නට තිබුණි. අප දෙදෙනාගේ නිසල සිරුරු දෙක මාලියැද්ද නිවසේ මැද සාලයේ තබා තිබෙනු මට මැවී පෙනුණි. ගත දහදියෙන් තෙත්වගියේ ඉබේටමය.

‘ඔයා කොට්ටර දුක් වින්දද මාව බේරගන්න.. තවත් දුක් විඳින්න එපා.. මැරිලා යන එකේ මේ කෙහෙල්මල් බෙහෙත් කිරිල්ල පැක්කක තියලා අපි ජීවත්වෙමු.. ආදරේ කරමු.. මට.. මට එක පෙත්තක් බොන්න.. ඉන්ජික්ෂන් ගහන්න ආවොත් පිහියකින් ඇනගෙන මැරෙනවා..’

සංසලා වමන මීට මොලවා ඇගේ හිසට වේගයෙන් තුන්
හතර වතාවක් ගසාගත්තාය. මම වැරෙන් ඒ වමන අල්ලා ගැසුවෙමි.

‘පිස්සුද බබාට..’

‘උංගි ධනුක රිදෙනවා..’

ඇය ඇඩුවේ මා ගැසූ නිසා නොවේ. ඇයට කරන්නට කිසිවක්
නොවූ නිසාය. මමද හැඩිය යුතුද.. තැනනොත් මේ ජීවිතය සමහර
දුක් විඳ මිය යායුතුද.. මරණය පෙනී පෙනී සටන් කළයුතුද.. සිදුවියහැකි
ලොකුම දේ මියයාම නම් එයද අපේ ජීවිතවල සිදුඋනාවේ යැයි මම
පැතු වෙමි.

ගෙදර ගියද හිත තිබුනේ කෝන්කුවාවෙනි.. අම්මා නංගි
විරාජ් ඒ අසනීපය හොඳින්ම තේරුම්ගෙන නිහඬව උන්නේය. සංසලා
දිගටම ඇඩුවාය. ඇත්තෙන්ම අද ඇඬිය යුතු දවසක් නොවේ. හරියටම
වසරකට ආසන්න කාලයක් රෝද පුටුවකට වී දුක් විඳි ඇය ඇවිදින
බව හරියටම වෙදමහතා කීවේ අදය. හරියට නම් අද ගෙදර පාටියක්
දමියයුතුය. එහෙත් කරුමක්කාර මුසල දෙවිය කුහකය.

‘බබා.. මං තාත්තට කතා කරලා එන්නමි.. ඔයා ඇඬිල්ල
නවත්තලා නංගීට කියලා මුණ හෝදගන්න..’

සංසලාගේ දෙනෙත්වල කපුළු බලා ඉඳිද්දී ගොඩ ගැසෙයි.

‘ඇයි තාත්තට කතා කරන්නේ.. ඊයෙන් කතාකළානේ..’

‘ඒ ඊයෙන්.. බබා.. ඔයා ළඟදීම ඇවිදිනවා කියලා ඊයේ
දන්නේ නැනේ..’

ඇගේ දෙනොල් වේගයෙන් ගැහී ගියේය. දත් කෑගසා හඬන්නටද
පුළුවන.

‘රෝද පුටුවක කියාගෙන මාතලේට අරගෙන ආපු කෙල්ල
හොඳට ඇවිදගෙන මළකඳක් වගේ ගෙදර එනවා කියලා කියන්න..
වෙන මොනාද මහත්තයෝ ඔයාට කියන්න තියෙන්නේ..’

සංසලා ඇඬෙන නිසාදේ මගේ අතක් දැඩිව විකාශන්නාය.

‘අ..නේ.. මටම මෙහෙම උ..නා..නේ.. ම..ම.. කොවිටර අහිංසක
කෙල්ලෙක්ද.. ඉස්කෝලට අරගෙන යන කෑම එක මහ ඉන්න

හිඟන්නෙක් දකලා දීලා ආපු කෙල්ලෙක් ධනුක මම.. කමලා වගේ දුප්පත් ගැණියෙක් අසනීප උනාම එයාගේ ළඟට වෙලා ඕඩික්ලෝත් දම දමා ඔළුව අතගාපු කෙල්ලෙක් ම..ම.. මගේ පින් පැත්තක තියන්න.. ඒත් ඔ..යා.. අපිට මේ ලෝකේ ජීවත්වෙන්න එපා කියනවනම් වෙත ලෝකෙකට අපි යමු ධනුක...

‘මං එන්න බෑ කිව්වේ නෑනෙ මැණික..’

මම දෙනෙත් තදින් මිරිකා ගනිමි. මේ හින්දරට කොයි මොහොතක හෝ පපුව පැලී යනු ඇත.

‘ජී..ඒ..තේ.. හරි ලස්සනයි කියලා මට කියලා දුන්නේ ඔයා.. කොහෙන්ද කුමාරයෙක් වගේ ඇවිත් ඔයා මාව මල් ලෝකෙකට එක්කගෙන ගියා. දන් ඒ ලෝකේ දලා යන්න බෑ.. හරි ලෝබයි.. මේක පාළු ජීවිතයක් උනානම් මේ මරණේ මං විඳවගන්නවා රත්තරං...’

සංසලා මගේ කම්සය යටින් අත දමා මගේ පපුව දඩ්ව අල්ලා කීවාය.

‘ජීවිතේ අදටත් ලස්සනයි බබා.. මං ඒක අදහනවා....’

‘ක..ව..ත් බලාපොරොත්තු දීලා මාව අඩුල් කරන්න එපා ධනුක පැටියෝ...’

‘හෙට අනිද්ද මේ සුදු කකුල් දෙකට පණ එන්නේ බලාපොරොත්තු හින්දා... මං බලාපොරොත්තු නැති කරගන්නේ නෑ.. බබාට ඒවා අමතකවෙයි. ඒත් ඒවා මතක් කරලා දෙන්න හරි ඔයාගේ මෝඩ ධනුක පැටියා ඒවා මතක තියා ඉන්නවා.. තේරුණාද.. මුණ හෝදගන්න.. මං තාත්තට කතා කරලා එන්නම්..’

සංසලාගේ හිත මොහොතකට හද මම මගේ කැඩුණු හිත අමාරුවෙන් අල්ලාගෙන සාලයට ආවෙමි.

‘අ..යි..යේ..’

තංගි කතාකළේ හිතේ බරිනි. ඇය යමක් කියන්නට මෙන් ගොස් යළිත් බිම බලාගන්නාය.

‘අක්කගෙ මුණ හෝදන්න තංගි.. හෝදවලා අර රෝස පාට

නයිටිය අත්දවත්ත.. සුදු එක එපා..

සුදුඑකින් ඇය සැරසී ඉන්නවා දකින්නට මම ආශා නොකළෙමි. එහෙත් ඇය වඩාත් ලස්සන සුදු පැහැති ඇඳුම් වලටමය. එය මම අත්දැකීමෙන් දනිමි.

‘විරාජ් වරෙන් ටවුමට ගිහිල්ලා එමු..’

විරාජ් ඇඳගෙන උන් සරමට උඩින් කම්සයක් දමාගෙන විත් වාහනයට නැග්ගේය. බොහෝ දුරක් යනතෙක් මම කතා නොකළෙමි.

‘බේබි අරම අඩන එක හොඳ නෑ නේද ඔහුක..’

විරාජ් සැහෙන දුරක් ගියපසු ඇසුවේය. ඇත්තෙන්ම ඇයට එතරම් ස්නායු වෙනසන්නට හොඳ නැත.

‘එයා අඩන්න ආස කෙල්ලෙක් නෙමේ විරාජ්.. හිතාලෙන්න පුළුවන්නම් අපි ඔක්කොම අල්ලගෙන හිතාවෙයි. ඒත් මරණ සහතිකේ අනේ නියං ඉන්න කෙල්ලෙකුට මට අඩන්නේ නැතුව ඉන්න කියන්න බෑ.. මං නැත්නම් මේ කෙල්ල මැරිලා ගොඩාක් කල්.. මට බය නව කොච්චර කාලයක් එයාට ජීවත් කරන්න පුළුවන් වෙයිද කියලා.’

‘බේබිට මොනහරි උනොත් අපිට ජීවිතකාලෙම ඒක ලොකු දුකක් වෙයි.. ඒත් එහෙම වෙන්න නම් එපා..’

‘මට නම් ජීවිතයක් ගැන හිතාගන්නවත් බෑ විරාජ්.. මගේ සණ කියෙන්නේ එයා ලග..’

‘දැන් රෝගේ වෙනස් වෙලා නිසා ආයින් කොළඹ අරගෙන ගියාට පස්සේ සම්හරපිට සතීප වෙයි..’

‘සතීප උනත් නැතත් මම කරන හැම දෙයක්ම කරනවා... මං ජීවිතෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ එව්වරයි විරාජ්..’

විරාජ් මගේ උරහිසට අතකබා එය පිරිමැද්දේය. තංගිගෙන් විරාජ්ගෙන් අලුත් ජීවිතය ගැනවත් මට අයන්නට බැරිවිය. දෙදෙනා සතුටින් ඉන්නා බව පමණක් මම දුටුවෙමි. එහෙත් ඒ සතුටට හවුල්වන්නට මටවත් මගේ අභි-සක කෙල්ලටවත් වරම් නැත.

‘උඹලා දෙන්නා සතුටින් ඉන්නවා නේද..’

මම ඇසුවෙමි. විරාජ් අඳුරේදීම සිතාසුනේය.

'ජීවිතේ හිතුවට වඩා ලස්සනයි ධනුක...'

ඔහු එපමණක් කීවේය.

'ලස්සන නමයි විරාජ්.. හරි ලස්සනයි... උඹට වඩා මම ඒ ලස්සන දක්කා.. ඒත් ඒ ලස්සන දෙදුන්නක් වගේ.. වැස්ස ගමන් නැතිවෙලා ගියා...'

'අපි පුළුවන් විදිහට සටන් කරමු ධනුක.. තාම පැරදිලානැනේ..'

'පරාද වෙන්න මං ජීවත්වෙන්නෙත් නෑ.. මං පරාද වෙන්න ආස නෑ..'

'උඹයි බේබියි අපෙන් ආයුෂ අරගෙන ජීවත්වෙන්න ඕන...'

විරාජ් හැඟීම්බරව කීවේය. මම නගරයේ දුරකථන කුටියක් ලග වාහනය තවතා කාඩ්පත ඇතුළුකොට ගෙදර අංකය එබුවෙමි. දුරකථනය ගත්තේ කසුන්ය.

'පොඩ්ඩෝ...'

'ධනුකයියා.. අපි මේ දැන් මතක්කලා..'

පොඩ් එකා කෑගසා කීවේය.

'මා..ව.. ඒ මොකටද..'

'පාළිය ධනුකයියා.. අක්කරියි ඔයාවයි මතක්වෙතවා. එතකොට හරි දුකයි.. මාව ටික දවසක් මාතලේට ගෙන්න ගන්නකෝ..'

මගේ පසුව පැත්තක්ම ඇවිදී ගියේය. පොඩ් එකාගේ දස් මට මැටි පෙනුනි. ජීවිතය තපුරු තොවුනානම් ජීවිත කියක් සතුටින්ද.. සැතපිල්ලෙන්ද...

'අපි ලගදී කොළඹ එතවා පොඩ්ඩෝ...'

මම කමිස උරහිසින් කඳුළු පිසද ගත්තෙමි.

'තාත්තට දෙන්න කසුන්.. කෝ කමලයි කුමාරයි..'

'අක්කට බෝධි පුජාවක් නියතවනේ ධනුකයියා... පත්සල් ගිහිල්ලා තාම ආවේ නැහැ..'

මම මාලියැද්ද මහතා දුරකථනයට එතනෙක් බලා උන්නෙමි.

‘තාත්තේ..’

මට ඇඬෙන්නට මෙත්ය.

‘ඇයි පුතේ.. මේ රු..’

‘වෙද මහත්තයා ළග ඉඳලා දත් ටිකකට කළින් ආවේ.. තව ටික දවසකින් බබා ඇවිදිනවා කිව්වා..’

‘උම් ඔය වචන ටික කියන්න කොච්චර දුක් වින්දද පුතේ.. ඇවිත් බලපත් මගේ ඇස්වල කඳුව..’

‘මං දන්නවා තාත්තේ.. ඒත්..’

මම වෙදමහතා කියූ සියල්ල ඔහුට කීවෙමි. සතුටක්දී ගින්නදරක් දෙන්නට සිදුවීම ගැන මම දහස්වාරයක් තැවුනෙමි.

‘මොනා කරන්නද ඔය ටිකටත් මගේ කෙල්ලට ජීවත් කරවන්නේ ඔයානේ... අපි තොළඹ ගෙනල්ලා නව ලෝකෙට ඇඬීමට කරමු.. අපරාදේ ඔයාලගේ ජීවිතේ ලස්සනම කාලේ..’

මට දුකක් නැත. සිදුහත් කුමාරයා බඩට නොකා නොබී ගස්වල මුල් අනුභව කරමින් දුෂ්කර ක්‍රියා කළේජීවිතයේ මල් සමයේය. මමද ඒ පාරමිතා දහසම කරන්නෙමි. බුදුවන්නට නොවේ.. මගේ අභි-සක ආදරය ජීවත් කරවන්නටය. ගෙදර ඇඳ උඩ උඩුබැලිව හඬන මගේ අභි-සක කෙල්ලට ජීවත්කරවන්නටය.

‘මගේ තියෙන හැම සේසතක්ම විකුණලා හරි මම ධනුකට සල්ලි දෙන්නමි.. අපි කෙල්ලට බේරගන්න අත්තිම උත්සාහයක් ගමු..’

‘එයාට මැරෙන්න දෙන්න බෑ තාත්තේ..’

මම දුරකථන කුටියේ හිස ගසාගෙන කීවෙමි. මගේ ළය දුරකථන රැකුනට සම්බන්ධ කලේ නම් එය උණුවී යනු ඇත.

‘මේ ආත්මේ මාත් සැහෙන්න දුක් වින්ද ධනුක.. ඊට වඩා ඔයා දුක් විදිනවා මං දක්කා..’

‘මට තව දුක් විදින්න පුළුවන් කාත්තේ.. ඒක නෙමේ ප්‍රශ්නේ.. මෙව්වර දුක් විදලත් සැතපීමක් නැති වෙයි කියලා..’

‘දෙයියොත් ඉඳලා ඉඳලා ඔය වගේ අසික්කින වැඩ කරනවා

තමා.. ඔයා කෙල්ලට ඇවිදින්න පුළුවන් උන ගමන් කොළඹ එන්න..
අපි දෙන්නෙක් ඉන්නවනේ.. මොනාහරි කරමු..'

මා තවත් යමක් කියනැයි සිතා ඔහු දුරකථනයේ රැඳී උන්නේය.

'තාත්තේ..'

මම හෙමිහිට කතා කළෙමි..

'බ්ලා තේද ඉන්නේ..'

ඔහුගේ ස්වරයේ නිබු අඩපණ බව දැකී මම ඇසුවෙමි.

'මට බත් කටක් කන්න පුළුවන්ද කොල්ලෝ.. මේ ජීවිත්
හතර වටෙමි නියෙන්නේ කරදර විතරයි..'

'මාතලේත් බාර් ඕනතරමි නියෙනවා තාත්තේ.. මෙහෙත් අරක්කු
විකුණනවා.. ඒත් මම අමාරුවෙන් හිත හදගෙන ජීවිතේ එක්ක පොර
බදනවා.. තාත්තා ඇයි අවුල්වෙන්නේ..'

'මට උඹට තරම් ශක්තිමත් හිතක් නෑ පුතේ.. උඹ සංස්ථා
සීමෙන්නි දලා හදපු කොන්ක්‍රීට් එකක් වගේ.. මේ නාකි තාත්තට
එව්වර හයියක් නෑ..'

'ඒත්.. මටත් කවිරුත් නෑ තාත්තේ..'

'උඹ කොළඹ වරෙන්.. එතකොට මම බොන්නෑ..'

මම දුරකථනය තබා තත්පර තිහක් හතළිහක් දුරකථන
කුටියට හිස තබාගෙන උන්නෙමි. ජීවිතය මගේ උරපකු වලින් හිලිහී
වැටෙනවාද.. නෑත.. එය හිස මතටම ඔසවා ගතයුතුය.

සංසලාව ඇවිද්දවත්තට කිබුනේ පෝදවකය.. හරියටම මාස දහයකුත් දින දහ අටකුත් කළ වෙදකම් වල ප්‍රතිඵල බලාගන්නට වෙන්නේ එදවස. වෙදමහත්තයා පැවසුවේ සමන් දේවාලය පෙනෙන ඉසව්වකදී සියළුම පූජා පවත්වා මනේම අතින් ඇයව නැගිටවුවන ලෙසය.

‘සමහර විට දන් දරුවව නැගිටිවවලා ඇවිද්දවත් දරුවා ඇවිදියි.. ඒක මම ඉන්නේරුවෙන්ම දන්නවා. ඒත් ඒක කරන්න එපා.. බුදුන්ට පහත් පත්තු කරලා සමන් දෙවි නාමුදුරුවන්ට පූජාව කියලා.. හොඳට හඳ එළිය වැටෙන කැනකදී දරුවව රෝද පුටුවෙන් නැගිටිවන්න..’

වෙද මහතා අද උදේ කියද්දී මට යන මග වාහනය නවතා සංසලාව ඇවිද්දවත්තට සිතුණි. එසේ වුව මාස දහයක් ඔහු ගැන කිබු විශ්වාසය පළුදු කරගන්නට මම නොහියෙමි. ඒ නිසාම මම කැලැන්ඩරය දෙස දස දහස් වාරයකුත් රැ අහස දෙස ලක්ෂවාරයකුත් බලමින් සඳ කළා සොළොසින්ම පිරෙන තෙක් බලාඋන්නෙමි.

එහෙත් සඳ පිරෙන්නට ප්‍රථම සංසලා නැවත වතාවක් අසනීප වුවාය. පෝයට කිට්ටු මැදියම් රැයක සංසලාට තදට උණ ගැණින. මට ඇතැරුනේ ඇය උණ විකාරයෙන් ඇඳ මත දහලමින් කියවද්දීය.

‘අ..නේ.. අ..මි..මා..’

සංසලා දහලමින් කෑ ගසද්දී මම ඇගේ බාහු දෙකෙන් තදින් අල්ලාගත්තෙමි. කුනී නයිටිය දහදියට සුදු ලෙමුදටම ඇලී තිබුණි.

‘බ..බා.. අමාරුද මැණික..’

සංසලා මාදෙස බැලුවේ දෙනෙත් කුඩා කරය. ඒ ඇස් අමුතුබව

මම එක බැල්මකින්ම තේරුම් ගත්තෙමි. මා පමාවුවා වැඩිය. සංසලා මා නැගිටින්නට ප්‍රථම ඇගේ සුන්දර මතක ලොවින් සමූහෙන උන්නාය. ඇඳුමක අඩපනව වැටුනේ පණක් මිසක සිහියක් නොවූ සංසලාය. මගේ දෙඅත් සිතලවී ගියේ ඉබේමය.

‘බබා.. එද වගේ හයියෙන් ඔඵව අතගාන්නද.. නයියෙන්.. මේ බලන්න..’

මම දැඩි වෙරයොද සංසලාගේ හිස පිරිමැද්දෙමි. ඇගිලි තුඩු රත්වන තරමට පිරිමැද්දෙමි. හිස දෙපසට ගියා ඇරෙන්නට කිසිවක් නොවීය. මම ඇඳුමකට කඩා වැටුනෙමි. ඇඳුපත්ත දැඩිව අල්ලගෙන මම ඇඩුම් වාචාගන්නෙමි.

‘ඔයා බොරු තේද කරන්නේ.. ඇයි කතාකරන්නැත්තේ.. බබාට මහත්සිද..’

මම සංසලාගේ නළල දෙකොසුල අත ප්‍රම සිපගෙන සිපගෙන ගියෙමි. ඇය කියුවේ එසේ කරන්නට කියාය.. එවිට සිහිය ඒවියැයි සංසලා කීවාය.

‘මොනවද ඔයාට මේ වෙන්නේ.. අපි අනිද්ද ගිහිල්ලා ඇවිදින්න තේද උන්නේ.. ඔයාට මතක නැද්ද..’

සංසලා උණ්ඩි ගැසුනාය. මම ඕඩික්ලෝත් බෝතලයෙන් බාගයක්ම රෙදි කඩට දමා ඒ නළලතට දමුවෙමි.

‘මේ බලන්න ධනුක පැටියා දිනා.. මාව ඇයි පේත් තෑ වගේ ඉන්නේ.. ඇයි බබාට මාවම අමතක වෙන්නේ. මතක්කරන්න මාව.. මතක් කරන්න මාව..’

මම සංසලාගේ දෙඋරින් අල්ලා සෙලවුයෙමි. ඒ ගතම ගිනි කබලක් සේය. මම අමාරුවෙන් ඇයට උණට ඇති පෙනි හෙව්වෙමි. ඒ වන තනිකරන්නට පවා මට ලෝබ සිතූණි. ඒ නිසාම සංසලාගේ හිස මගේ උකුලට ගෙන මම දිගටම හිස පිරිමැද්දෙමි. සංසලා මා දෙසවත් නොබලාම නින්දට වැටුනාය.

කරනියා ගත හැකිදෙයක් නොමැතිව මම ඇඳු පත්තට හිස තබා ඉකිබිඳ බිඳ හැඩුවෙමි. හිතට දනුන බයටම මම සංසලාගේ අතගෙන මගේ පසුව මත තබා ගත්තෙමි. ලෙයට පවා මුසු වූ ආදරයේ

මතකය අමතක වන්නේ ඇයි...

සංසලාච ඇතුරවා ඇයට යළිත් මාව මතක් කර දෙන්නට මට සිතූණි. ඒ පසුවට හිස තබාගෙන කෑගසා හඬන්නට මට සිතූණි. මාව අමතක වෙනවානම් මගේ ගෙළ මිරිකා මාව මරා දමන්නට යැයි කියන්නට මට සිතූණි. සියල්ල සිතුවිලි වලට පමණක් සීමාවිය. මම සංසලාච කොට්ටය මත තබා ජනෙල් පියත්පත් ඇර පරිසරය දෙස බැලුවෙමි. බොදවු දෙනෙතට සඳ එළිය විහිළු කරතැයි මට සිතූණි. එක ජීවිතයකින් ජීවිතය පැතු අභිංසක ධනුකට හිතාවෙන්නේ ඇයිදැයි අසන්නට මට සිතූණි. දුක උහුල ගත නොහැකිව මම උච්චස්සේ කොස් ලියට හිස තදින් ගසාගත්තෙමි. තළල ලේ පහරකින් තෙත්විය. මා ජීවත්වන අවසාන රාත්‍රිය මෙය වෙනවානම් හොඳයැයි මට සිතූණි. මට බොහෝදේ සිහිවිය. අහිමිවී යන ජීවිතයට ඇති එකම සැතපීම ජීවිතය නැති කරගැනීම පමණකි.

සඳ අනිද්ද කලා පුරවාගෙන පිපෙන්නට අර අඳිමින් උන්නේය. සඳ ඉතින් කෙඳිකකවත් නොපායනවානම් හොඳයැයි මට සිතූණි. මම ඇවිද්දවන්නේ මාවටත් මතක නැති මළකඳක්ද...

ජීවිතය තෙත් අහිත් බේරී බේරී වැටෙයි. ළයේ සුසුම් වැල් කුණාටුවක්සේ ගලාඑයි. දත් ඉතින් ජීවිතයෙන් සමුගෙන යායුතු කාලයයි. මම ඇයට අසීමිතව ආදරය කෙරුවෙමි. අසීමාන්තිකව ඒ ජීවිතය මේ අත්දෙකින් රැකගත්තෙමි. දේවට ගත් ජීවිතය පසුවට ගන්නට නොදෙනවා නම් ජීවිතයෙන් ඇති එලය කුමක්ද.. ආදරයේ වියෝ හීඬරට වඩා මරණය සුන්දරය. මම යළිත් ඇදමක වාඩිවී සංසලාගේ අතක් දේතින්ම අල්ලා සිපගත්තෙමි.

'මං.. කොහොමද රත්තරන් ඔයාව දලා යන්නේ.. ඔයාව සිහිය ඇවිල්ලා මාව හෙව්වොත් තේද.. ධනුක පැටියෝ මට වූ බරයි කියලා කිව්වොත් අනේ මගේ රත්තරන්ව කවිද උස්සගෙන ටොයිලට එක්කගෙන යන්නේ.. එක්කෝ එන්න මා එක්කම මැරෙන්න.. මං අර කන්ද හොයාගෙන එතැනට එක්කගෙන යන්නද.. අපි එකට මැරෙමු.. ඒත් මැරෙන වෙලාවෙන් ඔයාව මාව මතක තැන්නමි.. ඔයාව කන්ද උඩ කියලා මං පනිනවා.. අඛිබගාන කෙල්ලෙක් වෙන්න. අන්ධ

කෙල්ලෙක් වෙන්න.. ගොළු බීරි කෙල්ලෙක් වෙන්න.. එක් මං බලාගන්නම් මගේ මැණිකට.. අනේ මාව අමතක කරන්නැතුව ඉන්න..

මගේ සීතල කඳුළුත් සංසලාගේ දහම තෙත්විය, ඒ තෙතවත් දැරි ඇය ඇහැක් අරිවී යැයි මම සිතුවෙමි. ඇයට ගාණක් නැත.. නින්දත් නොතින්දත් අතරේ ඒ හිස දෙපසට වැනෙයි..

මම සංසලා ළඟටවී මුළු රැයම පතන් කෙරුවෙමි. ජීවිතයේ ප්‍රාණය ඇය මේ පපුවෙන් ගිලිහී යනතුරුම මම ඇයට ත නි රකිමි. එතෙක් ඒ හුස්ම පොදු මගේ සජීවී පපුවට වැදෙනු මට බලා සිටිය නොහැක. ඒ හුස්ම වැටිය යුත්තේ මගේ නිසල මළ මිනිසේ සීතල පපුවටය. ඔබ මියයනවා මට බලා සිටිය නොහැක. ඊට කළින් මම මරණයට යමි. මම ඔබට එතෙක්මග බලා ඉමි.

සංසලා දෙනෙත් ඇරියේ පාන්දර තයට පමණය.. මම දහම ඒ දෙපර අද්දර තබා ඒ මුහුණට එබුනෙමි. ඇය පුදුමයෙන් මෙන් මාදෙස බලා දස් ඉවතට ගත්තාය.

‘බ..බා..’

සංසලා කතා කළේ නැත.

‘දත් සනීපද...’

‘අම්මා...’

ඇය කැගැසුවාය. අම්මාත් නංගීත් විරාජුත් කාමරයට දුවගෙන ආවේ සැනෙකිනි.

‘ආයෙත් අසනීප වෙලා..’

මම බිදුණු හඬින් කීවෙමි. ඇඬෙන නිසා මම ඇඳෙන් නැගිට බිත්තියට වාරු උනෙමි.

‘බලන්න ඔයාලටත් මතකද කියලා...’

ඉවසාඉන්නම් බැරිම නැත මම කාමරයෙන් පිටඋනෙමි. විරාජ් මොහොතකට පසු පැමිණ මගේ උරහිසට අතක් තැබුවේය.

‘බලාගත්ත අත බලං ඉන්නවා ධනුක.. සිහියක් නෑ.. අපි මොකද කරන්නේ...’

‘දත්නෑ විරාජ් මට මුකුත් දන්නෑ..’

ගේ මළ ගෙයක් තරමට සීතල විය. නංගී අම්මා උත්තේද දස්

තෙමාගෙනය. ඔවුන් වරින් වර පැමිණ සංසලා දෙස බලා හිල්ලුවෝය. ඒ හැම වාරයකදීම සංසලා එක් වරක් පමණක් දස් ඇර දෙනෙත් පියාගන්නාය.

‘මට බිලා මැරෙන්න මොනාහරි ගෙනල්ලා දීපන් විරාජ...’

මම විරාජ ආ මොහොතක කීවෙමි.

‘උඔව බේබිට අමතක වෙලා නෙවෙතේ ධනුක.. බේබි අසනිතෙත්... තේරුම් ගනිත්..’

‘විදිනවා කියලා කොච්චර දුක් විදින්නද විරාජ...’

‘අපි හෙට සමත් දේවාලෙට ගිහිල්ලා ඔක්කොටම කළින් බේබිව ඇවිද්දමු... ඊට පස්සේ..’

‘ඊට පස්සේ එයා ඇවිදගෙනම මාවක් දලා යයි.. මම සනීපවෙච්ච කකුල්දෙක කඩලා මං ළග කියාගන්නද කොල්ලෝ...’

හැඩුම් එන්නේ පස් පිඩැලි මෙනි. දවසම මහත්පිටි සංසලාට පොවාගන්නට හැකිවුයේ කිරි උගුරු කිහිපයක් පමණි.

‘මැනෙර්වානම් මැරෙන වෙලාවක් කියන්න.. මටත් මැරෙන්න..’

මම දැවිගිය පපුව වාරු කරගෙන කීවෙමි. පියල්ලටම දෙනෙත් ලොකු කරගන්නවා පමණි..

‘මාව අමතක කරලා ඔයා මොනවා මතක් කරන්නද රත්තරන්.. මොනවද ඔයාට කියෙන්නේ මතක් කරන්න.. ආ.. කියන්නකෝ...’

හවස් වෙද්දී උණ බැස්සද සංසලා කතාකළේම නැත.

‘මං ඔයාට ගිය පාර අසනීප උනාම කිව්වා මට ජීවත්වෙන්න කියෙන්නේ මගේ පපුව විතරක් කියලා.. හිතන්නැද්ද ඒක.. කියන්න...’

මුළු රැම මම ඇඳ පාමුල බිම ඉඳගෙන ඒ සුදු දෙපා බදගෙන පහන් කළෙමි. අම්මා විරාජ නංගි කිසිවෙකු තිද ගත්තේ නැත. මරණ ගෙයකට අඩුවූ එකමදේ ගේ ඉදිරිපිට ගුරුපාරේ සුදු කොඩියක් නොඵල්ලීම පමණි.

මෙතුඩක් ජීවිතයේ ඉතිරිවී තිබූ බලාපොරොත්තුව.. ධෛර්යය.. ආත්ම විශ්වාසය සියල්ල ඒ රැයේදී විනාශ විය. සංසලාගේ සුදු දෙපා දෙඩු මගේ හැම කඳුළක් ගානෙම මගේ ජීවිතය ප්‍රාණයෙන් තොර

විය.

මරණය අප දෙදෙනාටම ඉහළින් පැමිණ බලා සිටිනු මම මැදියමේදී දුටුවෙමි. මාරයා අප දෙදෙනාගෙන් කවුරු මුලින් වැළඳ ගනිද කියා මම බියෙන් සිතුවෙමි.

‘වැළඳ ගන්නේ නම් මාව ඉස්සෙල්ලා අරගෙන යන්න..’

මම අපේ යුගල යහතාවට ඉහළින් තිබූ සුදු බිත්තිය දෙස බලා කීවෙමි. මාරයා පැමිණ නැවතී ඇත්තේ ඒ තැනැත්තිය මට සිතූණි.

පසොළොස්වක සඳ මීතාවටත් වඩා එළියවී සමත් දේවාලයේ දොරකඩට වැටී තිබුණි. අම්මාත් නංගීත් පූජාව තබා එනතුරු මම සංසලා ඉඳගෙන උත් රෝද පුටුව පාමුළ සුදු වැළි බිම මත ඉඳගෙන උත්තෙමි. පෙරේද රැයේ සිට තවම ඇය වචනයක් කතාකර නැත. හවස උණුවතුරින් තාවද්දී සිහිය එතැයි මම සිතුවෙමි. සුදු බඩ පපුව තුටායෙන් පිහිදෙද්දීත් සිහිය එතැයි මම සිතුවෙමි. ඇඳුම් අත්දෙවද්දී මම දස්වල කඳුළු කබාගෙන ඒ ඇගට කිහිකැව්වෙමි. සංසලාට ගාණක්වත් නැත.

සුදු කොට සායක් ඇයට මා ඇන්දුවුයේ ඒ දෙපාවලින් ඇවිදිනවා බලන්නට තිබූ මට ආශාව නිසාය. මම සංසලා පාමුළ බිම වාසිවී සමත් දේවාලයට වැදගෙනම උත්තෙමි. මගේ ආදරය වෙනුවෙන් මගේලෙයිත්පනත්සියයක්වුව දල්වන්නටමා සූදනමිය. මගේ ජීවිතය සතු සියල්ල රැගෙන හෝ ඇයව මට දෙන්න යැයි මම කීවෙමි.

‘බබා..’

මම බිම ඉඳගෙනම ඒ දෙපාමත සුරත තබා කතා කළෙමි.

‘අනේ ඔයාට සනීප තිබුනනම් ඇවිදලා මොනතරම් සතුටු වෙයිද.. මාව බදගනී.. අඩයි.. හිනාවෙයි.. මාස දහයක් දුක් විඳලා ඇවිදින්න යන දවසේ සිහිය වුවටත් තියාගත්තේ නැතේ මැණික ඔයා.. මම මගේ සතුව කාටද කියන්නේ.. කා එක්කද බෙදගන්නේ.. ම..’

මම රහසහිත්ම ඒ දෙපා සිපගත්තෙමි. දේවාලයේ වැඩි සෙනගක් නැත. ඒ නිසා මම තවත් වරක් ඒ දෙපා මෘදුව සිපගත්තෙමි.

කකුල පණතැති කාළේ ඔයා කියනවා මෙනත ඉඹින්න එපා දනෙන්නේ නෑ කියලා.. අද කකුල පණ තියෙනකොට මම ඔයාව ඉඹිද්දී ඔයා දන්නෙවත් නෑ මේ කවුද ඉඹින්නේ කියලා.. කමක් නෑ.. ඔයා ඇවිදිනවනේ..

තව මොන මොනදෝ තනියම මම කියෙව්වෙමි. විරාජ් අපේ පිටුපසට වී බලාගත් අතබලා උන්නේය.

පුනේ..

අම්මා පැමිණ කතා කරද්දී මම කඳුළු පිරි දෙනුවත් ඇයවෙතට හැරවුයෙමි. ඔා උන්නේ සිතියක් නැති ගාණටය.

පුජාව ඉවරයි පුනේ.. ආ තෙල්..

මම අම්මා දුන් තෙල් පිරිසිය අතට ගත්තෙමි. සංසලා පාමුළු දණ ඔබා මම ඇයදෙස බැලුවෙමි. ඇය දකම උකුල මත තබාගෙන ඔහේ දෙපා පහළට දමාගෙන උන්නාය.

මේ කකුල් දෙකට පණගන්නා මං කොව්වර දුක් වින්දද.. ඒත් වැඩක් නෑ.. කකුල් දෙක පණතැකුව හරි එයා මට ඉතුරු වුනානමි..

සංසලා මගේ කඳුළු දෙස මොහොතක් බලා හිඳ අම්මාත් නංගීත් විරාජුත් දෙස බැලුවාය. ඊටත් පසු දෙනෙත් අඩවත් කර බිම බලාගත්තාය.

පුතා ඕවා නොහිතා ගාන්න පුනේ..

ඔව් අයියේ.. මගේ අක්කා සතීප වෙයි..

නංගී රෝද පුටුව පිටුපසට වී ඉඳ සංසලාගේ දෙකම්බුල් අතගැවාය. මම අම්මා සමත් දේවාලයෙන් ගෙනා තෙල් දේවාලය පෙනෙන ඉසව්වේ සිට සංසලාගේ දෙපාවල මෘදුව ගුවෙමි.

තුණුරුවත් සරණයි දෙයියන්ගේ පිහිටයි කියලා හිතලා පුතා දරුවට නැගිට්ටවන්න..

මම සුදුවැළි බිමින් නැගිට්ටෙමි. සංසලා ඔහේ උකුල මත දත තබාගෙන උන්නාය. ඇගේ කිහිලි වලට යටින් දකම දමා මම සංසලාව නැගිට්ටුවෙමි. සංසලා නුහුරට දෙපා තැබුවාය.

‘හිටගන්න මැණික.. මගේ රත්තරන්ට පුළුවන්..’

මම රෝද පුටුවෙන් සම්පූර්ණයෙන්ම ඇයව වැළිබිම සිටුවා තැබුවෙමි. ඉන්පසු මම හිමින් හිමින් මගේ ග්‍රහණය ලිහිල් කළෙමි.

‘අ..මි..මේ.. එයාට සනීපවෙලා .. අම්මේ.. මේ බලන්න.. හිටගෙන ඉන්නවා..’

මම කැගැසුවෙමි. කපුළු කැට දෙකක් දඩාස් ගා ඇස්වලින් පැන්නේය.

‘අපි ඇවිදිමු රත්තරන්..’

මම මගේ උරහිසට වාරු කරගෙන සංසලාව ඇවිද්දුවෙමි. ඇය අඩියක් දෙකක් අමාරුවෙන් කැබුවාය.

‘ම.. මා.. මාව බඳගෙන යන්න බබා.. ධනුක පැටියෝ මම ඇවිදිනවා කියලා කියන්න බබා..’

මම ඒ හිස සිපගෙන කීවෙමි.

‘කමක් නෑ.. සිහිය ආපු වෙලාවට මං ඔක්කොම කියන්නම්.. අපි කරුමක්කාරයෝනේ...’

මම සංසලාගෙන් මිදී ඇයට ඉදිරියෙන් අඩි තුන හතරක් මෙනාට වූයෙමි.

‘එන්න.. එන්න..’

සංසලා බිම බලාගෙන ඇවිදගෙන ආවාය. මගේ පපුව ගැලවී යනතරමට මහා දුකක් සතුටක් මට දනුණි. දේවාල බිමක්යැයි නොහිතා මම ඒ වක මගේ පපුවට තුරුල් කරගත්තෙමි. මට ඇඬුනේ නොදැනීමය. දේවාලයට ආ කිහිප දෙනෙක් මම අඩි තුන වටවී බලාඋන්නේය. මම ඇඬුම් වාවාගෙන සංසලාව වත්තං කරගෙන දේවාලයෙන් පිටඋනෙමි. නංගි සංසලාගේ වම් පැත්තට පැමිණ ඇයට වාරුඋතාය.

එනමහ පුරාවට කිසිවෙකු කතා කළේ නැත. සංසලාවට සිහිය කිබුනා නම් අද මේ වාහනය පිපිරෙන්නට සතුටය. ඇය එසේ වී නම් කැගසමින් යනු ඇත. මගේ ගුණම කියනු ඇත. මාව මිරිකාගෙන යනු ඇත. දන් වාහනයේ එන්ජිමෙන් එන ගොර හඬ මිස අම්මාගේ නංගිගේ විරාජ්ගේ හීල්ලුම් හඬ මිස මගේ ඇඬුම් හඬ මිස කිසිවක් අද නැත.

සංසලාගේ දෙපා සනීපකරගත් ලෙස ඇගේ මානසික අවපීඩනයත් සනීප කරගත හැකිද.. ඒ වෙනුවෙන් තව කොපමණ කාලයක් බලා ඉන්නද.. ඒකරම් කාලයක් ජීවත් වන්නට ධනුක රඹුක්වැල්ලගේ දෙවයේ ඉඩ තිබේද..

මම හැකිකරමී වේගයෙන් වාහනය ගෙදරට ගෙන ගියෙමි. මට සංසලා ඇවිදිනු බලාඉන්නට බැරිය. ඇය අහස බලද්දී මට බලාඉන්නට බැරිය. කොයි මොහොතක හෝ මගේ පසුව පැළී යතැයි මට සිතෙයි.

‘තංගී අක්කව කාමරේට එක්කගෙන ගිහිල්ලා යන්න දෙන්න..’

මම වාහනයේ සිටම කීවෙමි.

‘ඇයි අයියා..’

මම පිළිතුරු නොදුන්නෙමි.

‘කොහෝ යන්නද සුනේ..’

අම්මා සංසලාගේ අත අල්ලාගෙන පැමිණ ඇසුවාය. මම නිහඩවම උන්නෙමි.

‘මං ටවුමට ගිහිල්ලා එන්නමි..’

‘උඹ තනියම යන්නෙපා.. මාත් එන්නමි..’

විරාජ් කීවේ පිටුපස අසුනේ සිට බැස එන ගමන්ය.

‘උඹ ඉඳපන්..’

‘බැ.. මාත් එනවා..’

මම කිසිවක් නොකීවෙමි. සංසලාව බස්සවා අම්මාත් තංගීත් වාරු කරගෙන ගෙට යනු මම දැඩි වේදනාවෙන් බලාඋන්නෙමි. ඒ සුන්දර දෙපා දුන් මට හිමි නොවේද.. ඒවා සිපගන්නට මේ දුප්පත් කොල්ලට දුන් වරම් තැකිද...

විරාජ් ඉදිරිපස අසුනට ගොඩවූ පසු මම වාහනය ඔහේ පැදවූයෙමි. සැහෙන දුරක් ගියපසු මම අඳුරේ වාහනය තවතා සුක්කානමට හිස තබා ඇතිවෙනතුරු ඇසුවෙමි. විරාජ් කිසිවක් කීවේ නැත.

‘මට මැරෙන්න හිතෙනවා විරාජ්.. මට ජීවත්වෙන්න හිතෙන්නේ නැ.. මගේ තංගිටයි අම්මටයි බලාගනිත්.. ජීවත් උනොත් මගේ කෙල්ලවත්

බලාගනිත්.. ඒත් එයා..

පසුව කඩාගෙන ඉකිබිඳුම් එයි.

‘මේ දුක විදින්නද මං ආදරේ කළේ විරාජ්.. අනේ මගේ දුක උඹට තේරෙනවිද.. තේරෙන්නේ නැත්නම් පසුව අතගාලා බලපත්.. මේ බලපත්.. ගිනි ගන්නවා විරාජ්..’

විරාජ් මගේ උරහිසට අතකබා පිරිමැද්දේය.

‘උඹේ දුක මට තේරෙනවා ධනුක.. ඔය ගිත්දර අපේ පසුවෙන් පත්තු වෙනවා. උඹට දුක බේබි ගැන විතරයි. අපිට උඹලා දෙන්නා ගැනම දුකයි. අපි චේල් කියක් ඉච්චේ නැත්ද.. මට වතුර ටිකක් බොන්න බෑ.. අද.. හෙට.. අනිද්ද.. මොනාහරි වෙයි කියලා හිතෙනවා.. ඒත්.. උඹ එහෙම වෙන්න දෙන්න එපා ධනුක.. අපි බේබිව ජීවත් කරමු..’

‘ම...මට.. අමාරුයි විරාජ්..’

මගේ දස් අඩවිත්ව යනවා පමණක් මට මතකය. විරාජ් ධනුක.. කියා කැගසමින් මගේ ගත වාරු කරගන්නවා යංතමට මට මතකය. සිහිය එද්දී මා උන්නේ වාහනයට තවතා තැබූ තැන බිම තණ බිස්සේය. විරාජ් වතුර බෝතලය අතින් ගෙන හඬමින් මා ඉදිරිපස විය.

‘උඹ මැරෙන්න එපා ධනුක.. උඹ සුදු බේබිගේ විතරක් නෙවේ අපෙත් පණ..’

විරාජ් හඬමින්ම මට වතුර පෙව්වේය. පසුව ඔහු මාවත වත්තත් කරගෙන වාහනයට නැග්ගවිය. මම එහෙමම පැයක් පමණ චේලා පුක්කාතමට හිස තබාගෙනම උන්නෙමි. මරණය ළඟ ළඟ යැයි මට සිතුවනේ අවසන් වකාවටත් සංසලාගේ මුහුණ බලා ඒ මුහුණ සිප ගැනීමේ ආශාවකින් මම දැවී ගියෙමි.

ගෙදර එද්දී සංසලා නිව් සැතපී ගිය මුහුණින් ඇදමත නිද උන්නාය. මම දහදිය පෙරෙන ගත ඇගේ වම්පසින් යතපවා ගත්තෙමි.

‘මෙව්වර ගිත්දර දීලා ඔයා නිදි.. කමක්නෑ.. බබා නිදගන්න.’

මම පණ ලැබුණ සංසලාගේ දෙපා බද්ගෙන නිදගත්තෙමි. ඒ

රැයේ අපේ හිස ආත්මය මම සිහිනයෙන් දුටුවෙමි. නැතිවිද්දී ඒ සිහිනය මට අමතක විය.

36

සංසලාච කොළඹ රැගෙන යන්නට මා සූදනම් වූයේ වෙන කරන්නට කිසිවක් නොවූ නිසාය. ඊයේ හවස වෙද මහත්තයා හමුවූ මොහොතේදී ඔහු කීවේද ඉක්මනින් කොළඹ රැගෙන යන ලෙසය. මම වෙද මහත්තයාට බිම දණ්ඩබා වැන්දෙමි. ඔහු මගේ කඳුළු දෙස බලා උන්නේ දැඩි හැඟීමෙනි. මම වෙදහාමිනේටක් දියණියටක් වෙදමහත්තයාටත් සංසලාච ඇවිද්දවා පෙන්වූයෙමි. ඔවුන් බලා උන්නේ සතුටත් දුකත් මුසුවූ හැඟීමෙනි.

‘වෙද මහත්තයාට වඳින්න බබා.. ඔයාට සනීප කරපු මේ වෙද මහත්තයාට මතක තැද්ද.. අවුරුද්දක් සූරා ආදරෙන් තෙල්ගාපු මේ නංගිට ඔයාට මතක තැද්ද..’

සංසලා හිස් බැල්මෙන් බලාඋන්නා පමණි.

‘දරුවට බල කරන්න එපා, සිහියක් කියෙන වෙලාවක නම් දහපාරක් වැඳලා යන දරුවෙක්.. වරදින්න විදිනක් නැ..’

වෙද මහත්තයාගේ වදන් මාව මොහොතකට පණ ගැන්වීය.

‘අපි හිහිල්ලා එන්නම් වෙදමහත්තයා.. යන්නම් අම්මේ.. යන්නම් වූටි නංගි..’

මම බොඳවූ දෙනෙතින් ඔවුන්ට සමුදුනිමි. වෙදමහත්තයා

අපව යැවුවේ පිරික් කියා කෙල් නිස ගල්වාය.

‘මම සනීප කරගන්න පුළුවන් උනොත් පත්සලකටත් යන්න කළින් මං බබාව අරගෙන වෙද මහත්තයා ළගට එනවා..’

මම සංසලාව වාහනයට නැග්ගවුයේ එසේ කියාය. එතමහ පුරාම මම දහසක්දේ ඇයට කීවෙමි. අපි අතර වූ සියල්ල මම නැවත නැවතත් ඇයට කීවෙමි. ඉක්මනටම මම වෙහෙසට පත්වුනෙමි.

මම සංසලාව අත්දවද්දී නංගී සංසලාගේ ඇඳුම් බැගය ඇසිරුවේ අඬ අඬාය. ඇයට අඬන්නට එපායැයි කියන්නට මට වාරු නැත. මංගල්ලයට කළින්ද රත්තරන් වේත් පටක් රැගෙන කරපලන්ද මංගල මුදුව රැගෙන දී ලස්සනට ඇයව මනමාලියක් කළ ආදර නැනන්කිය ගැන නංගීගේ හිතේ ඇති හක්කිය මම දැනිමි.

නංගී මගේ ඇඳුම්ද සංසලාගේ බැග් එකටම දමීමාය. සියල්ල අත්දවා පවුඩර් බිඳකුත් ඒ මුහුණට ගල්වාමමත් නංගීත් සංසලාදෙස බලාගෙනම උත්තෙමු.

‘ඔයාට සිහිය එනවානම් දහපාරක් එනවා මැණික. අපි යන්..’

වාහනයේ ඩීසල් ඉවරවී තිබුණි. විරාජ් ඩීසල් ගෙනෙන්නට ගොස් දැන් පැයක් පමණ වී ඇත. මම සංසලාවක් වාරු කරගෙනම එළියට ආවෙමි. ඔසවාගෙන මේ ගෙදරට ගෙන ආ මගේ මනමාලියව මම අද සිහියක් නොමැතිව තමුදු දෙපයින් යළිත් රැගෙන යමි. මම අම්මාට වදිද්දී සංසලා ඔහේ බලාඋන්නාය. ඇය සංසලාව කරයේ වැළඳගෙන ඒ මුහුණ ඉඹගෙන ඉඹගෙන ගියාය.

‘මගේ කෙල්ලට සනීපවෙයි පුනේ..’

එතෙම වෙනවානම් කොපමණ හොඳද.. එසේවී නම් මම මගේ මනමාලියව මංගල ඇඳුමෙන් සරසා දෙවන වතාවටත් මාකල්ට රැගෙන එමි. විරාජ් පුංචි බයිසිකලයකින් ඩීසල් කෑන් එකක් ගෙන ආවේ ඒ මොහොතේය. ඔහු ඩීසල්කෑන් එකක් අනැතිව සංසලා දෙසම බලාඋන්නේය.

‘උඹ හඳ අරගෙන යනවා.. දැන් පැත්තම පාව්වෙයි..’

විරාජ්ගේ වචන මගේ ළය අවුළුවන්නට කරමි විය.

‘ඉක්මනට ඩීසල් ටික දගමු විරාජ්..’

‘පොඩ්ඩක් වාඩ්වෙයන් බඩුවක් පෙන්නන්න..’

විරාජ් ඔහු අත තිබූ සහි අන්න පුවත් පතක් පෙරලාගෙන මට කීවේය. මේ හදිස්සියේ පත්තර බලන්නට කරම් මට නිවනක් නැත.

‘මික යන ගමන් බලමු... දැන් ඩීසල් එක දපන්..’

‘පිස්සා.. මේ බලපත් මේ කැල්ල වුවටක්...’

මම සංසලාගේ අත මුදහාර විරාජ් අත තිබූ පුවත්පත අතට ගත්තෙමි.

‘මෙන්න මෙතැන.. කියවපත් වුවටක්..’

‘පුතාගේ ස්නායු ආබාධයට පියා ආධාර පතයි...’

කැළණිය නොරණ හන්දියේ අංක 370 දරණ ස්ථානයේ පදිංචි අකලංක ජයවර්ධන තරුණයාට වැළඳී ඇති දරුණු ස්නායු ආබාධය නිසා ඔහුගේ පියව් සිහිය සම්පූර්ණයෙන්ම නැතිවී ගොස් ඇත. දීර්ඝ ප්‍රතිකාර වලින් පසුව ඔහුට සුවකිරීමට තම් ඉන්දියාවේ ඇපලෝ රෝහලට රැගෙන යායුතු බව විශේෂඥ වෛද්‍ය අසිත සමරනායක මහතා නියමකොට ඇත. රජයේ සාමාන්‍ය ලිපිකරුවෙකු වූ අකලංක ජයවර්ධන තරුණයාගේ පියාට ඒ සඳහා වැයවන ලක්ෂ දහ අටක මුදල වැය කිරීමට වත්කමක් නැත. එම නිසා ඒ වෙනුවෙන් ඒ මහතා ඔබගෙන් ආධාර පතයි. ඒ ආධාර තැන්පත් කිරීම සඳහා කඩවන මහජන බැංකුවේ අංක 67745700 දරණ ගිණුමද විවෘත කොට තිබේ. ඔබේ ආධාර ඒ ගිණුමට බැර කරන මෙන් අකලංකගේ පියා පියදස ජයවර්ධන මහතා කාරුණිකව ඉල්ලා සිටී..

මම ඒ කුඩා දන්වීම කියවා සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇයට වැළඳී ඇත්තේ අකලංකගේ රෝගය නොවේද, සංසලාව ඉන්දියාවේ ඇපලෝ රෝහලට ගෙන ගියොත් ඇයව සුවකරගත හැකිද.. එද ප්‍රවෘත්තිය මට සිහිවිය. එහිදී කීවේ ස්නායු ආබාධ වලට ප්‍රතිකාර කිරීමට ලංකාවේ තාක්ෂණය තැනිබව මීය එය සුවකළ නොහැකි බව නොවේ. මම බලාපොරොත්තු සහගතව විරාජ් දෙස බැලුවෙමි.

‘අපි හිතන තරමු පව්කාර නෑ ධනුක..’

‘දැන් මොකද කරන්නේ විරාජ්..’

'බල ඉඳලා වැඩක් නෑ.. අපි ඉස්පෙල්ලම ඔය අකලංකගේ ගෙදරට යන්.. හිහිල්ලා ඒ ඩොක්ටර්ව හොයාගමු...අකලංකගේ තාත්තට තියෙන ප්‍රශ්නේ සල්ලි තැතිඑක. ඒත් මාලියැද්ද මහත්තයට එහෙම ප්‍රශ්නයක් තුනේ.. හැම දෙයක්ම විසඳෙයි ධනුක..'

මම සංසලාගේ අතක් දැඩිව අල්ලාගත්තෙමි. ඔයාට ආයි මාව මතක් කරන්න ඕන නම් ඉන්දියාවට යන්න වෙනවා.. මම සිතින් ඇයට කීවෙමි...

'යන්න පුනේ ඉක්මනට යන්න.. ලෝකේ එහා කොතට හරි දරුවට යවලා සතීප කරගන්න..'

මම නංගි දෙස බැලුවෙමි. ඇය සතියකට පමණ පසු සිනාසුනාය.

'අපි යන් විරාජ්.. නංගි පරිස්සමින් ඉන්න. මං විරාජ්ව ඉක්මනට එවන්නමි...'

'නෑ.. අයියා විරාජ්ව ළගම තියාගන්න.. අම්මටයි මටයි තනි නෑ.. අක්ක ගැන හිතන්න..'

නංගි සංසලාව වාහනයට නැග්ගවු පසුත් කවිඵලෙන් දතම දමා ඇයව සිපගත්තාය.

'අපිව අමතක උනත් කමක් නෑ.. මගේ රත්තරං අයියව මතක් කරන්න.. හොඳේ..'

නංගි කළුළු පිරි තෙකින් සංසලා දෙස බලා කීවාය. ඇය පුදුමයෙන් මාදෙස බැලුවාය.

37

අපි පැයක් පමණ වෙහෙසී අකලංක ජයවර්ධනයේ නිවස සොයාගත්තෙමු. එය අප හිතනවාටත් වඩා දුප්පත් නිවසකි. මේ වැඩේ හරිඟියහොත් මාලියුද්ද මහතාට කියා අකලංකව යනිට කරගන්නට හැකි උපකාරයක් කිරීමට මම සිතාගත්තෙමි.

‘කෝ අකලංක..’

පියා සමග කතා කිරීමෙන් පසු මම ඇසුවෙමි. සංසලා වාහනයේ ඇලවී උන්නාය.

‘එන්න පුතා..’

ඔහු මාව කාමරයට රැගෙන ගියේය. කෙටිවූ කරුණයෙක් කුඩා ඇඳක් මතට වී බලාගත් අතබලා උන්නේය. ඔහුට අප ආ වගක්වත් නැත. සංසලාද එසේ නොවේදැයි මට සිතුණි.

‘ඔය හිටියයින් අරික්කාලයි.. අර පින්තුරේ ඉන්නේ එයා.. විශ්ව විද්‍යාලෙට තේරිලා යන්න ඔන්නමෙන්න උන්නේ.. මොනා උනාද මන්ද..’

මම අකලංක ළඟට ගොස් කතාකරන්නට උත්සාහ ගත්තෙමි. ඔහු මාසෙ පුදුමයෙන් බලා අහක බලාගත්තේය. අකලංකගේත් සංසලාගේත් වෙනසක් නැත.

‘අපි කාවචක් දන්නෑ.. යාඵවෝ ආවම අහක බලාගන්නවා..’

‘ඇයි මෙහෙම උනේ..’

‘ගැණු ලමයෙකුට තැහිගෙන ආදරේ කළා.. අන්තිමට ඒ ලමයා වෙන අතක් බලාගන්නා, ඒ දුකට අවුරුදු ගාණක් දුක් වින්ද..’

අත්තිමට අපිචක්කවත් කතාකළේ නෑ. ගෙදරින් එළියට ගියේ නෑ.. ඒ පටන්ගත්ත හිරවිල්ල තාම එහෙමමයි.. අවුරුදු තුනක් වෙදකම්කළා.. බලි කොවිල් තැටුවා.. අපිම නැතිළනා ළමයෝ.. දෙයියො වගේ අයින දෙස්තර මහත්තයව හම්බ උනේ.. ඒ දෙස්තර මහත්තයා මේ ළහදී ඇමරිකාවේ ඉඳලා ඇවිත් තියෙන්නේ.. ඒ මහත්තයා තමයි පුතාව ඇපලෝ ඉස්පිරිතාලෙට හරි මොකක්ද මේ තව ඉස්පිරිතාලෙකට හරි ගෙනියන්න කිව්වේ.. ලක්ෂ දහඅටක්.. අපි කොහෙන් හොයන්නද.. එයාට වෙදකම් කරලම තිබ්බ සේසතම නැතිළනා..

මම සංසලා ගැන සිතුවෙමි. අකලංක ලෙඩ වූයේ ඔහුට ඔහුගේ ආදරය පිටුපෑ තියාය. එහෙත් උදේ දිවා රෑ ඇයට පැලෙන්නට ආදරය කළ මා ඉදිද්දීත් ඇය අසනීප වූයේ ඇයි.. මම පියදසට සංසලා ගැන නොකිවෙමි.

‘අපි කරන්න පුළුවන් උපකාරයක් කරන්නමි.. මට ඩොක්ටර් අයින හම්බවෙන්න පුළුවන් කොහෙදිද කියනවද..’

‘දෙස්තර මහත්තයා තවම ඉස්පිරිතාලෙක වැඩ කරන්නේ නෑ.. පුතාගේ ඉස්කෝල් මහත්තයා තමයි දෙස්තර මහත්තයා ළහට ගෙනිව්වේ.. තව ලෝක ඉස්පිරිතාලේ වැනල් කරනවා. හැම සදුදම හවස ඉන්නවා..’

මම අත තිබු රුපියල් තුන්දස් පන්සියෙන් දෙදහක්ම පියදස අත තබා වාහනයට ආවෙමි. විරාජ් සංසලා සමග කතාකිරීමේ අසාර්ථක උත්සාහයක යෙදෙමින් උන්නේය.

‘ඔහුක හරිද..’

‘හරි.. සදුද හවස නවලෝකෙදි ඩොක්ටර් අයිනව හම්බවෙන්න පුළුවන්..’

‘බේබිට තියෙන ලෙඩෙම තේද..’

‘ඔව්.. ඒකම තමයි.. ඒ රෝග ලක්ෂණම තමයි. හැබැයි හැදෑන විදිහ වෙනස් විරාජ්...’

‘ඒ ඇයි..’

‘අකලංකට ලෙඩේ හැදිලා තියෙන්නේ ආදරේ කරපු කෙල්ල දලා ගිහිල්ලා.. ඒ දුකට.. මගේ කෙල්ලට ආදරේ වැඩිවෙලා හැදුනද මන්ද..’

මම සංසලාගේ සුරන් අල්ලා කීවෙමි. ඒ දස් දෙස බලා ඉන්නට මට නොහැක. දිගටම විනාඩියක් බලාලන්නොත් මට කඳුළු එයි..

‘මට හරි බයක් දැනෙනවා විරාජ..’

‘ඇයි ඒ..’

සනීප වෙද්දී හැම දෙයක්ම මතක් වෙලා මාව අමතක උනොත්..

‘නෑ ධනුක.. ඉස්සෙල්ලාම මතක් වෙන්නේ උඹව.. ඒක ම දන්නවා..’

මම මාලියැද්ද නිවසට වාහනය හැරවුයේ හිත පුරා හීන් සැනසිල්ලක් උඩුදුටුද්දීය. රෝද පුටුවක තබා මේ ගෙරදින් කැන්දගෙන ගිය මතමාලිව මම දෙපයින් රැගෙන ආවෙමි. එතෙක් යද්දී ඇයව කැන්දගෙන ගිය මතමාලයාව ඇයට එද්දී මතක නැත. මාලියැද්ද මහතා මිදුළටම දුටුගෙන ආවේය. මගේ දස් බොඳවීය. මම වාහනයෙන් බැස සංසලාවද බැස්සුවෙමි.

‘අපි ගෙදරට ආවා මැණික.. මේ තාත්තා.. අර මල්ලි.. කමලා.. කුමාර.. බබාට මතක නෑ..’

මාලියැද්ද මහතාගේ දෙනෙත් වල බලාඉදිද්දී කඳුළු බොඳවීය.

‘සුදුබේබි ඇවිදිනවා දෙයියනේ..’

කමලා අඬමින්ම දුටුගෙනවිත් සංසලාව දේතින්ම අල්ලා ගත්තාය. සංසලා දස් විශාල කොට ඇය දෙස බලාබිම බලාගත්තාය.

‘අනේ.. මගේ කෙල්ල...’

මාලියැද්ද මහතා සංසලාගේ දෙකමිබුල් වැරෙන් සිපගත්තේය. මම කසුන්ගේ කරට අතක් දමා ගත්තෙමි.

‘අක්කට අපිව මතක නෑ පොඩ්ඩෝ...’

මම ඇඩුම්බරව කීවෙමි.

‘ධනුකයියවත් මතක නෑ..’

‘මිත්.. නෑ...’

හෙට ඇතුළුව පසු සංඝලා වටපිට බැලුවාය. නුහුරු නුසුරු යමක් දෙස බලන පුදුමය ඒ දෙනෙත් වලවිය.

‘මේ ඔයාගේ ගෙදර පුනේ..’

මාලියාද්ද මහකාගේ දුක මට තේරුම් ගත හැක.. අද ඔහුගේ පපුවේ ඇවිලෙන්නේ දවස් ගණනක් මගේ පපුවේ ඇවිලුන හිත්දරය.

‘අ..තේ... බේබි..’

කමලා දෙතුන් වරක්ම සංඝලාගේ අත ගෙන සිපගත්තාය. අසරණ ගැහැණිය ඉකිබිත්දේ කුඩා දරුවෙකු මෙනි. හැමදෙනාම අඩන්නේ ඇය වෙනුවෙන් බව සංඝලා දන්නවානම්.. ඇය පැලියනු ඇත.

‘බේබිට මහත්සිහි කමලා..’

එසේ කියා මම සංඝලාව තනිවම ඉහළ මාලයට අල්ලාගෙන ගියෙමි. ඇය පියගැට පෙළනැග්ගේ පරිස්සමිනි. උදේ හවා හින්දි හිතයක් මුලිණමින් මේ පියගැට පෙළබැස ආ මගේ සුරංගනාවිය මට සිහිවිය. අදද ඒ සුරංගනාවිය එහෙමමය. වෙනසකට ඇත්තේ ඇය ආදරය කළ මේ දුස්පත් කොල්ලාව අමතක වීම පමණි.

මම ඉහළ මාලයට ගොඩවී ඇයව අල්ලාගෙනම ඇගේ කාමරයේ දොර ඇරියෙමි.

‘බබාට මතක නෑ ඔයාගේ කාමරේ... ඉස් ඉස්සෙල්ලාම දුවන් ඇවිත් මාව බදගත්ත කාමරේ.. අපි තුරුල්වෙලා උත්ත කාමරේ.. මං ඔයාව නාවලා ගෙනල්ලා පිහදුමිමේ මෙනත කියාගෙන.. මතක නෑ..’

මම දෙකොල් පටවිකාගෙන ඇසුවෙමි. මේතමි ඇවිලෙන්නේ ලැවිහිත්තකි. ඇදට තැබූ සැනින්ම සංඝලා කොට්ටයට බරව දෙනෙත් පියාගත්තාය. මම ඇගේ ඇඳුම් ලිහිල් කර විදුලි පංකාව දමුවෙමි. ඇය ගමන් මහත්සියටම නින්දට වැටුනාය. අවදිව සිට අපව අඩවනවාට වඩා නිදගන්නා එහොදයැයි මට සිතුවි.

කමලා කාමරයේ දොර අසලින් එබුනාය. ඇගේ දෙනෙත් තවමත් තෙතය.

‘මේ ඉන්නේ.. මතකද.. මතකද කිය කිය අහ අහ බල බල

අඩපන්... වෙනකරන්න දෙයක් තෑ කමලෝ...

මම කමලා බලාඉදිද්දීම එයේ කියා පියගැට පෙළබැස සාලයට ආවෙමි. මාලියාද්ද මහතා සැටියට බරවී දැනිත්ම මුහුණ වසාගෙන උන්නේය. මේ වේදිකාව ඉවසිය හැක්කේ කාටද..

‘තාත්තේ..’

මම බිඳුනු හඬින් ඔහුට ඇමතුවෙමි.

‘මේ දුක විදගෙන උඹ තාමත් ජීවත් වෙන්නේ කොහොමද පුතා.. මට හරි පුදුමයි..’

මටද පුදුම එකය.. මා තවමත් ජීවත් වෙනඑකය..

‘තව ටික දවසක් මං ජීවත්වෙනවා තාත්තේ..’

මම කියූ වදනින් ඔහු ගැස්සී මෙන් මාදෙස බැලුවේය. ඔහු බලා ඉදිද්දී විසපන්ව ගොසිනි. කොණ්ඩයෙන් බාගයක්ම පුදුවී ගොසිනි. ඉක්මනින් ඔහුව සීයා කෙනෙක් කරන්නට මම බලාඋන්නෙමි. එහෙත් තවමත් මට තාත්තා කෙනකුවීමේ සතුටටත් තැක. සැමියෙකු වීමේ සතුටද විදගත්තේ මාස තුනහතරකි.

‘තව එකම එක බලාපොරොත්තුවක් විකරක් තියෙනවා...’

මම ඔහු ළගින් වාඩිවී කීවෙමි.

‘ඒ මොකක්ද ධනුක..’

අකලංක ගැනත් ඩොක්ටර් අසිත සමරනායක ගැනත් මම ඔහුට කීවෙමි.

‘මට මගේ කෙල්ල ලක්ෂ දහඅටද පුතේ වටින්නේ.. මේ ඔක්කොම විකුණලා හරි මම මගේ කෙල්ලට සනීප කරලා මියාට දෙනවා.. මට එපා.. උඹට දෙනවා..’

ඔහු ඇඬුවේය. මම ඒ උරහිසට බරඋනෙමි.

‘තාත්තා අඩන්න එපා...’

‘දුවගේ අම්මා මැරෙනකොට උඹ වුවිට කොල්ලෙක් වෙන්න ඇති. උඹ වගේ එකෙක් එද මට උන්නනමි අද මගේ ගැණිත් ජීවත් වෙනවා ධනුක...’

මම බිම බලාගත්තෙමි. දෙවිය කුමක් අපේ ජීවිත වලට

කරාවිද්දයි මම නොදනිමි. ඇත්තටම සංසලාට සනීපවේද්දයි කියාවත් මම නොදනිමි. මම සටන් කරමි.

කොනක ඉඳලා මට මගේ ජීවිතේ ගොඩ අරගෙන දෙන්න පුතේ.. මම හැම පැත්තෙන්ම වැටිලා.. මට මගේ දරුවෝ දෙන්නයි ඔයයි උන්නම ඇති.. මට ඒ සතුව ගෙනල්ලා දීපත් ධනුක..

‘ම.. මම ඒක කරනවා තාත්තේ..’

ඔහු දිගටම ඇහුවේය. මම සංසලාවත් රැගෙන කොළඹ ආවේ ජීවිතය ඉල්ලාගෙනය. දන් මට සිදුව ඇත්තේ ජීවිතය බෙදන්නටය. දුප්පත් ධනුකට මේ බර වැඩි තැද්දයි මම මගෙන්ම ඇසුවෙමි. උඹව මවලා තියෙන්නේ දුකම විදින්න.. මගේ හිත මට කෑගසා කීවේය. විදින්න.. මම පෙරලා කීවෙමි.

38

වෛද්‍ය අසිත සමරනායක හමුවන්නට යන්න මම සංසලාට අප හමුවූ මුල් දිනවල ඇය ඇඳි සුදු සල්වාර් කමිසය ඇත්තුවෙමි. ඒ ඇඳුමේ අපේ අතියේ සුවඳ ඇත්ද්දයි මම ඉඹි බැලුවෙමි. සුවඳ නොවේ. එහි අපේ අතියම ඇත.

‘බබාට මේ ඇඳුම මතක තැ.. අර ඉස්සෙල්ලාම මං දිනා ලස්සනට බැලුවේ.. වර්තමානව ඇඳගෙන ගියේ.. මතක තැ..’

සංසලා හිස දෙපසට වැනුවාය. මම දෙතෙන් මිරිකා ඇගේ

ගෙලට විලවුන් බිඳ බිඳ ගැල්වුයෙමි.

'මාතලේ වගේ නෙවේ බබා.. මේ ගෙදරට ආවාම දුක වැඩියි. අපි ආදරේ කලේ මේ බිත්ති අතර.. අර පහළ අරලියා ගහයට.. අද ඒවා ඔයාට මතක නෑ.. මම මතක් කර කර දුක් වී දිනවා... කමක් නෑ.. කවදහරි මේ ඔක්කොම මං ඔයාට කියන්නමි.. සනීප වෙලා ආපුදවසකට.. එදට මට අඩන්න දෙන්න.. මං කෑ ගහලා අඩනවා. ඔයාට තලවගන්න බැරි විදිනට අඩනවා... හොටු පිහදන්න හොදේ.. ධනුක අඩනකොට හරි කෑනයි.. නේද...'

'මට ඔයාට ඉඹින්න ආසයි.. දනුන් ආසයි.. ඒත් මම ඉඹින්නේ නෑ..මං එකපාරක් ඉම්ඹොත් ඔයා මාව දහපාරක් ඉම්ඹා... එක තැනක් ඉම්ඹාම ඔයා තැන් දහසක් මට පෙන්නුවා.. ඒ කෙල්ල කෝ මැණික..'

මම තවත් මොහොතක් බලා හිඳ ඇගේ අතකින් අල්ලාගත්තෙමි.

වෛද්‍ය අසිත සමරනායක මහතා සංසලාව සැහෙන 'වෙලාවක් ගෙන පරික්ෂා කළේය. සංසලා ඔහු ඇසූ කිසිදු ප්‍රශ්නයකටවත් පිළිතුරු නොදුන්නාය. බලාගත් අතබලා උන් ඇය ඇතැම් තැනකදී මාදෙස බැලුවාය.

'ඔයාගේ නෝතට මෙහෙම බලලා මදි.. මෙනත සෙනගත් වැඩියි.. මම ඇවුස් එක දෙන්නමි.. හෙට උදේ මගේ ගෙදරට එන්න...'

වෛද්‍ය අසිත මට කීවේය. ඔහුගේ වදන් මගේ බලාපොරොත්තු වඩවන්නක්විය.

'අතේ ඩොක්ටර් බබාව සනීප කරගන්න බැරිවෙයිද..'

එය අහද්දී මගේ දස්වලින් ගලා ආ කඳුළු දෙකමිබුල් හරහා ගලා ගියේ නොදැනීමය.ඔහු කිසිවක් නොපවසා මාදෙස බලා උන්නේය.

'මට කරනගන්න විදිකක් කියන්න.. මං ඩොක්ටර්ට වැදලා කියන්නමි...'

මම ඔහුට දත් එක්කොට වැන්දෙමි. ඔහු මගේ සුරතට දයාබරව අත කැබුවේය.

'මට ඔයාගේ දුක තේරෙනවා.. අපි හෙට වෙක් කරලා බලමු.. බලමු මොනවද කරන්න පුළුවන් කියලා.. ඩෝන්ට් වොරි ආ..'

මම සංසලාගේ අතක් අල්ලාගෙන නවලෝක රෝහලේ පියගැට පෙළඹැස ආවෙමි. සංසලාගේ අත රස්නෙය. රැට ඇයට උණගන්නට පුළුවන. මම සංසලාව වාහනයේ නංවාගෙන ඔබේ කොළඹ මං මාවත් දිගේ ගෙන ගියෙමි.

ඊළඟ දිනයේ මම උදෑසනින්ම සංසලාවත් රැගෙන රාජගිරියේ පිහිටි වෛද්‍ය අසිත සමරනායකගේ නිවසට ගියෙමි. ඒ ගමනට මාලියැද්ද මහාතාත් එක්වුවේය. වෛද්‍ය අසිත සංසලාව සැහෙන වෙලාවක්ගෙන පරීක්ෂා කළේය. ඊට පසු මගෙනුත් මාලියැද්ද මහතාගෙනුත් දීර්ඝව ප්‍රශ්න කළේය.

එක්කෝ එයාගේ ජීවිතේ ප්‍රබල අභිමිච්ඡාක් තියෙන්න ඕන. නැත්නම් මේක පරම්පරාවෙන් එන්න ඕන..

වෛද්‍ය අසිත කීවේය. මාලියැද්ද මහතා මාදෙස බලා ඔහු වෙතට හැරුනේය.

‘නෑ ඩොක්ටර් එයා ජීවිතේ පතපු නෑම දෙයක්ම එයාට හිමිඋනා. එක දෙයයි මගේ දරුවා මගෙන් ඉල්ලුවේ. මේ ඉන්නේ.. එයාට ධනුකව ලැබුනා. මේක පරම්පරාවෙන් එන්නේ..’

‘හරි...’

ඔහු ඔහුගේ කාර්යාල කාමරයේ තිබූ ගයිල් කවර කිහිපයක් අතට ගත්තේය.

මම සංසලාව වම් පැත්තේ තබාගෙන ඔහු දෙසම බලාඋන්නෙමි. ඇයට මේ කිසිවක ගාතක්නෑ. ඇගේ තෙත් තිබුනේ කුඩා බෝලය සමඟ සෙල්ලම් කරනා ඇල්වේෂන් බල්ලා වෙතය.

‘ගොඩාක් ඩොක්ටර්ස්ලා දන්නේ නෑ මේ රෝගෙට පිටරට ප්‍රතිකාර කරනවා කියලා. ඒත් මට පුදුමයි මේ කකුල් දෙක සනීපකරා තිබ්වම..’

‘ධනුක විදුපු දෑකට ඒකනොවුනා නම් තමයි ඩොක්ටර් පුදුමේ...’

‘හොඳ විල් පවර එකකට එහෙම වෙන්නත් පුළුවන්. ඩයනට් මැටර්.. මම මේ ජේෂන්ට්ට බාරගන්නමි. මේ සතියේම ඇපලෝ ගෙනියන්න ඇරේන්ජ් කරන්නමි.. හැබැයි කාරණා කිහිපයක් තියෙනවා..’

මුහු අප දෙදෙනා දෙසම බලා කීවේය.

එක අවම වශයෙන් ලක්ෂදහ අටක් විස්සක් අතර යනවා.. සමහරවිට ඊටත් වැඩි වෙන්න පුළුවන්.. මොකද මාස හය හතක් සමහර විට ඊටත් වඩා එහේ නැවතීලා ප්‍රතිකාර කරන්න වෙනවා.. මේක ඔපරේෂන් එකක්වගේ නෙවේ.. හිමින් හිමින් ප්‍රතිකාර කරන්නේ..

‘ඔව් ඩොක්ටර්..’

‘දෙක.. ට්‍රිවිමන්ට් කරන කාලය තුළ පේෂන්ට්ව එහේ ගිහිල්ලා හම්බවෙන්න අමාරුයි.. මොකද ඒක ලෙඩාගේ පොහොසත් එකට බලපාන්න පුළුවන්.. තේරුණාද..’

‘ඔව් ඩොක්ටර්’

‘තුන තමයි ලෙඩාගේ කෙයා වෙනර් කරන්න. පිමේල් කෙනෙක් නිසා එහේ රෙසිඩන්ට් ඉන්න දෙන්නේ ගැණු කෙනෙක්ට විතරයි. ඉන්න කෙනාට ලොකු අවබෝධයක් තියෙන්න ඕනා. සාමාන්‍ය ඉංග්‍රීසි දැනුමකුත් තියෙනවතමි වඩාත් හොඳයි..’

මගේ ළය ඇවිලිති. මාසිකුවේ තදට ගියද මගේ අහිංසක කෙල්ල ළඟ මට ඉන්නට ලැබේය කියාය. දෙවියනි මාස හත අටක් සමහරවිට ඊටත් වඩා මේ මුහුණ නොබලා මා ඉන්නේ කෙසේද.. ඊටත් වඩා සංසලාට ආදරය කරනා ගැහැණු කෙනෙක් අපට හමුවේද.. මම බියපත් දෙනෙකින් මාලියැද්ද මහතා දෙස බැලුවෙමි.

‘සල්ලි තමි අපට ප්‍රශ්නයක් නෑ ඩොක්ටර්.. ජීවිත කාලෙම කළේ හම්බ කරපු එක.. ඒත් මං හිතුවේ ධනුකට එයා ලඟ ඉන්න පුළුවන් කියලා..’

‘බෑ.. ලෝකේ කොයි හොස්පිටල් එකට ගියත් ඒක රුල් එකක්. පිමේල් වෙනම.. මේල් වෙනම.. දිස්ට්ස් රෙසිඩන්ට් ට්‍රිවිමන්ට් මිස්ටර් මාලියැද්ද..’

‘ඒක තමයි..’

මගේ හිතද අසරණ විය. එහෙත් සංසලාගේ ජීවිතය වෙනුවෙන් මට සියල්ල කැපකළහැක. ඇයත් සමඟ ඉන්දියාවට යවන්නේ කාවද..

රයිට්.. ඩොක්ටර් ඇරෙන්ජ් කරන්න.. මම කෙනෙක් දන්නවා.

මාලියාද්ද මහතා ස්ථිර හඬින් කීවේ මදක් කල්පනා කරය.
මම අසාරණ ඔහුදෙස බලා උන්නෙමි.

එහෙත්ම රෙජිස්ට්‍රේෂන් වලට ලක්ෂ තුනහමාරක් වූාට් කරලා
මට දෙන්න. ළමයගේ පාස්පෝට් හදන්න.. මං ලෙටර් එකක් දෙන්නමි
ඉන්දියන් හයිකොමිෂන් එකට.. කොහොමටත් ඩේකන්සි නිබ්බොන්
ලබන සහියේම අපිට යන්න පුළුවන්.. මිස්ටර් මාලියාද්ද දුගේ අප්
ඇන්ඩ් ඩවුන් විසා ටිකට් ඇරෙන්ජ් කරන්න. මං ඔයාලා වෙනුවෙන්
ඇපලෝ වලට හිනිල්ලා මේක ලස්සනට ඇරෙන්ජ් කරලම දෙන්නමි..
මට හරි දුකයි මේ ළමයි දෙන්නා ගැන. ඔයාට මොනා නැතත් හොඳ
බැනා කෙනෙක් ලැබිලා තියෙනවා...

මාලියාද්ද මහතා මගේ පිටට අතක් දමා තට්ටු කළේය.

මම මගේ දූවට වඩා මගේ බැනට ආදරෙයි ඩොක්ටර්..

දුෂ් තෙක්වන්නට ගියෙන් මම සංසලා දෙස බැලුවෙමි. ඇය බිම
බලාගත් ගමන්ය. ඇය අපි කතාවෙන ඒවා ඔයා දන්නවානමි.. මම
සිතුවෙමි.

මාලියාද්ද මහතා සංසලා සමඟ ඉන්දියාවට පිටත්කර අරින්නේ
සාලියගේ මව වාරුනිවද.. මගේ ළය පුරා මිඟා බියක් ගලාගියේය.
සංසලා අයිති මටයි. ඇගේ පණ ඇත්තේ මා ළඟය. මගේ පණ
ඇත්තේ ඇය ළඟය. මම පිටුපස අසුනෙන් සසංලාව තබා වාහනයට
නැග ඔහුදෙස බැලුවෙමි. ඔහු උන්නේ කල්පනාවකය.

තාත්තේ.

මම වාහනය පාරට දමද්දී කතාකළෙමි.

ඇයි ධනුක..

වාරුනී තෝනවිද බබා එක්ක අරින්නේ..

මාලියාද්ද මහතා මාදෙස බලා මාදුව සිතාපුනේය.

එයා වගේ ගැහියෙක්ට මගේ කෙල්ලට බාරදෙන්න කරමි

මම මෝඩ නෑ පුතා.. මගේ කෙල්ලට ඊට වඩා ආදරේ කරන කෙනෙක්
ඉන්නවා. මම මට එයාට අමතක වෙලා උන්නේ...

‘කවුද..’

‘දුටුගේ අම්මගේ හොඳම යාළුවා.. තන්දනි.. අපි අවුරුදු තුනකින් විතර හම්බලනේ නෑ.. එයත් ඩොක්ටර් කෙනෙක්.. ඉස්සර බදුල්ලේ හිටපු ඩී.එම්.ඕ. මහත්තයා නැතිලා.. ඊට පස්සේ හරි කතිකඩ ජීවිතයක් ගතකළේ. ඉස්සර පුතේ ගෙදර ඇවිල්ල යනවා. මෙයාව හම්බවෙන වෙලාවේ ළග උන්නෙත් තන්දනි. දුටුට මෙනෙම දෙයක්වෙලා කියලා කිව්වොත් ඒ ගැණි පැලෙයි. ඉස්සර අපේ ගෙදර ආවම සංසලාව වඩාගෙන පැය ගණන් ඉන්නවා. කෙල්ලට සිහිය තියෙනවනම් තන්දනි ඇත්ට් කිව්වොත් මතක තියෙයි.. අපි එයාව හම්බවෙමු.. කෙල්ලට ලොකු ආරක්ෂාවක් රැකවරණයක් තියෙනවා. ඔයාටයි මටයි බයක් වෙන්න දෙයක් නෑ..’

‘ඒත් තාත්තේ.. මට ළග ඉන්න බැරි වෙන එක හරි දුකයි..’

මම දස් පිසද කීවෙමි. ඒදුක පුදුමාකාරය. අපිට රටවල් දෙකක ජීවත්විය හැකිද.. මහ සයුරින් වෙන්විය හැකිද..

‘මං දන්නවා පුතේ.. යවන්න පුළුවන්නම් මම ඔයාවත් යවනවා. මට එතකොට හරි හිතට සනීපයි..ඒත් අපි ඉවසමු.. කෙල්ල සනීප වෙලා තන්දනි එක්ක එයි..’

‘එයා කොහෙද ඉන්නේ..අපි තන්දනි ඇත්ට්ව මේ යන ගමන්ම හම්බවෙමු..’

‘මි..’

මාලියුද්ද මහතා කල්පනා කළේය.

‘ධනුක ගාව ටෙලිෆෝන් කාඩ් එකක් තියෙනවද..’

‘තියෙනවා තාත්තේ..’

‘එහෙනම් නවත්තන්න ජේ ෆෝන් එකක් ළග..’

ඔහු දුරකථන කාඩ් පතක් රැගෙන බැස්සේය. මම පසුපසට හැරී සංසලාදෙය බැලුවෙමි.

‘වුට් මැණික.. ඔයා මාව දලා ඉන්දියාවේ යනවා.. බලන්න මට කොච්චර දුකද.. කමක්නෑ තන්දනි ඇත්ට්ව බබාට මතක නෑ..’

සංසලා පුරුදු ලෙස හිස වැනුවාය.

‘හරි දුකයි බබා.. හරි දුකයි.. බලන්න මේ කඳුව.. මාත් පවි කියලා කියන්නකෝ.. මං බයවුනා ඔයාව අර ගැණි එක්ක යවයි කියලා.. එහෙම උනානම් මං මැරෙනවා..’

මාලියාද්ද මහතා වාහනයට ගොඩවිය.

‘හරි පුතා.. හොඳ වෙලාවට තන්දනී ඉස්සර තැනම ඉන්නවා..මං මුකුත් කිව්වේ නෑ.. දන් එනවා කියලා විතරක් කිව්වා. ධනුක අපි යන්න ඕන කඩුවෙලට.. රාජහිරියට හිහිල්ලා යත්..’

තන්දනී මහත්මියට දකගැනීමේ ආශාවකින් මමද දූවුනෙමි. ඇය මාවෙනුවෙන් මගේ පවිනයට පණරැගෙන ඒවිද.. නැතහොත් ඉන්දියාවට යනසංසලාටත් වඩා වෙනස් සංසලා කෙනෙක් කවුනායකින් රැගෙන ඒවිද.. කිසිවක් මම නොදනිමි. දෙවිය.. මම බලා ඉමි. දන් මට කළහැකි දෙයක් නැත.

තන්දනී මහත්මිය අප දුටු හැටියේම සංසලාව වැළඳ ගත්තාය. ඇය ඇගේවූ වෙනස තත්පරයකින් තේරුම් ගත්තාය.

‘ජීවිතේ දෙවෙනි වතාවටත් මගෙන් පළිගන්නා තන්දනී..’

මාලියාද්ද මහතා පලිගසන හඬින් කීවේය. පසුව ඔහු සියල්ල මුල සිට කීවේය. මාවද හඳුන්වා දුන්නේය. මාලියාද්ද මහතා සංසලා ගැන කියනවාට වඩා කීවේ මගේ ගුණය. එය මෙනනට අදලනොවේ.

‘අනේ.. සේනකට කොච්චර දේවල් වෙලාද..’

ඇය දරුණු ලෙස කම්පාවූවාය. මාලියාද්ද මහතා කතාව කියද්දී ඇය දෙකුත් විටක්ම ඇඬුවාය.

‘කොච්චර හොඳ පුනෙක්ද හම්බවෙලා තියෙන්නේ... සේනකට ලැබිලා තියෙන්නේ හරි අහිංසක බැනා කෙනෙක්... ඒත් අනේ මගේ කෙල්ල..’

තන්දනී මහත්මිය සංසලාගේ දෙකම්බුල් අතගැවේ කඳුව දරාගෙනය.

‘සංසලාට මාව මතක නෑ මැණික තන්දනී ඇත්ටි.. ඉස්සර උයිය උනාම බෙයිය දුන්නේ.. අනේ මගේ ඇගේ කීපාරක් ඔයා වු

දලාතියෙනවද... ඔයාව හම්බවුන ගමන් අතට ගත්තේ මම පැටියෝ..

මේ අත් දෙකින්.. අම්ම වගේම සුදු බෝලයක්....

තන්දනි මහත්මිය කතා කරද්දී මගේ දස ද තෙත්විය. මට දත් සැතපිල්ලක් ඇත. මගේ පණ ඉන්ද්‍රියාවට තොව අභ්‍යවකාශයට රැගෙන ගියද මට සැතපිල්ලක් ඇත. එහෙත් ඇයව සනීපවේද..මම නොදනිමි. මහකය නැවත එද්දී මාව ඇපලෝ රෝහලේ වැටී එයිද.. මහනැරෙයිද...

'මං ආවේ තන්දනිගෙන් ලොකු උදව්වක් බලාපොරොත්තුවෙන්.. මට වෙන කවිරුවක් නෑ තන්දනි මේ උදව්ව ඉල්ලන්න. බෑ කියන්න එපා.. මාව අසරණයෙන් කරලා මේ ගෙදරින් එළියට දන්නත් එපා..'

'සේනක.. අපි අවුරුදු තිහක් විතර ආශ්‍රයකළා.. මේ තන්දනි ගැන ඔයා දන්නවනේ.. ඉස්සර වගේ දුවන්න පනින්න කාම පුළුවන්...'

මාලියැද්ද මහතා මාදෙස බැලුවේය.

'පුතා කියන්න..'

'තාත්තම කියන්න..'

'මේ පුදුම මාමයි බැනයි දෙන්නෙක්නේ.. කවිරුහරි කියන්න..'

මාලියැද්ද මහතා අපේ අවශ්‍යතාවය කීවේය. තන්දනි මහත්මිය සංසලාගේ අත ආදරයෙන් අල්ලා ගත්තාය.

'මට දුක මේකට.. සේනකට මාව මතක් වෙව්ව එකට.. මේ වැඩේ මට දුන්න එකට.. සේනක බයවෙන්න එපා..පුතා බයවෙන්නත් එපා..මං කෙල්ලව පණවගේ බලාගෙන සනීපකරගෙන ලංකාවට එන්නම්.. හරිනේ...'

ඔහු කෘෂ්නිමත් සිතාවකින් මාදෙස බලාඋන්නේය. අද එළියට බහින්නට ඇත්තේ හොඳ තැනකකින් වියයුතුය.

'දත් බැනටයි මාවටයි සතුටුද..'

'යකුට කියනාගන්න බෑ තේද තාත්තේ..'

මම කීවෙමි.

'මේකට කොහෙදි හරි දකලා පුරුදුයි වගේ සේනක..'

'ගිය ආත්මෙක තන්දනි.. ධනුකව දකින හැම වාරයකම

මටත් හිතෙනවා...

නන්දනී ඇත්ටි මගේ උරහිසට අතතබා මාදෙස කරුණාවෙන් බැලුවාය.

‘කෙල්ලට ඔයාවටත් මතක නැද්ද..’

මට ඇඩිනි.

‘නෑ ඇත්ටි...’

‘හරි.. හරි.. ඔය කපුළු පිහදගන්න.. මම යංතම් සනීප උන ගමන් ඔයාව මතක් කරන්නම්.. මට ලොටෝ එකකුත් දෙන්න.. ඒක හැමදම මම පෙන්න පෙන්න ඉන්නම්..’

මාව මතක්වෙනවානම් ලොටෝ අවශ්‍ය නෑක. මගේ ආත්මය විශාල කළ රුවක් ඒ හදවතේ ලෙයින් කොටා ආත. එය සිහි නොවෙනවානම් ඇයට කිසිවක් සිහි නොවේ.

‘ඔයාගේ මාමන්ඩි ආදරේ නිසා දුක්විඳිනවා මං දකලා තියෙනවා.. ඔයාගේ කපුළු දක්කහම තාත්තා විඳපු දුක මොකක්ද කියල හිතෙනවා.. බයවෙන්න එපා පුතේ..’

මම බිම බලාගෙන කපුළු පිසගත්තෙමි.

‘නන්දනීගේ පාස්පෝට් තියෙනවද..’

‘ඒක හරි සේනක.. මට තියෙන්නේ ඒක රිනව් කරගන්න විතරයි.. මං ඒක කරගන්නම්..’

‘මං වාහනේ අරගෙන එන්නම්. ඇත්ටි යං මා එක්ක..’

මම කීවෙමි. ඇය මගේ හිස අතගැටුවාය.

‘ඔයා අත්තිම දවස් ටිකේ කෙල්ල ළඟට වෙලා ඉන්න.. පවිනේ.. මං ඒක කරගන්නම්..’

මම නන්දනී මහත්මියගේ නිවසින් එළියට ආවේ මහා සැනසිල්ලකිනි. මේ සැනසීම දවස් කියකටද.. තව දින කිහිපයකින් සංසලා මගෙන් දුරස්වේ. අපට ඇත්විය හැකිද.. මහ මුහුදකින්.. මහා රටකින්.. සැනපුම් ගණනාවකින්...

සංසලාගේ ගුවන් බලපත්‍රය කොළඹ ආගමන විගමන කාර්යාලයෙන් අතට ගනිද්දී මට ඇඬෙන්නට ආවේය. එහි මැද තිබූ ඇගේ ඡායාරූපය මම මගට විත් පෙරලා බැලුවෙමි. දස්වල කපුළු පටලයක් මැද්දෙන් මට ඒ රුව පෙනුනේ බොදව් යන සිතුවමක් මෙනි. ඉන්දියානු මහ කොමසාරිස් කාර්යාලයේ දෙරකඩ අභියාස පැය තුනක් පමණ රස්කියාදු වි සංසලාගේ ඉන්දියානු විසා බලපත්‍රය අතට ගනිද්දී හටස හය පමණ විය.

දත්මම ගෙදර ගොස් පලක් නැත. ඉස්සරනම් මම මහමග එන්නේ දුවගෙනය. ඒ සුගයේ බැල්කනියට වී පාර දෙස නොඉවසිල්ලෙන් මා එනතුරු බලා ඉන්නට ඇස් දෙකක් විය. මම හේට්ටුවෙන් මතුටෙද්දීම ඒ රුව බැල්කනියෙන් නොපෙනී ගොස් පියගැට පෙළෙන් මතුටේ. ජීවිතයේ පුරපස දුල්ලුන ඒ සඳවත අද නැත. සංසලාට මා ආවද නාවද ගාණක් නැත. අද මගේ හිතට තනි රකින්නේ ආදර අහසේ ඇඳී මැකී ගිය ඒ අතීතයේ රත්තරං දවස් පමණි.

මම ගාලු මුවදෙර පිටියේ කොතක වූ කුඩා පෙට්ටි කඩයකින් කොසා කෝලා බෝතලයක් ගෙන අසල වූ ගල් පඩිය මත ඉඳගත්තෙමි. මුළු බටහිර අතස් තලයම දුක්බර රෝස පැහැයකින් පැහැගැන්වී තිබුණි. අම්මලා තාත්තලා සමඟ පැමිණි දරුවන් මුහුදේ අහසට යැවූ සරුංගල් කඳ සුළගේ ලෙලදෙමින් සට සට හඬක් නැංවීය. මගේ ආදරයක් සරුංගලයක් මෙනි. එහි නූල තිබුනේ සංසලා අතය. දෙවයේ රුදුරු මොනොතකදී ඇය ඒ නූල්පට අතහැරියාය. දත් මම ඔහේ අහසේ පාව යමි.

ජීවිතය හිස් බලාපොරොත්තුවක්දැයි මම තොදනිමි. සංසලාට ඉන්දියාවේ ඇපලෝ රෝහලට ගෙන යන්නට වඩාත්ම අවශ්‍ය වූයේත් මටය. ඒ ඇය මෙසේ දුක්විඳනවා බලා ඉන්නට බැරි තියාය. එහෙත්

සංසලා නොමැතිව.. මා විඩාත්ම ආශා කරන මගේ සුරංගනාවියගේ සුවඳ නොමැතිව මට ජීවත්විය හැකිදැයි මම නොදනිමි. ඒ වියෝගය මට දරාගත නොහැකිවනු ඇත. මම නොසිතා ඉන්නට වෙර ගන්නෙමි. මා අත ඇති සංසලාගේ ගමන් බලපත්‍රයක් වියා බලපත්‍රයක් අපේ වෙන්වීමේ ප්‍රබලම සාක්ෂිය.

සංසලාව සනීප කරන්නට ඉන්ද්‍රියානු වෛද්‍යවරුන්ට කොපමණ කාලයක් ගතවෙයිද... සනීප වූවද ඇය පියවි සිඟිය ලබන්නේ පෙර මතකයෙන්මද.. ඒ කිසිවක් මම නොදනිමි. සංසලාව සනීපවී ඇගේ ජීවිතයේ මා වැනි කෙනෙකු ධනුක යන නම ඇති කෙනෙකු උන් බව පමණක් ඇයට මතක් වී ඇති එලය කුමක්ද.. සංසලා ආදරය කළේ පැලෙන්ටය. ඇගේ එක බැල්මකින් මම මාස තුන හතරක් ජීවත්වන්නට හිත හද ගත්තෙමි. ඇගේ එක වචනයක් සිහිකරමින් මම සැතපුම් සිය ගණනක් ටැප් වතුර පොදක් බී ඇවිද්දෙමි.

මට අවශ්‍ය ඇගේ ඒ මතකයයි. මගේ සරමට පවා ආදරය කළ.. මගේ දුප්පත් සුවඳට පවා ආදරය කළ.. මගේ සංසලා නැවතත් කටුනායකින් ගොඩ බහිද.. ජීවිතය නම්වූ කතාවේදී මා දුටු මගේ සිත්බරෙල්ලා කුමාරිය සිත්බරෙල්ලා කතාවේ කුමාරයාට මෙන් මටද මග හැරෙයිද...

බටහිර අහසේ කුඩා තරු කැට දෙකක් හිටි හැටියේම මෝදුවිය. මේ සංසලාත් මමත් ඇත්වන ප්‍රථම අවස්ථාව නොවේ. අපි මින් පෙරද ඇත්ව ජීවත්වූයෙමු. මාලියාද්ද මහතා මාව ගෙදරින් පන්නා දමූ යුගයේදීත් මේ වගේම. වේදනාවක් මට දැනුණි. ඒ හැඟීමෙන් එද මගේ යොවුන් ළය පැළී ගියා මට මතකය. එහෙත් මට බලාපොරොත්තුවක් විය. අප කොතරම් ගනිත් ඇත්වූවද ඒ පුංචි පසුවේ වර්ග අගලක හෝ මා ජීවත්වන බව මම දනඋන්නෙමි. උදේ දිවා රැ. හදවතේ උණුසුමෙන් ඇය ඇගේ ආදරය රකින බව මම දන උන්නෙමි. ඒ දිනවල මම අරලියා උයනේ ඔහේ ඇවිදගෙන ගොස් ඇගේ කාමරය දෙස බලා සැතපුනෙමි. මගේ ජීවිතය එකැන ඇතිබව මම දනගෙන උන්නෙමි. මම ඇය ගැන හිතනා එක වාරයකට ඇය වාර දහසක් මාගැන හිතනා බව මම දන උන්නෙමි.

ආදරයේ වියෝවේදනාව මට මිහිරක් වූයේ ඒනිසාය. ඒත් අද ඒ මිහිර නැත. ඒ සුන්දර හුදෙකලාව නැත. ඉස්සරහම් කිව්සුමක් ගියද සංසලා මාව මතක් කරනවායැයි මම සිතුවෙමි. එහෙත් අද කිව්සුම් දහසක් එකදිගට ගියද මාව සිහි කරන්නේ සංසලා නොවන බව මම දන්නෙමි.

බලං ඉන්න අපි ඊට වඩා ගොඩාක් පව් කරලා ඇති..

කමලා හුල්ලා කීවාය. මම සෙමෙන් සෙමෙන් පියගැට පෙළ නැගගෙන ඉහළ මාලයට ගියෙමි. මම ඇවිලී ගිය හදින් කාමරයේ දොර ඇරියෙමි. සංසලා ලානිල් පැහැගත් කොට්ටය මත හිස තබාගෙන ඔහේ නිද්දන්තාය. ඉස්සරම් දවස්නම් කුඩු කවා ඇහැරවන්නට තිබුණි. යටිපතුල් සිපගන්නට තිබුණි. මම සංසලාගේ වීසා බලපත්‍රයත් ගමන් බලපත්‍රයත් මේසයට වීඩිකර ඇඳමත වාඩිදුනෙමි.

මේ ඉපල්වී ගිය ජීවිත අතු කිණිකි මත පිපුන එකම සුවඳ කුසුමය. ජීවිත කාලයේ උදුටු එකම වසන්ත කාලයේදී පිපුනේ එකම කුසුමකි. යළිත් මගේ ජීවිතයේදී තවත් වසන්ත කාලයක් නොඑන බව මට විශ්වාසය. එක වස්සානයකදී හද දරාගත් මේ කුසුම ඉන්පසු උදුටු ජීවිත ගිම්හානයේදී පරවී යනු ඇතැයි මම සිහිනෙහුදු නොයිතුවෙමි. ජීවිතයේ උදවෙන අනන්ත කටුක සෘතු වලදී මේ කුසුම එකම සුවඳකින් එකම පැහැයකින් තද අතු කිණික මත පිඪී රොන් සලා සිතාසේවියැයි මම සිතුවෙමි.

ඇඳමත ඔහේ වැටී තිබූ සංසලාගේ සුරත ගෙන මම මගේ වමතත් සුරතත් අතර තබා ගත්තෙමි. ඒ සුරතේ වූ තුනී රස්තය පපුව දක්වා විහිද ගියේ හමුවන සියළු තහරවැල් අවුළුවාගෙනය.

ඇලුම් රාක්කයේ දමා තිබූ සංසලා හවස ඇඳගෙන උන් ගවුම ගෙන මම මුහුණට තබාගත්තෙමි. ඉන් එන මෘදු සුවඳ ඇඟේමය. කිසිවක් වෙනස් නැත. ඒ මුහුණ.. ඒ හිතහව.. ඒ දෙනෙක එහෙමමය.. මා ජීවත්වූ හදවත පමණක් සිතලව ඇත.

සංසලාගේ දත පාර්ශ්වය. මම මේසය මත තිබූ ඇඟේ රෝස පැහැති නිය ආලේපන කුප්පියත් පුළුන් කැබැල්ලකුත් අතට ගෙන ඇඳේ යළිත් වාඩි දුනෙමි. ඒ සුරත මගේ දෙපාමත තබාගෙන මම පරිස්සමින් නිය ආලේපන ගැල්වූයෙමි. දනේම නියපොතු වල ආලේපන ගල්වා එය පරිස්සමින් කොට්ටය මත තබා මම ඇඳ පාමුළ බිම ඉඳගෙන දෙපාවල ආලේපන ගල්වන්නට පටන් ගත්තෙමි.

මාලියැද්ද මහනාත් තන්දනි මහත්මියත් කාමරයට එබුනේ එවිටය. දෙදෙනාම මාදෙස බැලුවේ දැවිගිය බැල්මෙනි.

මියා වගේ කොල්ලෙක්ව මේ කෙල්ලට අමතක උනා කියලා හිතාගන්නවත් බෑ.. ඉන්න ධනුක මං ගාන්නමි..

තන්දනි මහත්මිය දුක්බරව කීවාය.

තැ දැන්ටි.. මට පුළුවන්..

‘එහෙනම් ඔයාම ගාන්න.. ආසන් ඇතිනේ..’

මම නෙත් බිමට ඔබාගන්නෙමි. ඒ කඳුළු පිරේවියැයි දකුන බිය නිසාය. මේ අභිමිච්ඡ මට කොතරම් දුකක්දැයි කිසිවෙකු නොදනි.

‘පාස්පෝට් එක ගත්තද ධනුක..’

මාලියැද්ද මහතා ඇසුවේ වේදනාබර බිඳුණු හඬිණි.

‘ඔව් තාත්තේ.. වියා එක්ක ගන්නා..’

ඔහු ඇඳ මත වාඩිවී ඔහේ නිදනා සංසලා දෙය බලාගත්වනම බලාඋන්නේය.

‘ඔයාට දලා වෙත රටකට යනවා කියලා කෙල්ල දන්නවනම් මේකි පැළිලා මැරෙයි..’

ඔහේ දස් තෙත්වී ගියේ තන්දනි මහත්මිය මාදෙස බලාඉදිද්දීමය.

‘අඬන්න එපා පුතේ.. මං ඔයාගේ මැණිකට කොහොම හරි සනීප කරලා ඔයාට ගෙනත් දෙන්නමි.. මං ඒක ඔයාට පොරොන්දු වෙනවා..’

ඇය මගේ හිස අතගා කීවාය. මම කඳුළු පිරුන තෙකින් ඇය දෙස බැලුවෙමි.

‘මට කියෙන එකම සැනසීමක් තන්දනි ඇන්ටි සංසලා එක්ක යන එක..’

මාලියැද්ද මහතා කාමරයෙන් ගියේ දස් පොඩිකරමිනි. ඔහු ගියපසු මම බිම ඉඳගෙනම ඇදේ කොනක වාඩිවී උන් තන්දනි මහත්මිය දෙස බැලුවෙමි.

‘මම හරි දුප්පත් කොල්ලෙක් ඇන්ටි.. එයා මට ආදරේ කළේ ඒ මොකටත් නොහිතා. ඒ දවස්වල මීටත් වඩා ලස්සනයි. ඇත්තටම මට සුරංගනාවියක් වගේ. මට එයා නැතුව ජීවත්වෙන්න හරි අමාරුයි තන්දනි ඇන්ටි.. මේ මාස නමය දහය ඉවසගෙන ඉන්නේ කොහොමද කියලා මමවත් දන්නැ.. තන්දනි ඇන්ටි මට අනුකම්පා කරන්න.. පුළුවන්නම් ගියාම මට මාසෙකට සැරයක්වත් ලියුම් කැල්ලක් එවන්න..’

මගේ කඳුළු දස් දෙකෙළවරින් ගලාගියේ නොදනිමය. තන්දනි මහත්මිය මගේ හිස අතගැවේ දයාබරවය.

‘අඬන්න එපා පුතේ.. මාත් ආදරේ කරලා තියෙනවා.. ආදරේ නිසා හොඳට දුක්විඳලත් තියෙනවා. මං පුතාට ගිහිල්ලා ලියුම් එවන්නමි.. ජීවිතේ අත්තිම කාලේ මේතරම් ලස්සන ආදරයකට මෙතෙම හරි උදව්

කරන්න ලැබිවිට එක මගේ වාසනාවක්.. ලොකු පිතක්..

‘මුල් දවස්වල තත්දනී ඇත්ට්ට හරි පාච් හිතෙයි... ඒත් බබාට පොඩ්ඩක් හරි කතාකරන්න පුළුවන් උනාම ඒ පාච්ව තැනිවෙයි..’

‘අතේ පැටියො.. ඔයා මගේ පාච්ව ගැන හිතන්න එපා.. මං ජීවිත කාලෙම පාච්වෙන් උන්න ගැහියෙක්..’

ඇය යංකමට සිතාපි කීවාය.

‘තත්දනී ඇත්ට් මුකුත් හිතන්න එපා මෙහෙම කිව්වට.. ඉස්සරහ කාලෙදි එයා එක්ක ඉන්නේ ඇත්ට් නියා මං කියන්නේ.. මට වෙන කියන්න කෙනෙක් නෑ.. පහුගිය මාස විනේම මෙන්සස් දවස්වලදී බබාට හරි අමාරු වෙනවා. ඇත්ට් ඒ දවස් බලලා පුළුවන්නම් පැනඩෝල් දෙකක් වත් දෙන්න..’

‘අ..තේ.. ඔයා කොච්චර හොඳ කොල්ලෙක්ද..’

ඇය මගේ අත රැගෙන එය පිරිමැද කීවාය.

‘මං එයාට හරි ආදරෙයි ඇත්ට්.. එයාගෙ ජීවිතේ හැම දෙයක්ම මට කියනවා..’

‘පුතා හිත කලබල කරගන්නැතුව ඉන්න.. මං කොහොම හරි කෙල්ලට සනීප කරගෙන එන්නම්.. හොඳේ.. මේ කදුළු නියාගන්න කවදහරි කටුනායකින් සනීපවෙලා ඔයාගේ බබා එක දවසකට ගන්න.. තේරුණාද..’

ඇය කාමරයෙන් ගියේ මගේ හිස තට්ත් වරක් අතගා සංසලාවද සිපගෙනය.

මම මුළු රාත්‍රියම ඇහැරී ඉන්දියානු ගම්නට අවශ්‍ය සංසලාවගේ ඇඳුම් මැද විශාල සුටිකේසයට ඇසිරුවෙමි. අපේ මංගල දිනයේ ඇය ඇඳි රිදී මල්කම් කළ සල්වාර් කම්සය මම ගුවන් තොටුපලට ඇදගෙන යාම සඳහා මැද තැබුවෙමි. මා වඩාත්ම ආශා කළ අපේ මධු සමයද සංසලා ඇඳි රැ ඇඳුම ඇඳුම් බෑගයේ උඩින්ම මම තැබුවෙමි. මේ ඇඳුමේ තැවරි ඇති සුවද.. අපේ ආදරයේ මිහිරි සැමරුම් සුවද සංසලාට අතීතය සිහිගන්වනු ඇත. මේ සිල්ක් ඇඳුමේ මුහුණ හොඳාගෙන ඇයව සිපගත් පිස්සු කොල්ලාට ඇයට සිහිවෙනු ඇත. ඒ අතර රැඳී මගේ සුවද සංසලාට අතීතය සිහිගන්වනු ඇත. ඇඳුම් ගොඩ යටින් මම ඇය වඩාත් ආශා කළ මගේ බතික් සරමත් සුදු ටි ෂර්ට් එකක් තැබුවෙමි. එසේ කළේ ඇයියි මමවත් නොදනිමි. මම ඇඳුම් පැක් කරනා අතර

දස දහස් වාරයක් සංසලා දෙස බැලුවේ. ජීවිත කාලයේ අනන්ත දුක්ඛර රාත්‍රීන් මම ගතකර ඇත්තෙමි. එහෙත් මේ රැය තරම් කටුක වේදනාබර රැයක් මා ගතකර නොමැත්තෙමි.

සියළු ඇඳුම් අසුරා අවසානයට මම ඇය වඩාත් ප්‍රිය කළනන්දු මාලනියේ පෙරද මතරැ කැසට් පටයක් පහන් කන්ද කැසට් පටයක් මගේ ඡායාරූපයකුත් දමා වැසුවෙමි. හදිස්සියේවත් ඉන්ද්‍රියාවේදී ඇයට සිහියක් ලැබුනහොත් සංසලා මගේ ඡායාරූපය දෙස බලාවත් සැනසෙනු ඇත.

පාන්දර හතර වේදී සියළු ඇඳුම් අසුරා මම කාමරයේ එහාට මෙහාට පිස්සෙකුගේ ඇවිදගියෙමි. මේ අප එකට ඉන්නා අන්තිම රාත්‍රියයි. මම හදවත දූව් දූව් යද්දී ඇගේ වම්පසින් ඇලවුනෙමි. ඒ ළම හරහා අතක් දමා ඒ මුහුණ දෙසම බලාඋන්නෙමි. හඬනවාතමි කැගසා හඬන්නට තරම් දුකක් මගේ හදවතේ විය. එහෙත් මම ඇඳුම් වාඩාගෙන ඒ පපුවට හිස තබාගත්තෙමි. නොගැලූ කපුළු වේගයෙන් ගලාවත් ඇගේ කුකු රැ ඇඳුම දෙවාගෙන ළමට වැටුණි.

පෙරද.. මහරු.. මා සිහිලැල් ළය මඬලේ..

මුහුණ හොවාගෙන.. ළසොවින් වැළපුන..

ඔබේ විඩාබර තෙතින් ගලාගිය.. කඳුළුක කැළලක් ඉතිරි වෙලා..

අද.. මේ රාත්‍රියේ.. මගේ දෙනෙතින් ගලායන කඳුළු වල කැළැල් ඇයට කෙඳිනක හෝ පෙනෙනු ඇත. ඒ තෙත කැළැල් අතරින් සංසලාට ඇගේ දුප්පත් ධනුක පැටියාව පෙනෙනවාතමි.. ඉන්ද්‍රියානු දේශ සීමා බිඳගෙන ඇය මා සොයාගෙන එනු ඇත.

සංසලා නැගිට්ටේ පමාවිය. මම බොහෝ වේලාවක් ඇය ළහටම වී උන්නෙමි. තක්සරයකටවත් පහළට යන්නට මට ලෝබ සිතූණි. මේ අපි එකට ඉන්නා අන්තිම පැය කිහිපය නොවේදැයි මට සිතූණි.

‘අන්තිම දවසේවත් වචනයක් කතා කරන්න.. කතා කරලා කියන්න මම ඉන්ද්‍රියාවට ගිහිල්ලා ඉක්මනට සනීප වෙලා එන්නමි කියලා.. මං අවුරුදු ගණනක් බලාඉන්නමි.. කියන්න බබා..’

මම සංසලා පාමුළට වී තනියම කියෙව්වෙමි. ඇය බලාගත් අත බලා උන්නාය.

‘අපි කොච්චර දුක් වින්දද කියලා මට මතක නැ. ඒත් අපි සතුටින් උන්නා කියලා මට හොඳට මතකයි. මතක් කරන්න එද රු.. අර හෝටලේ අපි හැටන් කපු දිහා බලාගෙන රැ වෙනකල් උන්නා.. මතකද බබාට.. මාතලේ අපේ ගෙදර පුංචි කාමරේ.. ඒ දවස් ආයේ එයිද දන්නේනැ.. මට හිතාගන්න බැ.. හෙටින් පස්සේ කොහොම ජීවත්වෙන්නද

කියලා.. ඇත්තටම බැ මැණික.. ඔයාගේ ධනුක පැටියා හෙටින් පස්සේ අනාථ වෙනවා.. මං හොඳටම දන්නවා මට කන්න බැරිවෙයි.. බොන්න බැරිවෙයි.. සමහරවිට ජීවත් වෙන්නවත් බැරිවෙයි.. අපි හැමදම එකට හැම තැනකටම ගියා.. ඒත් ඔයා අද තනියම එයාර්පෝට් එකෙන් ඉන්දියාවට යනවා.. මට හරි දුකයි බබා.. බලන්න මං කොහොමද බලා ඉන්නේ.. ඔයා යනවා.. කියන්න..

මම සංසලාගේ දෙපාමත නිස තබාගෙන ඇඬුවෙමි.

ජීවිතේ අපිට මෙහෙම කරන්නේ ඇයි දන්නෑ.. මං හරි දුප්පත් කොල්ලෙක්.. තිබ්බේ වූටි පපුවක්. ඔයා ඒකටම ආදරේ කරලා ඒක ලොකු කළා.. දන් ආයෙත් මං මගේ පපුව අකුලගෙන තනියම ජීවත් වෙන්න ඕන. ඉස්සර මතකද.. අපි උන්නේ දෙපැත්තක.. ඒත් අපි හිතුවේ අපි ගැන.. අද ඔයාට මාව මතකවත් නෑ.

මම අමාරුවෙන් කෙළ ගිල්ලෙමි.

මං හරි ආසයි ඔයා ළග දවටෙන්න.. ඔයා පස්සේ යන්න.. ඔයා වොයිලට් එකට ගියත් මං දෙරකඩට වෙලා උන්නා. ඒක මටත් තේරුම් ගන්නබෑ.. ආදරේ අපි දෙන්නගෙම බබා.. ඒත් අද ඒක මට විතරක් උස්සගෙන ඉන්න වෙලා.. ගොඩාක් කල් ඉවසන්න බැ...මැණික.. මේ මුණ බල බල ජීවිතේ හදගන්න මට ඒක නොදක ඉන්න බැහැ.. මේ බලන්න මම ඉකිගහන අඩනවා.. මං මේ රටේ තනිවෙනවා මැණික.. මට සමහර වෙලාවට මේ දුක උහුල ගන්න අමාරුවෙයි.. එහෙම උනොත් මාත් පාස්පෝට් හදගෙන ඉන්දියාවට එනවා.. ඔයා දන්නවනේ ධනුක පැටියා පිස්සෙක්.. නොමිමර එකේ පිස්සෙක්.. ඒ පිස්සා දිහා ඔහොම බලා ඉන්න එපා බබා.. ඔයා දන්නෑ අද එකොළහයි ගාණට ෆ්ලයිට් එක.. ඔයාව අරගෙන එයාලංකා ජලේන් එක යනකොට මං බලා ඉන්නේ කොහොමද..

සංසලා පොඩි දරුවෙකු මෙන් තෙත් ලොකු කරගෙන මාදෙස බැලුවාය. මම ඉහිලුම් නොදෙන කරම් වේගයෙන් ඇයව බදගත්තෙමි. ඒ මුහුණ කට පපුව සිපගත්තෙමි.

එක පාරක් මාව ඉඹලායන්න.. මං මාස දහයක් බලාඉන්නමි..

සංසලා බලා උන්නා පමණි. මම දුක වාචාගෙන අතමිට මොලවා වේගයෙන් ඇඳ පත්කට ගැසුවෙමි.

ආත්ම ගාණකට මට ඉන්නේ බබා විතරයි.. මාව අමතක වෙලාවක් අමතක කරන්න එපා.. මට ඕන මගේ ඉස්සර මෝඩ කෙල්ලට.. හොඳේ...

තවස මම සංසලාච පැයක් පමණ වේලාවගෙන නැව්වෙමි.
නාන කාමරයේ කුඩා බංකුවක ඇයට වාඩිකරවා මම දසින් උතුරන
කඳුළින් ඇයව නැහැවුයෙමි. ජීවිතය මට සිතාසෙනවාද කියා මම
නොදනිමි. එසේ කරනවානම් මේ මහා අසාධාරණ ජීවිතයකි. නහවා
ඇඳුම් අත්දවා මම මට හැකි තරමින් සංසලාච කුඩා මේක්අප් එකක්
දමුවෙමි. ඇගේ මුහුණ අපේ මංගල දිනයේදී දුටු තරම්ම සුන්දර එකක්
විය. සියල්ල කර අවසානයේ මම ඇගේ පොට්ටු පැකට් එකින් පොට්ටුවක්
ගෙන තළල මැද ඇලවුයෙමි. මගේ ජීවිතය නම් හිතදි සිතමා පටයේ
ඇඳුනු එකම මධුරි ඩික්සින් මා ඉදිරිපිට තෙක් අයාගෙන උන්නාය.

‘එක පාරක් හිතාවෙන්න මැණික.. එ..ක.. පා..ර..ක්..’

තෙත් බිමට බරවුවා මිස ඒ මුහුණේ සිතාවක් නොපිපිණ.

‘කමක් නෑ.. මගේ මැණිකට බුදු සරණයි.. ඉක්මනට සනීප
වෙලා ධනුක පැටියා බලන්න එන්න හොඳේ... මං බලාඉන්නවා..
කටුනායකින් බැහැලා දුටුගෙන එන්න හොඳේ..’

මම සංසලාච අතින් අල්ලාගෙනම පහළ මාලයට රැගෙන
ආවෙමි. කමලා කුමාර කසුන් බොලවු දෙනෙත් වලින් පියගැට පෙළ
පාමුළ බලාඋන්නෝය. සියල්ලෝම තබිති. ඇය පමණක් නොහබිති.

සංසලාච පසුපස ආසනයේ උන් නන්දනී ඇත්ටි අසළින්
වාඩිකරවා මම මාලියැද්ද මහතා සමඟ ඉදිරිපස අසුනට බරවුයෙමි.
කටුනායකට යනතුරුත් අප අතර වදනක් හෝ හුවමාරු නොවීය. දස්
කී වාරයක් තෙත්වගියාදැයි මම නොදනිමි. පසුව කී වාරයක් ඉරි
ගියාදැයි මම නොදනිමි. මම තොල්පට විකාගෙන වාහනය ගුවන්
තොටුපළ අංගනයට හැරවුයෙමි.

වාහනය නවතා මම සුක්කානමේ තදින් හිස ගසාගත්තෙමි.
මට ඇඬුම් ආවේ නොදනීමය. මේ අභිමිචි යන්නේ මගේ ජීවිතය
නොවේදැයි මට සිතූනි.

‘ධනුක.. පුතේ..’

මාලියැද්ද මහතා මගේ හිස දසාබරව අතගැටීය. ඔහුද උන්නේ
ඇඬුම්බරවය.

‘කෙල්ල සනීපවෙලා එයිනේ කොල්ලෝ.. මං දන්නවා අපි
ඔක්කොටම වඩා උඹට දුකයි.. උඹමතේ රක්තරත් කිව්වේ ඉන්දියාවට
අරිමු කියලා..’

මම කමිස කරින් කඳුළු පිසදගත්තෙමි. දෙවියන් මට දෙන
ජීවිතය මෙයනම් එය බාර ගත යුතුය. මට හැමදම කරන්නට වූයේ

එයයි. අද කියා වෙනසක් නැත.

ඩොක්ටර් අසිත ගුවන් තොටුපළට වේලාසනම පැමිණ උන්නේය. මම සංසලාගෙන් තන්දනී මහත්මියගෙන් ඇඳුම් බැග් අතින් ගෙන පර්යන්ත ගොඩනැගිල්ලට බරවූ හදින් ඇතුළු වූයෙමි. තන්දනී ඇත්ටි සංසලාගේ අතින්ම අල්ලාගෙන උන්නාය.

‘ඔයා බයවෙන්න එපා.. ඔයාගේ වයිල් සනීප වෙලා එනවා මෙතනදීම ඔයා දකියි.. හිත ශක්තිමත් කරගන්න..’

ඩොක්ටර් අසිත මගේ උරහිසට තට්ටු කර කීවේය. මම දෙනොල්පට විකාගෙන හිස වැනුවෙමි. මාලියැද්ද මහතා දෙතුන් වරක්ම සංසලාගේ හිස සිපගන්නේය.

‘ධනුක... කෙල්ල යන්න හදන්නේ..’

මාලියැද්ද මහතා මාදෙස බලා දස් බරකර කීවේය. මම සංසලා දෙස බැලුවෙමි. වාචාගත නොහැකි තැන මාලියැද්ද මහතා තන්දනී ඇත්ටි ඩොක්ටර් අසිත ගුවන් තොටුපළ නිලධාරීන් සියල්ලෝම බලා සිටියදී මම සංසලාව තුරුල් කරගත්තෙමි. මේ මගේ ජීවිතයයි.. සමහර විට මේ ජීවිතය මගේ සන්නකයේ තිබෙන අවසාන තත්පරය මෙය විය හැක.. මම දෙතුන් වරක්ම ඇයව සිපගත්තෙමි. සංසලා දෙතෙන් පියාගෙන මට ඉඩ දුන්නා මිසක වදනක් හෝ කතා කළේ නැත.

‘මාව අමතක කරලා නම් ආයේ ලංකාවට එන්නෙපා බබා.. මම මැරෙනවා.. හොඳේ.. සනීප වෙලා එන්න පුළුවන් කමක් තියෙනවානම් මේ මාස දහය මෙතනටම වෙලා මං ඉන්නවා ඔයා එනකල්... ඒත් බෑ.. කමක් නෑ.. හිහින් එන්න..’

මම දසම තදින් පියාගෙන ඉවතට හැරුනෙමි. ඇය වෙන්ව යනවා මට බලා සිටිය නොහැක. ඇඟිලිකරු අතරින් කඳුළු සීරුවක් පැත්තේ බලා ඉදිදිමය.

‘පුතා.. අපි එළියට යන්..’

මාලියැද්ද මහතා මගේ කරට අතක් දමා කීවේය. මම ගුවන් මගීන් ඇතුළට යන ලොබිය දෙස බැලුවෙමි. එහි පරීක්ෂණ නිලධාරීන් හැරෙන්නට කිසිවෙකු නැත. මම මාලියැද්ද මහතා දෙස බැලුවෙමි.

‘අපි යන්..’

මාලියැද්ද මහතා මාව පිටතට රැගෙන ආවේ කරට අතක් දමාගෙන මාව තුරුල් කරගෙනමය. ඔහුට බද්ගෙන කෑගසා හඬන්නට

මට සිතුවේ.

අපි පර්යන්ත ගොඩනැගිල්ලෙන් පිටත පොල් රූප්පාවට වී බලාඋන්නෙමු. තුන් සිතම හිරිවැටී යමින් කඳුළු ගලා එන්නට විය. මොහොතකින් ධාවන පථය හරහා වේගයෙන් ධාවනය වූ ශ්‍රීලංකන් එයාර් ලයින් ගුවන් යානය කටුනායක ඉහළ අහසට එසැවිණි. ගුවන්යානය මගේ හද පලාගෙන යන සෙයක් මට දැනුණි. මාත් මාලියැද්ද මහකාත් ගුවන් යානය කරු පිරුන කළුවර අහසේ තොපෙතී යන තුරුම බලාඋන්නෙමු. යමක් වැරදී හෝ ඒ යානය නැවතත් කටුනායකට ගොඩ බස්සනවානම් යැයි මට සිතුවේ. මොහොතකින් ගුවන්යානයේ හඬ නැතිව ගියේය. ඒත් තෙත් අහසින් ඉවතට ගන්නට මට ලෝබ සිතුවේ.

‘අපි යන් ප්‍රතා..’

මාලියැද්ද මහතා මගේ උරසිය පිරිමැද කරුණාබර හඬින් කීවේය. මගේ දෙතෙත් දෙකෙළවරින් ගලාගිය දිග කඳුළු දෙපේළිය නොපිසදම මම ඔහු හා එක්වුනෙමි. කටුනායක සිට මීගමු පාරේ කොළඹ බලා මා කැබිර්ටය පැදවූයේ ජීවිතයම අහිමි කරුමක්කාර අනාථයෙකු ලෙසිනි. මේ මව්බිමේ දත් මගේ සඳ පායන්නේ නැත.

සඳත් නැති ජීවිත අහසේ මම කරුවක්වී ඇති එලය කුමක්ද.. හෙට සිට මා ජීවිතය දරාගන්නේ කෙළෙසකද.. කිසිවක් මම නොදනිමි. කොළඹ ඉන්නද.. මාතලේ යන්නද.. මාවත් දිගේ පිස්සෙකු සේ ඇවිදින්නද.. කොහේ ගියද ඇය නැත. ඒ සුවඳ නැත.

දිනපති කරුපති එකතුවෙලා.. අහසේ දිලුනත් සිනාසලා..

ඔබේ සුවඳ නැති පරාදීසයක.. කුමටද සියවසරක් ඉඳලා..

අන්තිම දිනවලදී අප එකට ගැසූ ජෝතිගේ ගීපද මට සිහිවිය.

මම පුක්කානම අත දරාගෙනම දෙතෙත් මිරිකා ගනිමි.

බොදම්පුම් -2 මෙසේ සමාජික වන විගසි.

බහුත සංසලා අමරණිය පෙම් සිහිවටතමේ

ආත්මගත සුවඳත් රැගෙන

බොදම්පුම් -3

ලගදීම ඔබ සුරතට..